

Ан Макафри
Белият дракон

Бележка от преводача:

Настоящият превод е направен само и единствено за свободно разпространение из мрежата.

ПРОЛОГ

Рукбат беше малка жълта звезда от G-тип, намираща се в сектора на Стрелеца. Около нея обикаляха пет планети, два астероидни пояса и една блуждаеща планета привлечена от гравитационното ѝ поле, преди малко повече от хилядолетие. Когато хората кацнаха на третия свят на Рукбат и го нарекоха Перн, те не обърнаха голямо внимание на странната планета кръжаща в силно елиптична орбита.

Две поколения колонисти не забелязваха малката Червена Звезда – докато орбитата ѝ не достигна перихелия си, най-близката точка до Перн. Тогава, формата на живот, която съществуваше там, се опитваше да прекоси космическото пространство и да достигне до най-подходящата за живот планета. Това бяха сребърните нишки, които се спуснаха от небето, унищожавайки всичко, до което се докоснеха. Колонистите оцеляха с цената на огромни загуби, а контактът с родната планета беше прекъснат. Оцелелите разглобиха вече негодните си космически кораби и започнаха разработката на дългосрочен план за борба срещу смъртоносните нишки. Първата фаза включваше генното модифициране на една местна форма на живот. Хора с големи емпатични и телепатични способности бяха тренирани да контролират необикновените животни.

Тези дракони – бяха наречени на митичните животни от старата земя имаха уникални възможности: можеха да се придвижват от едно място на друго мигновено и второ – след поглъщането на фосфорен камък можеха да издишват пламтящ газ. И понеже драконите можеха да летят, те щяха да посрещат Нишките още във въздуха и да ги изгарят преди да стигнат до повърхността. Но трябваше да изминат няколко поколения за да се развие пълният потенциал на драконите. Втората фаза, която включваше пълна наземна защита от смъртоносните нишки, изискваше повече време.

Мистериозните смъртоносни космически пътешественици, алчно поглъщаха цялата органична материя и веднъж попаднали на земята се заравяха и размножаваха с ужасяваща скорост. В резултат на дълги експерименти, бяха получени личинки-симбионати, които бяха разпръснати из целия Южен континент. Оригиналният план даваше на драконите ролята на видима защита, като изгаряха нишките, докато те влизаха в атмосферата, предпазвайки така добитъка и жилищата на колонистите. Личинките-симбионати трябваше да предпазват растителността от

измъкналите се от драконовия огън и паднали върху повърхността Нишки. В създаването на двустепенната защита трябваше да се вземат под внимание и геологическите особености. Южният континент беше плодороден, но липсата на естествена защита принуди заселниците да се прехвърлят на северния, където имаше в изобилие огромни скални образувания и пещери. Първият Форт, построен на източната страна на Голямата Западна Планинска Верига скоро стана прекалено малък за колонистите. Наложиха се да бъдат създадени нови поселища на север, покрай брега на Голямото Езеро разстилащо водите си близо до скалните ридове на планината. Докато Червената Звезда се издигаше все по-високо от изток, заселниците решиха да установят нови холдове в източните планини. Това решение беше продиктувано единствено от факта, че пещерите в солидните скални масиви, бяха естествена защита срещу нишките.

Крилатите огнедишащи Дракони бяха генетично модифицирани да достигнат големина, която не беше много подходяща за обитаване на скалните холдове. Но древните скални образувания около първия Холд, наречен от колонистите Руат, а и тези край другите холдове можеха да бъдат лесно пригодени за да приемат крилатите същества.

След близо 40 години непрекъсната борба срещу космическите нашественици, последва период на затишие – Червената Звезда отмина своята най-близка точка до Перн и Нишките вече не можеха да достигат до планетата. За последвалите 200 години, колонистите почти забравиха, колко близо бяха до пълно унищожение. Южният континент, както и генната технология на личинките-симбионати бяха загубени за хората във внезапното преселение на север. Така и произходът на самите заселници и връзката им със Земята избледняваха с времето, докато накрая се превърнаха в легенда и бяха забравени...

Драконите също увеличиха популацията си и се наложи да се направят още четири разселвания следвайки главния план за временна защита. Създадена бе нова социално-икономическа система, която гарантираше стабилно и спокойно развитие, дори и под постоянната заплаха на Нишките. Всеки от шестте Уейра – това бяха местата, обикновено в недостъпни планински райони, където живееха драконите и техните ездачи – имаше географски сектор от Северния континент, който да пази при евентуална атака на Нишки. Селищата на останалите колонисти – наречени Холдове, бяха навсякъде, където имаше естествени скални образувания. Някои от тях бяха на стратегически места от които можеше да се контролират и координират атаките срещу Нишките.

Ръководството им беше твърде умело и това намали загубите. Хората със специални умения в металургията, животновъдството, отглеждането на житни култури, риболова и т.н. се формираха в Гилдии във всеки по-голям Холд. Всяка Гилдия си избра Водач – най-уважавания и най-способен човек, който да се грижи за запазването на занаята и за разпределянето на продукцията. Естествено, съществуването на толкова Гилдии не можеше да мине без разногласия. За съжаление това си пролича след спирането на атаките на Нишките. Червената Звезда вече беше преминала на по-далечна орбита и спорите и не можеха да достигнат Перн. Това беше период на мир и на заселване на планетата. Хората започнаха да строят поселища и извън защитените от скали места, без да се замислят, какво ще стане, когато Нишките се завърнат. И никой не обръщаше внимание че драконите ставаха все по-малко и един единствен Уейр остана да пази Перн. За пет поколения, драконовите ездаци изпаднаха в немилост. Дори легендите за техните героични подвизи за борбата им срещу Нишките, изпаднаха в забвение.

Глава 1

Холд Руат

– Предполагам, че вече е достатъчно чист! – Джаксът за последно прокара намазания с масло парцал по врата и гърба на Рут. – Как мислиш, Н'тон? Н'тон се ухили и махна с ръка към затревения насип до езерото. Рут блещукаше мокър на утринното слънце и стоеше точно по средата на калната локва, образувала се след къпането му с пясъчен сапун.

– Никога не съм го виждал толкова чист! – отбеляза Предводителят на Уейр Форт – Но ако не го махнеш от там, цялото това сапунисване ще е било напразно.

– Чу какво каза Н'тон, Рут! – Джаксът побърза да изпълни съвета. – Излез от тази локва и си не си влачи опашката, поне докато не стъпиш на тревата.

С гълчето на очите си, Джаксът мярна Дорс и приятелчетата му, които се измъкваха тихичко настрани – да не би на Н'тон да му хрумне, да им възложи още някаква работа. Дорс и останалите не можеха да откажат на драконовия ездач, когато ги помолеше за услуга. Джаксът изпита удовлетворение докато ги гледаше, как се потяха около „големия гущер“ без да могат да му се подиграват. Но, ако днес Предводителите на Уейр Бенден, сметнат Рут за достатъчно силен за полети – Джаксът можеше завинаги да се отърве от подигравките на „млечния“ си брат и неговите приятели.

– Забелязал ли си, че Рут не е съвсем бял. – Н'тон се усмихна и подръпна краищата на кожената си куртка.

– А?... – Джаксът недоверчиво погледна дракона си.

– Вгледай се внимателно, – посъветва го Н'тон. – Кожата му прелива от леко кафяво до златно, а ето на хълбоците в зелено и синьо.

– Прав си! – Джаксът премигна с учудване, изведнъж разбрал за своя приятел нещо съвсем ново. – Цветовете започнаха да се забелязват, защото за пръв път от толкова време е абсолютно чист, а и слънцето е доста ярко!

– И съвсем не е безцветен, – продължи Н'тон. – По скоро обратно: Съчетава в себе си всички драконови отенъци... – Ездачът потупа с длан гърба на Рут, и го огледа изпитателно. – И има прекарсно телосложение!

Джаксът усети как в него се надига вълна от задоволство и гордо

разкърши рамене.

– Нито дебел, нито слаб? – Н'тон добродушно побутна Джаксъм с лакът. Момчето смяташе, че обилното ядене ще помогне на малкия дракон да порасне, но времето показва, че тази му надежда няма да се сбъдне.

– Как мислиш, Н'тон, – попита Джаксъм, – Дали Рут е достатъчно силен, за да се издигне заедно с мен във въздуха?

– Ами чакай да видим, – замисли се ездачът. – Ти го впечатля пролетта на миналия Оборот, а сега вече приближава есен. Повечето дракони престават да растат към края на своя първи Оборот. За последните шест месеца Рут, както ми се струва, не е пораснал даже и с половин педя. По всичко изглежда, че това ще е окончателният му ръст... Е! – добави Н'тон, чувайки печалната въздишка на Джаксъм, – твоят дракон е с половин глава по-висок от най-големите ездитни животни. А те са способни да носят човек с часове без да се изморят. Пък и ти не си дебел, като Дорс например...

– Но полетът не е съвсем същото...

– Правилно. Но крилата на Рут са напълно пропорционални. Те ще удържат във въздуха и него, и теб.

– Значи, Рут... е истински дракон?

Н'тон внимателно погледна Джаксъм и постави ръце върху раменете му:

– Да, Джаксъм. Рут е съвсем истински дракон. Независимо, че е наполовина по-малък от другите. И днес, когато полетите, всички ще могат да се убедят в това. А, сега – да поемаме към холда!

– Хайде, Рут, – повика го Джаксъм.

„Бих искал да си поседя още малко на слънце“, – изнедоволства драконът, но послушно застана отляво на Джаксъм и грациозно премествайки лапите си, тръгна с приятеля си и с Предводителя на Уейра.

– На двора ще има достатъчно слънце, – увери го Джаксъм, и нежно прокара ръката си по главата му. Фасетъчните, подобни на скъпоценни камъни, очи на Рут заблестяха в радостен син тон.

Джаксъм мълчаливо крачеше напред обгърнал с поглед внушителния скален масив, вътре в който се намираше Холд Руат – второто по древност човешко селище на Перн; Този холд ще му принадлежи, когато достигне зрелост. Или когато неговият настойник Литол, бивш тъкач, бивш ездач, реши, че той, Джаксъм, е достатъчно мъдър.

И трябваше, най-накрая другите владетели да спрат да му припомнят за неговото Впечатване така неочаквано свързало го с малкия Рут.

Джаксъм въздъхна, знаейки, че никога няма да забрави този ден. Естествено, той и не искаше да го забравя, но Впечатването на Рут постави прекалено много проблеми пред Ф'лар и Леса – Предводителите на Уейр Бенден, – пред владетелите на холдовете, а и пред него самия, доколкото така и не му разрешиха да стане ездач и да заживее в Уейр. Той трябваше да остане владетел на Руат, а ако не, то младшите синове на останалите владетели щяха да се хванат за гушите, оспорвайки си титлата...

Но най-зле неговото Впечатване повлия на човека, когото Джаксъм никога не би искал да нарани, – на Литол, неговият настойник. Ако тогава, преди да скочи върху горещият пясък на бенденската люпилна площадка за да помогне на бялото мъниче, което не можеше да счупи прекалено твърдата черупка, – ако тогава се беше спрял и помислил, щеше да разбере каква мъка ще причини на Литол: Рут непрекъснато напомняше на бившия ездач за гибелта на собствения му дракон – кафявия Ларт. Дори факта, че Ларт беше загинал много обороти преди в холд Руат да се роди Джаксъм, не можеше да затвори раната в душата на Литол.

„Но, защо Литол не възрази – учудваше се не за пръв път той, – когато Предводителите на Уейра и владетелите ми разрешиха да отгледам дракона в Руат?...“

Хвърляйки един поглед към гребена на скалата, Джаксъм забеляза, че Лиот, бронзовия на Н'тон, стоеше нос в нос Уилтъм, старият кафяв стражеви дракон. Как му се искаше да разбере за какво разговарят! Дали за неговия Рут? За изпитанието, което му предстоеше днес?... Над главите на драконите мързеливо кръжаха огнени гущери – малките роднини на големите дракони. Далеч, отвъд скалите, пастирите извеждаха на пасбищата, разпрострени на север от холда, табуни ездитни животни и стада уерови птици. Над покривите на къщите, разположени нагъсто по източния склон се издигаше дим. По левия край на склона се строяха нови сгради: смяташе се че по-нататъшното разработване на вътрешните тунели на холд Руат можеше да доведе до срутване...

– Колко са хранениците на Литол в Руат от други холдове, Джаксъм? – внезапно запита Н'тон.

– Храненици? Нито един Предводителю, – отвърна Джаксъм и и се намръщи – това като че ли беше известно на Н'тон.

– Хмм! – почеса се замислено се ездачът. – Би трябвало по-често да се срещаш с други момчета, равни по звание.

– Заедно с Литол често посещаваме другите холдове...

– Нямам предвид ходенето на гости, а просто компания на твои връстници, която никак не би ти навредила.

– Е, тук е и млечният ми брат Дорс и неговите приятели...

– Да, разбира се.

– Джаксъм озадачено погледна Предводителя, но лицето на ездача не издаваше чувства

– А често ли се виждаш с Ф'лесан? Доколкото си спомням, направихте доста поразии в Уейр Бенден...

Джаксъм почувства, как почервениява до корените на косата си, но нищо не можеше да направи. Дали Н'тон не беше разбрал, как с двамата с Ф'лесан се бяха промъкнали на бенденската люпилна площадка, за да разгледат яйцата на Рамот?...

Не, Ф'лесан не би разказал на никого! Джаксъм често се замисляше дали съдбата не ги беше предопределила още там двамата с Рут – нали тогава докосна малкото яйце, лежащо самотно настрана от другите...

– Много рядко – отвърна със смутено той – Сега трябва да се грижа за Рут... и изобщо...

– Вярно, – кимна Н'тон. – времето никога не стига за всичко. – Предводителят на Уейра искаше да каже още нещо, но размисли.

Крачейки мълчаливо напред, Джаксъм се опита да си спомни, дали случайно самият той не се е изпуснал с нещо. Но не му се наложи дълго да си блъска главата: изведнъж се появи Трис – кафявият огнен гущер на на Н'тон, качна върху рамото на Предводителя и възбудено записука.

– Случило ли се е нещо? – попита Джаксъм.

– Просто е прекалено развълнуван, – разсмя се Н'тон и, нежно подвирквайки, започна да гали Трис по шията. Най-накрая кафявият изписка нещо към Рут и вече успокоен, прибра крилето си на гърба.

„Той ме харесва“ – съобщи Рут.

– Всички огнени гущери те харесват – отвърна Джаксъм.

– И аз забелязах, – каза Н'тон. – Обърна ли внимание, как му помага да се къпе в езерото?

– Интересно ми е защо?... – Джаксъм отдавна се канеше да попита Н'тон за това, но му се струваше, че не трябва да отнема от времето на Предводителя на Уейра с глупави въпроси. Но днес беше по-особен ден

Н'тон се обърна към гущера си... Трис просъска нещо и започна да чисти предната си лапа.

– Казва че, обича Рут, – усмихвайки се обясни ездачът. – Повече от него не може да се измъкне. Мога да предположа – всичко се свежда до това, че Рут е по-малък от другите дракони: могат да го разгледат целия,

без да се отдалечават от него на няколко дължини...

– Може би, – на Джаксъм това обяснение някак си не му хареса особено. – Във всеки случай, огнените гущери от цялата област идват при него на гости. Малко са шумни, но в крайна сметка с тях не скучае. Все пак ми се налага да го оставям сам от време на време...

Те излязоха на пътя и продължиха по прохода, който водеше в главния двор.

– Хайде, Джаксъм! Обличай се по-бързо. Ф'лар и Леса всеки момент ще са тук, – каза Н'тон, запътвайки се през разтворените порти към масивната метална врата на холда. – Да знаеш, дали вашият менестрел Финдер е тук?

– Трябва да е тук.

Момчето и дракона се разделиха с Предводителя и завиха към кухнята и старите хамбари. Внезапно Джаксъм отново беше овладян от съмнения относно днешното изпитание. Утешаваше го единствено мисълта, че Н'тон надали би го обнадеждал да лети с Рут без да е уверен, че Предводителите на Бенден ще дадат своето съгласие.

Да лети с Рут!... Щеше да бъде прекрасно!... Да не говорим, че всички щяха да разберат веднъж завинаги, че Рут е истински дракон! А не някакъв си прекалено пораснал гущер, както непрекъснато повтаряше Дорс. И вече спокойно можеше да отлита далеч от него. Днес, докато къпеха Рут, млечният му брат не смееше да му се подиграва – за пръв път от няколко Оборота.

До появата на Рут, Джаксъм неведнъж се криеше от Дорс във вътрешните тунели на Руат – брат му не обичаше тъмните коридори.

Обаче, да се отърве от вниманието на Дорс, заедно с дракона стана доста по-трудно. Понякога Джаксъм съжаляваше, че с Дорс го свързва толкова много. Но нямаше какво да се направи – младият владетел на Руат дължеше на своя млечен брат живота си. Ако два дни преди преждевременното появяване на Джаксъм, Дилана не бе родила Дорс, той не би преживял и няколко часа. Затова сега непрекъснато слушаше от Литол и от руатския менестрел, колко много е задължен на Дорс. Според техните думи, той трябваше да дели всичко с момчето, което някога му беше отстъпило половината от майчиното си мляко. Честно казано, Джаксъм не намираще, че Дорс много е пострадал от това – той беше с цяла педя по-висок и поне два пъти по-дебел. И без угризения на съвестта се ползваше от привилегиите си.

Джаксъм махна с ръка на готвачите, приготвящи празничния обяд. С този обяд, надяваше се Джаксъм, щеше да бъде отбелязан неговият

първ полет с Рут. Недалече от кухнята имаше стар хамбар, преустроен като уейр за белия дракон и като жилище за неговия приятел. Колкото и малък да беше Рут, преди половин Оборот стана ясно, че обикновените жилищни помещения на владетеля в самия холд ще му бъдат тесни. Тогава Литол реши, че от каменния хамбар ще стане чудесен уейр за дракончето, а още и спалня с работна стая за Джаксъм. Фандарел, Водачът на Гилдията на ковачите, сам направи новите врати такива, че да ги отваря и току що излюпил се дракон.

Рут пхна главата си през вратата

„Не са почистили. – съобщи той на приятеля си. – По-добре да постоя вън на слънце...“

– Всички с прекалено заети, – каза Джаксъм. – все пак днес пристига Лесса! – И се засмя, като си спомни ужаса върху лицето на Дилана, когато Литол и съобщи, че на гости в холда ще пристигне самата Стопанка на Уейр Бенден. За дойката на Джаксъм, Лесса си оставаше единствената с чиста руатска кръв, оцеляла след вероломното нападение на Факс срещу холда, преди повече от двадесет Оборота.

Джаксъм влезе в стаята си и веднага смъкна влажната риза от гърба си. На масата до вратата имаше леген с чиста вода и купчинка пясъчен сапун. Водата в легена беше студена и той се намръщи. Нямахме време да изтича до горещите бани на холда, а пък и не можеше да се появи в не особено угледен вид до току що измития Рут. Така че, с леко неудоволствие разтвори пясъчния сапун в студената вода и започна да се мие.

„Вече са тук“, – внезапно получи съобщение от Рут.

А след няколко мига, Лиот и старият Уилт протръбиха от скалите, приветствайки гостите.

Джаксъм захвърли кърпите и се показа през прозореца. Над главата му припляскаха огромни крила и след минута, новодошлите се приземиха в главния двор. След това Бенденските дракони се издигнаха плавно и кацнаха на Стражевите възвишения, съпроводени от рояци развълнувани огнени гущери, но това Джаксъм вече не го видя. Той се доизбърса с ръкава на ризата, свали измокрените в езерото панталони и навлече приготвения летателен костюм. Изскочи навън и сложи на Рут кожената летателна юзда.

Малкият дракон с готовност подаде шията си: ненапрочно бяха тренирали толкова през последните дни.

Внезапно Джаксъм отново беше обладан от лоши предчувствия. Ами ако Н’тон беше сгрешил? Ами ако Леса и Ф’лар решат да изчакат още няколко месеца, за да се убедят дали наистина Рут повече няма да

расте? А ако Рут няма сили за да излети с ездач на гърба си? А ако нещо му стане и този полет му навреди?...

Рут го погледна някак си учудено с големите си фасетни очи.

„Ти не можеш да ми навредиш. Ти си ми приятел!“ – И нежно го побутна с главата си.

Стомахът на момчето се беше свил на топка от вълнение. Опита се да се успокои, като пое дълбоко въздух и изведнъж забеляза тълпата, събрала се на стъпалата пред холда. Откъде ли се беше взел толкова народ?...

„Е, не са чак толкова много, – отново се опита да го поободри Рут, но сам любопитно протегна врат, за да разгледа събралите се. – А да видиш само колко огнени гущери дойдоха да ме видят! Не се безпокой. Познавам всички, които днес са тук. Впрочем и ти ги познаваш“.

Действително, нямаше непознати лица, и това, че дракона никак не го смущаваха толкова зрители, повдигна самочувствието на Джаксъм.

Той разкърши рамене и решително тръгна напред.

Главни гости бяха, естествено, Ф'лар и Леса – Първите Ездачи на Бенден. С тях беше и Ф'нор, спътникът на тъжната Брекке, ездачът на кафявия Кант. Той беше добър приятел на Джаксъм. Присъстваше, разбира се и Н'тон, все пак той беше водач на Форт Уейр, и холд Руат беше под негова защита.

Джаксъм искрено се зарадва на Робинтън, Водача на Гилдията на Менестрелите на Перн, и на Менолли, младата менестрелка, с която се беше срещал няколко пъти. От владетелите на холдовете бяха дошли Лорд Санджел от Южен Бол и Лорд Грока от Форт. Джаксъм не беше много въодушевен от тяхното присъствие, но те, разбира се, имаха пълното право да са тук. Той потърси с поглед сред тълпата Литол, и го откри – застанал зад Менолли и менестрела на холда Финдер.

Джаксъм сложи ръка върху мускулестия извит врат на Рут и погледна съдиите в очите.

Леса първа протегна ръка, приветства дракона, а после слезе от стъпалата за да поздрави и момчето.

– Както виждам, Рут доста е пораснал от пролетта, – каза тя с одобрение. Нищо не можеше да убегне от погледа ѝ. – Но и на теб нямаше да ти навреди, ако беше хапвал повечко. Литол! Кажу ми на Дилана от време на време да храни момчето! Само кожа и кости е!

Джаксъм изведнъж осъзна, че е прехвърлил на ръст Леса: на нея и се налагаше да повдига главата си, за да го гледа в лицето! А винаги му се беше струвало че е висока!

Ужасно се смути от този факт – да гледа „отгоре“ такава важна личност, като Стопанката на Уейр Бенден.

– Бих казала че си станал дори по-висок от Флесан! – добави усмихнатата тя. – А той сякаш расте пред очите ми.

– Това е нормално за младите! – Ф'лар се приближи към тях. Впрочем, вниманието му беше изцяло върху дракона и Рут повдигна глава.

– Когато ти се излюпи, Рут, не смеех и да си помисля, че ще израснеш толкова голям. Изглежда, нашият приятел, лорд Джаксъм се грижи добре за теб! – Ф'лар леко натърти на думата „лорд“ и Джаксъм се смути още повече. Това напомняне за неговото деликатно двойнствено положение не беше приятно.

– Но, – продължи Предводителят на Бенден, – надали, Джаксъм, някога ще може да се сравнява с нашия добър Майстор-ковач, така че се съмнявам, тегло му да е прекалено голямо за Рут при полета. – Ф'лар се обърна към зрителите, запълнили стъпалата. – А Рут е по висок и от най-големите ездитни животни!

– Какъв му е размахът на крилете? – замислено каза Леса. – Джаксъм, помоли го да ги разпери!

Тя можеше и сама да го направи, все пак можеше да разговаря с всички дракони. Джаксъм достойно оцени този жест и предаде желанието ѝ на Рут. Очите на белия дракон заблестяха от вълнение. Той повдигна предните си лапи и широко разтвори криле.

– Удивително е пропорционален за своя ръст! – похвали го Ф'лар и прокара ръка по преливащата в различни отенъци кожа. – Благодаря, Рут! – добави, когато белия дракон обърна крилото си за да го разгледа по-добре. – Струва ми се Джаксъм, че желанието му да лети е толкова голямо, колкото и твоето!

– Така е Предводителю, все пак той е дракон а всички дракони летят! За това имат криле!

Ф'лар му хвърли такъв поглед, че Джаксъм за миг изтръпна и затаи дъх, да не би случайно да е казал нещо, не каквото трябва. Но Леса се засмя и Ф'лар също се усмихна.

На момчето му се стори, че в този момент за Бенденските Ездачи не съществуваше никой друг. – Драконите трябва да летят, нали Леса? – тихо каза той, сякаш си спомни нещо. После вдигна поглед към Стражевите височини, откъдето внимателно ги наблюдаваха драконите – великолепната златна Рамот, бронзовият великан Мнемент и двата кафяви, Кант и Уилт.

– Какво казва Рамот?

Леса се подсмихна:

– Знаеш, какво – каквото винаги я твърдяла – че с Рут всичко ще е наред.

Ф'лар погледна усмихващия се Н'тон, после и Ф'нор. Кафявият ездач кимна с глава.

– Единодушни сме, Джаксъм, – каза Предводителят на Бенден. – Мnement, въобще не може да разбере, защо са необходими толкова приказки. Така че, момче, качвай се и политай! – И Ф'лар направи крачка напред, сякаш възнамеряваше собственоръчно да го качи на гърба на белия дракон.

В един миг Джаксъм се разкъсваше между усещането че ще се пръсне от гордост – сам Първият Ездач на Перн искаше да му помогне! – и от искрено възмущение – нима Ф'лар си мислеше, че не може да се качи на собствения си дракон, без чужда помощ.

Рут обаче разреши проблема – прибра крилете си и прегъна лявото си коляно.

Джаксъм скочи на лапата му и ловко се прехвърли между последните две издатини на шийния гребен. При възрастните дракони тези издатини достигаха достатъчна големина, за да може човек да се задържи при нормален полет, но Литол настоя Джаксъм да използва предпазни ремъци. Докато ги затягаше около кръста си, момчето поглеждаше скришом към тълпата, очаквайки да види насмешка, но по лицата на хората нямаше и следа от учудване или презрение.

Най-накрая всичко беше готово, но Джаксъм отново почувства свиването в стомаха си от вълнението: А ако все пак Рут не може... Той успя да забележи уверената усмивка на Н'тон и това как Майстор Робинтън и Менолли приветствено вдигнаха ръце. После Ф'лар вдигна свития си юмрук – традиционният сигнал за излитане. Джаксъм вдиша с пълни гърди и изкомандва: – Да го направим, Рут! Да излитаме!

Под него като вълна се раздвижиха твърдите мускули. – Рут приседна на задни лапи. Ето, гърбът му се напрегна. Широките криле се вдигнаха за първия, толкова важен мах.

Рут се приведе още по ниско... и отскочи нагоре, отгласвайки се със задните си лапи от земята толкова силно, че главата на Джаксъм рязко се отметна назад. Момчето инстинктивно сграбчи ремъците, докато мощните махове на крилата издигаха малкия дракон все по-нагоре, покрай прозорците, откъдето с изумление надничаха обитателите на холда – и това ставаше толкова бързо, че всичко се сля в едно размазано петно.

Грамадните дракони на стражевите височини също разпериха криле, и затръбиха с всичка сила. Огнените гущери се виеха наоколо, и звънките им сребристи гласове се раздаваха от всички посоки.

Джаксъм можеше само да се надява че те няма да изплашат Рут или да се сблъскат с него при полета.

„Радват се да ни видят заедно в полет, – каза Рут. – А Рамот и Мнемент са щастливи, че ти най-накрая се оказа върху гърба ми. И аз също съм доволен. А ти? Сега олекна ли ти?“

От този въпрос зададен с почти жален тон, сякаш буца заседна в гърлото на Джаксъм. Той се опита да отговори, но вятърът, който биеше в лицето му, отнесе думите.

– Разбира се, че съм щастлив! Винаги ми е добре, когато съм с теб! – извика той, и гласът му изведнъж се изгуби. – Колко съм си мечтал за този полет! Сега всички ще видят, че ти си съвсем истински дракон!...

„Защо викаш?“

– Защото съм щастлив!...

„Но тук само аз мога да те чуя! А аз винаги те чувам добре“.

– Е, разбира се... Но все пак Рут, най-вече се радвам заради теб!

Рут направи вираж, и Джаксъм се приведе, затаил дъх, борейки се с центробежната сила. Безкрайно много пъти беше летял на дракони, но винаги като пътник и винаги между двама възрастни ездачи. Сегашният полет му даде удивителни усещания. Възторг, леко примесен със страх...

„Рамот те съветва по-здраво да се държиш с краката“. – предаде Рут. – „Все едно си на ездитно животно“.

– Страх ме беше да не ти притискам прекалено много гърлото, – отвърна Джаксъм. Притисна по-плътнo краката си към топлата шия на приятеля си и веднага се почувства по-уверен.

„Така е по добре! Не се притеснявай, не можеш да ми навредиш. Ти си моят ездач! А Рамот казва, че вече трябва да кацаме...“ – добави Рут недоволно.

– Да кацаме? – учуди се Джаксъм. – Но ние току-що излетяхме!

„Рамот казва, че не иска да се преуморявам. Но всеки ден ще можем да летим все по-надалече. А това ми харесва!“

Рут отново направи заход и започна да се спуска. Хората долу по пътя се спираха да ги погледат и приветствено махаха с ръце. На Джаксъм даже му се струваше, че чува виковете им, но насрещният вятър шумеше в ушите му и не можеше да разбере дали наистина е така.

Хората на двора проследиха с поглед планирацията дракон. От

всички прозорци на холода стърчаха любопитни наблюдатели.

– Нека сега някой каже, че Рут не е истински дракон! – Джаксъм съжаляваше единствено за това, че първият им полет се оказа прекалено кратък. Всеки ден все по далече? Е, в такъв случай, нито мъгла, нито пожар, нито падането на Нишки ще го накарат да спре с ежедневните полети – все по далече от Руат! Внезапно Рут размаха криле, гасейки скоростта и той си удари гърдите в гребена на шията му.

„Прости ми, – каза Рут виновно след като се приземи на същото място от където бяха излетели. – Струва ми се, че трябва да се науча още на някои неща...“

Все още ошашавен от преживяното, Джаксъм остана още малко върху гърба на дракона, разтривайки ударените си гърди и утешавайки Рут. Ф'лар, Ф'нор и Н'тон се приближиха с доволни физиономии. Но защо ли Майстор Робинтън имаше такава замислена физиономия? И защо така се беше намусил лорд Сенджел?...

„Ездачите се убедиха, че можем да летим, – каза Рут. – Останалото няма значение!“

Джаксъм внимателно се вгледа в лицето на настойника си: както винаги то беше уморено-безпристрастно и радостта напираша в момчето секна. Как се надяваше поне днес да заслужи одобрителен поглед от Литол, една единствена добра дума.

– „Той никога няма да забрави Ларт“, – много тихо и меко напомни Рут.

– Е, Джаксъм? Нали ти казах! – потупа го по рамото Н'тон. – Казах ти, че всичко ще мине както трябва!

– Наистина беше превъзходен полет, – каза Ф'лар, внимателно оглеждайки Рут за признаци на преумора. – Той те издигна леко, както и предполагаме.

– Малкият е способен да се завърти във въздуха около края на крилото си! – добави Ф'нор. – Но не забравяй за ремъците, докато не свикнете един с друг, както трябва! – И стисна ръката на Джаксъм, обхващайки с пръсти предлакътя: ръкостискане, с което ездачите удостоиваха само равни на себе си. Сърцето на момчето замря от възторг

– Ето, че сбърка владетелю Санджел, – разнесе се над двора гласът на Лесса. – Ние никога не сме се съмнявали, че белият дракон ще полети. Просто отлагаме неговият пръв полет, докато порасне.

Ф'нор намигна на Джаксъм, Н'тон сбърчи вежди, а Ф'лар вдигна очи към небето, приканвайки всички към търпение. Това окончателно убеди Джаксъм, че тримата на велики ездачи на Перн го смятат за един

от тях.

– Е, момче, сега вече си ездач, – каза Н'тон.

– Точно така, – кимна Ф'лар и веднага строго се намръщи. – Само не си мисли, че още от утре ще можеш да пътешестваш по целия Перн. И не се опитвай да влезеш Помежду! Времето за това още не е дошло. Надявам се, че го разбираш? Отлично! Всеки ден ще тренираш Рут... Имаш ли в себе си разписанието на занятията, Н'тон?

Той подаде табличката, и Ф'лар я предаде на Джаксъм.

– Мускулите на крилете трябва да се развиват бавно и внимателно. Това е най-важното. Може да ти се случи някой път да ти потрябва бързина и повратливост, а лошо тренираните мускули ще откажат. Чул ли си за трагедията на Платото?

– Да, Предводителю, – отвърна Джаксъм. – Финдер ми е разказвал. – Той предпочете да замълчи за това как Дорс и приятелите му, откакто чух за това нещастие, не му даваха и крачка да направи без да му напомнят за неопитния ездач, разбил се на планинския склон: беше поискал прекалено много от своя дракон, също толкова млад и неопитен...

– И освен това, Джаксъм, ти имаш двойна отговорност – за Рут и за твоя холд.

– Разбира се Предводителю, ...знам, Предводителю...

Н'тон се разсмя и удари Джаксъм по коляното.

– Да, мой млади владетелю, страхувам се че отговорността е нещо което не тече от ушите!

Ф'лар погледна към Предводителя на Форт Уейр, удивен от неговия лекомислен тон...

Джаксъм замря. Нима и на Предводителите може да се случи да изрсят някоя глупост без да се замислят? Литол непрекъснато му внушаваше да мисли винаги преди да си отвори устата...

– Аз сам ще наблюдавам за обучението му, – продължи Н'тон. – А колкото до чувството на отговорност, можем да не се безпокоим. То е здраво вкоренено в него... Така че с твое позволение, ще го науча да лети в Помежду, когато стане готов. И смятам – той кимна към владетелите на холдовете, които спореха за нещо с Лесса, – колкото по-малко говорим за тези полети, толкова ще е по-добре...

Н'тон и Ф'лар се спогледаха и Джаксъм усети някакво напрежение във въздуха. Но изведнъж от скалите протръби, първо Мнемент, а после и Рамот.

– Те са съгласни с мен, – тихо каза Н'тон.

Ф'лар поклати глава и отметна перчема си от челото.

– Ф'лар, все пак Джаксъм напълно си заслужи да бъде наричан ездач, – присъедини се към Н'тон, Ф'нор. – А щом е така, то решението трябва да вземе Уейрът, а не владетелите. А и Рут е бенденски дракон!

– Именно, цялата работа е в отговорността, – каза Ф'лар гледайки намръщено двамата ездачи. След това вдигна поглед към Джаксъм.

Момчето не разбираше нищо от това, за което говореха, ясно беше само, че сега се решаваше съдбата му – на него и на Рут.

– Добре де, – предаде се най-накрая Бенденският Предводител. – Добре, нека се учи да лети Помежду. Ако му забраним, тогава със сигурност ще пробва сам... Нали, Джаксъм? Или в теб не тече Руатска кръв?

– Д-да, Предводителю?. – Джаксъм не смееше да повярва на късметата си.

– Не мисля, че ще се опита сам, – подсмихна се Н'тон. – Според мен, Литол малко се е попрестарал с някои неща...

– Обясни, – кратко каза Ф'лар, но Ф'нор предупредително вдигна ръка.

– Тихо... Литол идва насам.

Лордът Настояник вежливо се поклони на всички и се обърна към Джаксъм:

– Ще ви бъде ли удобно, лорд Джаксъм, да отведете своя приятел в Уейра и да се присъедините към нас в залата?

Скулата му потръпна в тик. Бързо се обърна, и закричи обратно.

„Ако искаше да ми каже нещо, той щеше да го каже сега“, – помисли си тъжно Джаксъм.

Н'тон отново го шляпна по коляното и му намигна:

– Ти си славно момче, Джаксъм. И ездач!

После забърза след Ф'лар и Ф'нор.

– Слушай, Литол, няма ли начин по случай днешното знаменателно събитие на масата да се появи бенденско вино? – долетя през двора гласът на Главния менестрел. А Лесса, смеейки се го попита:

– Кой ще посмее да ти предложи нещо друго, Робинтън?

Един след друг гостите се изкачваха по стълбите и изчезваха зад вратата. Огнените гущери, пронизително пищяха пикираха и се стрелкаха навътре и навън от холда, като едва не закачаха с крилата си Робинтън.

Тази гледка развесели Джаксъм, който вече беше тръгнал с Рут към тяхното общо жилище. Вдигна поглед нагоре и забеляза, че зяпачите по прозорците също са напуснали местата си. Той от все сърце се

надаваше, че Дорс и компанията му са наблюдавали полета и това, че говореше като с равни с тримата най-велики ездачи на Перн. Да, сега Дорс ще си прехапе езика, съвсем скоро Джаксъм и Рут щяха да се учат да летят Помежду. Нещо, което на млечния му брат не би се и присънило!... А честно казано доскоро и на самия него не би могло. Не, наистина, ако не беше Н'тон... Сега Дорс не само ще си прехапе езика, а направо ще си го погълне!...

Рут самодоволно заръмжа в отговор на мислите му. В дворчето пред стария хамбар, драконът спря и наведе рамото си към земята, помагайки на момчето да слезе.

– Сега можем да летим, – каза Джаксъм. – Сега винаги можем да отлетим далече от тук. А след като се научим да минаваме в Помежду, ще пътешествуваме из целия Перн. Където си поискаме. Ти се справи чудесно Рут! Чудесно! Моля те, не се сърди че толкова несръчно се ударих в гребена ти. Зная, че още не съм добър ездач. Но ще се науча! Ще видиш!

Рут го последва в Уейра: очите му преливаха в ярко синьо показвайки доволството му.

Там Джаксъм измете праха и парчетата кожа останали по камъните от нощта.

– Ти лети страхотно, Рут, – повтаряше без да спре той. – Те казаха, че ти може да се завъртиш около края на крилото си!...

Драконът протегна глава и Джаксъм започна да го чеше по чувствителните места над очите. Защо ли трябваше да ходи в залата когато истинският виновник за тържеството не можеше да присъства?...

* * *

Когато огнените гущери полетяха към вратата, Робинтън се притисна към металната рамка и заслони лицето си с ръце. Не беше излишно да е предпазлив. Впрочем у дома му, в Гилдията на Менестрелите всички огнени гущери бяха обучени отлично – благодарение на старанието на Менолли. Робинтън се усмихна на учудено-изплашеното възклицание, което издаде Леса. Гущерите прелетяха край всички като вятър, но менестрелът не бързаше да се махне от вратата. Той знаеше какво ще последва – секунда по-късно ятото се втурна назад. Робинтън дочу, как Лорд Грока гълчеше малката си кралица Мерг. А после отнякъде се появи бронзовия Зейр и кацна на рамото на менестрела. Сърдито изсъска, сякаш се сърдеше на Майстора, че нарочно се е скрил от него и се намести по-удобно върху кожената подплънка пришита на рамото.

– Е, малкия, – Робинтън погали развълнувания бронзов. В отговор малкият огнен гушер нежно отърка главата си в бузата му. – Трябва отдавна да си разбрал, че никога няма да те изоставя. А ти, предполагам си летял заедно с Джаксъм и Рут?

Зейр спря да се върти и весело писна. След това протегна врат гледайки двора. Робинтън също се наклони напред, опитвайки се да разбере, какво е привлякло вниманието на Зейр и видя Рут, който отиваше към стария хамбар.

Робинтън въздъхна. Почти му се искаше да не бяха разрешавали на Джаксъм да лети. Както предполагаше, лорд Санджел все още яростно протестираше против това, момчето да се ползва с привилегиите на ездач. И разбира се беше намерил немалко съмишленици от по-старото поколение владетели, на които това също не се нравеше. Добре, че Робинтън успя да привлече лорд Грока на страната на Джаксъм.

Разбира се, Грока беше къде къде по-умен от Санджел и имаше огнен гушер, което донякъде му даваше друг поглед върху младия лорд и дракона му. Колкото до Санджел, той или не бе поискал да впечатла огнен гушер или не бе могъл. Може би Менолли щеше да знае. Впрочем нейната кралица на име Красавица, скоро щеше да има люпило. Това беше чудесно стечение на обстоятелствата, така винаги можеха да използват яйцата за общото благо...

Менестрелът изпрати с поглед момчето и дракона. Двата му се струаха толкова млади, невинни, беззащитни! Така зависеха един от друг и бяха готови винаги да се притекат един на друг на помощ...

Да, този свят посрещна Джаксъм негостоприемно: беше се наложило да бъде изваден от корема на майка си, умряла по време на раждането. А половин час преди това, неговият баща, лорд Факс беше ранен смъртоносно в двубой. Робинтън си спомни, какво му бяха казали преди самия полет Н'тон и Финдер и се разсърди на себе си – трябваше от самото начало внимателно да наблюдава момчето. Значи сега ще се наложи да навакса. Литол едва ли ще откаже, това ще е само от полза на Джаксъм.

Уви, Робинтън буквално се разкъсваше на парчета, толкова много неща имаше да се правят. За всичко трябваше време, дори и с такива верни помощници като Менолли и Сибелл...

Зейр пак запищя и започна да трие главата си в брадичката на менестрела. Той виновно се усмихна и погали бронзовия по гърба. Огнените гущери бяха само една ръка големи и не толкова умни, колкото драконите. Но това не пречеше да са чудесна компания, а от време на

време бяха почти незаменими...

– Робинтън! – повика го Ф'лар. Той стоеше пред вратата на малката приемна на холда. – Ела насам! Става въпрос за твоята репутация!

– За моята ...какво? Идвам, идвам! – Дългите крака вече носеха местрела напред.

Усмивайки се, гостите разглеждаха оплетените бутилки с вино, и Робинтън веднага разбра за какво е целият шум.

– Аха! Решили сте да ме хванете натясно! – И с драматичен жест протегна ръка към виното. – Ами тогава не ми остава нищо друго освен да се опитам да не загубя репутацията си пред толкова благородно общество... Ако разбира се, Литол е маркирал правилно бутилките!

Лесса се разсмя, избра една и я вдигна високо за да я видят всички. После наля в чашата от тъмночервеното вино и я подаде на Робинтън.

Чувствайки прикованите в него погледи, Главният Менестрел се приближи към масата с бавна, важна походка. Менолли незабележимо му намигна и той си помисли: „Най-после престана да се бои от важни събирания. Точно като Рут е готова да си пробва крилете. А сякаш вчера беше неуверено, незабележимо момиче от далечния морски холд. Може би ще трябва да и дава вече самостоятелни задачи...“

Робинтън дегустира виното без да бърза, по всички правила. Той знаеше какво се очаква от него. В стаята беше достатъчно светло и той дълго изучаваше виното въртейки чашата в един от слънчевите лъчи. Вдъхна аромата му, леко отпи и леко примлясна преди да заяви с оттенък на високомерие:

– М-м-м... да, разбира се. Това не може да се сбърка с с нищо друго.

– Е?. – попита лорд Грока. Той се поклащаше от пети на пръсти с видимо нетърпение. Дебелите му пръсти размятаха крайчеца на колана му.

– С виното, добри ми мой владетелю, никога не трябва да се бърза...

Санджел недоверчиво се поусмихна:

– Ако не знаеш, просто си кажи.

– Не, защо. Това единадесет годишно Бенденско вино. Нали, Литол?

Лордът Управител замълча. Робинтън беше учуден от изражението на лицето му. Нима Литол беше толкова разстроен от това, че малкият дракон успя да издигне Джаксъм във въздуха?... Не, в този случай скулата му щеше да потрепва...

– Зная, че съм прав, – бавно, разтегляйки думите каза Робинтън и посочи Литол с пръст. – Единадесет Оборота, при това втора реколта – виното прекрасно е запазило аромата на гроздето. Ще добавя още, че ти навярно си го измъкнал от Лорд Рейд под предлог руатския произход на Лесса... – И промени гласа си, имитирайки niskия баритон на Литол: – „Когато Стопанката на целият Перн посети своят предишен холд, аз съм длъжен да и поднеса бенденско!“ Е, Литол, какво ще кажеш – не съм ли прав?

– Всичко стана точно така, – съгласи се Литол, и на Главният Менестрел му се стори че в гласа му има лека насмешка. – Относно вината ти никога бъркаш.

– Чувствам се безкрайно облекчен! – каза Ф'лар и сложи ръка върху рамото на менестрела. – Ако, си беше развалил репутацията, не бих го преживял...

– Бенденското вино е точно това което ни трябва за днешните тостове. И така, аз пия за Джаксъм, младия владетел на Руат и смелия ездач на Рут! – Робинтън знаеше, че думите му щяха да направят същото, което би направил гладен дракон сред стадо уеррове. Но независимо от това, дали лордовете искаха или не, Джаксъм си оставаше наследствен владетел на Руат и заедно с това – ездач.

Санджел се покашля, но все пак вдигна бокала си. Лесса гледеше сърдито, според нея, тостът съвсем не беше на място. Санджел отново се прокашля и се впусна в атака – точно на което разчиташе Робинтън.

– Все пак, – каза владетелят на Южен Бол. – Трябва да се объедем доколко той е ездач. Когато се излюпи този – Санджел махна с ръка в посока към хамбара, – ми беше дадено да разбера, че дракончето, няма да живее дълго. И точно поради тази причина аз не възразявах!

– Не сме имали за цел да те въвеждаме в заблуждение владетелю Санджел, – започна Леса запалено, но Ф'лар пое инициативата.

– Няма никакви трудности, Санджел, – каза дипломатично той. – Уейровете имат достатъчно големи бойни дракони. Не е задължително Рут да се бие с Нишките.

– А ние, – войнствено издаде челюстта си Лордът – имаме предостатъчно способни и от добри родове младежи, които достойно могат да поемат управлението на този холд!

„Браво на Санджел, – помисли си Робинтън. – Гледа в корените...“

– Може да са от добри родове, но не са с Руатска кръв! – каза Лесса. Сивите и очи мяхаха мълнии. Когато станах Стопанка на Уейра, аз се отказах от правата си в полза на единственото дете от мъжки пол в

чиито вени тече Руатска кръв, а това беше Джаксъм. И докато съм жива, няма да допусна съдбата на Руат да се решава в кървави двубои между младшите синове на лордовете от целия континент. Джаксъм ще остане владетел на Руат! Той никога няма да е боен ездач!

– Аз... исках само окончателно да поставим всичко по местата си. – промърмори Санджел, избягвайки ледения поглед на Лесса. – Но все пак полетите с драконите, дори и ограничени са доста опасни. Всички знаят за гибелта на младия ездач от Високите Хълмове...

– Джаксъм ще бъде наблюдаван непрекъснато, – твърдо обеща Ф'лар, и хвърли предупредителен поглед към Н'тон. – Той никога няма да се бие с Нишките.

– Джаксъм си е предпазлив, – намеси се в разговора Литол. – И много добре осъзнава какви са му отговорностите.

Робинтън забеляза, как Н'тон се намръщи. Ф'лар също забеляза това и попита:

– Според теб Н'тон, той е прекалено предпазлив?

– Така ми се струва, – тактично отговори той, и смутено кимна към Литол – Или по-точно, прекалено затворен и сдържан. Извинявай Литол, не искам да те упреквам, но днес забелязах, че момчето се чувства прекалено самотно. И струва ми се, че това е заради дракона. Другите момчета от холда никога не са имали възможността да извършат впечатление дори и на огнен гущер. Те просто не го разбират...

– Да не би Дорс пак да се е заяждал с него? – Литол замислено хвана с пръсти долната си устна.

– Като че ли не знаеш за какво говоря. – В гласа на Н'тон прозвуча облекчение.

– Знам! Затова и настоях пред Ф'лар да му бъде разрешено да лети. Сега ще може да посещава другите холдове и да се среща с връстниците си.

– Нима тук нямаш подопечни синове на други владетели? – възкликна Леса и отново огледа залата, надявайки се да забележи поне един двама младежи.

– Тъкмо се канех да изпратя Джаксъм при съседите за половин Оборот. – каза Литол. – Но точно тогава стана Впечатването... – и той махна с ръка, окончателно отхвърляйки провалилия се план.

– Никога няма да одобря изпращането на Джаксъм като подопечен в друг холд. – отново се намръщи Лесса. – Той е последен от Руатския род...

– На мен също не ми се нрави. – каза Литол – но е прието да се

разменят възпитаници...

– Това не е задължително. – Лорд Грока потупа Литол по рамото. – Аз например никога не съм пращал най-малкия си син, който между другото е връстник на Джаксъм. Не, Литол наистина, като виждам колко си направил за Руат, като си спомня какъв беше, когато стана Лорд Настойник и в какво го превърна... – Ето какво ще ти кажа – Джаксъм и при теб ще се научи на всичко, от което се нуждае един владетел. Друг е въпросът, дали ще остане нещо от тези владения, когато дойде времето да приеме управлението им...

– Ето за това бих искал да поговорим, – каза Санджел, търсейки с поглед поддръжка от Лорд Грока. – Какво според вас трябва да правим ние лордовете?

– Да правите?... – попита Ф'лар с недоумение.

– ... с младшите синове, за които няма място в Южен Бол, Форт, Иста и Иген, – подхвана Робинтън. – Семействата на тези владетели са многобройни, а синовете им хранят големи надежди.

– Южният континент, Ф'лар, – каза Грока. – Кога ще се заемем с него? Може би на Торик, заселил се край Южният Уейр, няма да му бъдат излишни двама-трима здрави трудолюбиви и честолобиви младежи?

– На Южният континент живеят Древните, – каза Лесса. – Ако си спомняш, те се изселиха там, защото земята на Южния се защитава от личинките и немарливостта на ездачите не е фатална.

– Не съм забравил за Древните, Стопанке – повдигна вежди лорд Грока. – Даже според мен там им е мястото. Правят каквото си искат и не закачат честните хора...

Робинтън забеляза отсъствието на язвителност в гласа на лорда, макар холд Форт се беше напатил от безотговорността на Т'тон, водач на Уейр Форт.

– Имам предвид, – продължи Грока, – че Южният континент е много голям и е плътно заселен с личинки. Нишките не могат да навредят на никого.

– А ти бил ли си извън холда по време на Нишковалез? – попита Ф'лар.

– Аз ли? Не! Все още не съм се смахнал! Но да ги видиш само тези хлапета, които се бият при всеки повод... Разбира се, бият се само с юмруци. Лично аз следя да не бъде използвано оръжие. Но шумът който вдигат може да изгони всеки Помежду, макар че на открито място по време на Валеж... тоест разбирам накъде клониш. – навъсено добави Грока и пръстите му заиграха по широкия колан. – Ще има немалко

трудности. А без холд... какво да говорим. Но нима Торик няма намерение да разшири владенията си. Даа, младежите са проблем върху който сериозно трябва да се помисли! И това не е само в моя холд, нали Санджел?...

Ф'лар се забави с отговора, и Робинтън веднага се намеси:

– Ще се осмеля да предложа... – Съдейки по това колко облекчено му кимна Ф'лар, намесата му само го зарадва. – Преди половин Оборот, на Бенелек, петият син на Лорд Грока, му дойде идеята за това, как да усъвършенства едно устройство за събиране на реколтата. Майсторът ковач във Форт, съобщи на Фандарел, и той се заинтересува. Младият Бенелек отиде в Телгар да се учи, като взе със себе си още един младеж от холда Високите Хълмове. Накратко казано, в Главната Работилница на ковачите вече има осем сина на Владетели, които проявяват интерес към ковашката работа...

– И какво предлагаш, Водачо на Менестрелите?

– Като правило безобразничат и шумят, тези, които няма какво да правят – каза Робинтън. – Защо да не съберем от холдовете всички деца, и да ги накараме да започнат да си разменят идеи, а не обиди и предизвикателства?

– На тях им трябва земя, а не идеи – промърмори Грока. – Така че, какво ще решим за Южния?...

– Това също е изход, който трябва да се обмисли – каза Робинтън с цялата небрежност, която можеше да позволи мрачната настойчивост на Лорда. – Още повече, че Древните не са безсмъртни.

– Не си мисли, владетелю Грока, че сме против разширението на владенията в Южния, – започна Ф'лар. – Само че...

– Само че трябва да се избере подходящо време, – допълни Лесса. Но скритите пламъчета в очите ѝ подсказаха на менестрела, че има и други причини, които тя предпочиташе да премълчи.

– Надявам се, че няма да ни се наложи да чакаме до края на сегашното Преминаване – отбеляза Санджел свадливо.

– Не, – каза Ф'лар. – Само до тогава, докато никой не може да ни упрекне, че сме нарушили думата си. Ако си спомняте, Уейровете бяха взели решение за разузнаване на Южният Континент...

– Уейровете някога искаха да ни избавят и от Нишките и от самата Червена Звезда, – изръмжа Санджел раздражено.

– Ф'нор и Кант все още носят върху себе си белезите получени на Червената Звезда! – прекъсна го Леса. – Никой няма основание да критикува Уейровете.

– Не исках да ви обидя... Стопанке, Ф'лар, Ф'нор... – промърмори Санджел, впрочем, без да се старее много да прикрие досадата си.

– Ето още една причина, за обучаването на младежите – побърза да отвлече вниманието му Робинтън. – Може би на младите ще им се отдаде, това което ние не можем да направим.

Казано честно, той беше извънредно доволен от държанието на Санджел. До неотдавна беше убеждавал Ф'лар и Леса, че по-възрастните владетели все така упорито вярват, че ездачите стига да поискат, ще могат да изгорят нишките на самата Червена Звезда и така да премахнат заплахата, заради която хората бяха така привързани към холдовете. Краткото напомняне беше повече от достатъчно и той побърза да смени темата.

– Майстор Арнор, моят архивист, вече е полуспял от обработката на полуизтрити пергаменти от старинните Записи. Усърдието, което полага е над всякакви похвали, но дори и той понякога не успява да разчете някои неща и в ръкописите се появяват случайни грешки. Фандарел е съгласен с мен и даже предполага, че многото тайни на Древните Записи не са нищо повече от грешки на преписвачите. Ако само имахме добре обучени калиграфи...

– Бих искал и Джаксъм да се научи на това, – каза Литол.

– Надявах се, че ще го предложиш, – кимна Робинтън.

– Литол, предполагам, че няма да се откажеш от предложението си относно моя син. – попита Грока.

– Разбира се че не, ако Джаксъм...

– А защо да не се възползваме и от двете възможности? – каза Робинтън. – Нека момчетата от другите холдове идват тук, а Джаксъм да се обучава заедно с тях. Нищо, че повечето ще са от различен произход и потекло...

– След глада пир? – подсмихна се Н'тон тихичко, че го чува само Робинтън и Менолли. После извиси глас. – А колкото до пира – ето го и виновникът за днешното тържество!

Джаксъм нерешително престопа прага. Но навреме си спомни добрите маниери и се поклонил на всички.

– Погрижи ли се за Рут? – подкани го да се приближи Леса.

– Да, Леса!

Стопанката на Бенден усети пълния с тревога и безпокойство поглед на Джаксъм, и с усмивка добави:

– А ние тук се погрижихме за още някои неща.

– Познаваш ли моят син Хорон? – Попита лорд Грока. – Доколкото

знам с него сте връстници.

Джаксъм изплашено кимна

– Той скоро ще дойде тук под опеката на Литол.

– И, може би не само той, – каза Леса. – Какво мислиш за това?

Робинтън видя как изумения поглед на Джаксъм премина от Лорд Грока към Леса и обратно, докато накрая не се спря върху Литол, който кимна окуражаващо.

– А когато Рут стане способен да лети на по-дълги разстояния, какво ще кажеш да ме посетиш? – попита Робинтън. – Току виж, си научил някоя история, която не знае дори и Литол!

Джаксъм, все още не можейки да повярва на късмета си отново погледна настойника си.

– Нима ще ми разрешат? – Гласът на момчето затрепера от неподправен възторг и облекчение.

Глава 2 Уейр Бенден.

Тринадесети Оборот от сегашното Преминаване

Вечерният сумрак се съгъставаше над Уейр Бенден. Робинтън се изкачваше по стъпалата към уейра на кралицата. За миналите тринадесет Оборота му се беше налагало да ги преминава безброй много пъти...

Задъхан, менестрелът, спря да си поеме дъх и се обърна към следващия го човек:

– Май улучихме подходящото време, Торик! Струва ми се, че не са забелязали нашето пристигане. А и надали някой ще започне да разпитва Н'тон! – той кимна към едва виждащия се в полутъмната силует на Предводителя на Форт Уейр, който пресичаше дъното на бенденската Чаша, в посока към ярко осветените Долни пещери. Но Торик не гледаше него, а високия корниз, където на задните си лапи седеше бронзовият Мнемент. Фасетъчните му очи проблясваха в тъмнината и ги следяха. Зейр здраво хвана с нокти ухото на менестрела и плътно обви опашката си около врата му.

– Не се бой, няма да ти направи нищо, – каза Робинтън, отчасти за да успокои и владетеля на Южния холд, който напрегнато разглеждаше надвисналото над тях чудовище.

– Той е поне два пъти по-голям от най-големите дракони на Древните, – отвърна Торик шепнешком. – А аз си мислех, че Н'тоновия Лиот за грамаден!

– Предполагам, че Мнемент е най-големият от бронзовите на Перн, – Робинтън премина последните стъпала. Той си мислеше за противната пронизваща болка, появила се неведомо откъде в гърдите му. Беше се надявал, че неочакваната почивка през последните дни ще я облекчи, но това не стана. Може би ще трябва да се посъветва с Майстор Олдайв от Гилдията на лекарите...

– Добър вечер, Мнемент! – каза той, стъпвайки на корниза и се поклонил на бронзовия гигант. – Винаги ми се е струвало, че не вежливо да мина покрай него без го поздравя, – подхвърли към Торик и отново се обърна към дракона: – Това е моят приятел Торик. Леса и Ф'лар го очакват.

„Зная, вече им казах, че сте тук“.

Робинтън се закашля. Мнемента много рядко благоволяваше да отговори и всеки път Робинтън се чувстваше много поласкан. Но не предаде казаното от дракона на Торик. Южнякът и без това не беше на себе си.

Торик бързо се придвижи към коридора, като се стараше Робинтън да бъде между него и Мнемента

– Трябва да те предупредя, че Рамот е по-голяма! – старейки се да скрие усмивката си, каза менестрелът.

Торик измърмори нещо, и в следващият момент приглушено ахна – коридорът ги изведе право в спалните покои на бенденската кралица. Уейрът, изкопан в дебелия скала беше огромен. Рамот спеше разпростряла се върху каменното си ложе, обърнала клиновидната си глава към входа. Кожата на Кралицата искреше като живо злато в сиянието на няколко светилника...

– Радвам се, че те виждам, Робинтън! Най-после се върна! – възкликна Леса и се хвърли насреща му. – А както виждам и тен си хванал!...

И за голямо изумление и възторг на менестрела ръцете ѝ се обвиха около врата му в кратка неочаквана прегръдка.

– Значи, ще е добре, ако по-често ме отнасят бурите в морето...

– Само да си посмял!... – В погледа на Леса се смесваха облекчение и яд.

После тя се обърна към втория гост и на лицето ѝ се появи усмивка, съвсем характерна за Стопанката на Уейра.

– Радваме се да те приветстваме Торик, спасителю на нашият добър Майстор Менестрел!

– Аз не съм направил нищо особено – отвърна Торик учудено. – Бих казал, че невероятно му е провървяло. Истинско чудо е, че не са потънали в тази буря...

– Все пак Менолли е отраснала в Морския холд. – възрази Робинтън. Спомените за преживяното изпитание го накараха да потръпне. – Не потънахме единствено заради нея. Макар, че имаше моменти, в които се бях простил с живота...

– Май не си добър моряк, Майсторе? – подсмихна се Ф'лар. Той здраво стисна ръката на менестрела. И Робинтън неочаквано осъзна, колко са се тревожили за него жителите на Бенден. Обхвана го благодарност пропита с чувство на вина. Честно казано, по време на шурма, той си мислеше само, как да преживее поредната вълна, заливаща малката лодка и как да попречи на стомаха си да изскочи през гърлото.

Това, как Менолли се справяше разбунтувалото се море му попречи да осъзнае напълно опасността и чак много по-късно той се запита, дали пък момичето не беше крило своя страх, за да не се изложи в неговите очи... Та тя трябваше да стои на руля, да придържа изпокъсаното от ветровете платно и да прави още хиляди неща, докато той беше безсилен да и помогне в каквото и да е. Менолли даже го беше привързала към главната мачта, за да не падне от борда в поредния пристъп на морска болест...

– Което си е истина, си е истина – каза Робинтън. – В океана трябва плуват моряци, а не сухопътни бездарници, като мен.

– Точно така! – подхвърли Торик и се обърна към Предводителите. – На всичко отгоре, у този човек няма никакво усещане за времето. А Менолли, разбира се нямаше откъде да знае колко е силно по това време Западното Течение...

И Торик разпери ръце, показвайки безпомощността си при такава липса на разум.

– Значи, затова бяхте отнесени толкова далеч от Южния холд? – Ф'лар, покани гостите към кръглата маса в ъгъла на голямата стая.

– Така ми беше обяснено по-късно – въздъхна Робинтън, припомняйки си безкрайните лекции за теченията, приливите, дрейфа и ветровете, които трябваше безропотно да изслуша. И вече нямаш никакво желание още веднъж да изпитва съдбата и да пробва на практика познанията си.

Леса се засмя на самоироничният му тон и наля вино на всички.

– Само си представете – Робинтън, завъртя чашата между пръстите си. – На борда на лодката нямаше вино! Нито капка!

– Това е ужасно!... – извика Леса, а Ф'лар добави, смеейки се:

– Какви лишения...

– Между другото, този тъжен случай се оказа много благотворен, – каза Робинтън, преминавайки към непосредствената цел на своето посещение. – Южният Континент, скъпи мои Предводители, се оказа съществено по-голям отколкото си представяхме.

Торик без покана измъкна карта, набързо прекопирана от другата, голямата, която беше останала в холда му. Гъвкавият пергамент упорито се свиваше и Леса и Ф'лар притиснаха ъглите му.

Северният континент беше изобразен с подробности, както и изучената част на Южния. Робинтън посочи издадения полуостров, където беше разположен Южния уейр и холдът на Торик. После премина с пръст по топографски означената област от двете страни на полуострова

– брегът и голяма част от материка прорязан от две реки.

– Както виждате, Торик не е стоял без работа. Според мен, доста добре е продължил работата започната още от Ф'нор, когато той живееше на Южния.

– Отидох при Т'тон за разрешение за изследване. – лицето на Торик показваше неприязън примесена с презрение. – Даже не ме изчака да довърша и заяви, че мога да правя каквото си поискам, стига Уейрът да бъде снабдяван с месо и плодове.

– Да бъде снабдяван?... – Ф'лар не можа да повярва на ушите си. – Трябва само да изминеш няколко драконови дължини и може да намериш всичко, което ти трябва!

– Понякога го правят, – отвърна Торик. – Но стигнах до извода, че е по-добре ние да им носим. Така поне не ни закачат...

– Какво значи – не ни закачат?... – Леса направо кипеше от възмущение.

– Казах, каквото казах, Стопанке. – И Торик отново се обърна към картата. – Моите хора, които обикаляха навътре в континента, достигнаха до тук. Пътят е много труден. Пробивали са си път през джунгли, толкова гъсти, че и най-острия нож е трябвало да се точи отново след час. Никога не съм виждал подобна растителност. Знаем, че тук има хълм, а по-нататък, планински хребет. – Той показа на картата. – Беше много трудно да се доберем до там, затова първо разузнахме крайбрежието, открихме тези две реки, а после тръгнахме срещу течението им докдето можяхме. Западната започва от голямо кръгло езеро, а на източната ни спря водопад висок поне шест седем драконови дължини... – Торик се изправи намръщено и огледа нищожно малкия изследван участък. – По мои изчисления, дори ако сушата се простира само до тези хребети, то ние сме разузнали територия, два пъти по-голяма от Южен Бол и Тилек!

– Нима Древните изобщо не се интересуват от земите си? – попита Ф'лар и Робинтън разбра, че Бенденският Предводител е в недоумение.

– Изобщо! И бих казал, – Торик удари с пръст по картата, – че ако скоро не се намери по-подходящ способ за предвиждане, то няма да ми останат нито свободни хора, които да се занимават с това, нито желание. А и за какво? Досега имам толкова земя, колкото мога да поддържам, без да се страхувам за хората си. Все пак Нишките падат...

Той направи пауза и макар Робинтън прекрасно да разбираше причината за нерешителността му, менестрелът не се намеси – нека Предводителите чуят мнението на южняка от собствената му уста.

Торик продължи:

– Голяма част от нашите ездачи предпочитат да не закачат Нишките.

– Какво?! – избухна Леса, но Ф'лар сложи ръка на рамото ѝ:

– Точно за това си мислех, Торик...

– Как смеят!? – Гласът на Леса звучеше толкова ядосано, че Рамот се размърда на своето ложе.

– Ами смеят, – Торик нервно погледна към кралицата. Робинтън забеляза, че възмущението на Леса предизвикано от отстъпничеството на Древните доста го обнадежди.

– Но... Но... – Леса буквално не намираше думи.

– Как успяваш да се справиш? – попита Ф'лар, успокоявайки приятелката си.

– Вече свикнахме, – отвърна Торик. – Имаме достатъчно огнехвъргачки, благодарение на Ф'нор. Изгорихме всичката трева в холда и вкарваме добитъка в каменните обори, когато се очаква Валеж. – Той скромно повдигна рамене и изненадващо се усмихна на Леса. – Те малко ни помагат Стопанке, но поне не ни пречат. Не се безпокойте Научихме се да се оправяме и без тях...

– Работата е в това, – каза Леса сърдито. – Че те са ездачи и са се заклели да ви защитават...

– Точно заради това, струва ми се вие ги изпратихте на юг, – напомни ѝ Торик. – За да не пречат и да не тормозят хората.

– Но това не им дава право...

– Казах ти Леса – те не ни пречат. И без тях се справяме добре.

– Може ли Северът да ви помогне с нещо? – попита Ф'лар стараяки се да изчисти по някакъв начин позора от безочията на Древните, навлечен върху цялото племе на Драконите.

– Надявах се, че ще попиташ за това, – усмихна се южнякът. – Разбира се, знам че сте дали дума и няма да се намесвате техните работи...не разбира се, не за това говоря, – добави бързо той, тъй като Леса отново щеше да избухне. – Просто ни свършват запасите. Нашият ковач се оплаква от недостига на желязо. Добре ще ни дойдат и някои части за огнехвъргачките, които според неговите думи, само Фандарел...

– Лично ще се погрижа да получиш всичко необходимо!

– И още, бих искал да дам най-малката си сестра Шара за ученичка на Майстор Олдайв, Водача на Гилдията на лекарите. При нас има някои болести, като огнена треска...

– Това не е проблем, – веднага отвърна Леса – Ако желае, може да

прекара известно време в Бенден, нашата Манора е най-добрата билкарка...

– И още нещо... – Торик отново се смути и погледна за подкрепа към Робинтън – менестрелът побърза да го окуражи с усмивка – бих искал да ни помогнете, да намерите смели мъже и жени, които биха искали да си опитат щастието в моя холд. Смятам, че бих могъл да ги приема и без одобрението на Древните. Нека само, ако се намерят такива, да пристигат на малки групи – вярно е че има много земя, но повечето хора направо се побъркват, когато от небето падат Нишки, а над главите им няма нито един дракон...

– Разбира се! – каза Ф'лар с такова престорено безразличие, че Робинтън го напуши смях. – Мисля, че ще можем да намерим няколко безразсъдни младежи и девойки, които да се присъединят към теб.

– Чудесно. – Торик изпита облекчение. – Ако се намерят достатъчно хора, следващият прохладен сезон ще можем да разгледаме земята зад реките.

– Но ти сам току що каза, – започна Ф'лар, – че е невъзможно...

– Нищо не е невъзможно. Само е много трудно, – отвърна Торик и добави с усмивка – Имам хора, които са готови да продължат, независимо от трудностите. А и на мен самият ми е интересно, какво има по-нататък.

– И на нас, – каза Леса. – Все пак Древните не са безсмъртни.

– Този факт, – отвърна Торик, – често ме утешава. Само че... – Той замислено изгледа двамата Предводители.

Робинтън тихичко се възхищаваше от дързостта на Торик. И, разбира се, беше безкрайно доволен от себе си, за това, че успя да накара южняка да се обърне към Бенден, точно с тази молба, на която със сигурност щяха отвърнат – да изпратят на Южния континент независими и работливи хора, които нямаха никакъв шанс да си създадат холд тук. А и маниерите на Торик се харесаха на Предводителите. От една страна, той не се унижаваше и не се подмазваше, а от друга – не заплашваше и не беше нагъл. На Южния не беше имал възможността да разчита на ездачите и беше придобил независимост и увереност в собствените си сили. Знаеше какво иска и как да го постигне. И заради това говореше с Леса и Ф'лар като с равни.

– Исках само, – каза той, – да изясня едно нещо.

– Да? – наклони глава Ф'лар.

– Какво ще стане с Южния, с моите хора, с мен когато Уейрът на Древните опустее напълно?

– Бих казал, че ти повече от всички заслужаваш правото да владееш, – Ф'лар натърти на последната дума, – този холд, който си отвоювал от джунглата със собствения си труд.

– Чудесно! – Торик решително кимна, гледайки Ф'лар в очите. Загорялото му лице се разчупи в усмивка. – Бях забравил колко здраво може да действате вие Северняците. Значи, ще чакам подкрепления.

– А новопристигналите ще получат ли земя, която да обработват? – попита Робинтън.

– Толкова, с колкото могат да се справят. – обеща Торик напълно сериозно. – Само не изпращайте много! Ще приемам хората постепенно, така че Древните да не разберат...

– Колко може да приемеш наведнъж? – попита Ф'лар.

– За начало седем – осем човека. А когато те се настанят, още толкова. – той се усмихна. – Само ако знаете колко свободна земя има...

– И това не е зле, доколкото самия аз имам някакви представи за Южния. Между другото, Робинтън, колко далеч на изток стигнахте с Менолли?

– И аз бих искал да знам! Но мога да покажа само мястото, където ни захвърли бурята. Никога в живота си не съм виждал по-красиво място. Представи си – лазурно чисти вълни, идеален полумесец белоснежен пясъчен плаж, а в далечината, направо от центъра на заливчето – огромен, учудващо правилен конус на планина...

– Но нали сте се връщали назад по брега, – нетърпеливо го прекъсна Ф'лар. Можеш поне да опишеш крайбрежието?

– Мога само да кажа, че имаше такава, – каза Робинтън и ядно метна поглед към Торик, който се присмиваше над объркването му. – Работата е там, че бяхме принудени да се движим или по самия бряг или далече навътре в морето, за да избегнем Западното течение, което щеше да ни върне отново в заливчето. Мястото наистина беше очарователно, но в този момент с радост бих го напуснал... за известно време. Така че, не можах да разгледам нищо подробно.

– Жалко. – Ф'лар беше разочарован.

– Не е голяма загуба, – утеши го Робинтън. – Пътувахме покрай този бряг цели девет дни. Това е толкова земя, която само чака Торик да я изследва!

– Няма да е никакъв проблем, само да получа всичко необходимо и достатъчно хора. – повдигна рамене южнякът

– Как да ти ги изпратим? – попита Ф'лар. – Най-лесно и бързо е с дракони, но сам разбираш...

Робинтън тихо се засмя и заговорнически намигна на останалите:

– А защо още един кораб да не сбърка курса във водите на юг от от Иста?... Говорих с Идаролан, Водача на Моряците, и той все се оплакваше, колко силни били тамошните бури...

– Ето значи как си попаднал на на Южния! – каза Леса.

– А как иначе? – най-невинно отвърна Робинтън. – Менолли тихо и мирно се опитваше да ме научи как да управлявам лодка с платна, когато съвсем неочаквано ни налетя ужасен шум и ни запрати право при Торик. Нали така?

– Разбира се Майсторе. Всичко е било точно както казваш!

Глава 3

Утро в холд Руат

Главната работилница в Гилдията на ковачите в холд Телгар.

Сегашното Преминаване 15.5.9

Джаксът стовари двата си юмука върху тежката дървена маса с такава сила, че чиниите и чашите подскочиха. Седящите притихнаха и го изгледаха изумено.

– Стига! – Джаксът се изправи. Ръцете му бяха изпълнени с тъпа болка от удара. – Казах, стига! – повтори той.

По-късно си спомняше със странно удовлетворение, че тогава гласът му не премина в крясък. Още повече, че това беше избухване породено от натрупваните през годините обиди и гняв. Гласът на Джаксът се разнесе по цялата просторна зала и накара току-що влезлия прислужник да замре изплашено.

– Аз съм владетел на този холд, – продължи той, гледайки право в лицето на Дорс, млечния си брат. – Освен това съм ездач на Рут, който извън всякакво съмнение е истински дракон! – Джаксът обърна погледа си към Бранд, главният иконом, чиято челюст беше увиснала от учудване. – Рут е в чудесно здраве откакто е излезнал от черупката! – момчето погледна към озадачения Литол, после към четиримата приемни – те се бяха появили в холда съвсем наскоро и не бяха усвоили навика да му се присмиват. После се обърна към Дилана, дойката му, която разтреперана се вираше в своя възпитаник. – Днес ще отида в Главната Работилница на Ковачите, където, както на всички ви е известно, ще ми бъде оказан прием съответстващ на моето положение. И въобще – той отново огледа присъстващите. – няма никаква нужда в мое присъствие да се започват разговори подобни на тези, които се водеха тази сутрин! Достатъчно ясно ли се изразих?

Без да дочака отговор, Джаксът решително излезе от залата. Ликуваше вътрешно, че най-накрая им даде отпор, но към възторга имаше малко чувство на вина – може би трябваше да се владее по-добре. Литол го повика, но Джаксът за пръв път не послуша Настойника си. Вече, не! Този път нека някой друг да се извинява! Той е Владетел на Руат, нищо че е много млад. При колко подобни сблъсъци преглъщаше обидата!

Край! Стига! Сега искаше единствено да е далече от Руат. Не понасяше вече двусмисленото си положение тук. Искаше да бъде колкото се може по-далече от своя прекалено разсъдлив и съвестен настойник и особено от тази тъпа непоносими хора, приела ежедневната близост за всепозволеност...

Рут отдалеч усети бурята, бушуваща в душата на неговия ездач и изскочи от стария хамбар, готов да му помогне.

Почти разплакан, Джаксъм скочи на гърба му и му нареди да се издигне. В този момент от вратите на холда се появи Литол и Джаксъм бързо се извърна, за да не му се налага да лъже после, когато го попитат не е ли видял да му махат.

Рут стремително излетя нагоре. Малкият бял дракон беше по-лек от своите грамадни събратя и по-бързо набираще височина.

– Ти си най-драконовския дракон! Превъзхождаш ги във всичко! – каза Джаксъм, но във мислите му цареше такъв хаос, че Рут за всеки случай протръби. Кафявият стражеви дракон, изненадан му отговори от скалите. Миг по-късно около Рут се материализираха всички огнени гущери на холда. Те закръжиха около него врещейки възбудено.

Издигнал се над върховете, Рут изчезна Помежду и безпогрешно се появи на брега на езерото, намиращо се високо в планините над Руат – тяхното любимо убежище.

Джаксъм беше изскочил от дома си само по риза без ръкави и сега от нетърпимия студ Помежду, зъбите му тракаха.

Рут бавно се придвижваше към брега на езерото.

– Това не е честно! Изобщо не е честно! – каза Джаксъм и се удари по крака така, че Рут изръмжа от изненада.

„Какво ти става днес?“ – попита драконът.

– Ох,... нищо...

„И все пак?“ – Драконът обърна глава и го погледна в очите.

Джаксъм се приплъзна по мекия му бял гръб, обхвана с ръце топлатата му шия и притегли към себе си клиновидната глава на приятеля си.

„Защо позволяваш да те разстройват?“ – попита Рут. Неговите очи пролябсаха угрижено.

Джаксъм помисли и се усмихна.

– Отличен въпрос. Виждаш ли, те прекалено добре знаят всички мои слаби места... – И тъжно се засмя. – Ето къде трябва да заработи същата тази обективност за която непрекъснато ми говори Робинтън. Но май нещо не се получава...

„Майсторите менестрели се славят с мъдростта си...“ – Отбеляза

Рут, неуверено и Джаксъм неволно се усмихна.

Бяха му казали, че драконите са неспособни да възприемат абстрактни категории и да се оправят в сложните отношения между хората. Но, Рут често го изненадваше със забележки, които го караха да се усъмни във верността на тази теория. Това означаваше, че драконите разбираха много повече, отколкото си мислеха хората. Даже и Предводителите – Ф'лар, Лесса и особено Н'тон... Сещайки се за Предводителите, Джаксъм се сети, че трябва да посети днешното събрание в Главната работилница на ковачите. Н'тон със сигурност ще долети, за да послуша Уонзър. Ето към кого може да се обърне за помощ...

– Черупки! – изруга Джаксъм. Срита едно камъче и дълго наблюдава, как то отскачаше от повърхността на водата, предизвиквайки множество вълни, преди да потъне. Робинтън обичаше да дава за пример вълните, като казваше, че едно единствено действие може да доведе до много и различни последствия...

Впрочем, колко ли вълни щеше да предизвика днешната му постъпка? Но, защо ли това се случи точно сега? А всичко започна както винаги – Дорс изръси някаква брадата шегичка относно прекалено големите гущери. После Литол, по навик попита, как се чувства Рут, като че нещо можеше да му стане през нощта, и най-накрая Дилана се завайка по майчински за хиляден път, че в работилницата на ковачите ги морят от глад. Прекалената загриженост на дойката му дразнеше Джаксъм и особено навика ѝ да го гали по главата пред очите на завистливия и син...

С такива глупости започваше обикновено всяка сутрин в холд Руат. Тогаваше ли точно днес, това го накара да се ядоса и да избяга от хората над които фактически имаше власт?

Разбира се причината не беше Рут. С него всичко си беше наред...

„Разбира се че съм добре, – потвърди Рут. И тъжно добави: – Жалко че нямаше време да поплувам малко...“

Джаксъм виновно го почеса чувствителните места над очите:

– Май ти развалих цялата сутрин! Прости ми моля те!

„Не си я развалил. Ще поплувам в езерото. Тук е толкова тихо. – Рут нежно побутна момчето с нос. – А и на теб тук ти е по-добре“.

– Добре, – изхъмка Джаксъм. Той не беше свикнал да се сърди дълго и вече съжаляваше, че е дал воля на чувствата си, макар че май трябваше отдавна да го направи. – Изкъпи се. Само помни, че трябва да успеем да стигнем навреме в Главната работилница на ковачите!

Трябваше Рут само да разгърне криле – и над него във въздуха веднага изникна ято огнени гущери. Те възбудено пищяха – Джаксъм усети

техните мисли – пълни с весело самодоволство – и наистина, кой друг освен тях можеше да се досети, че Белият дракон ще тръгне към езерото!

Един от гущерите внезапно изчезна и на момчето му докривя, изглежда ги наблюдаваха! Нищо, като се върне в холда, ще каже няколко думи и за това... За кого го вземат? За някакво глупаво хлапе? Или за някой от древните?...

Той въздъхна, защото знаеше, че не е прав. Как да не се тревожат за него, след като излети от холда като попарен. Макар и да знаеха, че едва ли ще полети някъде другаде освен при езерото. А и какво може да му се случи, щом при него е Рут? И разбира се, нямаше такова място на Перн, където огнените гущери да не ги намерят...

Джаксъм почувства, че отново почва да се ядосва. Този път на гущерите. От къде на къде, тези малки глупави създания се лепяха точно на Рут? Където и да се появеше белият дракон, всички огнени гущери в околността мигновено се събираха. Обикновено това го забавляваше, защото те предаваха на Рут невероятни картини, а той му препредаваше най-интересните. Но явно днес беше такъв ден в който всичко го дразнеше.

Литол винаги казваше, че трябва да разбереш себе си, да си обективен и по-широко да гледаш на нещата.

Джаксъм дълбоко вдиша няколко пъти. Настойникът му препоръчваше да го прави, преди да говори, – значи нямаше да навреди, ако се опита така да вкара мислите си в ред...

През това време Рут, обкръжен от облаци гущери летеше над тъмносините води на езерото. Внезапно сви криле и се гмурна. Джаксъм потрепера. Не можеше да разбере, що за удоволствие е да се къпеш в ледено студените води. През лятото, когато над платото се спускаше задушаваша жегата, той не би отказал да се освежи. Но сега, след току що преминалата зима?...

Той отново потрепера и си помисли: впрочем, щом драконите не чувстват даже безкрайния студ Помежду, ледената вода за тях няма да е проблем.

Рут изскочи на повърхността и вълните се запискаха в самите крака на Джаксъм. Той мързеливо отчупи едно клонче от близкия храст и започна да мята зелените иглички една по една във водата. Това, че изпратиха огнените гущери да ги търсят, беше една от вълните, породени от сутрешното му избухване...

Но си струваше да се види учудената, почти потресена физиономия

на Дорс! Може да се каже, че днес за пръв път успя а се опре на млечния си брат, както трябва. Досега, всеки път го спираше мисълта, че може да разстрои Литол. А Дорс знаеше това и го дразнеше непрекъснато, заради малкия ръст на Рут, при това го правеше така, че погледнато от страни, неговите злобни подигравки приличаха на безобидни братски шегички. Дорс отлично го беше усвоил – най-малка рязкост и Литол веднага ще накаже Джаксъм за недостойно за един бъдещ владетел поведение. Колкото до Дилана, той отдавна престана да се нуждае от нейната дребнава суетлива опека. Единственото, което го спираше да се обърне към Литол по този повод, беше вродената му доброта и чувството за благодарност към жената, изхранила го със своето мляко.

Добре де – защо все пак именно днес?...

Главата на Рут отново се показва над водата. Големите му фасетъчни очи отразяваха утринното слънце и сияеха в зелено и синьо. Огнените гущери веднага облепиха дракона – малките им нокти и грапавите езичета внимателно свалиха от белия гръб и най-малките петна мръсотия, разноцветните крила разпръскваха езерната вода. Мокрите кожи на гущерите потъмняха.

Ето че зелената удари по носа единия от двата сини и шляпна с крилото си кафявия sameц, несвършил работата си според нея. Джаксъм чу пищенето ѝ и се засмя пряко волята си. Това беше зелената на Дилана. Поведението ѝ толкова напомняше това на стопанката ѝ, че в главата му неволно се промъкна една от една от аксиомите от живота на Уейровете – Каквото е ездачът, такъв е и дракона!

Какво пък, в това отношение Литол никога не беше го подвеждал. Рут беше най-добрия дракон в цял Перн...Ако само... – Джаксъм най-после разбра истинската причина за възмущението си – Ако само ПОЗВОЛЯТ на Рут да бъде такъв!

Отново го обхвана безсилна ярост и малкото „обективност“ до която се беше добрал на брега на тихото езеро, се превърна в прах. Нито на него – Джаксъм, Владетелят на холд Руат, нито на Рут – белият изтърсак от люпилото на Рамот, ще им бъде позволено да станат такива, каквито наистина са.

Джаксъм беше владетел само формално – Литол се занимаваше с всички работи в холда, вземаше всички решения и говореше от името на Руат, когато се събираше Съветът. Джаксъм щеше да стане истински владетел тогава, когато останалите владетели официално потвърдят неговото право. Чиста формалност, понеже на Перн не бяха останали мъже с Руатска кръв. Освен това, Лесса, единствената чистокръвна руатка

се отказа от правата си над холда в полза на Джаксъм при неговото появяване на бял свят.

Той знаеше че никога няма да стане ездач, защото му беше предопределено да стане владетел на Руат. Но в същото време не можеше просто така да отиде при Литол и да заяви – „Знаеш ли, аз вече съм достатъчно голям и съм готов да управлявам. Така че, благодаря и довиждаме...!“. Настойникът му беше положил толкова години тежък труд за да направи Руат богат и процъфтяващ, и след всичко това да го накарат да изпълнява заповедите на неопитен младеж... Та Литол живееше само заради Руат. Беше претърпял немалко жестоки загуби – първо дракона, а след това и семейството си, паднало в жертва на алчността на Факс. Как може да му се отнеме последният смисъл в живота – грижата за холда? За реколтата, за прехраната на Уейровете...

Не, ако трябва да е справедливо, то трябва да изчака докато Литол, надарен между другото с желязно здраве, умре от старост. И едва тогава да влезе във владение. Но, ако Настойникът му се справя толкова добре с управлението и никой не претендира за властта, защо той и Рут да не се научат на всичко, което могат един истински ездач и един истински дракон?

Сега, когато Нишките се сипят от Червената Звезда съвсем непредвидимо, всеки боен дракон ще е от полза. Защо да го оставят да тича по поляните заедно с наземните отряди, след като успешно може да се бие с Нишките във въздуха. Вярно, че Рут е два пъти по-малък от обикновените дракони, но това не означава, че им отстъпва в нещо друго.

„Разбира се, че не отстъпвам!“ – каза Рут.

Джаксъм се намръщи. Той се опитваше да мисли, колкото се може „по-тихо“, и въпреки това...

„Не, не съм чул мислите, но усетих чувствата ти, – спокойно каза Рут – Сега си разстроен и много нещастен“ – размаха криле и полулетейки, полуплувайки пое към брега. – „Аз съм дракон. Ти си мой ездач. Това никой не може да промени! Ще бъдем това, което сме!“

– Разбира се! Нали ни позволиха! – извика Джаксъм. – Но съм сигурен, че дори и в момента се мъчат да намерят начин да не стана истински ездач!

„Но ти си! И си владетел на холда... – Рут бавно подбираше думите си, сякаш се стараше сам да си ги изясни. – Ти си ученик на Майстор Робинтън и на Майстор Фандарел. Ти си приятел на Менолли, на Миррим, на Ф'лесан и на Нагон. Рамот и Мнемент знаят твоето име. Те ме познават! Така че, толкова ли ти е трудно да бъдеш това което си?“

Рут за последен път тръсна криле и изящно ги прибра на гърба си.

Джаксъм мълчаливо го наблюдаваше.

„Чист съм! И се чувствам добре! – каза драконът с такъв тон, сякаш това трябваше да прекрати душевните терзания на неговия приятел.“

– Какво ли бих правил без теб, Рут?...

„Виж, това вече не знам. Между другото току-що в Руат е долетял Н'тон. Малкият кафяв гущер, който ни последва е негов.“

Джаксъм нервно пое въздух. А той си мислеше, че кафявият е от Руат.

– Защо не ми каза веднага? – Той бързо скочи на врата на Рут. Беше му страшно необходимо да се види с Н'тон и още по-важно – да запази неговото благоразположение. А свободно време на Предводителя на Форт Уейр беше много малко.

„Просто исках да се изкъпя, – отвърна Рут. – Не се безпокой, няма да закъснеем. – Джаксъм едва успя да се намести и Рут излетя – Няма да оставим да ни чакат“.

И преди Джаксъм да му напомни, че скоковете във времето бяха забранени, драконът направи точно това. Те изскочиха от Помежду под горещите лъчи на телгарското слънце, точно над Главната работилница на ковачите.

– Рут! – трайкаки със зъби от студ, упрекна го Джаксъм. – А ако Н'тон узнае, че...?

„Той няма да пита“.

Тонът на Рут издаваше самодоволно благодушие. Е, ако се случеше нещо, Н'тон нямаше да накаже него. Полетите във времето бяха много, много опасни...

„Не и за мен, – невъзмутимо отвърна Рут. – Аз винаги знам в кое точно време се намирам. Малко дракони могат да се похвалят с това!“

Той направи кръг над площадката за кацане пред сградите на Гилдията и изведнъж във въздуха над тях изникна бронзовият Лиот.

– Как отгатна толкова точно времето? – попита Джаксъм.

„Елементарно – спокойно отвърна драконът. – Просто чух, как кафявият отлетя обратно към Н'тон и тръгнах към същото време.“

На Джаксъм често му бяха казвали, че драконите не могат да се смеят. Но чувството излъчващо се от Рут, напълно съответстваше на смях.

Лиот се доближи към тях и младият владетел успя да види доволната усмивка върху лицето на бронзовия ездач. Джаксъм си спомни думите на Рут, че Н'тон е успял да мине през Руат. Предводителят на Уейр

Форт вдигна ръка – това което държеше, можеше да бъде само летателния костюм на момчето от кожата на див уер пазач.

Драконите се снижаваха, описвайки плавни кръгове. На на площадката имаше още пет дракона, включително Голант – бронзовият на Ф'леса и Пат – зелената на Миррим. Пат ги приветства с пронизващи ушите трели. Рут леко се приземи на полянката пред Работилницата. След него кацна и Лиот.

Н'тон се плъзна по рамото на бронзовия и край него веднага се появи неговият кафяв гущер Трис. Той нехайно се разположи на гръбния гребен на Рут и зачурулика весело и самодоволно.

– Дилана каза, че си избягал полуоблечен, – казал Н'тон и подаде на Джаксъм топлите дрехи. – Вярно, че ти си млад и студът не може да ти навреди, толкова колкото на мен, стария човек...

– Ох, Н'тон... и ти ли...

– Какво „и ти ли“, приятелю?

– Ами, знаеш...

– Нищо не знам. – Н'тон внимателно погледна Джаксъм. – Изглежда да Дилана най-после ти е досадила?

– Нима не си виждал Литол?

– Не, просто попитах първия срещнат, къде си се дянал. После видях и дойката ти, която лееше сълзи, заради това че малкият ѝ любимец е хукнал на разходка без топли дрехи. – Той подръпна долната си устна, имитирайки плаещата Дилана. – И понеже не понасям женски сълзи, особено от жена на нейната възраст. Така че, взех летателния ти костюм и се захлех в черупката на яйцето от което се е излюпил моя дракон, че на всяка цена ще загърна с него крехките ти рамене. После пратих Трис да намери Рут – и ето че съм тук. Впрочем какво толкова е станало сутринта? Виждам че приятелят ти изглежда много добре...

Джаксъм смутено отвърна очи, избягвайки лукавия поглед на Н'тон. Опита се да проточи обличането кожените дрехи, колкото се може повече, но най-накрая все пак отвърна:

– Днес сутринта... изпратих целия холд да върви...

– Аз предупреждавах Литол, – каза Н'тон, – че може да стане нещо подобно.

– Какво?

– И каква беше последната капка? Намиланията на Дилана?

– Рут е истински дракон!

– Естествено, – каза Н'тон, с такова убеждение, че Джаксъм се опули. – А кой го отрича?

– Ами всички. В Руат...навсякъде. Всички говорят, че той е просто повече пораснал гущер. Но ти сам знаеш.

Лиот засъска и Трис изплашено подскочи, но мелодичния тон изпуснат от Рут, бързо успокои гущера. Н'тон сложи ръка върху рамото на Джаксъм.

– Знам много добре, какво говорят някои хора. Знам също, че всички ездачи обикновено променят мнението на тези, които говорят така. В някои случаи ... по доста убедителен начин.

– Но, ако го смяташ за истински дракон, защо той да не може да прави всичко, което правят и другите дракони?

– А нима не го прави? – И Н'тон огледа Рут внимателно, сякаш в последните няколко минути се беше променил драстично.

– Имах предвид, – каза Джаксъм – като истински боен дракон.

– Аха, значи ето за какво... – Намръщи се Н'тон. – Слушай, момче...

– Това е заради Литол, нали? Заради него не ми позволяваш да се бия с Нишките. За това и не ми даваш да науча Рут да дъвче огнен камък...

– Не, не е заради това.

– Тогава защо? Няма такова място на Перн, където драконът ми да не може да ме отведе. Вярно, че не е голям, но е много по-бърз и ...

– Не става дума за неговите способности. – Н'тон леко повиши тон. – Работата е в целесъобразността.

– Пак се измъкваш. – каза тъжно Джаксъм.

– Не! – отвърна Н'тон твърдо. – Разбираш ли, че да летиш с бойно крило по време на Валеж е много опасно. Не се съмнявам в храбростта ти. Зная, че си смел, и твоят приятел е бърз и много умен. Но на крилото ще му се наложи да отговаря за вас. Та вие изобщо не сте обучени.

– Ако работата е само в ученето...

Н'тон здраво хвана Джаксъм за раменете, принуждавайки го да замълчи.

– Не само. – Н'тон дълбоко въздъхна. – Казах вече, че работата не е във вашите способности, а в целесъобразността. Перн не може да си позволи да загуби нито теб – младия владетел на Руат, нито такъв особен дракон като Рут.

– Но аз не съм истински владетел на Руат! Литол взема всички решения, а аз само слушам и кимам с глава като...като прегреял се на слънце безкрил уерр... – момчето се запъна, подобно изказване можеше да се изтълкува като непочтително към Литол, а той в никакъв случай

не искаше това. – Имам предвид, – поправи се. – На него се налага да прави всичко това, докато Съветът на владетелите не реши, че съм готов. И освен това, не искам да му отнемам последното нещо, което му дава смисъл в живота. Ако бях истински ездач, всичко щеше да е много по-лесно, разбираш ли? – Джаксът видя погледа на Н'тон и раменете му обречено се свиха. – Сега ще кажеш, че всичко разбираш, но всичко ще си остане както преди. Е, иначе навсякъде щяха да тръгнат вълни... големи вълни. Макар че, крайният резултат пак ще е нищо – аз съм нито владетел, нито ездач. Ходещ проблем за всички наоколо.

„Не и за мен“ – Рут се потърка в рамото му.

– Ти не си проблем. – съчувствено каза Предводителят – Но виждам че ти имаш проблеми. И ако зависеше от мен, с радост ще те включа в Крилото и ще ти помогна да научиш Рут да дъвче огнен камък. Та такъв опит няма нито един владетел!

За миг на Джаксът му се стори, че мечтата му ще се сбъдне, но само за миг... – Казах, ако... Решението не зависи само от мен. – Н'тон помълча, гледайки го внимателно – Впрочем, предполагам че въпросът е узрял за сериозно обсъждане. Ти си възрастен човек. Можеш да минеш Утвърдението и да станеш владетел на холда. Или да се заемеш с нещо полезно. Ще поговоря за теб с Литол и Ф'лар.

– Литол ще каже, че съм владетел на Руат. А Ф'лар – че Рут е прекалено малък за полети с бойно крило...

– А аз въобще няма да говоря с тях, ако се държиш като капризно момченце.

Над тях се раздаде рев и ги накара да прекратят разговора си. Още два дракона кръжаха над Работилницата и се приготвиха за кацане. Н'тон им махна с ръка и двамата с Джаксът прибягаха през полянката. До самата врата бронзовият ездач го задържа за момент:

– Няма да забравя, момче! Само те моля в името на Първото яйце, когато даваш на Рут огнен камък, внимавай да не му попадне в очите! И внимавай с полетите...

Предводителят влезе в залата и приветства присъстващите. Джаксът в пълен потрес остана на прага.

Така, значи, Н'тон наистина разбра!

След яркото пролетно слънце, вътрешността на Работилницата му се стори почти тъмна и той спря за момент, докато очите му привикнат. Зает със своите проблеми, беше успял да забрави, колко важно е днешното събрание. Дългата работна маса, обикновено затрупана с всякакви боклуци, сега беше изчистена и зад нея седяха Робинтън, Ф'лар, други

трима Предводители и Новия Водач на Гилдията на животновъдите Бриарет. Освен тях, в залата имаше половин крило бронзови ездачи, много Владетели, най-главните ковачи и съдейки по цвета на ризите – голям брой менестрели. Като че ли представителите на тази гилдия бяха най-много от всички.

Джаксъм дочу, че някой го вика и се озърна. Отляво, до прозореца се бяха настанили Ф'лесан и няколко други ученика. Момичетата седяха на табуретки. Ф'лесан се отдръпна за да му освободи място до стената и отбеляза: – Половината Перн се е събрал да слуша Уонзър.

Джаксъм кимна на останалите, огледа новопристигналите и тихо каза:

– Никога не съм предполагал, че толкова хора ще се интересуват от звезди и математика.

– Ха, кой според теб ще изпусне шанса да се полети на дракон? – добродушно подсмихна Ф'лессан. – Само аз докарах четирима!

– И освен това, много от присъстващите помагаша на Уонзър да събира материал, – отбеляза Бенелек с обикновения си наставнически тон. – Естествено е всички искат да разберат, какви са резултатите от труда им!

– Да разбира се! – ухили се Ф'лессан. – Не са пристигнали тук за угощението накрая.

Джаксъм усети леко раздражение и се учуди на себе си – откъде на къде?...

– Глупости! – Бенелек не разбираше от шеги – Храната тук е много добра и никой не се е оплаквал от нея.

– Аз съм като Фандарел, – каза Ф'лессан. – Ям всичко...Ш-ш-шшт! Ето го и Уонзър! Ох черупки! – младият бронзов ездач се намръщи. – Не можах ли да го накарат да се преоблече!...

– Нима мислиш, че дрехите значат нещо за човек с такъв велик ум! – презрително просъска Бенелек.

– Според мен, – каза Джаксъм, – Ф'лессан имаше предвид, че днес е такъв ден, в който на Уонзър може би нямаше да му попречи да изглежда да малко по-добре.

Бенелек изсумтя, но не каза нищо повече. Ф'лессан ръгна Джаксъм с лакът, кимна към Бенелек и намигна.

През това време Уонзър прекрачи прага и замря от изненада виждайки препълнената зала. После забеляза няколко познати лица и се окопоти. Присъстващите го приветстваха и с жестове го подканиха да заеме мястото си на главната маса.

– Толкова хора... само заради моите звезди. Толкова хора!... – каза на глас той и из залата се понесе съдържан смях. – Благодаря ви приятели мои...не можех да си представя дори...благодаря...А, Робинтън, ти също си тук!

– А къде мога да бъда? – Лицето на менестрела беше подобавашо сериозно, но той едва съдържаше усмивката си. Изправи се и леко побутна Уонзър към малкия подиум в далечния край на залата.

– Хайде, Уонзър, – избоботи басът на Фандарел.

– Да-да, ей сега... няма да ви остава да чакате... О, виждам лорд Асгенар... колко любезно от ваша страна... а Н'тон тук ли е? – Уонзър огледа залата, късогледо втрещвайки се във всяко лице. – Той трябваше да долети...

– Тук съм! – вдигна ръка Н'тон.

– Чудесно. – Тревогата изчезна от лицето на Звездоброецца. Така го наричаше Менолли. Прякорът му си беше много на място, макар според някои хора не беше много почтителен. – Скъпи Н'тон, ти трябва да застанеш тук до мен. Ти направи толкова много, толкова пъти си наблюдавал звездите. Ела насам, ти трябва да разделиш...

– Уонзър! – извика Фандарел и се приповдигна от мястото си. – Не вади никого отпред! Те всички са наблюдавали и всички са заслужили. Затова са и тук. И искат да знаят защо не им даваше да спят през всичките тези нощи Така че, бързичко излизай и почвай да говориш. Какъв е този навик да губиш напрасно толкова време!

Уонзър направо се разсипа от извинения и едва ли не бегом се отправя към подиума.

„Да не би да спи с тези дрехи? – помисли си Джаксъм. – Сигурно не се е преобличал от миналия Нишковалеж...“

Противно на всички очаквания картите на звездното небе, които Уонзър внимателно закачи на дървената стена бяха изпипани до най-малка подробност. И от къде ли беше намерил тази алена боя за Червената звезда...

Докладът започна и Джаксъм се приготви да слуша внимателно, но скоро разбра, че Уонзър говореше неща, които той ги знаеше. Така че, отново прехвърли мислите си към последните думи на Н'тон: „Когато даваш огнен камък на Рут – гледай да не му попадне в очите!“

Като че ли му беше необходимо подобно предупреждение...Макар че ...теоретически той знаеше как и защо учат драконите да дъвчат огнен камък. Но знаеше и, че често теорията се разминава с практиката. Може би ще трябва да потърси съвет от Ф'лессан?...

Той погледна приятеля си, който преди две години беше впечатал бронзовият Голант. Може би, по-добре не. Дълбоко в себе си все още смяташе Ф'лессан за момченце, което все още не разбира отговорността възложена на бронзовите ездачи. И добре, че на никой не каза и дума за това, как двамата се бяха промъкнали на родилната площадка и как Джаксъм беше пипал яйцето на Рут. Уейрът щеше да сметне това за доста сериозно провинение. Може би от гледна точка на Ф'лессан, няма нищо необикновено в това да учиш дракона си да дъвче огнен камък...

Миррим?... Джаксъм незабележимо се обърна към момичето. Лъчите на утринното слънце позлатяваха русите ѝ коси. Защо ли не беше забелязвал тези златни бликове по-рано. Тя беше напълно погълната от доклада на Уонзър и останалият свят изглежда в момента не съществуваше... Най-вероятно тя щеше да го посъветва да не товари Уейра с излишни проблеми. И щеше да остави при него някой от нейните огнени гущери да го наблюдава, да не би случайно да се подпали.

До него стоеше още и Т'ран – млад бронзов ездач от Уейр Иста. Т'ран считаше Рут за прекалено пораснал огнен гущер, доколкото беше известно на Джаксъм. Май ползата от него ще по-малка отколкото от Ф'лессан.

Бенелек? – Той отпадна напълно. Бенелек напълно игнорираше драконите и огнените гущери, впрочем, те него също. Но дайте му чертеж, дайте му машина – или ръждясали чаркове намерени някъде из далечните, затънтени тунели на Уейра или коридори на холда и никаква сила не можеше да го отдели от тях, докато не разбере какво е това и за какво е предназначено. Той можеше да накара всяка машина да работи, дори и ако трябваше да я разглоби до последното винтче. Бенелек и Фандарел се разбираха от половин дума.

...Менолли! Ето кой би му свършил работа. Независимо от навика ѝ – понякога не напълно уместно – буквално за всичко да съчинява песни. От друга страна, именно този и талант я направи отлична менестрелка, при това първото момиче менестрел в историята на Перн. Джаксъм присви очи и дълго я гледа. Устните ѝ леко мърдаха – може би и в момента съчиняваше музика за звездите на Уонзър?...

– Звездите ни помагат да определяме времето и отбелязват настъпването на новият Оборот, – говореше между другото Уонзър и Джаксъм виновно се заслуша. – Звездите водеха Лесса, когато тя смело се пое към миналото и доведе със себе си Древните... – Уонзър даже се закашля, като се усети, че никак не беше необходимо да засяга тази тема. – Звездите ще бъдат наши верни водачи в следващите Обороти. –

продължи Звездоброецът. – Всичко се променя – земята, морето, хората. Само звездите неизменно следват своя път, установен от векове!

Тук Джаксъм си припомни някога дочутия разговор, че не би било лошо да се измени небесният път на Червената звезда и да се отведе далече от Перн. Какво ли значеха последните думи на Уонзър? Че това е невъзможно?

А Уонзър вече обясняваше – знаейки орбитата на тази или друга звезда може да се изчисли нейното положение в небето за всеки момент във времето. Само трябва да се отчете сумарното влияние на близките и съседни.

– Така, ние нямаме никакво съмнение за това, че можем точно да предсказваме времето на падане на Нишки, изхождайки от относителното разположение на Червената звезда и близките и небесни тела.

Джаксъм се усмихна на споменатото „ние“ – той помнеше, че говорейки за откритието, Уонзър употребяваше думичката „аз“.

– И така, ние предполагахме, че когато синята звезда излезе от сферата на влияние на жълтата звезда, която се появява на хоризонта пролетта и се издигне високо на източния небосклон, – падането на Нишките ще се върне отново към разписанието, което Ф'лар беше определил опитно. С помощта на ето това уравнение... – Уонзър започна бързо да пише по дъската, и Джаксъм отново се изненада, колко прецизни и точни бяха изказванията на външно небрежно изглеждащия Звездоброец. – С помощта на това уравнение, можем да определим разположението на звездите, влияещи на падането на Нишките в течение на сегашното Преминаване. И наистина, ние можем да определим положението на всяка звезда за всеки момент от времето...

Той започна да обяснява как се определя влиянието на звездите една спрямо друга. След това отново се обърна към слушателите.

– Опирайки се на тези знания, можем да предскажем точното време на следващото Преминаване. Разбира се, до него има толкова Обороти, че никой от нас може да не се безпокои Въпреки това, това някак си ни утешава...

Раздалият се смях накара Уонзър да запремига неразбиращо и неуверено да се усмихне. Изглежда със закъснение разбра, че е казал нещо смешно.

– Трябва да се погрижим и за това, през време на дългия Интервал хората да не забравят нищо. – Каза Фандарел. След тънкия тенор на Звездоброеца, niskият му бас прозвуча толкова неочаквано, че някои от присъстващите се стреснаха. – Между другото, всички сме се събрали

точно заради това.

Преди няколко Оборота, когато Рут беше още малък, и изглеждаше не особено жизнеспособен, Джаксъм имаше съвсем друго мнение за смисъла на събранията в Работилницата на Ковачите и неговото присъствие там. Тогава той предполагаше, че са предназначени да му дадат някакъв смисъл в живота при случай, че малкият дракон умре.

Днешното събиране напълно развенча тази илюзия и Джаксъм даже засмя над детската си глупост. Разбира се, колкото повече хора от Уейровете и холдовете знаят с какво се занимават отделните гилдии, толкова по-малко вероятно е глобалният план за защита на Перн от Нишките да бъде забравен.

Джаксъм, Ф'лессан, Бенелек, Миррим, Менолли, Пиемур, наследниците на владетелите на холдове и даващите надежди млади майстори – всички те бяха основата на школата, създадена от Гилдиите на Менестрелите и Ковачите. Тук младите хора се учеха да разбират и да ценят всяка идея.

Робинтън, от своя страна се стараеше да и им помогне да развият изкуството на общуването. „Обменяйте си знанията! – Постоянно внушаваше на подопечните си. – Учете се да говорите свободно на всякакви теми. Изразявайте мислите си ясно и приемайте чуждите мнения. Оценявайте и ги анализирайте. Не се превземайте! Мислете за бъдещето!“

Джаксъм огледа залата, като се опита да разбере, колко от присъстващите са успели да разберат казаното от Уонзър. От друга страна много от тези хора наблюдаваха звездите всяка нощ, отбелязвайки тяхното изменение, нощ след нощ, месец след месец и с това великото движение на нощните небеса се превърна в чертежите и формулите на Уонзър. А всички тук бяха привлечени именно от жаждата за нови знания и идеи. А тези, на които фактически трябваше да се повлияе, не искаха нито да слушат нито да разбират. Както например тази част от Древните, които живееха в изгнание на Южния континент.

Джаксъм подозираше, че се водеше внимателно наблюдение за случващото се в Южния. Н'тон веднъж изтърва случайна забележка, отнасяща се за Южния холд. А картата на земите около него, която учениците разглеждаха, беше прекалено детайлна. Съдейки по нея, неизученият континент се простираше в далечината на морето, много повече отколкото можеше да се предположи преди някакви си пет Оборота. А и Робинтън също се изпусна за нещо в един разговор с Литол, от което Джаксъм си направи извод – Главният Менестрел е бил на юг и при това

съвсем скоро. Понякога момчето се питаше, дали изгнаниците знаят, какво се случва сега в Северен Перн. Та вече има промени, които не може да отминат дори и най-твърдоглавите хора. Дори и само разрасналият се гори, които така дразнеха Древните – сега тези гори не ги заплашваше нищо, тях ги защитаваха живеещите в земята личинки, способни да ядат падналите Нишки. Личинките, с които толкова години се бяха борили земеделците, смятайки ги погрешно за вредители, а не спасители, предвидливо създадени от предците...

Мислите на Джаксъм бяха прекъснати от ръкопляскания и тропот на крака. Той заръкопляска заедно с останалите, като се чудеше дали не е пропуснал нещо важно. После трябваше да попита Менолли. Тя обикновено помнеше всичко.

Оваците продължиха толкова дълго, че Уонзър, целия почервенял от радост и смущение. Най-накрая Фандарел се надигна и разпери огромните си ръце, приканвайки всички да запазят тишина. Но едва отвори уста и един от наблюдателите от холд Иста нетърпеливо скочи и поиска Звездоброецът да му разясни аномалията – неподвижното положение в небето на трите звезди, известни като Сестрите на Изгрева.

Уонзър не успя да отговори – някой вече крещеше, че това не е никаква аномалия. Завърза се разгорещен спор...

– Мисля си, – каза Ф'лессан. – защо да не си направя едно кратко пътуване в бъдещето, по изчисленията на Уонзър.

– Ти не можа да измислиш нещо по-глупаво, – веднага се обади Мирим. – И как според теб ще стане това? Ще се озовеш или в някоя скала или сред тъпна хора. Или потънал до ушите в Нишки! Даже миналото е прекалено опасно, ако не знаеш къде си бил и какво се е случвало. Само малко да не догледаш и неприятностите са готови. По-добре да забравиш за това!

– А ако разсъждаваме логически, става ясно, че няма да има никаква полза от това. – добави Бенелек.

– Но поне ще бъде интересно. – заупорства Ф'лессан. – Например, можем да разберем, какво са си били намислили Древните. Впрочем, според Ф'лар, те нещо замислят. Казва че прекалено са се прикрили и никъде не се показват...

– Затваряй си устата! Това е работа само на Уейра! – рязко го прекъсна Мирим и тревожно се огледа, да не би някой да е обърнал внимание на забележката на момчето.

– „Общувайте! Обменяйте си мнения!“ – издекламира в отговор Ф'лессан, едно от любимите изказвания на Робинтън.

– Да общуваш не означава да клюкарстваш – каза Джаксъм.

Ф'лессан хвърли на приятеля си от детските си игри дълъг преценяващ поглед...

– Знаеш ли, – каза той, – в началото смятах, че това училище е добро нещо. А сега ми се струва, че ни е превърнало в празнодумци. Във философи, които само приказват ли приказват и най-накрая нищо не правят! – Отвратено вдигна поглед към тавана. – Мислители, които са готови да удавят всяка идея в разсъждения и приказки до смърт. Ето, че ви задавам въпрос – какво все пак правим? Ами нищо! За щастие, когато се бия с Нишките, аз първо действам, а после мисля... – Ф'лессан раздразнено им обърна гръб, но почти веднага весело се провикна – Ура! Носят храната!

И започна да си пробива път през тълпата, към вратата откъдето от ръка в ръка се подаваха големи подноси.

Джаксъм знаеше, че Ф'лессан нямаше никого предвид, но подмятането относно Нишките, отново отвори душевната му рана...

– Ех, този Ф'лессан, – прошепна му в ухото Менолли. – Готов е да направи всичко, само да не остане в сянката на родителите си... – В сините, като морето очи на момичето блеснаха весели пламъчета. – За това си струва да се направи песен! – тя въздъхна. – Жалко, той не е нито Ф'лар, нито Лесса и никога няма да стане Водач. Но малко са смелите като него, а и сърцето му е златно...Е... хайде да помогнем за разнасянето на храната.

– Ами...хайде! – промърмори Джаксъм, и Менолли се усмихна разбиращо.

„Навярно, и двете гледни точки имат право, – реши младия владетел и пое подаденият му поднос с димяща варена наденица. – Ще трябва помисля върху това...“

Старшите Лордове и Водачите на гилдиите се държаха с Джаксъм сърдечно и вежливо разпитваха за здравето на Рут и Литол. Но само толкова. Категорично отказваха да споделят мнението си относно теорията на Уонзър.

„Навярно, – помисли си той, – те просто не са разбрали за какво става въпрос и не искат да показват невежеството си пред мен! – Джаксъм въздъхна. – И кога ли ще ме сметнат за равен?...“

– Стига си се надувал. – Ф'лессан го хвана за ръкава. – Ела да ти покажа нещо!

Джаксън сметна, че помощта му вече е повече от достатъчна, остави последният поднос на масата и последва приятеля си навън. Глупаво

ухилен до уши, Ф'лессан прекоси двора. После спря и посочи към покрива на Работилницата. Тя беше голяма сграда, с изнесен дълъг корниз. Сивите плочи на покрива бяха покрити с многоцветен мърдащ жив килим – огромно ято огнени гущери чуруликаше, дуднеше, пискаше и жу-жеше, явно заето с сериозен разговор.

Джаксъм не успя да удържи смеха си. Пародията на ставащото вътре обсъждане беше пълна.

– Надали всички тези гущери са на присъстващите – каза той на присъединилата се към тях Менолли. – Или, може би си намерила някое друго люпило?

– Нямам нищо общо! – каза тя смеейки се. – Аз имам само десет и те често изчезват някъде по техни си работи. Понякога дори за два-три дни. Мисля, че тук от моите са само два, без да броим Красавица, кралицата ми. Тя навсякъде е с мен. А между другото, – момичето стана сериозно – смятам че те се превръщат в проблем. Не, не моите! – тя кимна към живия килим. – Те са ужасни клюкари. Повечето от тях нямат никакво отношение с гостите. Привлечени са от драконите и особено от Рут.

– Където и да отидем с него, винаги се събира не по-малко ято, – намуси се Джаксъм.

Менолли погледна към другия край на долината, където Рут, заедно с другите дракони се грееше на слънцето. Обкръжаваше го и обичайната свита – цяло Крило, ако не и две огнени гущери.

– Не възразява ли? – попита Менолли.

– Не, – усмихна се Джаксъм. – Според мен даже му харесва. Те го развличат, когато аз понякога имам да върша работа. Той казва, че мислите им винаги са пълни с удивителни картини и много обича да ги гледа. Понякога наистина му досаждат. Казва че прекалено се увличат...

– Как така? – усъмни се Менолли. – Та те нямат никакво въображение. Показват само това което са видели сами.

– Или си мислят, че са видели?

Менолли се замисли върху думите му.

– Обикновено, винаги може да им се вярва... Аз знам, аз... – Тя млъкна изведнъж.

– Не се безпокой, – каза Джаксъм. – Трябва да си безумно тъп, като вратата на холда, за да не разбереш, че вие Менестрелите вършите нещо на юг.

– Ф'лессан беше прав, – прошепна Менолли, – на юг нещо се мъти. Някои от моите гущери бяха прекалено възбудени... Мислено ми

показваха яйце. Самотно яйце... и то не беше във Уейр. Първо си помислих, че Красавица пак си е скрила люпилото. Тя го прави понякога. После ми се стори, че това е станало много отдавна. Но пък тя е връстница на Рут. Как може да помни, нещо случило се преди повече от пет Оборота?...

Джаксъм се разсмя:

– Да не им се е привидяло Първото Яйце?

– Не бих се смяла над такъв вид картини, – каза Менолли, – Гущерите наистина могат някои странни неща. Помниш ли колко се ужаси Грал, малката кралица на Ф'нор, само при една мисъл за полет до червената звезда? А и всички огнени гущери панически се страхуват от Червената звезда...

– Както и всички ние.

– Те ЗНАЕХА, Джаксъм. Знаеха преди който и да е друг на Перн.

Двамата импулсивно се обърнаха на изток, където със зловещ пламък гореше Червената звезда.

– Е?... – тържествено попита Менолли.

– Какво – „Е“?

– Е, съгласен ли си че гущерите имат добра памет?

– О, я стига! Искаш да повярвам, че огнените помнят нещо, което не помнят хората?

– Да имаш по-добро обяснение?

– Аз не. Но това не значи, че няма такова. – усмихна се Джаксъм, но усмивката му веднага замръзна и той разтревожено попита:

– Слушай, ами ако там на покрива има гущери от Южния Уейр?

– Не трябва да се безпокоиш Първо – всички гущери са навън. И второ – те могат да предадат само това, което сами са разбрали, – засмя се Менолли. Честно казано Джаксъм харесваше смеха ѝ повече отколкото хихикането на другите момичета от холдовете. – Представи си само – продължи тя. – Как ли ще се сторят на Т'кул уравненията на Уонзър! При това видени с очите на огнен гущер!

Джаксъм не си спомняше добре Т'кул който беше Предводителят на Уейр Високите Хълмове, преди част от Древните да се изселят на юг, но беше слушал предостатъчно за него от Литол и Н'тон и знаеше, че този човек не е способен да възприеме нищо ново. От друга страна, шестте оборота прекарани в уединение на Южния Континент би трябвало да го променят поне малко...

– Между другото – каза Менолли, – Миррим също се притеснява. А ако някой разбира добре огнените гущери – това е тя!

– Ти също се справяш ... като за обикновена менестрелка. – опита се да се заяде Джаксъм.

– О, благодаря, господин владетелю... – отвърна подобаващо Менолли. – Все пак можеш ли да разбереш, какво гущерите разказват на Рут?

– Нима не говорят с Пат, зелената на Мирим? – Джаксъм, някак си не го привличаше идеята да се занимава с огнените гущери, повече отколкото беше необходимо.

– Драконите не помнят много неща. Ти знаеш. Но забелязах, че Рут не е такъв...

– Не е такъв, – подскочи Джаксъм.

– Какво ти става? – попита Менолли. – Впрочем, лорд Грока дойде ли при Литол?

– Грока? Това пък за какво?

В очите на момичето блеснаха огънчета. Тя придърпа Джаксъм поблизо и му каза с тайнствен шепот:

– Защото лорд Грока искаше да те ожени за своята трета дъщеря... онази едрогърдестата...

Джаксъм направо застана от ужас.

– Е, де, не се бой. Робинтън не остави и камък от тази му идея, все пак той не ти е враг. – Менолли го погледна смеейки се. – Така че, ако имаш някаква девойка предвид, сега му е времето да го кажеш.

Джаксъм се ядоса – не на Менолли разбира се, а заради новините.

– Ще се оправя някак си и без жена!

– Аха. Значи, все пак има кой да се грижи за теб?

– Менолли!

– Човек може да си помисли че току що си научил нещо ново. Виждаш ли, ние менестрелите знаем всичко за човешките отношения и за всички други неща свързани с тях. Ти си висок, симпатичен и не се и съмнявам че Литол ти е дал напътствия във всички необходими области...

– Менолли!

– Джаксъм! – подразни го момичето. – Нима Литол никога не се е отпуснал да ти поразкаже по някоя историйка? Или на теб ти остава само да си мечтаеш?... Говоря сериозно Джаксъм! Според мен Робинтън, когото аз много обичам, Литол, Ф'лар, Лесса и Фандарел са те превърнали в бледо подобие на тях самите. А къде си ти самият?

И преди, той да успее да отговори подобаващо, тя буквално го прониза с поглед. – Казват, че каквото е ездачът, такъв е и дракона. Може

би заради това Рут не прилича на другите?

С тези загадъчни думи, тя се обърна и влезе обратно в работилницата, оставяйки го сам. Джаксъм беше готов да повика Рут и да се махне веднага. Защо да стои там, където те награждават само със синини и цицини? Но навреме си спомни думите на Н'тон: „като надуто момченце...“ и остана да седи на тревата Не, вече не! Втори път за един ден да хлопва вратите – това не е за него. Не е държание на възрастен. Нека Менолли не се радва, нека не си въобразява, че са го хванали натясно.

Той погледна към реката, където безгрижно се къпеше неговият приятел и се замисли. Защо наистина Рут не приличаше на другите дракони?

Вярно ли е, че какъвто е ездачът такъв е и драконът?... Във всеки случай този израз подхождаше за тях двамата. Те си приличаха във всичко. Даже и по раждането си. Джаксъм беше изваден от тялото на майка си, умряла при раждането. А той сам извлече Рут от черупката, прекалено дебела и твърда и съвсем не по силите на малкото. Рут беше дракон, но израснал извън Уейра. Джаксъм беше владетел, но още не утвърден...

„Само гледай да не му попадне огнен камък в очите, когато му го даваш“ – беше казал Н'тон.

Значи с това и ще се заемем...

Глава 4

Холд Руат – фермата на Фидело, 15.5.10 – 15.5.16

През следващите няколко дни на Джаксъм му стана ясно: едно беше да вземе твърдо решение да научи Рут да дъвче огнен камък, друго – да намери за това време. Буквално нямаше и минутка. Дори през ума му мина нечестивата мисъл, че Н'тон може да е намекинал за плановите му пред Литол и той измисля все нови занимания, че да е зает от сутрин до вечер. Но бързо отхвърли тази мисъл. Н'тон не беше способен на лицемерие. А дните му с нищо не се различаваха от предишните: сутринта – грижи за Рут, после учене, после задължения в холда. Предишните Обороты Литол го вземаше със себе си на събиранията в другите холдове. Там Джаксъм мълчаливо слушаше, какво се говореше и вникваше в тънкостта на управлението на холд. До сега не се беше замислял за това. А ето, че вече отчаяно му трябваше свободно време. Време през което той да прави каквото си поиска, без после да дава обяснения.

Другият проблем беше, че където и да отиде двамата с Рут, рано или късно се появяваха и огнените гущери. Менолли беше права, като ги наричаше най-големите клюкари. Това означаваше, че е изключено да учи Рут на забранени неща в тяхно присъствие.

Джаксъм се опита да се избави от тях, и като за начало накара Рут да ги пренесе на платото във Високите Хълмове, където се учеха да летят в Помежду. Това беше пустинно, безжизнено място – рядката планинска трева едва се подаваше изпод слегналия се късен сняг. Той даде на Рут ориентирите, когато се намираха във въздуха и без около тях да има обичайната свита гущери. Но едва успя да стигне до двадесет и второто вдишване, когато над главата на дракона изникна зелената самка на Дилана, а веднага след нея, синият на иконома. Гущерите писнаха от учудване и започнаха да се оплакват от студа.

Джаксъм направи още два опита. Единият път в безлюдните равнини на Керун, вторият – на необитаемият остров близо до бреговете на Тилек. Гущерите обаче ги следваха неотлъчно.

Първоначално, това преследване го ядоса, даже си мислеше да говори с Литол. Но здравият разум му подсказа, че надали той е наредил на Дилана или на иконома да му „зачислят“ гущерите си. По-вероятно, те бяха решили да го направят сами, водени вероятно от лъжливо разбиране за дълг. Какво ли можеше да направи в такъв случай? Да говори с

Дилана? Джаксъм знаеше: тя първо щеше да се разплаче, да кърши ръце, а после ще побегне право при Литол. Може би с Бранд, иконома, разговорът щеше да потръгне по-леко?

Той беше дошъл от холд Телгар само преди два Оборота, когато стана ясно, че предишният иконом няма да се справя със задачите си. Вероятно Бранд щеше да разбере, че му трябва свободно време.

Джаксъм се отправи към работната стая на Бранд, веднага щом се върна в Руат. Икономът тъкмо мъмреше слугите, че заради немарливостта и недоглеждането им, в складовите помещения пещерните змии бяха повредили немалко припаси. За изненада на Джаксъм, при неговото появяване мъмренето веднага беше прекратено, а слугите бяха пуснати само с наказанието да се явят пред Бранд с по две убити змии – нещо което щеше да ги накара да се поизпотят няколко дни.

Джаксъм пое дълбоко въздух преди да започне да говори. Бранд почтително изчакаваше. Той се държеше сякаш пред него е Литол или някой знатен гост. Момчето неволно си спомни своето неотдавнашно избухване и се зачуди да не би причината да е в това. По скоро не, Бранд не беше свикнал да раболепничи. Той имаше бистър поглед, здрави ръце и осанка на човек, който според Литол заслужава пълно доверие.

– Бранд, – каза най-накрая Джаксъм – В последно време забелязвам, че Руатските огнени гущери ме следват неотлъчно. Имам предвид зелената на Дилана и твоят син. Наистина ли смяташ, че това е необходимо? – Съдейки по израза на лицето му, Бранд беше искрено учуден, но Джаксъм продължи: – Виждаш ли, понякога ми се иска да бъда сам... съвсем сам. А сам знаеш, че на света няма по големи сплетници от гущерите. Току виж разбрали нещо погрешно... сам разбираш за какво говоря.

Бранд кимна разбиращо.

– Приеми извиненията ми, владетелю Джаксъм. Уверявам те, че ние просто се тревожихме. Дилана много се разтревожи, когато ти и Рут започнахте да летите Помежду. Тогава започнахме да изпращаме след вас и огнените гущери. Само за да знаем дали всичко е наред. Разбира се, отдавна трябваше да отменя това нареждане.

– От кога за теб станах „владетелю Джаксъм“, Бранд?

Устните на иконома потрепнаха

– От същата тази сутрин... владетелю Джаксъм.

– Не исках точно това.

Бранд леко кимна с глава.

– Както ни каза управляващият Литол, ти вече си достатъчно възрастен и напълно достоен за да преминеш Утвърждаване, владетелю Джаксъм, и ние... – икономът се усмихна дружелюбно и непринудено – ние трябва да се държим както подобава.

– Е, ...благодаря.

Джаксъм, старасейки се да запази остатъците от душевното си равновесие, напусна стаята на иконома. Но зад първия завой се спря и се замисли над думите на Бранд. „Достатъчно възрастен и напълно достоен за Утвърждение...“ ... И, като за капак на всичко лорд Грока напираше да го ожени за своята дъщеря. Да-а, на хитрия владетел на холд Форт нямаше и да му хрумне подобна мисъл, ако имаше някакви съмнения за Утвърждаването му.

Вчера, перспективата за бързото Утвърждаване щеше да го зарадва безкрайно, но днес го водеше до отчаяние. Стане ли веднъж владетел на Руат, вече няма да има никакъв шанс, дори веднъж да излети на бой срещу Нишките. А ако това е така, то той ... не иска да е владетел на Руат. Тоест, все още не иска. И не му трябва жена, наложена му против волята му...

Трябваше да каже на Менолли, че няма никакви проблеми с хубавичките дъщери на фермерите – трябваше само да намигне и всяка от тях беше готова да му скочи на врата. Макар, че не гореше от желание да следва примера на своите връстници, които се завираха под всяка пола. Само това оставаше, да получи и репутацията на женкар, като Мерон или онзи глупак, синът на лорд Лоуди, когото Литол успя да си изпрати обратно под някакъв благовиден предлог. За лордовете не беше проблем да имат деца от която си жена поискат, но всичко си имаше граници!

Но все пак щеше да се наложи да потърси някоя хубава девойка. Срещите с нея, щяха да му дадат необходимото алиби, а той щеше да се заеме с по-важни работи.

Джаксъм разкърши рамене. Подчертаната вежливост на Бранд действаше вдъхновяващо. Сега, като си спомнеш, имаше и други признаци за промененото отношение на обитателите на холда към него – зает с мислите си за огнения камък, досега просто не беше ги забелязвал. Сети се, че Дилана в последните няколко дни престана да го тъпче с храна, а Дорс избягваше да му се мярка пред очите. Дори и Литол изостави сутрешната си заинтересованост за здравето на Рут и предпочиташе да говорят за работата, която трябваше да вършат през деня...

В деня, когато се върна от Главната Работилница на Ковачите, Литол и Финдер бяха толкова нетърпеливи да узнаят какво е говорил

Уонзър, че цяла вечер Джаксъм им преразказваше целия доклад на Звездоброеца. И въобще не обърна внимание на странно притихналите подопечни на Настойника си. Още повече че Литол, Финдер и Бранд се държаха както обикновено...

А на другата сутрин, набързо закусиха и поеха на път – над току що засетите ниви се очакваше Нишковалеж.

„Трябваше да им го кажа много отдавна“, – помисли си Джаксъм, влизайки в стаята си.

Когато се грижеше за Рут, никой не трябваше да го безпокои – благодатно усамотение, което момчето едва сега започваше да осъзнава. Обикновено той чистеше дракона и го мажеше с масло рано сутрин или късно вечерта. Освен това ходеха на лов през три дни. Белият дракон беше по-малък от събратята си и се нуждаеше по-често от храна. Огнените гущери от холда съпровождаха Рут и пируваха заедно с него. Хората ежедневно хранеха своите питомци, но да изкоренят от тях инстинкта на ловци, беше невъзможно. Впрочем, никой не се беше и опитвал. Те се привързваха към хората в момента в който излизаха от яйцето, но внезапната уплаха или просто каприз веднага можеше да ги запрати По-между, понякога задълго. А когато се завърнеха, те се държаха сякаш нищо не е станало.

Джаксъм знаеше, че днес Рут е в настроение за лов. Той усещаше нетърпението на приятеля си. Усмиввайки се облече тежките летателни дрехи и го попита дали има някакви предпочитания.

„Искам уерр, – отвърна драконът. – Сочен тлъст уерр от равнината. А не някакъв жилав от планините!“

И той изръмжа, красноречиво изразявайки отвращението си.

– Струва ми се, че наистина си гладен, – каза Джаксъм, влизайки при него в Уейра. Рут вдигна глава и леко го побутна с носа си в гърдите – прохладният дъх на дракона, преминаваше даже и през дебелите дрехи. Очите му преливаха в червени бликове. Той се доближи към металните врати и ги разтвори с предните си лапи.

Руатските огнени гущери се виеха из въздуха, възбудени от глада на Рут и самите те изпълнени с нетърпение. Старият кафяв дракон, обикновено седящ на стражевите скали, гръмогласно им пожела добър лов, а ездачът му им помаха с ръка.

Десетъците, изплащани им от холдовете, позволяваха на Уейровете да отглеждат собствени стада за изхранване на драконите. Но нито един Лорд или владетел не се сърдеше, ако на някой ездач му се наложеше да нахрани дракона си в неговите земи. Джаксъм сам беше владетел,

следователно имаше право на всичко в границите на Руат. Трябваше само да спазва правилата на приличие. Е, Литол не трябваше да му обяснява специално, че Рут трябва да се храни поред в различни ферми за да не нанесе прекалено големи загуби. Тази сутрин Джаксъм даде на Рут ориентири за богатата езерна ферма, където по думите на Настоятника му, отглеждаха самци-уерове. Когато се появи там, стопанинът тъкмо обикаляше нивите. Той ги приветства доста приветливо. Джаксъм вежливо се осведоми за здравето му, за стадата, и добри ли са люпилата на уеровете.

– Няма да е лошо да кажеш една две думи за мен пред Литол, – каза фермерът, и Джаксъм долови в тона му нотка на обида. – Колко пъти съм го молил за яйце от огнен гущер! Полага ми се поне едно като на фермер, а и ми е много необходимо. Как да развъждам уерове, когато пясъчните змии подкопават гнездата им и прояждат черупките на яйцата им. По четири – пет яйца във всяко люпило се оказват празни! А доколкото съм чувал огнените гущери пазят гнездата от всякакви такива гадости. Говорих с едно момче от Голото езеро, а и не само с него и всички са на мнение че гущерите са много полезни. Не, наистина Лорд Джаксъм, аз съм фермер вече дванадесет оборота, даже повече отколкото ми се полага. Полон от Голото езеро – само десет и вече са му дали!

– Не мога да си представя Тегер, как са те подминали – каза Джаксъм. – Добре, ще видя какво може да се направи. Сега не разполагаме с нито едно люпило, но щом се появи, ще видим.

Тегер му благодари и препоръча да изпрати Рут при стадото самци, които пасяха на езерото.

– Благодаря – каза Джаксъм, а Рут добави такъв рев на благодарност, че ездитното животно на фермера заподскача уплашено. Тегер сърдито дръпна поводите, не позволявайки на животното да се впусне в галоп. Джаксъм скочи от рамото на Руд и си помисли, че надали Тегер ще може да направи Впечатване на огнен гущер...

„Прав си – каза Рут – На този човек вече са му давали яйце. Мъничето веднага избягало Помежду и не се върнало...“

– Откъде знаеш това?

„Огнените гущери ми разказаха“.

– Кога?...

„Когато се е случило. Току що си спомних за това. – Изглежда Рут беше много доволен от себе си. – Когато те няма, те ми разказват много интересни неща“.

Внезапно Джаксъм забеляза, че около тях го нямаше обичайният

ескорт от гущери, независимо от това, че сега щяха да ловуват. А той не имаше предвид пълна забрана за всички гущери да ги следват...

„Искам да ям, – жално напомни Рут. – Къде ми е уерра?“

Те се приближиха към езерото и драконът го остави на тревисто възвишение за да може да наблюдава лова. Рут излетя и в този момент във въздуха изникна цял рояк огнени гущери. Един след друг те кацнаха на тревата, очаквайки почтително Рут да ги покани да се хранят с него.

Някои дракони имаха навика дълго да гонят стадото за да намерят най-тлъстото животно. Но Рут бързо направи своя избор, сякаш уловил мисълта на Джаксъм, че Тегер никак няма да се зарадва, ако разгонят уерровете. Той скочи върху един самец и мигновено му счупи врата.

Рут се хранеше с вродено изящество. Остави на поласканите гущери да огризват костите и разкъса втори самец. Уеровете се бяха събрали на другия край на пасището, и като че бяха започнали да се успокояват, но драконът неочаквано се издигна във въздуха и скочи върху трети.

„Казах ти че искам да ям“, – каза виновно.

Джаксъм се разсмя:

– Давай, Рут! Напълни си стомаха както трябва.

„Аз не си пълня стомаха, – отвърна Рут с укор. – Просто съм много гладен...“

Джаксъм замислено разглеждаше пируващите гущери. Интересно, колко ли от тях са от Руат.

„Всички са местни“, – веднага отвърна Рут.

Джаксъм се усмихна криво. От руатските гущери се отърва, но каква беше ползата? Стига само един огнен гущер нещо да разбере и всички го научават. Значи все пак ще се наложи да се крие...

Момчето знаеше, че да се съдвече и преработи огненият камък в стомаха на дракона, трябваше да мине известно време, за да се получи най-добър ефект. Опитните ездачи даваха на драконите си огнен камък няколко часа преди Нишковалеж. Колко ли бързо ще успее Рут да погълне достатъчно количество за да се получи пламък? Това никой от двамата не знаеше. И трябваше да се действа внимателно. Драконите се различаваха по бързината на преработването на камъка и вместимостта на втория им стомах, така че всеки ездач, трябваше сам да определи особеностите на „звяра“ си. Ако само можеше да тренира Рут във Уейра под ръководството на опитен наставник...

Добре, че снабдяването с огнен камък не беше проблем. В холда винаги имаше запас за Уилт, стария кафяв дракон – на стражевите възвишения винаги имаше голяма купчина. Можеше да измъкне малко, пък

и на Рут не му трябваше толкова, колкото на голям дракон...

Все пак работата опираше до липсата на време. Сутринта Джаксъм беше свободен само защото Рут трябваше да ловува. Освен това трябваше да се прибира в Руат по обикновения начин – нахранените дракони избягваха да влизат Помежду, така можеха да се разболеят сериозно... А следобед Литол щеше да оглежда пролетните посеви. И ако Джаксъм искаше да мине Утвърждаване и да стане Владетел, не трябваше да отсъства. Интересно, дали пък Лордовете не се страхуваха, че ще заприлича на баща си? Те бяха готови безкрайно да разсъждават за произхода, за кръвта и за това какво влияние оказва произхода на човека върху неговия характер. Дали ще заговори кръвта на Факс или ще е наследил чертите на майка си. Да, всички много обичаха да говорят за нея. Но трябваше само да спомене нещо за баща си и веднага прехвърляха разговора на друга тема. Дали се страхуваха да не тръгне по стъпките му? Или просто от вежливост не искаха да говорят лошо за мъртвите?

Джаксъм се беше пробвал да се постави в ролята на завоевател, като баща си. Как щеше да се разправи с Набол, с холд Форт..., впрочем не, холд Форт беше прекалено голям залък. Може би с Тилек? Или с Кром? Май също нямаше да стане – Керн, големият син на Нессел, владетелят на Кром, беше славен момък, как можеше да му отнеме нещо, което по право му принадлежеше?

Черупки! За какви завоевания може да става въпрос, когато не може да се оправи със собствената си съдба и съдбата на дракона си!

Рут се приближи сит и доволен, отдалеч се виждаше издутият му корем. Легна на дъхавата, затоплена от слънцето трева и започна да си облизва ноктите – беше много чистоплътен. Джаксъм го изчака, докато свърши и попита:

– Ще можеш ли да летиш след такъв обяд?

Рут обърна глава и го изгледа с укор.

„Аз винаги мога да летя. – Дъхът му беше с сладникав мирис на свежо месо. – Да не би пак да се безпокоиш?“

– Искам с теб да сме като истински ездач и дракон. Искам да се бия с Нишките – да седя на гърба ти, а ти да бълаваш огън!

„Тогава давай да го направим, – каза Рут. – Аз съм дракон, а ти си моят ездач. Къде е проблема?“

– Навсякъде ни следват огнени гущери...

„Нали се разбра с дебелака, – така Рут наричаше Бранд, – да не ни преследват. Ето че, вече не се появяват. Тук ги няма!“

– Затова пък се появиха други, а ти сам знаеш, колко са приказливи.

– Джаксъм си припомни казаното от Менолли и попита: – Тези, които са тук, за какво си мислят?

„За stomасите си. За това, че уеровете бяха тлъсти и угоени. За това, как добре са се наляли. За пръв път от толкова Обороти...“

– Ако им заповядаш да се махнат, ще те послушат ли?

Рут издаде звук, сякаш подсвиркна, фасетъчните му очи заблестяха – на дракона му стана смешно.

„Те ще се опитат да разберат защо. Но мога да им кажа, ако искаш. Може наистина ще се махнат за известно време...“

– Гушерите са си гушери, любопитството им е повече от здравия разум, – каза Джаксъм. – Добре де, както обича да казва Робинтън, неразрешими проблеми няма, трябва само да се помисли. Ами давай да помислим!

По целия път до Руат стомахът на Рут силно гъргореше. Повече от всичко му се искаше да се легне на топлите камъни и да заспи. Кафявият стражеви дракон го нямаше на обичайното му място и Рут се разположи на скалата. Джаксъм наблюдаваше приятеля си от главният двор, докато той не заспа, а после тръгна да търси Литол.

Дори и Бранд да беше говорил с Настойника, относно молбата му – това никак не си личеше по поведението на Литол. Той поздрави Джаксъм по обичайния си съдържан начин, и веднага го предупреди да не прекалява с храната, сякаш им предстоеше дълго пътуване. С тях щеше да дойде и Тордрил, един от старшите възпитаници на Литол, наследник на Владетеля на Иста.

Андемон, Водачът на гилдията на земеделците, беше изпратил нови семена за посев – бързорастяща пшеница. С това зърно вече бяха засявали пълните с личинки поля на юг. Тамошните растения израснаха учудващо здрави, способни да се противопоставят на болестите и да издържат на дълги засушавания. Сега Андемон искаше да разбере, как ще се „чувства“ пшеницата му в дъждовния северен климат.

Усложненията идваха единствено от старите фермери, които упорито отказваха да приемат каквото и да било нововъведение...

– Дебелокожи са, като Древните – ругаеше ги Литол, но така или иначе за всеки намираше подходящ начин да го убеди. Така стана и с Фидело, стопанинът на фермата, която възнамеряваха да посетят. Наистина той беше от новите, предшественикът му загина, настигнат от Нишките, когато ловувал диви уерове.

Закусиха набързо и поеха на път. От гледна точка на Джаксъм, беше малко скучно да „пъзди“ яздейки по полето, когато можеше за един

миг да ги прекоси на гърба на Рут. Но понякога му харесваше да язди, особено днес, когато във въздуха се чувстваше пролетта.

Фермата на Фидело се намиреше на североизток от Руат, на планинското плато, близо до покритите със сняг върхове на Кром. Когато се доближиха до платото, синият огнен гущер, който се беше свил на рамото на Тордрил, издаде пронизителен приветстващ писък и се изстреля във въздуха, поздравявайки приближилите се кафяв, който явно принадлежеше на Фидело. Двата гущера изчезнаха Помежду. Тордрил и Джаксъм се спогледаха, това означаваше, че във фермата щяха да ги посрещнат с горещ клах и много ядене.

Фидело, сам беше излязъл на пътя да ги посрещне. Яздеше здраво ездитно животно, което още не беше си сменило зимната козина. Холдът беше уютен и спретнат, макар и неголям. Обитателите му, включително и семейството на предишният фермер, излезе да посрещне гостите.

– Готвачът му е много добър, – тихичко прошепна Тордрил, когато тримата младежи влязоха в залата и се заеха с яденето. – И сестра му изглежда чудесно, – добави той, когато към тях се приближи момиче с куп димящ клах.

Джаксъм за пръв път се вгледа внимателно в нея и се съгласи, че девойката определено беше красива. Ако не друго, то Тордрил имаше вкус. Изглежда не случайно Бранд не сваляше очи от него, когато минаваха отвъд моста в селцето на работниците...

Колкото и странно да изглеждаше, сестрата на Фидело хвърляше закачливи погледи на Джаксъм, а на Тордрил изобщо не обръщаше внимание. Бъдещият владетел на Иста се опита да завърже разговор, но тя му отговаряше кратко и гледаше само Джаксъм. Тя се отдалечи, едва когато се появи брат и и предложи всички да отидат да огледат полето, иначе щеше да се наложи да яздят обратно през нощта

– Интересно! – каза Тордрил, пристягайки сбруята преди да се качи на седлото, – Дали щеше да я свалиш толкова лесно, ако аз, а не ти бях владетел на Руат?...

– Да я сваля? – възмути се Джаксъм. – Ние просто си говорехме...

– Е, значи ще я свалиш следващия път, когато ви се предостави възможност да... си поговорите. Предполагам, че Литол няма да възразява против няколко хлапета. Баща ми казва, че това даже е полезно – кара законните наследници да са по-усърдни. Ама и ти върви на теб! Настойникът ти е израснал в Уейр, а това значи, че не гледа строго на тези...неща...

Тук към тях се присъединиха Литол и Фидело, и се наложи да прекратят разговора. Още повече, че забележката на Тордрил даде на Джаксъм храна за размисъл. Как я наричаха – Корана? Е, какво пък, тя може а му е от полза. Пък и тук във фермата имаше сам един огнен гушер и нямаше да е проблем да бъде държан настрана...

Когато се прибраха в Руат, късно вечерта, Джаксъм тихичко се измъкна и се качи на стражевите скали. Старият дракон и неговият ездач бяха излетели на патрулен полет, и момчето безпрепятствено събра цял чувал с огнен камък от голямата купчина на кафявия

На сутринта, сякаш случайно попита Литол, дали според него, са закарали достатъчно зърно във фермата на Фидело – все пак нивите му бяха големи, ами ако не му стигне? Литол, изглежда възпитаника си и се съгласи, че още половин чувал няма да е излишен. Тордрил беше наблизо; учудването му се смени със завист и с възхищение към хитростта на Джаксъм – толкова бързо беше успял да измисли благовиден предлог за посещение във фермата. Литол заповяда на Бранд да донесе още половин чувал зърно от складовите помещения. Джаксъм го взе и се отправи към стария склада за да облече летателния си костюм.

Ситият Рут беше в отлично настроение. Единственото което го интересуваше е дали близо до фермата има езеро. Джаксъм смяташе, че реката е достатъчно широка за да се изкъпе драконът, но не забрави да му напомни, че целта им днес беше друга.

И ето че излетяха. Никой не забеляза допълнителният чувал, нито бойните ремъци. Огнените гушери както обикновено се виеха около Рут на плътен облак, но когато белият дракон изскочи от Помежду над фермата на Фидело, не ги последва нито един.

Фермерът сам прие допълнителното зърно и така сърдечно поблагодари, че Джаксъм се сконфузи, прекрасно съзнавайки двуличието си.

– Не успях да кажа на Настояника ви, владетелю Джаксъм, – каза Фидело, – но съм приготвил за тези семена, чудесна нива. Много бих искал да получа добра реколта и да оправдая доверието му... не желаете ли нещо за хапване? Жена ми...

„Само жена му“, – помисли си Джаксъм разочаровано, но на глас каза:

– Разбира се, благодаря! Утрото е чудесно, така че няма да откажа.

Той нежно потупа Рут по хълбока, и влезе в холда след Фидело. И с одобрение забеляза, че и вътре беше чисто и спретнато, както и предишния ден, въпреки че днес не очакваха гости. Корана не се виждаше никъде, но бременната съпруга на Фидело, веднага усети истинската

причина за посещението му.

– Всички отидоха на реката, лорд Джаксъм, на островчето за да събират върбови пръчки, – съобщи тя кокетно, докато му наливаше клах. – Твоят великолепен дракон ще те отведе до там за миг.

– Нима на лорд Джаксъм ще е интересно да гледа как се събират върбовите клонки с които връзваме снопите? – учуди се Фидело, но така и не получи пряк отговор.

След като си размениха обичайните вежливости, Джаксъм нареди на Рут да се издигне, помахаша с ръка на фермера и премина през Помежду в далечните планини, където, никой не можеше да ги види. Отнякъде се появи кафяв огнен гущер и започна да кръжи около тях.

– Черупки!. – изруга Джаксъм. – Рут, кажи му да се разкара!

Гущерът моментално изчезна.

– Отлично. Сега ще те уча да дъвчеш огнен камък.

„Знам как се прави“.

– Само ти се струва, че знаеш. Имал съм си достатъчно работа с ездачи и знам че никак не е просто!

Той извади от чувала парче огнен камък с размерите на юмрук – а честно казано, юмруците на Джаксъм не бяха малки. Рут презрително изсумтя, но момчето строго му нареди:

– А сега трябва да мислиш за втория си стомах.

Рут взе камъка и прикри очите си с клепачи. Но внезапно г и отвори, озадачен от хрущенето на камъка между зъбите си.

– Нарочно ли толкова силно хрупаш? – попита Джаксъм.

„Това е камък! – И вътрешният клепач се плъзна по окото му: Рут преглътна. – Мисля си за другия си стомах“, съобщи той изпреварвайки с малко въпроса на Джаксъм. Той после се кълнеше, че е чул как разтрошеният камък се търкаля по хранопровода на дракона.

– Сега, – каза той, – предполага се че трябва да избълваш огън.

„Знам. Мога. Но нещо не се получава...“

Джаксъм му подаде още едно парче, по голямо от първото. Този път хрупането на дракона не му се стори толкова ужасно силно. Рут отново преглътна и седна на задни лапи в очакване.

„ОПС!“ – И веднага след мисленото възклицание от вътрешността на Рут се разнесе гъргорене, което накара дракона подозрително да огледа корема си. Устата му се отвори и... Джаксъм изплашено извика и отскочи настрани – от устата на Рут се измъкна тънко езиче пламък. Рут също се отдръпна назад и не падна единствено заради това, че успя навреме да се подпре на опашката си.

„Струва ми се че ми трябва още камък, за да мога да направя по голям пламък...“

Джаксъм му даде още няколко парчета. Рут го погълна много бързо и веднага блъвна огън.

„Така е вече по-добре!“ – удовлетворено каза той.

– Но няма да свърши работа против Нишките. – Рут без излишни приказки отвори уста за нова порция камък. Всичко донесено от Джаксъм изчезна много бързо. И най-накрая белият дракон успя да изблъва достатъчно силна струя огън, която изгори доста голяма ивица трева.

– Не е зле за начало, – каза Джаксъм, – но, според мен още не го правим както трябва.

„И освен това – добави Рут, – още не сме горили нишки във въздуха.“

– За това още не сме готови. Но поне доказахме, че можеш да дъвчеш огнен камък!

„Никога не съм се съмнявал в това.“ – Аз също. Но, виждаш ли Рут, – и Джаксъм тежко въздъхна, – ще ни се наложи да изхабим много огнен камък, докато се научиш да поддържаеш постоянен пламък...“

Това натъжи Рут. Джаксъм започна да го утешава, галейки го по главата и чешейки го по ямките над очите:

– Трябваше да ни разрешат да се учим заедно с другите млади ездачи. Не е справедливо така, и винаги съм го казвал. Знаем че ти е трудно. И на мен също ми е трудно. Но се кълна в Първото Яйце, че ще постигнем всичко, което поискаме!

Отначало Рут просто позволяваше да го утешава, но после наистина се ободри:

„Просто ще трябва да тренираме по-усърдно. Трябва следващият път да вземем повече огнен камък. Кафявият Уилт, не дъвче много. Прекалено е стар вече“.

– Точно заради това го направиха и страж.

Джаксъм изгърси на земята това, което беше останало в чувала, завърза го и го омота около кръста си. Така и не му потребаваха днес бойните ремъци. Тъкмо щеше да изпрати Рут обратно в къщи, в Руат, но се сети, че няма да е зле да си направи алиби.

Той лесно намери речният остров, където събираха върбовите пръчки. Корана веднага изтича да го посрещне, и той изведнъж осъзна, че тя наистина не изглеждаше зле. Тъмните и коси бяха чаровно разрошени...

– Да не би днес да са падали Нишки?... – Попита тя веднага щом се

приблужи. Зелените и очи се завъртяха тревожно.

– Не, защо?

– Целият миришеш на огнен камък...

– А, това е от летателният ми костюм. Винаги го обличам по време на Нишковалеж и миризмата се е задържала. Сам вече не я забелязвам... – Ето какво значи не беше предвидил. Трябваше да се измисли нещо и при това много бързо.

– Донесох на брат ти още зърно за посев...

Корана започна да му благодари за неговите грижи за малката им ферма. После се смути и млъкна. Джаксъм реши да я разговори както трябва и и предложи помощта си при събирането на клонки.

– Владетелят, тоест аз, трябва да изпробва сам всичко, което изисква да правят подчинените му. – заяви той в отговор на възраженията ѝ.

Работата му хареса. Когато се събра голям сноп, той предложи да го отнесе в холда – при условие, че Корана ще полети заедно с него. Тя се уплаши, но Джаксъм я увери, че няма да минават Помежду. Докато Рут кръжеше над фермата, успяха да се целунат няколко пъти и Джаксъм реши, че от сега момичето няма да бъде само оправдание за отлъчките му.

След като я остави в холда заедно с товара ѝ, Джаксъм даде отправна точка на Рут, тяхното планинско езеро. Къпането в студената вода не го привличаше, но да се върне в Руат, без да се е избавил от миризмата на огнен камък, беше най-малкото неразумно. Джаксъм дълго ми и търка с пясък бялата кожа на приятеля си. После изпра панталоните и ризата си и ги просна по храстите да се сушат. Слънцето през това време премина полудневната черта – отлъчката им ставаше заплашително голяма. Флиртът с Корана не можеше да бъде оправдание за цялото време. Трябваше да рискуват и да се върнат сутринта.

Но все пак не беше отчел една тънкост, заради която тяхното малко приключение с Рут, едва не беше разкрито.

Джаксъм тъкмо обядваше, когато в съзнанието му се вмъкна отчаяният призив на дракона.

– Рут ме вика, – обясни той, скачайки от масата.

„Стомахът ми гори...“ – оплака се драконът.

„Черупки! Това е от огнения камък, – тичайки по безлюдните коридори отвърна Джаксъм. – По-бързо навън! Лети на стражевите скали, там където Уилт изхвърля пепелта...“

Рут изобщо не беше уверен че ще може да излети.

„Глупости. Ти сам каза че винаги можеш да летиш!“ – Само това

трябваше – Рут да изпразни втория си стомах посред уейра. Оставаше и Литол да реши да провери, какво се е случило с белия дракон и защо Джаксъм излетя така стремително от обяда.

„Не мога да се мръдна от мястото си – простена Рут. – Лошо ми е...“

– Всичко е наред, просто трябва да повърнеш огнения камък, – каза Джаксъм, влитайки в Уейра. – Драконите винаги я повърщат! Но само не в Уейра, Рут! Моля те!...

Но всичко беше напразно – в следващия миг на пода вече димеше купчина мокър кафяв пясък.

„Сега ми е много по-добре...“ – тихо каза драконът, гледайки виновно Джаксъм.

– Ослушай се, да не идва Литол? – разтревожено попита момчето. И грабна метлата и ведрото. Само дано успееше да изчисти преди целият Уейр не се е омирисал. За щастие Рут беше погълнал много малко огнен камък, много по-малко отколкото трябваше за четири часов бой с Нишките и всичката пепел се събра в ведрото. Джаксъм я изнесе и посила пода с пясък.

Сега вече можеше да си поеме дъх и ободряващо потупа Рут по врата. Следващият път едва ли щяха да забравят да изхвърлят пепелта на някое по-безопасно място...

Джаксъм се върна на масата без да дава никакви обяснения, а и никой не му ги поиска – още едно свидетелство за придобитото уважение на околните.

Следващата вечер те отмъкнаха толкова огнен камък, колкото можеше да носи Рут. По време на този им набег, към тях се опитаха да се присъединят половин дузина огнени гущери, но Рут веднага ги отпращаше.

– Не позволявай да ни следят, – казал Джаксъм.

„Те са просто любопитни. Освен това ме обичат.“

– Общата любов има обратна страна.

Рут въздъхна.

– Да не ти е тежко? – Джаксъм се уплаши да не би да е претоварил приятеля си.

„Разбира се че не. Аз съм много силен!“

Джаксъм си беше избрал място в пустошта на Керун и насочи Рут. Там имаше цяло море за къпане и много миризлив пясъчен сапун, който да изчисти миризмата на фосфин. И горещо слънце – да изсуши дрехите.

Глава 5

Гилдията на менестрелите и Форт Холд, сутринта
Уейр Бенден, вечерта

Гилдията на менестрелите, късно вечерта, 15.5.26

Мина още един Нишковалеж преди Джаксъм да успее да отиде до фермата на Фидело. Романът му с Корана вървеше доста по-добре, отколкото обучението на Рут – той все не успяваше да създаде устойчив пламък за по-дълго време. Освен това и огнените гущери се появяваха в най-неподходящите моменти и веднъж белият дракон за малко не си изгори гърлото, задържайки огъня. Джаксъм предполагаше, че в Керун не е останал гущер който да не ги е посетил поне веднъж. Рут беше търпелив, но и на него започваше да му става неприятно. Веднъж даже им се наложи да се върнат с шест часа назад във времето, за да не се забележи прекалено голямата самоотлъчка. Вечерта Джаксъм буквално рухна върху постелята, разстроен и крайно уморен. Пътешествията във времето наистина изстискваха и последните сили.

Като за капак на всичко, на следващия ден му предстоеше да лети до Гилдията на менестрелите и да закара до там Финдер – беше дошъл редът на руатския менестрел да се запознае с формулите на Уонзър. Менестрелите също се обучаваха в това. Във всеки холд, освен владетеля трябваше да има поне още един човек който да сверява времето за Нишковалежа с точните изчисления.

Гилдията на менестрелите представляваше част от голям комплекс жилища отвътре и отвън на Форт Холд. В уречения час, Джаксъм и Финдер изскочиха от Помежду и бяха посрещнати от ... хаос. Огнените гущери на облаци се носеха назад напред, пронизително врешейки в крайна степен на възбуда. Стражевият дракон на скалите на Форт стоеше на задни лапи и биеше с криле, задъхвайки се в яростен рев. Ноктестите предни лапи разсичаха въздуха.

„Драконите са сърдити! Много сърдити! – изплашено и учудено предаде Рут и за всеки случай протръби – Аз съм Рут! Аз съм Рут!“

– Какво се е случило? – извика Финдер в ухото на Джаксъм.

– Рут казва, че драконите са много са ядосани!

– Ядосани? В живота си никога не съм виждал толкова разгневен дракон!

Джаксъм нареди на Рут да кацне в двора на работилницата – вече му беше станало ясно, че е станало някаква беда. По двора се мотаеха забързани хора, прелитаха огнени гущери – Рут трудно намери място за кацане. Едва докоснал земята и около него се материализираха цяло ято гущери. Рут изслуша хора от развълнувани мисли, но нищо не разбра, както и Джаксъм, когато драконът се опита да му предаде чутото от тях. Единственото, което схванаха, че са питомците на Менолли, специално изпратени за тях.

– Аха, Ето къде си!... Получи ли моето послание? – Менолли забързано изскочи от Работилницата навличайки полетните дрехи. – Бързо в Уейр Бенден! Откраднали са златното яйце на Рамот! – и тя скочи на гърба на Рут зад Финдер.

Белият дракон се замисли за миг преди да излети и тя с малко закъснение попита:

– Почакайте! Тримата не сме ли много за Рут?

„Никак даже!“ – отвърна драконът.

– Кой е откраднал яйцето? – попита Финдер. – Как изобщо е могло да стане? И кога?

– Преди половин час... Сега свикват всички бронзови и всички кралици. Искат да отидат на Южния и да накарат Старовремците да върнат яйцето!

– Откъде знаят, че са Старовремците? – не разбра Джаксъм.

– А на кого друг му трябва яйце на кралица?

Тук разговорът прекъсна – Рут мина в Помежду. Те изникнаха във въздуха над Бенден и в същият миг три бронзови дракона се спуснаха към тях от към слънцето, бълвайки огън. Рут изпищя от ужас, премина в Помежду и се появи над езерото с отчаян вик:

„Аз съм Рут! Аз съм Рут!“

– За малко! – успя само да въздъхне Финдер. Така се беше вкопчил в Джаксъм, че той не можеше да мръдне.

„За малко да ми запалите крилете. Аз съм, Рут! – укоряваше бронзовите, белият дракон. После, поуспокоен, съобщи на ездача си: – Те се извиняват“.

Но все пак извърна края на крилото си и го огледа да не е изгорено.

– Аз съм виновна, – простена Менолли. – Съвсем забравих да кажа, че трябваше да се представите, още щом се появихме... Направо да полудееш, даже и Рут не пускат!

Тя едва успя да се доизкаже, когато започнаха да се появяват други дракони, които гръмогласно се представяха на тримата бронзови

стражи. Новопристигналите бавно се приземиха и оставиха ездачите си в края на тълпата, събрала се пред входа на люпилната площадка. Джайкъм, Финдер и Менолли пресякоха чашата на Уейра и също се упътиха на там.

– Джайкъм, да си виждал някога толкова дракони?... – Менолли въртеше глава и оглеждаше огромните зверове, седящи в плътен ред по целия край на Уейра и на корнизите, всички с разперени криле, готови да влязат в бой. – Ох, ами ако наистина се стигне до сражение – дракони да се бият срещу дракони?...

Ужасът, който прозвуча в гласа ѝ, напълно отговаряше на неговите собствени чувства.

– Изглежда, глупавите Старовремци няма какво повече да губят, – мрачно каза Финдер.

– Но как им се е удало да извършат такава нагла кражба? – недоумяваше Джайкъм. Рамот никога не се отделяше от люпилото. – А за себе си виновно добави „От момента, когато с Ф'лессан се промъкнахме на площадката...“

– Ф'нор ни каза какво се е случило, – обясни Менолли. – Рамот е отишла да се нахрани. През това време на площадката са се намидали половината бенденски огнени гущери. Те винаги се мотаят там...

– И сред тях, – допълни Финдер, – без съмнение, е имало два три от Южня.

Менолли кимна.

– Така каза и Ф'нор. Старовремците веднага са разбрали че Рамот я няма. Едва е успяла да убие първото си животно, когато са се появили три бронзови, минали са покрай стражевия дракон... Впрочем той не е имал никаква причина да ги спира. А те веднага влетели през главния вход. Рамот изпищяла и минала в Помежду. Миг по късно бронзовите излетели от входа следвани от кралицата. Но преди тя да успее да се откъсне от земята, те изчезнали в Помежду.

– Пратили ли са някого да ги преследва?

– Рамот сама тръгнала да ги гони. Заедно с Мнемент! Но, без никаква полза.

– Как така?

– Бронзовите са минали някъде между времената...

– И даже Рамот не знае, къде точно, – разбра Джайкъм.

– Да, за съжаление. Мнемент отгоре до долу прочесал Южня Уейр и тамошния холд. После претърсил половината топли брегове... но не намерил яйцето.

– Оставаше и да го намери! Даже и Древните не са толкова глупави, че да занесат яйцето в Уейра си...

– Трябва да са били наясно, че веднага ще разберем кой го е направил – уморено добави Финдер.

Приближавайки се към тълпата, забелязаха, че са се събрали не само ездачи, но и владетели на холдове и Водачи на гилдии. На корнизата на кралския Уейр стояха Лесса, Ф'лар, Фандарел и Робинтън. Н'тон стоеше на стъпалата, сърдито ръкомахаше и говореше нещо на двама бронзови ездачи. По встрани, Джаксъм забеляза три ездачки на младите бенденски кралици и още няколко жени, изглежда ездачки на кралици от другите Уейрове.

Наранената гордост и нарастващият гняв буквално висяха във въздуха. А пред входа на люпилната площадка обикаляше Рамот. Само от време на време спираше да погледне навътре, където на горещият пясък лежах останалите яйца. Тогава опашката на кралицата почваше да бие по земята, а от гърлото ѝ се надигаше тъжен, гневен рев, който заглушаваше разговорите.

– Опасно е да се взема яйце в Помежду, – каза един от ездачите, застанал пред Джаксъм и Менолли.

– Може, ако е загърнато в нещо топло.

– Трябва да просто да изгорим тези Старовремци!

– Дракони против дракони?! Та ти и сам не си по-умен от Древните!

– А според теб е по-добре да ги оставим спокойно да си отмъкват яйца? По-лоша обида на Уейр Бенден не бяха правила. За това ти казвам – те трябва да си платят!

– Изглежда Южният Уейр, няма да се спре пред нищо – тихо каза Менолли. – Техните кралици отдавна не са излитали в брачен полет. Бронзовите им умират един след друг от старост. Нямаат дори и млади зелени!

Рамот вдигна глава и нададе скръбен вой гледайки Лесса. На викът ѝ откликна целият Уейр. Джаксъм видя как Лесса се наведе от корнизата и протегна ръка към кралицата. И тогава ...

Джаксъм беше с цяла глава по висок от болшинството присъстващи. И видя, как нещо черно затрепка в дъното на люпилната площадка. Разнесе се приглушен болезнен вик...

– Вижте! Какво е това? Там, на площадката!

Само тези, които стояха близо до него дочуха възгласа му и видяха, как показва с ръка. Колкото до него, в главата му беше само една мисъл

– бронзовите от Южния умират и Старовремците са решили да се възползват от хаоса и са решили да повторят набега, и да откраднат бронзовите яйца.

Той се втурна напред. Менолли и Финдер го последваха. Но внезапно го заля такава вълна от слабост, че беше принуден да спре. Нещо отне силите му, но какво точно, момчето нямаше и понятие.

– Какво ти има?

– Нищо! – Джаксъм се освободи от ръцете на Менолли, която се опитваше да поддържа и почти я блъсна към люпилната площадка: – Яйцата!... Яйцата!...

Ревът на Рамот, заглуши гласа му.

– Яйцето! Яйцето на кралицата! – В момента в който Джаксъм най-после се избави от необяснимото замайване, присъстващите с облекчение се взираха в златното яйце намерило отново сигурно убежище – между предните лапи на Рамот.

Някакъв отчаяно любопитен огнен гушер прелетя прекалено близо до площадката, но ядосаният рев на Рамот го застави да изчезне в миг.

Облекчено, хората се отдръпнаха от горещия пясък и започнаха да обсъждат случилото се. Някой предположи, че яйцето просто се е търколило встрани и Рамот не го е забелязала. Но мнозина бяха видели празната ямка в пясъка, и освен това тримата бронзови влетели преди това бяха съвсем истински. Най-вероятно изглеждаше следното предположение: след като са откраднали яйцето, Старовремците съобразили, че могат да се сблъскат дракони срещу дракони и са счели за благоразумно да го върнат.

Лесса остана с Рамот, опитваше се да я уговори, да и позволи да се увери лично дали с яйцето всичко е наред. След това тя бързо излезе навън, при Флар и Робинтън.

– Яйцето е същото, но по-старо и по-твърдо. Излюпването може да настъпи всеки момент. Нека момичетата бъдат готови!

И за трети път за една сутрин Уейр Бенден беше обхванат от вълнение, за щастие радостно, но хаосът не беше по-малък. Джаксъм и Менолли се измъкнаха от блъсканицата, но останаха наблизко, наблюдавайки ставащото.

– Този, който е откраднал яйцето, го е държал не по-малко от десет дни, – достигна до слуха им гневният глас на Лесса. – Това ни задължава да предприемем решителни действия!

– Но нали го върнаха, – опита се да я успокои Робинтън. Лесса се обърна към ездачите:

– Или ще бъдем страхливци, допускайки подобни оскърбления?...

– Ако, за да ме нарека храбрец, трябва да вдигнем дракони срещу дракони, по-добре да бъда страхливец, – каза Робинтън.

Яростната решителност на Лесса забележимо се поколеба. Дракони против дракони!... Тези думи, като ехо се разнесоха из тълпата. Джаксъм усети, как в него се надига ужас. Менолли, също потръпна цяла – навярно си представи, какви щяха да са последствията.

– Яйцето беше при тях достатъчно дълго, – с горящо от гняв лице продължи Лесса. – Ако съдим по това колко се е втвърдило, скоро ще настъпи Излюпването. Не е изключено над него да се е потрудила и някоя избраница. Нейното влияние може да попречи на бъдещата Кралица да премине Впечатване тук!

Робинтън се постара да отговори колкото се може по-убедително:

– Все още не е ясно доколко силно влияе контактът преди излюпването. Ти сама ми говореше за това. Така че, ако те не стоварят свое момиче в момента на Впечатването точно до яйцето, смятам че няма да могат да извлекат каквато и да е полза от това, нито да ни причинят повече неприятности...

В тълпата от ездачи все още се чувстваше напрежение, но първоначалния порив да вдигнат Крилата и да унищожат Южният Уейр, забележимо угасна с връщането на яйцето, макар и случката да беше обвита в тайна.

– Във всеки случай, с благодушието трябва да бъде приключено, – каза Ф'лар и хвърли поглед нагоре, към стражевите дракони. И продължи, замаяйки падналия на челото му кичур. – Както и с илюзията за неприкосновеността на люпилната площадка. И не само на нашата... Не, кълна се в Първото Яйце! Това е безумна наглост да посегнат на люпилото на Рамот!

– И първото нещо, което трябва да се направи за безопасността на Уейра, – продължи Лесса, – това е, да се изгонят от него всички огнени гущери, тези малки безполезни клюкари...

– Не обобщавай, Лесса, – към Стопанката се приближи Брекке. – Някои от тях летят с поръчения и са ни от голяма полза.

– Така е! – сериозно потвърди Робинтън

Менолли ръгна Джаксъм с лакът в ребрата, напомняйки му, че гущерите на менестрелите наистина помагача с каквото могат.

– Не ме интересува, – каза Лесса ядосано: – Не желая да ги виждам повече тук. Тези непоносими създания не трябва да безпокоят повече Рамот. Трябва нещо да се измисли...

– Цветни маркери, – бързо отговори Брекке. – Трябва да им нарисуваме цветни ленти и да ги научим да съобщават името си и стопанина си, както правят драконите. Те са способни да се научат да го правят. В крайна сметка тези, които пристигат в Бенден с поръчения.

– Нека искат разрешение от теб, Брекке или Мирим, – добави Робинтън.

– Така да бъде, но нито един да не е посмял да се приближи до Рамот! – Лесса погледна кралицата си. – Нека някой да донесе уера, който тя не успя да изяде! Няма защо да стои гладна. А ние трябва да обсъдим нападението над Уейра. Подробно!

Флар изпрати няколко ездача да донесат уера. След това благодари на събралите се затова, че с такава готовност откликнаха. И покани Предводителите на Уейрове и Робинтън да се присъединят към него.

– Виж, няма нито един гушер, – каза Менолли. – Аз също заповядах на Красавица засега да не се появява. Горкичката, толкова беше изплашена...

– Рут също, – каза Джаксъм, вървейки през чашата на Уейра към дракона си. – Виждаш ли как е посивял?

Но Рут не беше просто изплашен, той направо трепереше от вълнение.

„Нещо не е както трябва!“ – съобщи той на ездача си. Очите му премигнаха, също придобили отенък на сивото.

– Какво има, Рут? Да не би да е от крилото?

„Не. Не е крилото. Нещо в главата ми. Чувствам се...неправилно“.

– Рут седна на задните си лапи, после отново стана и неспокойно заразтърсва крилете си.

– Заради това, че всички гушери изведнъж избягаха? Или се тревожиш за яйцето?

„Не е заради това, – отвърна Рут. – Огнените гушери са изплашени до смърт. Те си спомниха нещо, което много ги изплаши.“

– Намерили, какво да си спомнят, – изръмжа Джаксъм. Той се ядосваше на огнените гушери заради тяхната памет и способността им да си спомнят всякакви безполезни неща и които можеха да докарат чувствителният Рут до такова състояние.

– Джаксъм! – Менолли беше успяла да наmine към Долните Пещери и сега му подаде няколко наденички изпросени от готвачите. – Финдер каза, че Робинтън иска да се върна в Гилдията на менестрелите и да съобща в Форт Холд за станалото. Трябва и да маркирам гушерите...о, не виж! – тя показа гребена на Уейра, Звездния камък...стражевият

дракон дъвче огнен камък!

– Дракони против дракони! – Той потръпна с цялото си тяло. – До това не трябва да се стига в никакъв случай.

Двамата мълчаливо се качиха на гърба на Рут и драконът излетя.

* * *

Качвайки се по стъпалата към уейра на кралицата, Робинтън мислеше по-напрегнато откогато ѝ да е било в живота си. Прекалено много зависеше от това, което сега трябваше да се случи. Ставаше въпрос за бъдещето на цялата планета. Да, наистина той беше добре осведомен за нещата в Южния Уейр – но за какво му беше цялата тази информация, щом до този ден, с наивността на млад ездач, вярваше в неприкосновеността на Уейровете и най-вече на люпилната площадка. Робинтън се ядосваше на себе си. Пиемур го беше предупреждавал, а той не бе могъл да съпостави едното с другото и да разбере какво става.

Разбира се, можеше с голяма вероятност да се предположи, че в Южният ще решат да обновят кръвта на умиращия Уейр, като се обзаведат с млада, жизнеспособна кралица. Но дори и да беше дошъл до правилният извод, как ли щеше да убеди Лесса и Ф'лар, че Древните няма да се спрат пред нищо. Да откраднат яйцето! Предводителите само щяха да се изсмеят презрително...

Днес обаче никой не се смееше. Никой.

И откъде накъде бяха решили, че Старовремците ще се примирят с изгнанието и ще останат послушно на континента си. Вярно, че там климатът беше чудесен и земя, колкото си искаш...но пък бъдеще – нямаше. Може би, инициаторът беше Т'кул. Т'тон след двубоя с Ф'лар беше загубил енергията си и желанието си за каквото и да било. При това Робинтън беше почти сигурен, че двете Стопанки – Мерики и Мардра не са взели участие в историята с яйцето. Едва ли доброволно биха отстъпили водачеството на млада кралица. Може би една от тях беше върнала яйцето. Впрочем, едва ли. То беше върнато от човек, който познава много добре Бенденската люпилна площадка. Или от някой отчаян щастливец, който имаше късмета да премине Помежду направо в пещерата, а след това навън...

Робинтън за миг отново усети ужаса, преживян по време на липсата на яйцето. И потръпна, спомняйки си яростта на Лесса. Надали просто така тя ще се откаже от мисълта да вдигне ездачите на Севера. Едва ли просто така ще угасне в душата ѝ безумният бяс, с който бяха отбелязани утринните събития. Ако тя продължи да настоява за наказание на

южняците, то това ще докара на Перн бедствие, сравнимо с първото падане на Нишките...

Но сега яйцето беше върнато! Цяло, макар и „пораснало“ с десетина дни. Робинтън реши да се възползва от това обстоятелство. Вероятно щеше да успее да убеди Лесса да почака до излюпването на кралицата. Но ако се окаже, че с нея нещо не е в ред, тя със сигурност щеше да настоява за отмъщение...

Ще твърди, че щом яйцето вече е върнато, значи не трябва да се обвиняват всички южняци за това престъпление. Някой от Старовремците все още уважаваше правилата на честта. Без съмнение, някой беше осъзнал, колко сурово възмездие ще сполети крадците.

– Не много весел ден, – тъжно издудна зад гърба му нечий бас.

Робинтън искрено се зарадва на Главния ковач – поддръжката на този разумен човек, щеше да е добре дошла. Тревогата изостряше мрачноватите черти на Фандарел – Робинтън за пръв път забеляза признаци на възрастта и нездравата бледност около очите му.

Ковачът продължи:

– Да, за такова вероломство трябва да има наказание... Но не можем да го позволим!

„Драconi против драconi...“ – отново с ужас си помисли Робинтън. Но на глас каза:

– Прав си. Прекалено много ще бъде загубено безвъзвратно!

– Те, – тежко отговори Фандарел, – и така загубиха всичко с тази си постъпка. Аз се чудех, защо по-рано не са го направили?

– Но все пак го направиха. И си отмъстиха.

– Отмъщението поражда отмъщение, – измърмори ковачът. – Виж какво, приятелю, днес трябва да сме хладнокръвни, както никога досега. Страхувам се, че с Лесса ще ни бъде трудно да спорим. Чувствата й в момента са взели превес над здравия разум. – той посочи кожената възглавничка на рамото на менестрела, където обикновено седеше бронзовият Зейр. – Къде си дянал малкия?

– В Уейра при Брекке с Бърд и Гралл. Исках да го изпратя с Менолли в Работилницата, но той отказа.

Ковачът бавно и тъжно поклати глава и заедно с Робинтън влезе в Стаята на съвета.

– Аз нямам огнен гущер, – каза той, – но съм чувал за тях само добри неща. Как може да причинят на някого вреда?

– Значи си съгласен с мен, Фандарел? – попита Брекке, която влезе веднага след тях заедно с Ф'нор. – Лесса не прилича сама на себе си!

Напълно разбирам тревогата ѝ, но не трябва да ѝ позволим да налага лошо отношение към всички гущери, само заради пакостите на няколко от тях...

– Пакости? – възмути се Ф'нор. – Внимавай само Лесса да не чуе, че наричаш това престъпление пакост!

– Това, което направиха гущерите беше именно пакост, – отстояваше своето Брекке. – През цялото време бяха в пещерата на Рамот, от деня в който снесе яйцата. Откъде да знаят, че това е лошо?

Гласът ѝ звучеше по рязко от обикновено, и по това, как беше стиснал устни Ф'нор, Робинтън разбра, че двамата далеч не са единодушни.

– Значи, ще им се наложи да разберат... – неблагоприятно започна Ф'нор, но Робинтън го прекъсна, за да не падне още една сянка от този тъжен ден върху влюбените:

– Страхувам се, че тези, които нямат дракони имат навика да глежат нашите малки приятели. Водим ги навсякъде с нас, позволяваме им всичко, и изобщо се отнасяме с тях, като с деца. Но разбира се, това е дреболия в сравнение с днешните събития.

Ф'нор кимна:

– Само си представете, какво щеше да стане, ако не бяха върнали яйцето... – той конвулсивно потръпна с рамене.

– Ако не бяха го върнали, – неумолимо продължи Робинтън, – драконите щяха да се бият с дракони!

Той каза това високо и ясно, с цялото отвлечение и ужас, което му внушаваше самата тази мисъл.

Ф'нор тръсна глава, отхвърляйки възможността за подобен изход:

– Не, Робинтън, нямаше да се стигне до там. Ти беше мъдър.

– Мъдър?! – От устата на ядосаната Стопанка на Уейра, тази дума като нож разсече гласовете на останалите. Лесса стоеше на входа на залата. Слабото и тяло беше напрегнато до крайност, лицето и беше мъртвешко-бледо от гняв. – Мъдър! Ако мъдростта е това, да оставяш ненаказани подобни престъпления! За да ги оставиш да замислят нови вероломства?... Започвам да се питам, защо ли се върнах тогава във времето! Само като си спомня, как молих тази издънка Т'тон да ни дойде на помощ! Ха, помощ! Видяхте с какво свърши всичко – с кражбата на яйце от моята кралица. Ако само мога да поправа тази моя глупост...

– Ако нещо наистина е глупаво, – хладно каза Робинтън, – това е твоето сегашно поведение. Казвайки това, той добре съзнаваше, че може да настрои против себе си Предводителите и Водачите на гилдии, събрани в залата. – Яйцето беше върнато, нали така?

– Да, и когато аз...

– До преди половин час – ти мечтаеше само за това, нали? – попита менестрелът и повелително повиши глас: – Ти искаше да си върнеш яйцето. И ако заради това беше изпратила дракони против дракони, никой нямаше да те осъди. Но яйцето беше върнато. И сега ти остава да го направиш, само заради отмъщение? Не, Лесса. Такова право ти нямаш. Само заради отмъщение – не! Колкото до възмездието ... само си помисли – те се провалиха. Яйцето вече не е при тях! И освен това действията им накараха Уейровете да бъдат нашрек, а това значи че втори път няма да се получи. Те изпуснаха своя единствен шанс, Лесса. Пропадна и последната им надежда да възродят умиращите бронзови. Някой успя да им попречи. И какво им остава! Нищо! Никакво бъдеще, никаква надежда! Нищо по-лошо не можеше да им причиниш Лесса, дори и при цялото ти желание. А и нямаш никакво право да искаш отмъщение, след връщането на яйцето. Перн няма да ти го прости.

– Имам право да отмъстя за обидата, нанесена на мен, на кралицата ми и на Уейра ми!

– Обида? – Робинтън се засмя. – Скъпа моя Лесса! Това не беше обида, а комплимент от най-високо качество!

Неочакваният му смях и неочакваната интерпретация на събитията накараха Лесса да млъкне учудено.

– Колко яйца на кралици бяха снесени в миналия Оборот? – обърна се Робинтън към останалите Предводители и сам си отговори: – Немалко, при това в Уейрове познати на Старовремците много по-добре отколкото Бенден. Но не, на тях им трябваше кралица именно от потомството на Рамот! Те избраха най-доброто, което имаме на Перн! – Той отново се обърна към Лесса, и в гласа му прозвуча съчувствие и състрадание – Чуй Стопанке...на всички нас много скъпо ни излезе, този наистина страшен ден. Нито един от нас не е способен да разсъждава трезво...

Той прокара ръка по лицето си, по слепоочията му се лееше пот – толкова голямо беше усилието да промени мисленето на повечето от присъстващите.

– Сега сме прекалено възбудени да вземаме каквито и да било решения. А на теб Лесса се падна основната тежест... – той взе под ръка потресената и послушна Стопанка, заведе я до креслото и я настани с голяма почтителност. – Мога само да предположа, колко силно ти е подействала мъката на Рамот? Сега навярно тя се е успокоила?

Лесса даже запна от изумление, следейки Менестрела. После кимна и облиза пресъхналите си устни.

– Значи, и ти постепенно ще дойдеш на себе си. – Робинтън и наля вино и ѝ подаде чашата. Тя разсеяно отпи, все още намирайки се във властта на думите му. – Ще дойдеш на себе си и ще разбереш, че най-голямата катастрофа, която може да сполети тази планета, това е битка на дракони с дракони!

Лесса с рязко движение остави чашата – виното се разля по каменните плочи.

– Ти... ти... със своите умни приказки... – Тя се изправи. Протегна-тият и пръст сочеше Робинтън: – Ти...

– Той е прав, Лесса, – прозвуча гласът на Ф'лар. Бенденският Предводител наблюдаваше сцената стоейки до входната врата. Влезе в залата и се приближи до нея. – Ние имахме само един повод да нападнем Юга – яйцето. Но сега, когато то благополучно беше върнато, целият Перн би ни проклетел, ако решим да отмъстим. – обръщайки се към Лесса, той оглеждаше Предводителите и Водачите на гилдии подред.

– Ако някога дракон тръгне срещу дракон, независимо от причина-та, това ще означава само едно – гибелта на Перн. – той хвърли към Лесса дълъг тежък поглед, който тя издържа. И отново се обърна към присъстващите. – От все сърце съжалявам, че онзи ден в Телгар, не можахме да измислим за Т'тон и Т'кул нещо друго. Но тогава ни се струваше, че изпращането им на южния континент ще бъде най-доброто решение. Мислехме си, че докато те са там, останалият Перн няма да има неприятности с тях...

– Но ето, че успяха да ни навредят. Само на нас. Само на Бенден! – с горчивина проговори Лесса. – Т'тон и Мардра все още се опитват да си го върнат на нас двамата!

– Мардра никога няма да отстъпи водачеството на друга кралица, – каза Брекке. И не сведе поглед, когато Лесса я изгледа гневно.

– Брекке е права, Лесса. – Ф'лар сякаш случайно сложи ръка върху рамото ѝ. – Мардра няма да търпи съперници.

Само Робинтън забеляза, как побеляха пръстите на Ф'лар от силно стискане на рамото ѝ ... Лесса, впрочем, не даде вид, че нещо става. – Мерица, също няма да иска съперници, – каза Д'рам, Предводителят на Уейр Иста. – Добре я познавам, така че бъдете сигурни.

Робинтън знаеше, че Д'рам преживяваше днешните събития по-блезнено от всички – и той беше от Старовремците. Но той беше честен, надежден и справедлив. Точно за това той подкрепи Ф'лар, тръгвайки против събратята си по Време. Благодарение на неговото влияние, другите Предводители от Старовремците – Р'март и Г'нериш застанаха на

страната на Бенден в онзи паметен ден в холд Телгар. Колко подводни течения и тънки сплетни бяха събрани в тази стая. Похитителите на яйцето не успяха да осъществят плана си, но солидарността между ездачите сериозно се разколеба...

– Не мога да изразя колко неприятно се чувствам, Лесса – продължи Д'рам. – Когато ми казаха, отначало не можах да повярвам. Направо е смешно да се надяват, че Т'куловият Салт ще може да догони кралица родом от Бенден. И не само той – нито един дракон от Южния не може да го направи!

Тази забележка на Д'рам, както и остроумието на Робинтън, отслабиха напрежението, царящо в Залата на съвета. Старовремецът макар и с други думи, поддържаше заявлението на менестрела относно комплиментата, направен на Уейр Бенден.

– И, освен това, докато младата кралица бъде готова за полет, техните бронзови просто ще измрат от старост. Миналият Оборот в Южния умряха осем дракона. Изглежда откраднаха яйцето напразно.

– Не, не е било напразно, – тъжно каза Фандарел. – Погледнете се! Какво стана с вас? Колко Оборота бяхме съюзници и приятели? Вие, ездачите – посочи ги той с пръст – бяхте на косъм от това да изпратите своите дракони на бой с другите, доизживяващи жалките си дни на Южния... Ужасен, ужасен ден! Как ми е жал за вас! – задържа погледа си върху Лесса. – И ще ми е жал за целия Перн, ако ти не успееш да овладееш гнева си и да си върнеш здравия разум. А сега ще ви напусна... С голямо достойнство се поклони на всеки от Предводителите, на техните Стопанки, на Брекке и най-накрая на Лесса. Опита се да срещне погледа ѝ, но не успя и с въздишка излезе от залата.

Майсторът ковач с преки думи изрази това, което Робинтън се опитваше да внуши на Лесса. А именно – ако ездачите все пак дадат воля на гнева си, това ще е само заради оскърбеното им самолюбие, и влиянието им над холдовете и Работилниците много бързо ще бъде загубено. Така и така вече прекалено много беше казано в присъствието на Лордовете, спешно извикани в Уейра. От друга страна, ако сега, след връщането на яйцето не бъдат предприети действия, нито нито Гилдците, нито Лордовете ще обвиняват Бенден...

Но как да се убеди в това упоритата Лесса, убедена в правото си на възмездие? За пръв път от много Обороти, откакто стана Водач на Гилдията на Менестрелите на Перн, Робинтън не можа да намери думи. И успя да загуби доверието на Лесса. Как сега ще я накара да го чуе...

– Фандарел ми напомни, – каза Ф'лар, – че личните караници,

между нас ездачите, непременно ще навлекат беди на всички. Веднъж аз не можах да се удържа и отвърнах на оскърблението. И ето го резултата.

Д'рам отметна глава и свирепо погледна Ф'лар. От всички страни се разнесе възмутен ропот: ездачите не искаха да се съгласят с Предводителя на Бенден. Всички бяха на мнение, че тогава в Телгар, той беше постъпил точно както трябва.

– Глупости, Ф'лар, – мрачно каза Лесса. – Това не беше личен спор. Тогава трябваше да се биеш с Т'тон, за да защитиш единството на Перн!

– А днес трябва да направя точно обратното – в никакъв случай да не се бия с Т'тон или с единството на Перн ще бъде свършено.

Дълго, дълго гледаше Лесса към Ф'лар... и раменете и се отпуснаха: неохотно тя беше принудена да отстъпи.

– Но ако яйцето загине... или с малката кралица се случи нещо...

– Ако това стане, ще преразгледаме ситуацията, – обеща Предводителят. И вдигна дясната си ръка в знак на това, че решението е взето.

Робинтън искрено се надяваше от яйцето да се излюпи здраво драконче, и че преживените приключения няма да му повлияят. Той се надяваше и да събере още информация до Излюпването, които да умиротворят Лесса и да избавят Ф'лар от необходимостта да удържи на дадена дума...

– Трябва да се върна при Рамот, – обяви Лесса. – Нужна съм й!

И тя излезе от залата, а ездачите почтително се отдръпнаха.

Робинтън погледна към чашата с вино, приготвена за Стопанката, взе я в ръце и я пресуши на един дъх. Ръката му трепереше. Остави я обратно на масата и погледът му срещна този на Ф'лар.

– Според мен, няма да е зле всички да обърнем по още някоя чашка, – каза той и с жест покани всички на масата. Брекке бързо се изправи и започна да налива.

– Така, значи ще чакаме Излюпването, – продължи бенденският Предводител. – И си мисля, че е излишно да напомням за мерките за безопасност, които трябва да вземем, за да не се повтори днешният ден...

– В нито един от Уейровете в момента няма люпила, – каза Р'март от Телгар. – Нямаме и бенденски кралици! – Той лукаво намигна на менастрела. – Ако през миналия Оборот при тях са умрели осем дракона, значи са им останали...двеста четиридесет и осем ездача от които само пет бронзови. Но все пак, кой върна яйцето?

– Не е важно кой го е върнал, важното е, че то си е отново на мястото. – Ф'лар с една глътка изпразни чашата си. – Макар, че от цялата си душа съм благодарен на този ездач, който и да е той.

– Можем да разберем, – тихо каза Н'тон, но Ф'лар поклати глава:

– Не съм много сигурен, че искам да знам. Не съм сигурен дори, че трябва да се опитваме да разберем. Във всеки случай, не и преди от яйцето да се излюпи живо и здраво драконче.

– Фандарел улучи точно на място, – наливайки вино, отбеляза Брекке. – Само вижте на какво се превърнахме само за миг. Ние, съюзници и приятели от толкова Обороти! Ето за какво най-много съжалявам. И още, – тя изглежда всички поред, – много съжалявам за враждебното отношение, което се наложи към огнените гущери, заради това, че само няколко от тях са взели участие в отвратителното престъпление. И то, не извършено със зла умисъл, а просто защото са верни на изпратилите ги хора. Зная че съм предубедена, – тя тъжно се усмихна, – но лично аз имам много причини да благодаря на нашите малки приятели... Смятам, че в това отношение, разумът не трябва да отстъпва на чувствата.

– Трябва да се запасим с търпение и предпазливост, Брекке. – каза Ф'лар, – макар в общи линии да съм съгласен с теб. Много излишни думи наговорихме днес в гнева и объркването си...

– Надявам се! – отвърна Брекке. – Много се надявам. Ето, че Бърд непрекъснато твърди, че драконите са изгаряли огнени гущери!

Робинтън удивено възкликна:

– Зейр ми каза същото, – знаеш, че го бях изпратил при теб... Но тукашните дракони не са правили това! – той хвърли поглед към другите Предводители. Някои бяха разтревожени от забележката на Брекке, други я счетоха за неправдоподобна

– Може би, все още не са го направили. – Брекке многозначително кимна към уейра на Рамот.

– Значи, трябва да вземем мерки, огнените гущери да не разстройват кралицата, – каза Ф'лар и огледа събралите се. – Всички ли разбраха? Временно! – той вдигна ръка за да спре разнесените се възражения. – Докато всичко не утихне, нека не се мяркат наоколо. Знам, че те са много полезни, а някой от тях се представиха, като заслужаващи доверие посланици. Знам, че и много от вас имат огнени гущери. Но ако ви се наложи да ги изпращате тук, най-добре е да ги пращате при Брекке.

Той гледеше право към Робинтън.

– Те не летят там, където не ги искат, – каза Брекке. Тя се усмихна накриво и добави – В крайна сметка те са прекалено уплашени, за да се мотаят наоколо...

– Значи, – попита Н'тон, – решаваме да не предприемаме нищо, докато не мине Излюпването?

– Единственото, което трябва да направим, е да приготвим момичетата избрани по време на Търсенето. – отвърна Ф'лар. – Лесса иска те да се съберат веднага – нека и Рамот свикне с тях. Ще се срещнем отново по време на Раждането на Кралицата, Предводители!

Когато започнаха да се разотиват, Робинтън се надяваше Ф'лар да го помоли да остане. Но Предводителят разговаряше с Д'рам и не спря менестрела, и той усети, че присъствието му е нежелателно. Сянката, която легна между него и бенденските Предводители, дълбоко го натъжи. Той излезе от Уейра, чувствайки се безкрайно уморен. Единственото, което му даваше някаква утеха беше, че Ф'лар поддържаше неговия призив да се придържат към здравия разум.

На корниза, зад ъгъла на коридора се мярна бронзовото туловище на Мнемент. Робинтън неочаквано забави крачка, за пръв път изпитвайки нерешителност да се приближи към бронзовия гигант.

– Не се разстройвай Майсторе. – Н'тон се приближи към менестрела и го докосна по рамото. – Ти говори мъдро и справедливо, а и само ти можеше да спреш безумието на Лесса. Ф'лаз знае това. – Н'тон се усмихна. – Но, той трябва все пак да се съобразява с нея...

– Майстор Робинтън, – тихо, сякаш страхувайки се от подслушване, каза Ф'нор, – моля те ела при нас с Брекке. И ти също Н'тон, ако не бързаш да се прибереш в Уейр Форт...

– Днес имам време, – усмихна се бронзовият ездач.

– Брекке ще дойде ей сега. – Помощникът на Предводителя ги поведе към другия край на чашата на Уейра. Навсякъде цареше необикновена тишина, нарушавана единствено от ехото на гласа на Рамот, застанала над яйцата на люпилната площадка. Мнемент седеше на корниза, въртеше огромната си глава и внимателно оглеждаше целия Уейр...

Но едва успяха да влязат вътре и към тях се хвърлиха четири огнени гущера изплашени до истерия. Наложиха се да си гаят и успокояват, обещавайки им, че нито един дракон няма намерение да ги изгори.

– Каква е тази безкрайна тъмнина, която ми предава Зейр? – попита Робинтън, почти успокоил своя бронзов мъник.

Бърд и Гралл седяха на раменете на Ф'нор и се триеха в бузите му – очите им се движеха бързо във всички посоки и горяха с жълти огънчета.

– С Брекке ще се опитаме да разберем, когато се успокоят напълно, – каза Ф'нор. – Струва ми се че се опитват да си припомнят нещо...

– Може би, – попита Н'тон, – това е свързано с Червената Звезда?

Трис, който до тогава мирно лежеше в ръцете му, при

споменаването на това име, тревожно размахва криле, а останалите изплашено запищяха.

– Съжалявам, Трис, – каза Н'тон. – Не беше нарочно. По тихо моля те...

– Не, нищо подобно, – намръщи се Ф'нор. – Просто... нещо се опитваха да си спомнят.

– Знаем, че мигновено се свързват един с друг, а силните преживявания ги съобщават веднага на всички, – внимателно подбирайки думите си, започна Робинтън. – Затова и така реагират. Но от кой гушер е дошла началната информация? Помните ли, че Гралл, Бърд, а и питомецът на Мерон знаеха, че Черв...е по някакъв начин знаеха, че тя е смъртоносна. Помните ли как се паникьосаха? Но по какъв начин можеха да помнят това?

– Ездитните животни например, никога няма да стъпят на ненадеждна почва... – предположи Н'тон.

– Инстинкт? – замисли се Робинтън – Може и да е инстинкт... – Той поклати глава. – Не, що се отнася до ненадеждната почва – това е друг случай – на инстинктивен страх. Това е нещо по-общо. А Ч-е-р-в-е-н-а-т-а З-в-е-з-д-а, – произнесе той по букви, за да не изплаши гушерите – е нещо особено.

– В гушерите са заложени тези способности, които ги има при драконите, – каза Н'тон. – Но драконите не си „спомнят“ такива неща.

– Нека се надяваме, – Ф'нор молитвено вдигна очи към тавана – че спомените за днешният ден ще си отидат бързо...

– Затова пък, – тежко въздъхна Робинтън, – Лесса няма да забрави.

– Но тя никак не е глупава, Майсторе! – Н'тон с подчертано уважение произнесе титлата на Робинтън. Както и Ф'лар. Те просто са страшно развълнувани от случката. Скоро ще дойдат на себе си и ще оценят твоята намеса... – Н'тон се изкашля и погледна менестрела право в очите. – Знаеш ли кой е взел яйцето?

– Дочух само слухове, че нещо се мъти. Знаех, впрочем това беше очевидно за всеки, който не го е мързело да брои Оборотите – че драконите и хората на Южния стареят и губят надежда. Личният ми опит не е голям, но когато Зейр започна да си мечтае за партньорка... – Робинтън замълча, припомняйки си потресавашото възкръсване на желания, които както му се струваха, отдавна бяха угаснали в тялото му. Прихвана разбиращия поглед на Н'тон и продължи. – Представям си мъките, които причиняват на ездачите топящите се дракони, бронзови и кафяви. Би могла да им помогне дори и зелена, ако не е прекалено стара за брачни

полети...

Той въпросително погледна двамата ездачи.

– Не и след случилото се днес, – решително каза Ф'нор. – Ако се бяха обърнали с молба към някой Уейр... Например към Уейра на Д'рам... – може би щяха да им отстъпят някоя зелена, дори само и за да предотвратят катастрофата... Но да се опитат да решат проблемите си, като крадат яйца? – Ф'нор се намръщи. – Какво все пак ти е известно, Робинтън за ставащото в Южния Уейр? Помня, че ти предадох всички карти, които направих докато живях там...

– Честно да ти кажа, по-добре съм осведомен за ставащото във тамошния холд. Пиемур неотдавна ми съобщи, че ездачите са станали позатворени от обикновено. Те и преди не са общували с жителите на холда – традициите от тяхното време все още са силни, – но някои от заселниците от време на време се е отбивал в Уейра. После внезапно са им забранили дори да се приближават. Без всяко обяснение. Според думите на Пиемур – веднага щом излетят и веднага в Помежду. Не кръжат, не прелитат над околността... Излитат – и в Помежду!

– И, най-вероятно във Времето, – замислено каза Ф'нор.

Зейр писна и Робинтън побърза да го успокои. И отново гущерът му предаде ясна картина – драконите горят огнени гущери. А после тъмнина. И отново – отблясък от златно яйце...

– Вашите приятели също ли ви предадоха това?... – попита менестрелът. Съдейки по изумените им физиономии, въпросът беше излишен.

Робинтън опита да получи от Зейр по ясна картина – къде все пак се е намирало яйцето? – но в отговор получи само смътни отблясъци, спомени за ужасен огън.

– Ех, ако бяха поне малко по-умни! – подтисна раздражението си той. Развръзката витаеше наоколо, но къде точно?

– Те още не са на себе си – каза Ф'нор. – По-късно ще пробвам с Бърд и Гралл. Бих искал да знам, какво Менолли приема от своите огнени гущери? Бъди добър Майсторе, попитай я, когато се върнеш в Работилницата. Тя има цели десет, може би картината при нея е по-ясна?

Робинтън обеща, и тъкмо се готвеше да стане, когато се сети нещо:

– Н'тон, ти беше сред тези, които летяхте в Южния Уейр за да търсите яйцето...

– Да. Уейрът беше напуснат. Напълно! Нито един дракон, даже и най-стария.

– Какво пък, – каза Робинтън, – това трябваше да се очаква.

* * *

Когато Джаксъм, Менолли и Рут се появиха във въздуха над Форт Холд, Рут назова името си на стражевия дракон и мигновено се оказа в гъст облак от огнени гущери. Те му пречеха и драконът беше принуден да пропадне надолу няколко дължини за да може да размаха крилете си. Но трябваше само да кацне и развълнуваните гущери облепиха и него и ездачите му.

Менолли внимателно се опита да успокои захваналите се в дрехите и косата ѝ. Два гущера се качиха на главата на Джаксъм, няколко други веднага обвиха опашки около врата му, а още три увиснаха във въздуха пред лицето му, оглеждайки се в очите му.

– Какво им се е случило?

– Ужасени са! Предават, че драконите ги горят с огън. – Менолли беше принудена да крещи. – Успокойте се глупачета такива, никой няма да ви нарани. Трябва само за известно време да се държите по-далече от Уейра.

Менестрелите привлечени от шума, побързаха да им помогнат. Някои извикаха своите огнени гущери, други просто с ръце ги сваляха от Джаксъм и Менолли. Момчето тъкмо започна да маха накачилите се по него, когато Рут го прекъсна:

„Сега ще ги успокоя! Споменът, че драконите ги изгарят ги е разтревожил много“.

Менестрелите искаха да знаят всички подробности около случилото се и Джаксъм остави Рут сам да се оправя с огнените гущери.

Оказа се, че в Гилдията се бяха наслушали на всякакви ужасии от завърналите се огнени гущери. Предадените им картини, бяха изключително ярки – Бенден, целият задръстен с огромни бронзови дракони, бълващи огън, готови за бой. Беснеещата Рамот, приличаща на кръвожаден уерр-пазач...и нещо още по-страшно – самотно яйце на пясъка. Но менестрелите най-вече бяха разтревожени от видението на драконите изгарящи огнени гущери.

– Бенденските дракони не са ги изгаряли! – едновременно заявиха Джаксъм и Менолли.

– Но засега трябва да се държат по-далече от Бенден, – добави Менолли. – Може да ги изпращаме само до Брекке или Миррим. И освен това, трябва да ги изрисуваме с нашите цветове.

Едва двамата успяха да влязат в Работилницата, когато се появи цяла тълпа от жителите на холда, които също искаха да разберат за

случилото се.

Разказваше предимно Менолли. Джаксъм неволно зауважава момичето още повече, слушайки, как точно предаваше не само смисъла на събитията но и емоционалната им окраска. При това използваше умело всички известни на менестрелите прийоми – той забеляза, че един от Майсторите одобрително кимаше галейки синия огнен гушер, кацнал на рамото му.

Когато Менолли завърши разказа си, слушателите ѝ благодариха и започнаха да обсъждат новините – кой все пак е върнал яйцето, как го е направил и защо. А също – за мерките за безопасност, които щяха да предприемат Уейровете. Заплашваше ли главните холдове някаква опасност? И какво ли щяха да предприемат Старовремците, ако отвличането беше успяло?

Малко по-малко изплуваха всякакви тайнствени случки, по отделно не чак толкова значими, но комбинирани заедно даваха повод за определени подозрения, и за които, според мнението на менестрелите трябваше да бъде съобщено в Бенден. Например, за необяснимите липси в железните рудници. Или за това, че без следа изчезваха млади момичета. Ами ако Старовремците не крадяха само драконови яйца?...

Менолли тихичко се измъкна от тълпата и привика Джаксъм след себе си.

– Откачи ми се езикът от приказки – оплака се тя и с въздишка го поведе по коридора към просторната зала на преписвачите – тук копираха засегнатите от плесен Записи и не даваха на неумолимото време да ги унищожи завинаги. Във въздуха внезапно изникнаха огнените ѝ гущери и тя ги накара да кацнат на една от масите.

– От днес нататък, мили мои, вие ще бъдете украсени по последна мода! – тя седна и започна да рови в чекмеджетата на масата, вадейки ги едно по едно. – Джаксъм, помогни ми моля те, да намерим бяла и жълта боя. Тези тук са напълно засъхнали... – Двете кутийки със засъхнала боя за полетяха към кошницата в ъгъла.

– Как ще ги оцветиш? – полюбопитства Джаксъм.

– Е... аха, ето белият. Синият – цветът на менестрелите, светлосиният – на калфите, между тях – бял, а отстрани – жълтият на холд Форт. Така според теб добре ли е?

Джаксъм се съгласи. Менолли го помоли да подържи гущерите, докато ги маркира. За негово учудване, това не се оказа лесна работа – всеки гушер, който знае защо все се опитваше да погледне в очите му. Той издържа петият поред поглед:

– Струва ми се че искат да ми кажат нещо, но изобщо не мога да разбера какво.

Внимателно действайки с четката, Менолли бавно каза:

– Подозирам, че цялата работа е, че ти имаш... Джаксъм, не му давай да се върти! – че имаш единственият дракон на Перн, който не...дръж го, Джаксъм...който не ги ужасява. Може би защото Рут не дъвче огнен камък...

Джаксъм въздъхна, разбирайки, че внезапно порасналата популярност на Рут сред гушерите, едва ли ще подейства добре на личните му планове. Може би щеше да се наложи да прескача през времената. Ако огнените гушери не знаеха в кое време се е отправил, те нямаше да могат да го последват...

Тези мисли му напомниха първоначалната цел, която го доведе в Работилниците на менестрелите:

– Днес сутринта с Финдер дойдохме за уравненията на Уонзър...

– Е, да. – Менолли му се усмихна над главата на непрекъснато въртящият се гушер. – Струва ми се, че това беше преди сто Оборота! Ей сега, само да го намажа с бяло и ще ти ги дам. А за помощта ти, ще ти подаря няколко лятно-зимни таблици. Пиемур тъкмо започна да ги реписва...

В стаята внезапно влетя син огнен гушер и виждайки Джаксъм облекчено засъска.

„Това е синият на дебелака“, – предаде Рут отвън.

– Аз имам само един син и ми се струва, че току що го маркирахме. – озадачено каза Менолли, броейки гушерите.

– Този е на Бранд, – каза Джаксъм. – Изглежда ми е време да се прибирам – трябваше да се върна преди няколко часа.

– Само не прави глупости, че току виж си се сблъскал сам със себе си. – засмя се Менолли. – Този път имаш основателна причина за отсъствието си!

Джаксъм улови подхвърления свитък и се застави да се усмихне. Момчето реши да не обръща внимание на всяка случайна фраза. На страха очите са големи, откъде да знае, какво в действителност си мисли Менолли...

– Значи, – каза той, – ще ме прикриеш пред Литол?

– Разбира се. И не само днес!

* * *

След връщането си в Руат, му се наложи да преразказва всичко от

начало до край. Слушаха го с напрегнато внимание, гняв и накрая с облекчение. Джаксъм се усети, че използва прийомите на Менолли и си помисли, че тя със сигурност ще съчини балада, ако вече не го е направила.

След като завърши разказа си, той призова всеки, който притежаваше огнен гушер, да побърза да маркира любимците си. Цветът на Руат беше кафяв с червени квадрати, обградени с черно и бяло.

Давайки разпорежданията, той внезапно забеляза, че Литол седи в креслото си, притиска устните си и гледа замислено в пода. Джаксъм се приближи:

– Да не се е случило нещо?

Настойникът му трябваше да приложи малко усилие за да се върне към действителността:

– Винаги съм се страхувал, че конфликтът ще стигне до там – дракони срещу дракони...

– Но не се стигна, – каза Джаксъм спокойно и убедително. Литол внимателно го погледна в очите:

– Но можеше да се стигне, момче. Прекалено лесно можеше да се стигне! А ние с теб сме толкова задължени на Бенден. Може би трябва сега да съм там?

– Там е Финдер.

Литол кимна, и Джаксъм се изплаши да не би да е засегнал настойника си. Но той каза само:

– Да, нека по-добре Финдер да язди дракони... – тръсна глава и прокара ръка по очите си.

– Зле ли ти е, Литол? Да ти наляя вино?

– Не, момче, с мен всичко е наред. – Литол енергично се изправи. – Предполагам, че след всички тези преживявания, напълно си забравил, заради какво отиде при менестрелите?

Ето, че вече настойникът му се държеше както обикновено! Джаксъм спокойно заяви, че се е добил не само с формулите на Уонзър, но и с таблиците към тях. Но веднага съжали за своята добросъвестност. Наложил му се да обяснява на Литол и Бранд, начина на определянето на времето за падането на Нишките, докато стана време за вечеря.

Да учиш някого, това е най-добрият начин и ти да разбереш. Джаксъм се убеди в това, късно вечерта, пресмятайки нещо за себе си и разчитайки приблизителната карта на Южния Континент с която разполагаше. Никъде на Перн нямаше такова спокойно кътче, а да скача във Времето там, нямаше да е толкова опасно. И щом веднъж се е заел с

това, не е ли най-добре да се върне дванадесет Оборота, когато Южният Континент още не беше посещаван от никого? Още повече, знаеше къде са разположени залежите с огнен камък и лесно можеше да се сдобие с запаси за Рут. Вече се разсъмваше, когато Джаксъм най-накрая изчисли времето в което трябваше да с отпрати. Успя да заспи, но час по-късно го събудиха хлиповете на Рут. Момчето отметна одеалото и полусънено пришляпа бос по каменния под. Предните лапи на Рут потрепваха в съня му, крилете се повдигаха и трепереха. Ято огнени гущери се бяха сгушили в него, повечето от тях бяха без цветова маркировка. Джаксъм ги разгони и ги накара да се махнат. Рут дълбоко въздъхна и заспа спокойно.

Глава 6

Холд Руат – Южен хол, 15.5.27 – 15.6.2

Денят в холда започна с това, че до всички ферми и работилници бяха разпратени съобщения – всички, които имаха огнени гущери, трябваше да им изрисуват или сложат някакъв знак и да им забранят да се появяват в Уейровете.

През цялата сутрин в холда пристигаха фермери, наслушали се на страхотии и търсещи обяснения. Литол и Бранд нямаха и една свободна минута. На другия ден се очакваше Валеж и действително, Нишките започнаха да падат точно по изчисленията на Литол. Това го зарадва и успокои нервните фермери.

Джаксъм взе огнехвъргачката и се включи в наземната команда, макар да нямаше много работа – както обикновено, драконите от Уейр Форт не допуснаха нито една нишка да падне в плодородната почва. Джаксъм се утешаваше с мисълта, че при следващия Валеж, може би щеше да се носи над земята на гърба на бълващия пламъци Рут.

На третия ден след историята с яйцето, белият дракон се почувства гладен и се наложи да отидат на лов. Огнените гущери, както винаги се стекоха на облаци около него, но кой знае защо този път Рут не им остави останките, а изяде целия уер сам заедно с костите и кожата.

„Не искам даделя с тях!“ – отвърна той на въпроса на момчето, толкова обидено и сърдито, сякаш се канеше да им подпали опашките.

– Защо? – Джаксъм седна до дракона на тревистия склон и го почеса по гребена над очите. – Струваше ми се, че ги харесваш...

„Припомнят ми една моя постъпка, която аз сам не помня. Това не съм го правил!“ – В очите на Рут блесяха червени искри.

– И какво ти припомнят?

„Това не съм го правил! – В беззвучния глас на Рут се смесваха неувереност и страх. – Знам, че не съм го правил! Не бих могъл да го направя! Аз съм дракон! Аз съм Рут. И съм се излюпил в Бенден!“

– Какво си направил? Трябва да ми кажеш.

Рут застана и наклони глава, сякаш искаше да се скрие. После отново се обърна към Джаксъм:

„Не бих могъл да съм занесъл някъде яйцето на Рамот! Знам, че не съм го вземал. През цялото време бях до езерото, до теб. Помня това! И ти го помниш. И те всички знаят къде съм бил. Но през цялото време си

спомнят, как отнасям яйцето!“

Джаксъм прегърна шията на дракона, за да не падне. Дълбоко въздъхна няколко пъти и попита:

– Покажи ми картините, които ти предават.

И Рут му показа – ясни и ярки.

„Ето какво си спомнят“, – каза накрая той.

– Огнените гущери са способни да предават само видяното, – каза Джаксъм, старайки се да разсъждава логически, както го беше учил Робинтън. – Ти казваш, че те помнят всичко това. А знаят ли кога точно си взел яйцето на Рамот?

„Мога да те заведа на точното място и време“.

– Сигурен ли си?

„Тук има две малки кралици, те ми досадиха най-много, защото помнят най-добре от всички“.

– Не могат ли да си спомнят, какво е било положението на звездите тогава?

„Огнените гущери са прекалено малки за да гледат звездите. Но е било тогава, когато драконите са ги изгаряли. Бронзовите, пазещи яйцето са дъвчели огнен камък. Не допусkali никой да се приближи...“

– Много разумно от тяхна страна.

„Всички дракони сега мразят огнените гущери. Щяха да намразят и мен, ако знаеха, че те ме помнят!“

– Значи, е добре, че ти си единственият дракон който ги слуша, – каза Джаксъм, но тази забележка не успокои нито Рут, нито него самия: – Но сега яйцето отново е в Бенден. Защо тогава ти досаждат?

„Разбираш ли, те не помнят, кога съм отишъл да го взема“.

Джаксъм безсилно се отпусна на тревата... Дочутото трябваше сериозно да се обмисли. Макар, че Ф'лессан беше прав – безкрайните премисляния и обсъждания, бяха способни да убият всяко начинание в зародиш. Интересно, беше ли хрумвало това на Лесса или Ф'лар, когато вземаха решения? По-добре беше да не мисли за това, точно сега.

– Сигурен ли си, че точно знаеш, в кое време ще летим? – още един път попита той Рут.

Двете златни кралици веднага долетяха и нежно замъркаха. Едната, по-смелата, даже кацна на ръката на Джаксъм и очите и весело заблестяха.

„Те знаят, – каза Рут. – Значи и аз знам“.

– Много ще се радвам, ако се съгласят да ни водят... Само че, щеше да е по-добре, все пак да гледат звездите.

Джаксъм още веднъж въздъхна дълбоко, после се качи на шията на Рут.

Веднъж взел решение, всичко по-нататък се оказа прекалено лесно. Само не трябваше да се замисля много. Пригответи летателният костюм, здраво въже, и топла шуба в която да загърне яйцето. После измъкна от кухнята храна и с бавно излезе от холда, като не забрави да намигне заговорнически на Бранд – нека икономът си мисли, че има среща...

Много по-трудно се оказа да накара Рут да се овъргала в черната тиня, която морският отлив беше оставил в делтата на река Телгар. Бялата му кожа щеше да се вижда прекалено добре в тропическата нощ, а и на бенденската люпилна площадка трябваше да останат незабележими в сенките.

От това, което двете малки кралици бяха предали на Рут, Джаксъм стигна до заключение, че Старовремците са пренесли яйцето в миналото и са го оставили в най-подходящото за целта място – в топлия пясък на кратера на отдавна угасналия вулкан, на същото място, където в днешно време се разполагаше южният Уейр. Той беше изучавал звездите, видими от Южния Континент, значи може би, щеше да може да определи времето с точност до един – два оборота. Но за начало, трябваше да се довери напълно на Рут...

Огнените гущери ги последваха в делтата на Телгар и вдигайки врява до небесата с голям ентузиазъм се заеха да размазват тинята по чистата кожа на Рут. Момчето също намаза ръцете, лицето си и блестящите ремъци.

В дъното на душата си Джаксъм все още не можеше да повярва, че това се случва именно с него. Но, събитията вече бяха предопределени. Нищо не можеше да бъде променено. Той спокойно оседла Рут. И още два пъти въздъхна дълбоко.

– Ти знаеш, къде и в кое време да летиш... Давай, Рут!

Несъмнено, това беше най-дългият, най-студеният скок. Но за разлика от Лесса, той знаеше къде отива. Това обаче не го избави нито от ужаса на тъмнината, нито от тишината, която, както му се струваше, тътнеше в ушите му. Мъртвешкият студ го пронизваше до костите. На обратният път щеше да се наложи да скачат на малки интервали за да затоплят яйцето. Иначе кой знае какво щеше да стане...

А после изведнъж изникнаха над света, потънал във влажна топла тъмнина, ухаещ на трева и на леко прогнили плодове. За съвсем кратък миг Джаксъм си помисли че са попаднали в съня на някой огнен гущер, задрямал на напечена от слънцето скала. Но Рут безшумно се плъзна

напред и лекият нощен вятър го убеди, че всичко е напълно реално.

И внезапно видя яйцето – светещо петънце, далече долу, малко вляво от главата Рут.

Драконът продължи плавно да се снижава, докато Джаксъм не огледа източният край на чашата на Уейра. Точно от тази страна, на разсъмване, смяташе да преминат с Рут с максимално възможна скорост. Достигайки края, той даде сигнал на Рут да мине Помежду. Стори му се, че извършиха скока мигновено. Топлите утринни лъчи го удариха в гърба. Рут се стрелна към Уейра, ниско над земята, минавайки почти над главите на сънените дракони и ездачи. Мигновен точен скок – и предните лапи на дракона хванаха яйцето. Още един отчаян скок, този път нагоре и преди обърканите бронзови пазачи да успеят да се изправят на крака, малкият дракон се издигна във въздуха и...

...крилете му направиха следващия си мах от другия край на Помежду, на същото това място, но един Оборот по-късно.

Рут внимателно спусна яйцето на пясъка и изнемощяло се просна до него. Джаксъм се плъзна по шията му и бързо огледа златната скъпоценност за възможни пукнатини. За щастие, всичко беше наред. Яйцето беше твърдо и достатъчно топло, но за всеки случай го покри с няколко шепи горещ пясък. После уморено се просна до дракона.

– Не трябва да оставаме дълго тук, – каза той. – Веднага ще почнат да ни търсят и ще проверяват всеки ден, един след друг. Те знаят, че само с един преход не можем да отидем далеч.

Рут само кимна – още не можеше да си поеме дъх след бързия полет. После изведнъж се напрегна – от ръба на Уейра, внимателно ги наблюдаваха два огнени гущера – златна кралица и бронзов. Внезапно те изчезнаха, но момчето успя да забележи че те не бяха маркирани.

– Знаем ли кои са? – попита той Рут.

„Не“, – отвърна драконът.

– А къде са онези две кралици?

„Те ми показаха къде да летя. А за повече, ти не си ги молил“.

Джаксъм се почувства изоставен и се наруга за глупостта си – как можа да забрави да ги повика със себе си!...

„Виж, огнен камък, – каза Рут. – Следи от огън! Тук бронзовите са горили огнените гущери. Само че е било отдавна. Видяш ли, обгорялото място почти е обрасло с трева...“

– Дракони против дракони! – Джаксъм го обзе лошо предчувствие. На това място не се чувстваше в безопасност. И нямаше да се почувства, докато не върнеха яйцето обратно в Уейр Бенден.

– Трябва да изчезваме Рут. Давай да побързаме, докато не са ни открили!

Развърза омотаното около кръста въже и започна да майстори от шубата торба за яйцето. То беше страшно тежко. Трябваше да го закрепя така, че на Рут да не му се налага да го държи с предните си лапи. Джаксъм завързваше последният ъгъл, когато зад него се дочу гръмко хрупане – малкият дракон дъвчеше огнен камък.

– Ти, какво! Да не мислиш да се биеш с драконите?

„Разбира се, че не! Но нека само посмеят да се приближат, когато бълвам огън!“

Джаксъм и без това не беше на себе си. Само това му и трябваше – да завързва спорове. Когато Рут спря да дъвче, той го повика и двамата заедно сложиха яйцето в торбата. Закачи я удобно на раменете на дракона и тъкмо започна да проверява възлите, когато някакъв вътрешен глас го подкани да побързат.

– Шест Оборота напред, в Керун, на нашето място. – каза той – Разбра ли?

Рут се замисли за малко и после кимна.

Когато се озоваха Помежду, Джаксъм се разтревожи, дали скокът няма да излезе прекалено дълъг и дали яйцето няма да измръзне. Там, във своето време, той не дочака излюпването на кралицата и не знаеше дали всичко е минало благополучно. Може би трябваше да изчака резултата. Току виж погуби малката кралица, вместо да я спаси.

Болеше го главата и му се виеше свят, както от студа Помежду, така и от парадоксите, които се опитваше да осмисли. Все пак правеше това, което трябваше да направи на всяка цена – връщаше яйцето. И драконите нямаше да се бият с дракони. Засега...

...Изгарящата жегла на Керунската пустиня, стопли тялото на Джаксъм и приповдигна духа му. А на Рут, покрит с кори от засъхнала мръсотия, просто беше страшно да се гледа.

Джаксъм развърза въжето и предпазливо измъкна яйцето. Рут му помогна да го засипе с горещ пясък. Беше утро – в същият час, шест Оборота по-късно, то трябваше да бъде върнато в Уейр Бенден.

Рут искаше да поплува в морето – нямаше търпение да измие калта и мръсотията, но момчето го уговори да изчака, докато не довършат работата си. Бялата му кожа можеше лесно да бъде забелязана на люпилната площадка.

„А огнените гущери?“

Джаксъм също се притесняваше за това.

– Тогава те не знаеха, кой е върнал яйцето. На люпилната площадка нямаше нито един, а те знаят само това, което са видели сами... – той не сметна за необходимо да се вдълбава в останалите варианти и уморено се облегна на топлия хълбок на Рут. Щеше да е добре да си починат малко, да затоплят яйцето на горещия пясък, преди да направят последния преход. Трябваше да попаднат на люпилната площадка, точно зад големият скален корниз, който се спускаше от страни и закриваше видимостта от към входа и от към чашата. Като по ирония на съдбата, мястото се намираше точно срещу пролуката, през която преди много Оборотни заедно с Флессан наблюдаваха скришом яйцата на Рамот...

За щастие, Рут беше достатъчно малък за скок през Помежду, направо в пещерата. Освен това беше роден там и помнеше всяка подробност от нея. И изобщо, досега винаги бе потвърждавал своята способност да се ориентира превъзходно във времето...

Пустинните равнини на Керун не бяха лишени от звуци: горещият вятър шумеше в сухата трева, жужаха насекоми, змии се промъкваха в пясъка, от далеч долиташе монотонния тътен на морския прибор. Но колкото и тихи да бяха тези звуци, тяхното внезапно изчезване действаше също както силен вик. Неочакваната пълна тишина и едва забележимото изменение на налягането, накараха момчето и дракона да подскочат.

Джаксъм вдигна поглед нагоре, очаквайки появата на огромни бронзови дракони, които да им отнемат яйцето, но небето над тях беше чисто. Огледа се настрани и ...

Нишки! Сребърния дъжд на падащи нишки се приближаваше към тях през пустинята.

Момчето изохка и се втурна към яйцето. Рут го последва. Двамата бързо го изровиха от пясъка и го пуснаха в кожената торба. Но не успяха да се справят достатъчно бързо. Съскащите нишки вече падаха около тях, когато Джаксъм най-после скочи на врата на Рут и му нареди да се издигне. Белият дракон изригна дълъг пламък и със скок излетя във въздуха, опитвайки се да си прогори път и да набере малко височина преди да мине в Помежду.

Огнена лента обгори бузата на Джаксъм, дясното рамо, ръката и бедрото – дебелият летателен костюм от кожата на див уер пазач, беше прогорен мигновено, сякаш направен от сухо листо. Той по скоро почувства, отколкото чу вика на болка, изтръгнал се от Рут. После всичко бе погълнато от мрака на Помежду.

За щастие някак си успяха да запазят ясна представа за точното

време и място към което се бяха отправили...И ето че се озоваха на люпилната площадка. Отвън се носеше мощният рев на Рамот. Рут се приземи и изрева от болка – горещият пясък се докосна до прясната му рана на задния крак. Мръщейки се от болка, Джаксъм се опитваше да се справи с непокорната връв на торбата. Стори му се че мина цяла вечност, докато развърже възела. Рут пусна яйцето на пясъка, но дъното на пещерата беше под наклон и то се търкулна към входа. Нямаше време да го спират. Рут се издигна към високия свод и изчезна в Помежду.

Драконите нямаше да се сражават с дракони!

Джаксъм не се учуди, когато видя пред себе си малкото планинско езеро. Нямаше време да разбере и в кое време го е прехвърлил Рут. Малкият дракон хлипаше от болката в крака и искаше само едно – по-бързо да промие изгарянето със студена вода. Момчето скочи от врата му на пясъка и започна да облива с вода посивялото тяло на приятеля си, ругайки се за безкрайната си глупост – беше забравил да вземе обезболяващ балсам. Заслужаваше да го нарекат пълен идиот, задето не предвиди възможността някой от двамата да бъде ранен!...

Студената езерна вода бързо притъпи болката, но Джаксъм се притесняваше да не се получи възпаление заради мръсотията. Реши да не почиства засега раната. Не искаше да мъчи и без това напатилия си дракон, а и не знаеше дали няма да набута проклетата кал още по-навътре. За пръв път съжали, че наблизко няма огнени гущери, които да му помогнат.

Сега сме един ден след който тръгнахме. – изпревари въпроса му Рут. И добави гордо. – Аз винаги знам в кое време се намирам. – После се оплака. – Страшно ме сърби гърбът вляво от гребена. Сигурно е останала мръсотия.

Джаксъм започна да трие Рут с пясък, като внимаваше да не засегне болната лапа и не обръщаше внимание на собствените си рани. А когато малко по-чистият дракон влезе навътре в езерото за да поплува, момчето едва се държеше на краката си от умора. Той стоеше до коленете във водата и малките езерни вълни му припомниха деня на неговия „бунт“.

– Какво пък, – каза на глас той. – така или иначе се бихме с Нишките...

Победата в тази битка се беше отпечатала доживотно върху кожата му.

„Знаеш, че не ни беше до Нишките“ – напомни му Рут. – „Затова пък, сега вече зная, как се прави. Следващият път ще се справя много по-добре. Аз съм по-бърз от всички други дракони. Мога да се завъртя

около края на опашката си и да премина в Помежду, дори да съм на една дължина над земята“.

– Зная приятелю, – усмихна се уморено Джаксъм. – Ти си най-добрият, най-бързият и най-умният дракон и на Северния и на Южния континент.

„Ти си гладен, уморен и почти замръзнал.“ – Рут доплува обратно до брега. – „Раните те болят. Моите също. Нека да се прибираме!“

Джаксъм знаеше, че така трябва да направят. Трябваше да намажат с балсам раните си. Проблемът беше, че Литол веднага щеше да познае изгарянията. Нито един драконов ездач не би могъл да сбърка следите от Нишки.

„А защо трябва да даваме обяснения на някого?“ – попита Рут. – „Направихме това, което трябва!“

– Логично, – Момчето потупа дракона по шията и уморено се качи върху него.

Стражевият дракон гръмогласно ги приветства от скалите. И веднага се озоваха сред ято огнени гущери отбелязани с цветовете на Руат, които ги съпроводи до вратите на уейра.

И още с приземяването ги посрещна развълнувана прислужница:

– Владетелю Джаксъм, Кралицата се излюпи! Търсихме ви, но ние не можахме да ви намерим...

– Имах други задължения, – отвърна той. – Слушай, донеси ми една купа балсам...

– Балсам? – Прислужницата се ококори.

– Да, балсам. Малко изгорях на слънцето.

Доволен от съобразителността си и независимо от това, че целия трепереше от студ в мокрите дрехи, Джаксъм отведе Рут в уейра и го накара да сложи ранения си крак на пейката. После скърцайки със зъби започна да се съблича. Нишката беше изгорила рамото му, хълбока и беше оставила дълъг белег на бедрото му.

На вратата се почука – прислужницата се върна учудващо бързо.

Джаксъм открихна вратата само колкото да се провере купата с балсама.

– Благодаря, – каза. – Би ли ми донесла и нещо топло за ядене. Супа, клех или каквото имате там на огъня...

Затвори вратата, разбърка балсама и го намаза върху изгорената лапа на дракона. Неволно се усмихна – от дълбоката му въздишка на облекчение, разбра че е подействал.

След това се зае със собствените си рани. Вече никога нямаше да

протестира, когато го пратят да събира жилещата зелена гадост, от която го варяха...

След като обработи раната на лицето си, Джаксъм се погледна в огледалото. Щеше да остане белег с дължината на палец, нямаше какво да се направи. Само ако можеше...

– Джаксъм! – Литол влезе в стаята, веднага след като почука. – Пропусна Излюпването в Уейр Бенден. – Но видя момчето и замръзна на място. Джаксъм стоеше пред него почти гол и нямаше как да не види алените черти на лицето и рамото.

– Значи, кралицата се излюпи? Отлично... – отвърна той взе ризата си. Той вече се готвеше да каже на Настойника си за приключенията им с Рут ... но в последния миг размисли. Драконът изглежда беше прав – те само направиха това, което трябваше да направят. В известен смисъл това си беше тяхна лична работа. Можеше да се каже, че действията му бяха, като подсъзнателно неосъзнато желание да изкупи вината си, когато, като малко момче се беше промъкнал тайно на люпилната площадка при яйцата на Рамот. Той завъртя глава и трепна, когато косата му докосна раната на рамото.

– Спомням си, че в Бенден много се тревожеха да не стане нещо на яйцето от переходите в Помежду...

Литол се приближи до него, гледайки го въпросително в очите. Джаксъм закопча ризата, затегна колана и размаза още малко балсам. Просто не знаеше какво да каже. После внезапно съобрази:

– Литол, ще погледнеш ли лапата на Рут? Дали съм направил всичко както трябва?

И зачака спокойно, искрено съжалявайки, че му се налага да е толкова потаен. За какво ли си мислеше Литол. Дали се досещаше? Защо така му потъмняха очите?... Джаксъм му беше толкова задължен. А както си спомнеше, как преди го мислеше за студен, твърд и безчувствен...

– Има някои особени прийоми за избягване на Нишките. – тихо каза Настойникът му. – Ще трябва да обучиш Рут да ги използва, Владетелю Джаксъм.

– Ще ти бъда много благодарен, ако ми ги разясниш! – отвърна Джаксъм.

Глава 7

Утро в холд Руат, 15.6.2

– Впрочем, владетелю Джаксъм, дойдох да ти съобщя, че имаме гости. – каза Литол. – Майстор Робинтън, Н'тон и Менолли долетяха при нас направо от Излюпването на кралицата. Но преди това, ще трябва да се погрижим за лапата на Рут...

– Нима ти не лети до Бенден? – попита Джаксъм.

Той отрицателно поклати глава и се приближи до Рут: белият дракон вече се настаняваше да спи. Литол му се поклони и разгледа внимателно гъсто намазаните с мехлем изгаряния.

– Виждам, че сте се къпали в езерото. – той успя да забележи влажната коса на Джаксъм. – Водата там е чиста, а и балсам си сложил навреме... Ще трябва да проверим след няколко часа, но ми се струва, че всичко ще е наред. – Литол прехвърли погледа си върху момчето. Следите от Нишките нямаше как да се скрият. – Не бих могъл да обясня на гостите твоето отсъствие при Излюпването. – той въздъхна. – Бъди благодарен, че долетя Н'тон, а не Ф'лар. Предполагам, Менолли знаеше за твоята малка самоотлъчка?

– На никого не съм казвал.

– Значи, най-после си се научил да внимаваш. – И настойникът му кимна. – Какво пък, ще помоля Н'тон да те вземе за обучение, да потренираш заедно с младите ездачи. Така ще е по-безопасно и няма да бъдеш сам... Робинтън, естествено, ще се досети, от него нищо не можеш да скриеш. Добре, да вървим, надявам се, че няма да те мъмрят прекалено много. Честно казано, заслужаваш порядъчно наказание, за това, че си рискувал живота си, и този на Рут. И при това точно сега, когато всичко е с главата надолу...

– Съжалявам, ако съм те разстроил.

– Не е там работата, Джаксъм. Аз сам съм си виновен. Трябваше отдавна да разбера, колко ти е необходимо да провериш способностите на Рут. Ако ти беше с няколко Оборота по-възрастен, спокойно можех да ти предам холда...

– Съвсем не искам да ти го вземам, Литол.

– Мисля си, че точно сега не биха ми позволили да ти го предам. Пък и след малко сам ще разбереш. Да вървим, гостите чакат.

Н'тон стоеше на вратата на малката зала, която в Руат използваша,

когато гостите и стопаните трябваше да обсъдят нещо в тесен кръг. Бронзовият ездач хвърли един поглед върху лицето на Джаксъм и изстена. Робинтън, който седеше в креслото, веднага се обърна. В уморените му очи се отрази учудване и както се стори на момчето – одобрение.

– Джаксъм, това е от Нишка! – Менолли беше ужасена. – Как си могъл да поемеш такъв риск, и при това точно сега?...

Тя му се сърдеше – тя, която постоянно му се надсмиваше, че безкрайно разсъждавал, вместо да действа!

– И аз, глупакът, не се досетих, че ти, все пак ще направиш опит, – въздъхна Н'тон и тъжно се усмихна. – Да, рано или късно щеше да го направиш, но си избрал времето... – Джаксъм можеше да поспори отнотно времето, но замълча. – Надявам се, че Рут не е пострадал?...

– Изгаряне на дясната лапа. – отвърна Литол. – Вече му оказахме помощ.

– Джаксъм, одобрявам решението ти да направиш от Рут истински боен дракон – необичайно сериозно каза Робинтън. – Но днес считам за необходимо да те помоля за търпение...

– А аз, напротив, смятам за необходимо да го научим да лети, както трябва. Заедно с моите млади ездачи. – неочаквано се намеси Н'тон. – Точно заради това, че както виждаме той имаше достатъчно смелост и ... глупост да пробва сам без наставници.

– Надали Бенден ще одобри... – поклати глава Робинтън.

– А аз одобрявам, – твърдо заяви Литол. – Аз съм Настояник на Лорд Джаксъм, а не Ф'лар или Лесса! Нека Лесса се занимава със своите си проблеми. Джаксъм е моя работа! И знам, че ще е в безопасност сред младежите от Уейр Форт. – Литол свирепо погледна Джаксъм. – А моят подопечен ще обещае, че без нашето съгласие няма да се мотае, където не трябва!

Джаксъм, разбрал, че никой не се канеше да пита Бенденските Предводители, бързо кимна съгласявайки се с условия, които обикновено не би приел. Беше му малко смешно и същевременно обидно, как останалите изтъкваха случая – да извърши такъв подвиг и отново да стане ученик. Впрочем, станалото в Керун показа – ако иска да се бие с Нишките и да запази кожата си, ще трябва наистина много да учи.

Н'тон между другото, много внимателно го оглеждаше и се намръщваше все повече. Момчето даже се изплаши, а не би Предводителят да се е досетил, с какво са се занимавали с Рут, когато са ги сварили Нишките. Тогава със сигурност ще го завържат и никъде няма да го пускат.

– Трябва да обещаеш още нещо – каза Н'тон. – Никакви скокове във времето повече, ясно? Виждам, че в последно време много си се увлякъл. По очите ти личи!

Литол изплашено се вгледа в лицето му.

– С Рут съм в пълна безопасност, – отвърна Джаксъм, зарадван, че темата се отклони от главното му „престъпление“. Рут винаги знае в кое време се намира.

– Възможно е, но проблемът не е в Рут, а в теб самия: всяка небрежност при задаване на времевите ориентирите те поставя в опасност – теб и Рут. Особено е опасно да се приближаваш в едно и също време със себе си. Това изтощава много и ездача и дракона. Пък и защо ти е да скачаш през времето? Ти си млад и време имаш достатъчно! Думите на Н'тон накараха Джаксъм да си припомни необяснимата слабост, която го обхвана тогава, пред люпилната площадка в Бенден. И това беше в същият момент, когато...

– Струва ми се, че не си много наясно, – прекъсна мислите му Робинтън, – каква е ситуацията на Перн в момента. А трябва много добре да го разбираш.

– Ако става въпрос за кражбата на яйцето и това че драконите едва не тръгнаха срещу дракони, тогава съм наясно. Онази сутрин аз бях в Бенден...

– Наистина ли? – Робинтън беше леко учуден: оказа се, че вече е успял да забрави. – Значи, се досещаш в какво състояние е сега Лесса. Ако от яйцето не се беше излюпила пълноценна кралица...

– Но нали върнаха яйцето! – възкликна Джаксъм. – Какво друго иска бенденската Стопанка?...

– Вярно, върнаха го, – отвърна менестрелът. – Оказа се, че в Южния не всички са чак толкова слепи, като похитителите. Бедата е там, че Лесса не е удовлетворена.

– Те обидиха жестоко Уейр Бенден, Рамот и Лесса, – каза Н'тон.

– Но драконите не трябва да се бият с дракони! – ужаси се Джаксъм. Нима рискът на който се подложиха с Рут беше напразен. – Затова беше върнато и яйцето!...

– Лесса е много чувствителна И една от чертите които е изградил в нея животът – това е способността и да отмъщава. Известно ти е, струва ми се при какви обстоятелства ти стана владетел... – Робинтън неохотно напомни на Джаксъм за неговия произход. – За, което, впрочем никак не я виня. Когато е нямало на какво вече да се надява, тя е проявила невероятна твърдост, с която само може да се гордее Но ако продължава да

упорства сега ...последствията за Перн ще са пагубни. Досега разумът надделяваше, но с голям труд и аз не съм уверен докога ще устои.

Джаксът кимна, започвайки да осъзнава, че ролята му в случилото се, ще трябва да се пази в пълна тайна и може би завинаги. За щастие, не беше споменал за своите приключения пред Литол. Никой не трябва да знае, че той беше върнал яйцето обратно. И най-вече Лесса. Без да губи време той предупреди Рут.

„Прекалено съм уморен за да приказвам с когото и да е, – сънливо отвърна белият дракон. Остави ме да поспя...“

– Напълно разбирам, че сега трябва да се държим благоразумно. – каза той на Робинтън.

– И още нещо. – Менестрелът търсеше подходящите думи и лицето му отразяваше искрена тъга. – Скоро ще се случи още едно събитие, което ... ще усложни нашите проблеми. – Той погледна Н'тон. – Говоря за Д'рам...

– Прав си Майсторе, – кимна бронзовия ездач. – Ако Фанна умре, той надали ще остане предводител на Уейра.

– Страхувам се, че не е „Ако“, а „Когато“. И, ако съдя по това, което чух от майстор Олдайв – водача на гилдията на лекарите, колкото порано се случи, толкова по-малко ще страда.

– Не знаех, че Фанна е болна, – каза Джаксът и тъжно си помисли за това, че след смъртта на Стопанката на Уейра, нейната кралица, Мират, ще изчезне завинаги в Помежду. Смъртта на кралицата ще извади от равновесие всички дракони, включително и Рамот. А заедно с нея и Лесса.

Лицето на Литол потъмня, така както ставаше, когато си спомняше за гибелта на собственият му дракон. Цялото негодувание на Джаксът относно новото му „ученичество“ за миг се изпари – беше готов на всичко, само и само следващият път да опази Рут от нараняване!

– Фанна угасва, – продължаваше Робинтън. – Болестта ѝ напълно я изтощи. Никакви лекарства не помагат. Майстор Олдайв е при нея в Иста...

– Неговият огнен гушер ще ме повика, когато... – каза Н'тон. – ... така искам да направя нещо за Д'рам!

– Относно гушерите, – подметна Робинтън. – Те са другата болна тема на Бенден. – Той погледна своя бронзов, уютно настанил се на рамото му. – При раждането на кралицата бях без Зейр и знаете ли, чувствах се някак си гол. Честна дума! – той погледна и Н'тоновия Трис, провесил нос над ръката на ездача. – Сега са спокойни...

– Навярно, защото тук е Рут. – Н'тон нежно погали Трис по гърба. – Те винаги се чувстват добре с него.

– А според тук има нещо друго. – Менолли не свалеше погледа си от Джаксъм. – Преди малко те не си намираха място, даже в присъствието на Рут, а изведнъж утихнаха. И яйцето вече не им се „привижда“! – Тя погледна малката си кралица. – От него се излюпи съвсем здраво драконче. Значи, видението, което торможеше огнените гущери не се е случило. Или – тя погледна Джаксъм право в очите – все пак се е случило?

Джаксъм се опита да изрази колкото се може по естествено учудване.

– Смяташ, че са се безпокоили за яйцето? – попита Робинтън. – Жалко, това пред Лесса няма да мине като оправдание. А щеше да ѝ е от полза да разбере за какво се тревожеха. Може би това щеше да възвърне доверието ѝ.

– Трябва да се предприеме нещо по отношение на тях, – решително заяви Менолли.

– Какво имаш предвид момиче? – не разбра Робинтън.

– Не говоря за нашите, Майсторе. Те отдавна доказаха, колко са полезни. Говоря за това, че останалите прекалено много глежат любимците си вместо да ги обучават! – тя се разсмя някак си неестествено. – Джаксъм е свидетел – където и да се появят двамата с Рут, те се лепят по тях на облаци, докато не ги изгонят Помежду. Нали е така?

Погледът и смехът ѝ му се сториха странни.

– Не бих казал, че Рут възразява. Тоест, обикновено не възразява. Макар че, от време на време ни се иска да бъдем сами...

Литол изхъмка и Джаксъм разбра, че Бранд му е разказал за срещите му с Корана.

– И да подвъчете огнен камък, – насмешливо добави Н'тон.

– Значи, ето с какво си се занимавал, мотаейки се напред-назад във времето? – попита Менолли, и Джаксъм разбра, че тя имаше предвид нещо съвсем друго.

– Ами... горе долу... – промърмори той.

– Нима гущерите толкова пречат? – обърна се към него Робинтън. – Тяхната любов към Рут...

– Ами как да ви кажа – отвърна момчето. – Съдете сами – където и да отидем всички местни огнени гущери, веднага се появяват да се видят с Рут. Обикновено се радвам – той добре се забавлява, докато аз се занимавам със стопанството.

– Казвали ли са на Рут какво ги безпокои? Знаеш ли какви картини предаваха? – Робинтън даже се поизправи, очаквайки отговора.

– Дракони, изгарящи гущери? Черна пустота и яйцето? Та те едва не побъркаха Рут с тези глупости, – каза намръщено Джаксъм и старателно избегна погледа на Менолли. – Сега струва ми се това отмина. Изглежда са се безпокоили за яйцето. А щом се излюпи кралицата – спят и не пречат на Рут...

– А къде беше по време на Излюпването? – попита Менолли така рязко и неочаквано, че Н'тон и Робинтън я погледнаха с недоумение.

– Как къде? – Джаксъм със смях докосна разранената си буза. – Опитах се да горя Нишки...

Този уклончив отговор накара Менолли да замълчи, затова пък Робинтън, Литол и Н'тон отново го засипаха с укори относно неговото безразсъдство. Джаксъм ги слушаше спокойно: това го спасяваше от разпита на Менолли. Момичето определено нещо подозираше. Той би се радвал, ако можеше да ѝ каже истината. Но нямаше да го направи, сега, когато знаеше, колко важна за останалите във Уейра е вратата, че яйцето е върнато от някой от ездачите на Южния. А Менолли беше единственият човек от целия Перн на който можеше да се довери. Какво облекчение щеше да бъде за него възможността да разкаже на някого приключенията си.

Когато донесоха храна, разговорът отново премина върху огнените гущери и кое от тях е повече – вредата или ползата.

– Какво се убеждаваме един друг? – попита накрая Джаксъм. – Важното е да успокоим Рамот и Лесса!

– Рамот, – каза Н'тон, – ще забрави бързо за своите преживявания.

– Но Лесса е злопамятна, – въздъхна Робинтън. – Въпреки, че не смятам да огранича честите полети на моя Зейр в Бенден ...

Литол и Н'тон започнаха да разубеждават менестрела, а Джаксъм внезапно осъзна, колко странно и съдържано той говореше за Бенден и особено за Стопанката му. Робинтън бе обезпокоен от нещо по-голямо от забраната за огнените гущери да не посещават Уейра...

– Тук има още едно нещо, което не ми дава спокойствие, макар че, може да се дължи на въображението ми. – каза менестрелът. – Сега всички говорят за Южния.

– Е и какво? – попита Литол.

Робинтън отпи малко вино и обясни:

– Виждаш ли, хората неизбежно достигат до мисълта за това, че една жалка шепа отцепници владее един огромен континент.

– И какво от това?

– Познавам няколко Лорда, холдовете на които са препълнени, а в жилищата на работниците няма къде да се обърнеш. Уейровете, които обещаваха да пазят неприкосновеността на Южния, една не нахлуха там със сила. Бих искал да знам, сега какво ще попречи на владетелите да вземат работата в свои ръце и да пуснат заселници?

– Много просто – няма откъде да се намерят толкова дракони, че да защитават от Нишките толкова обширни земи. – каза Литол. – Древните няма да се занимават с това.

– На Южния континент, – бавно каза Робинтън, – може да се мине без ездачи.

Литол мълчаливо го гледаше, без да може да осъзнае това толкова кощунствено заявление и Робинтън добави:

– Това е така. Почвата на Южния е пълна с личинки, които ядат Нишките. Търговците ми разказваха – тамошните заселници не обръщат особено внимание на Валежите. Лорд Торик следи единствено за това, хората му да не са на открито...

Н'тон окончателно потресе Литол, допълвайки:

– Ще дойде време, когато и на Северния няма да има нужда от дракони.

Настойникът не се сдържа и удари с юмрук по масата:

– Докато съществуват Нишки, драконите и ездачите ще бъдат нужни!

– До края на Преминаването няма да бездействат – утеши го Робинтън. – И все пак бих предпочел за Южния да се говори по-малко. Помисли върху това.

Литол мрачно попита:

– И как още виждаш нашето бъдеще Робинтън?

– Размислите за бъдещето, – отвърна менестрелът, – носят повече полза, отколкото ровенето в миналото. – Той повдигна свит юмрук. – Ето! Имах всички факти, а аз глупакът, не виждах по-далече от носа си!

– Често ли си посещавал Южния, Майсторе?

Робинтън предизвикателно изгледа Литол, но все-пак отвърна:

– Да. Разбира се, със всички възможни предпазни мерки. И мога да ти кажа, че там има нещо, на което няма да повярваш, докато не го видиш с очите си.

– Например?

Робинтън разсеяно погали Зейр и погледът му се спря в пространството над главата на Литол:

– Ето ти случай, когато да се поровиш в миналото е полезно... – И го погледна в очите. – Знаеш ли, че всички ние сме дошли от Южния континент?

Неочакваният обрат на разговора завари Литол неподготвен. После се намръщи припомняйки си:

– Да, древните Записи подхвърлят някои неща...

– Понякога си мисля – каза Робинтън, – че някъде на Южния плесенясват още древни записи...

– Ако плесента вече не ги е разложила. За няколко хиляди оборота...

– Нашите предци са умеели да обработват метала така, че той и до сега не ръждазва. – възрази менестрелът. – Помниш ли пластинките намерени в Уейр Форт? А инструментите, далековиждащия прибор? Нашите предци са били мъдри. Не вярвам, че времето е унищожило всичките им следи!

Джаксъм погледна Менолли, припомняйки си някои нейни подмятания. Очите на момичето блестяха от възбуждение. Тя изглежда знаеше това, за което премълчаваше Робинтън. Н'тон изглежда също беше запознат.

– Южният континент беше даден на недоволните Древни, – мрачно каза Литол.

– Които, – добави Н'тон, – вече нарушиха съглашението.

– Според вас, това достатъчен повод ли е, да го нарушим и ние? – Литол разкърши рамене.

– Те заемат само относително неголям полуостров, силно вдаден в Южния Океан. – меко каза Робинтън. Нямаат си и понятие, че в другите части на континента, може да се случва нещо.

– Значи, Южния вече се изследва?

– Много внимателно

– И ти не искаш да се разбере за твоите внимателни ... нахлувания?

– Не, – бавно отвърна Робинтън, – не искам. Макар, надявам се съвсем скоро да мога открито да съобщя резултатите. Просто не мога да допусна разни недоволни чираци и безимотни фермери да се втурнат хаотично да заселват новия континент. Реликвите от миналото не трябва да загинат заради това, че на някого не му е достигнало ум за да ги разпознае...

– Кажете поне какво си открили?

– Стари изработки. От някакъв лек, но толкова здрав материал, че по него и до сега няма драскотина. Видях и инструменти задвижвани по

незнаен начин. Детайли, които да ги събере в едно не успя дори и младия Бенелек...

Петимата дълго мълчаха. Накрая Литол изхъмка:

– Ех, менестреле! А на всичко отгоре са ви оставили да възпитавате младежите.

– Вярно, – отвърна Робинтън. – Но все пак основната задача на менестрелите е да пазят наследството на Перн!

Глава 8

Холд Руат, Форт Уейр, фермата на Фидело, 15.6.3 – 15.6.17

За разочарование на Джаксъм, нито един от опитите на Литол не успя да накара Робинтън да разкаже още за изследването на Южния. Очите му вече се затваряха, когато съобрази, че все пак Менестрелът успя да убеди Настойника, че Южният трябва да привлича колкото се може по-малко внимание. Момчето се възхити от хитроумието му. Нищо чудно, че Робинтън не възрази срещу обучението му в Уейр Форт. Той видя одобрението на Литол относно предложението на Н'тон. Кой знае по каква причина, менестрелът искаше Настойникът му да остане да управлява Руат – и наистина, когато Рут започне да дъвче огнен камък, младият владетел съвсем няма да има желание да се яви пред съвета на Лордовете за Утвърждаване...

Сутринта, Джаксъм се събуди вдървен, тялото му не го слушаше. Раните му го боляха, а това веднага му напомни за Рут. Той скочи, грабна купата с балсам и бос побягна към уейра.

Белият дракон все още спеше, хриптейки от време на време. Както и Джаксъм, той не беше помръднал. Ранената му лапа беше все така положена на пейката. Момчето се възползва от това и го намаза с балсам. Може би трябваше да отложат обучението в Уейр Форт, докато и двамата не оздравеят.

Литол обаче не беше съгласен.

– Ти отиваш в Уейр Форт за да се научиш, как да не се нараняваш – каза му той. – Твоята задача е да се научиш да пазиш себе си и дракона по време на Валеж.

След като закуси, Джаксъм отлетя в Уейра.

За щастие, имаше още двама ученици на неговата възраст – на около 18 Оборота. Впрочем, не му пукаше даже и да се беше оказал по-голям от всички. Само и само Рут да мине обучението. Друг беше въпроса че езикът непрекъснато го сърбеше да обясни, че Рут си е „заработил“ раните, не от глупост или неспособност... Той се съдържаше с единствената мисъл, че за истинският им подвиг, никой не трябваше да се досети. Слаба утеха...

Костваше му не малко усилия за да избави дракона си от

съпътстващите го огнени гущери. Едва успяваше да изгони едни – веднага се появяваха други, за голямо негодувание на К'небел – ездачът, който отговаряше за обучението му.

– Винаги ли е така? – раздражено попита той.

– Е... почти винаги, – засмя се Джаксъм. – Особено след случката в Бенден...

Ездачът разбиращо кимна, но все пак счете за свой дълг да добави:

– Не ми се иска да потвърждавам тези глупави приказки за това, как драконите са изгаряли гущери. Но ти няма да можеш да научиш Рут на нищо, докато не го оставят на мира. Ако не престанат да му досаждат, все някой някога ще попадне в пламъка му!

Наложи се Джаксъм да помоли Рут, да изгони всички огнени гущери. Това отне известно време, но до края на сутрешните занятия, не се появи нито един.

К'небел водеше обучението, докато не ги извикаха за обяд. В знак на уважение към титлата му, Джаксъм беше настанен до старшите ездачи на голямата маса.

Разговорът се въртеше основно около спасяването на яйцето и за това, кой все пак от бронзовите ездачи го е върнал. Слушайки говорещите, момчето окончателно се убеди, че трябва да си мълчи. Дори предупреди Рут още веднъж, макар да не беше необходимо – дъвченето на огнен камък и сложните техники за избягване на Нишки интересуваха белия дракон много повече от миналите събития.

Огнените гущери които обсаждаха Рут, също се бяха успокоили и се държаха както преди – първата им грижа беше храната, а втората – собствените им кожи. Лятото приближаваше, гущерите почваха да слабеят и непрекъснато да се чешат, но в картините които предаваха, вече нямаше нито ужас, нито тревога

Занятията в Уейр Форт бяха сутрин, така че Джаксъм трябваше да се откаже от посещенията в Главната Работилница на Ковачите и в Гилдията на Менестрелите. Това донякъде го радваше – нямаше да му се налага да извърта, отговаряйки на въпросите на Менолли. Освен това, Литол неочаквано започна да му оставя по няколко свободни часа вечер. И разбираемо, двамата с Рут се възползваха – веднага отлетяха за фермата на Фидело – все пак трябваше да проверят новите насаждения от пшеница.

Корана си беше в къщи – жената на брат й всеки момент можеше да роди. Тя изохка при вида на прясната рана на бузата на младия владетел и веднага реши, че я е получил при последния Нишковалеж, героически

защитавайки холда. Джаксъм не се опита да я разубеди. Корана така горещо го награди за „проявената храброст“, че той се смути. Би предпочел честно заслужена награда. А не можеше да и се сърди, когато няколко пъти спомена за огнени гущери, а накрая направо си го попита, дали не е попадал на някое люпило при полетите си.

– Всички плажове на Северен Перн отдавна вече са проверени, – каза той, но след като забеляза огорчението на девойката, добави: – Маркар че, никой все още не е изследвал крайбрежията на Южния...

– Но нима може да отлетиш там без да попаднеш пред очите на Древните?... – Корана явно нищо не знаеше за последните събития и Джаксъм въздъхна с облекчение – в Уейра темата все още беше в устата на всички и направо му беше омръзнала.

Да полети на Рут? Това не беше невъзможно.

– Може да пробвам, – замислено отвърна той, съобразявайки дали ще може да си организира достатъчно дълго отсъствие за пътешествие до Южния. Корана отново го разбра погрешно и се преизпълни с благодарност и възторг. А Джаксъм така и не събра сили да я разубеди...

След като се завърнаха в холда, Джаксъм си помисли за това, че създадените много отдавна от него вълни, все още се разбягваха. И наистина, той успя да спечели тренировки за Рут и в крайна сметка да влезе в някакви владетелски права. Той се усмихна спомняйки си нежността на Корана. Съдейки по това, как топло го приемаха във фермата, никой не възразяваше срещу възможността да се появи наследник. Успехът в тази област нямаше да навреди на репутацията му сред Лордовете. Даже си мислеше дали да не я вземе при него в холда, но реши че не си струва. Това нямаше да е справедливо спрямо другите приемни, а щеше да добави и допълнителни грижи за Бранд и Литол. В края на краищата, благодарение на Рут, той можеше да я посещава всеки ден. И още, ако тя се пренесеше тук, щеше да иска грижи за сметка на Рут. А това Джаксъм не можеше да допусне.

На третия ден след посещението му във фермата, жената на Фидело започна да ражда и Корана изчезна, като едва успя да поиска от него извинение, за голямото суетене. Джаксъм предложи на стопанина да доведе лекар от Руат, но той вежливо отказа:

– Един от работниците ми разбира от тези работи. Той казва, че раждането ще е благополучно.

Джаксъм пожела на Фидело щастие и си тръгна, чувствайки че е излишен.

„Защо се смееш?“ – попита Рут, докато летяха обратно към холда.

– Защото съм глупак. Пълен глупак!

„Не съм съгласен. На теб ти е добре с нея“.

– Точно затова съм и глупак, глупави ми драконе. Аз летях насам очаквайки..., че ще ми бъде добре. А точно сега не и е до мен. До неотдавна и понятие си няхах, че така ще ми провърви с нея. Ето защо се чувствам глупак.

„Аз винаги ще те обичам!“ – отвърна драконът, предполагайки че Джаксът искаше да чуе точно тези думи.

Младежът ободрявашо потупа Рут по шийния гребен, но не можа да удържи насмешките над себе си. След завръщането се разбра, че и на следващия ден няма да може да види Корана. Литол му съобщи, че тогава се очаква излюпването на останалите яйца на Рамот. Следователно, присъствието му в Бенден беше наложително.

Настойникът му внимателно огледа заздравяващата рана на бузата му и го предупреди:

– Само гледай да не попаднеш пред очите на Предводителите – те веднага ще познаят от какво си го получил. Няма защо да показваш своята глупост на всички!

За себе си Джаксът смяташе, че белегът ще му придаде по-мъжествен вид, но обеща на Литол да се държи по-далече от Лесса и Ф'лар. Харесваше му да присъства на Излюпвания, особено, когато Литол го нямаше. Джаксът не можеше да се отърси от необяснимото чувство за вина. Той знаеше, че при всяко Излюпване, спомените за загиналия Ларт, измъчват бившия ездач...

Вестта за Излюпването, достигна Уейр Форт, когато Джаксът и Рут се учеха да летят в строй в състава на Крилото. Веднага след като завършиха маневрата, момчето помоли разрешение от старшия и премина в Помежду към Руат за да се преоблече. Докато беше в стаята си, влезе Литол, а почти веднага през прозореца влетя един от огнените гущери на Менолли с писмо от нея. В него тя го молеше да я вземе от Гилдията, защото Робинтън беше отлетял в Бенден заедно със стражевия дракон.

Джаксът се съгласи, съжалявайки, че няма и най-малък повод да откаже. Но щеше да я измъкне от оттам и да я достави в Уейра максимално бързо, за да няма време да му задава въпроси...

Не може да се предаде, как се ядоса Джаксът, когато с Рут се появи над работилниците на Менестрелите. На полянката се разхождаха толкова дракони от Уейр Форт, че щяха да стигнат за половината менестрели! Защо тя не беше помолила някой от тях?

– Кажи на гущерите й, – сърдито каза на Рут, – че ще я чакаме на

поляната. Нека се размърда!

Едва успяха да се приземят – Менолли стремглаво изскочи от вратите и се втурна към тях. Три от гущерите й пицяха и кръжаха над главата й. Опитваше се да облече летателната си куртка в движение, но нещото, което държеше в ръката си и пречеше.

– Слизай! – извика му тя заповеднически. – Не мога да направя това, ако си ми в гръб!

– Какво ще правиш?...

– Ето какво! – Тя протегна ръка и му показа малка кутийка. – Слизай ти казах!

– Защо?

– Не бъди глупак и не ни губи времето. Трябва да ти прикрия белега. Или искаш Лесса и Ф'лар да го видят и да започнат да те разпитват? Хайде слизай по-живо, за да не закъснеем. А доколкото си спомням ти забраниха полетите във времето? – добави тя виждайки колебанието му: нейният алтруизъм не му внушаваше особено доверие.

– Мислех да ги прикрия с косата си...

– Ще забравиш и ще я отметнеш зад ухото си. – тя отвори кутийката и с жест му показа да направи точно това. – Помолих Олдайв да направи мазило без мирис. Само махна с пръст и готово. – Тя прокара палеца си по бузата му, после размаза остатъка по ръкава на якето му. – Виж, точно с цвета на кожата ти. – И още веднъж критично го огледа. – Струва ми се, че всичко е наред! Никой няма да се досети какво те е изгорило. – И се изхили: – Я кажи какво мисли Корана за белега ти?

– Корана? Откъде...

– Какво спря? Качвай се на Рут, че наистина ще закъснеем. И да ти кажа, че това беше доста умно от твоя страна, да се „обзаведеш“ с Корана. Честна дума, с такъв ум от теб щеше да стане добър менестрел.

Джаксъм беше готов да откъсне главата на момичето, докато се настаняваше на гърба на дракона и в същото време беше твърдо решен да не попада на въдицата й. Напълно в неин стил – да го подкача, предизвиквайки го за разговор. Но не! Този път нямаше да се получи!

– Благодаря за мазилото. – каза той. – Наистина не е сега моментът да дразним Лесса, а аз задължително трябва да присъствам на Излюпването...

– Именно.

Менолли произнесе това с доста многозначителен тон, но той нямаше време да размишлява, какво точно има предвид. Рут излетя и без никакви допълнителни команди ги пренесе през Помежду в Уейр Бенден.

„Няма да и се дам, – каза си Джаксъм. – Няма да и позволя да ме ядоса. Или каквото и да цели...“

Рут съобщи името си на стражевите дракони, което от своя страна напомни нещо на момчето. Той се обърна и погледна лявото рамо на Менолли.

– Спокойно! – каза веднага момичето. – Те сега са при Брекке в Уейра.

– Всички?

– Ох, черупки, разбира се че не! Само Красавица и трима от бронзовите. Тя скоро ще излети в брачен полет – момчетата няма да я оставят сама...

– Да не би вече да си обещала на някого цялото бъдещо люпило? – пропита Джаксъм.

– Какво? Да броя още неснесените яйца? – Менолли беше възмутена. – Да не би и ти да искаш?

– На мен не ми трябва. – Менолли веднага разбра за какво става въпрос от недомлъвките му и се засмя. Джаксъм застана... Добре де, нека се смее...

– За какво ми е огнен гушер? – продължи той, сякаш нищо не беше станало. – Обещах на Корана при възможност да и намеря яйца. Тя беше към мен много...добра. – Менолли замалко да се задави от смях и така го ръгна с юмрук в гърба, че той подскочи от болка.

– Какво ти става! Престани! Боли ме! – извика раздражено.

– Извинявай! – каза тя. – Съвсем забравих! Къде те изгори Нишката?

– Лицето, рамото и гърба.

Менолли го хвана за здравото рамо:

– Чуваш ли гласовете на драконите? Виж, момчетата вече излизат на площадката! Ще можем ли да влетим направо там?

Джаксъм накара Рут да мине през горния отвор на пещерата. Бронзовите докарваха още гости. Когато белият дракон влетя вътре, момчето хвърли поглед към онова място, зад арката, където се бяха появили, когато връщаха яйцето. И почувства гордост – да се появиш направо в пещерата – това не го може всеки.

– Виждам Робинтън! Ето там на първия ред, където са цветовете на Иста. Ти ще седнеш ли с нас? – Менолли сякаш го умоляваше. Настояването й леко озадачи Джаксъм. Искаше му се да види, този който би отказал да седне до Майстора на всички менестрели на Перн!

Рут намери свободно място на корнизата и се спусна бързо махайки с

криле. Дватама скочиха от гърба му, а когато се приближиха, момчето разбра молбата на Менолли. Робинтън се беше променил много. Той весело поздрави Джаксъм, усмихна се на ученичката си, но скоро пак се вгълби в мислите си, които съдейки по всичко, не бяха весели. Обикновено на лицето му се изписваха чувствата му. Днес въпреки, че наблюдаваше с привиден интерес кандидатите, излизаци на площадката, мислите му бяха някъде далече, а в потъмнените му очи се отразяваше само тревога и умора. Менестрелът изглеждаше остарял, измъчен и като че ли осиротял... Джаксъм стреснато отвърна поглед, обхванат от ужас да не би Менолли да забележи чувствата му.

Робинтън – остарял? Несъмнено уморен. Но стар?... Джаксъм усети как стомахът му се свива. Нима Перн ще се лиши от мъдростта на Майстора на Менестрелите? Беше невъзможно да си представи какъв ще бъде светът без неговото въображение и любопитство. Момчето се опита логически да осмисли чувствата си, а после чувството за загуба се смени с негодувание.

Ревовите на драконите го накараха да се обърне към площадката. Той беше виждал достатъчно Излюпования, за да се удиви на присъствието на Рамот – в люпилото вече нямаше яйце на кралица! А беше страшно да се гледа на кралицата. Очите ѝ блестяха в червено, тя въртеше глава и яростно съскаше срещу кандидатите. Джаксъм не би искал да бъде на тяхно място в момента. Нищо чудно, че момчетата, които трябваше да са подредени около яйцата, сега се бяха скупчили в единия ъгъл, като че ли това щеше да им помогне срещу разгневената кралица.

– Не им завиждам! – шепнешком каза Менолли.

– Как мислиш Майсторе. Нима може да не им позволи да извършат Впечатване? – за миг даже Джаксъм забрави собствените си мисли.

– Сякаш подушва всеки да не би да мирише на Южния Уейр – весело отвърна менестрелът. – Като си помисля, че днес никак не ми се искаше да присъствам на това събитие... – Робинтън тайнствено повдигна лявата си вежда.

Менолли се засмя, а очите и заблестяха. Джаксъм предположи, че тези двамата скоро са били на юг.

„Черупки! – Джаксъм изтръпна от неочаквана мисъл: – Нали ездачите от Южния знаят, че никой от тях не е връщал яйцето! Ами ако Робинтън е разбрал?...“

Яростното съскане откъм родилната площадка разбуди зрителите. Едно от яйцата се пропука, но Рамот така застрашително се надвеси над него, че никой от кандидатите не посмя да се приближи. Мнемент

изрева нещо от своя корниз, бронзовите му запригласяха. Рамот отметна глава, огромните и криле се разгърнаха и засияха в златно и зелено. Кралицата изпищя непокорно. Бронзовите басово заръмжаха, опитвайки се да я успокоят. Но когато Мнемент отново се обади, в гръмовния му рев прозвуча заповед.

„Рамот е бясна“ – съобщи Рут. Белият дракон благоразумно се наслаждаваше на слънцето извън чашата на Бенден, на брега на вулканичното езеро, но това не му пречеше внимателно да наблюдава за събитията на площадката. – „Мнемент й каза че се държи глупаво, – продължи Рут. – Той казва, че малките трябва да се излюпят и да се впечатат. Тогава тя вече няма защо да се безпокои за тях, защото ще бъдат с хора, и следователно в безопасност.“

Ревът на бронзовите ставаше все по-силен, и най-накрая Рамот отстъпи. Едно от по-големите момчета, почтително се поклони на кралицата и се приближи до тресящото се яйце. От там, пищевойки, едва удържайки се на лапките си, вече се измъкваше малко бронзово драконче.

– Браво на момчето, не се уплаши, – одобрително кимна Робинтън – Именно уважение беше нужно на Рамот. Погледнете, очите и престанаха да блестят и прибра крилете си.

Следвайки примера на първия кандидат, две от останалите момчета се поклониха и се приближиха към яйцата. И макар някои поклони да бяха бързи и недълбоки, Рамот вече само леко изръмжаваше, когато ставаше Впечатване.

– Вижте, той има бронзов! И напълно заслужено! – Робинтън, с одобрение проследи момчето и дракона които се отдалечаваха към края на площадката.

– Кой е той? – попита Менолли.

– От холд Телгар – прилича на стария им владетел и както виждам е наследил неговия ум!

– Младият Кирнети от холд Форт също впечата бронзов, – съобщи Менолли. – Казах ти че ще успее!

– Момиче, случвало ми се е да греша преди, а предполагам, че може да се случи и в бъдеще. Какво може да бъде по-скупно от безпогрешността? – отвърна Робинтън и се обърна към Джаксъм – Има ли там някой от Руат?

– Двама, но от тук не мога да ги различа кои са.

– Изборът е голям, – каза Робинтън.

Джаксъм внимателно наблюдаваше шестте момчета обкръжили голямото яйце на зелени петна. Той затаи дъх, когато кафявото мъниче се

измъкна навън и завъртя глава, внимателно оглеждайки момчетата.

– Люпилото е голямо, но много няма да впечатат – промърмори Джаксъм, когато кафявият мина покрай петимата, измъкна се на горещия пясък и жално запищя.

Какъв ли щеше да бъде животът му, ако Рут не го беше харесал? В онзи момент, когато му помогна да разбие прекалено твърдата черупка, на площадката нямаше почти никой...

В това време, дракончето се спъна, падна и зарови нос в топлия пясък. Изправи се, кихна и отново запищя. Рамот предупредително изръмжа и момчетата трепнаха. Едно от тях, дългокрако хлапе с изподрани колене, едва не настъпи кафявото мъниче. Той замаха ръце, опитвайки се да запази равновесие и изведнъж замря, вперил поглед в очите на дракончето. Впечатването се случи!

„Аз бях там. И ти беше там. А сега сме заедно“, – каза Рут, прекрасно разбирайки чувствата завладели Джаксъм при тази сцена.

– Колко бързо свърши! – със съжаление, почти обидено каза Менолли. – Не бих възразила, ако продължи повече...

– Паметен ден! – заяви Робинтън, кимайки към Рамот. Кралицата сърдито гледаше към отдалечаващите се двойки и неспокойно тъпчеше на място.

– Как мислиш, – попита Менолли, – сега, когато всички благополучно се излюпиха и минаха Впечатването, тя ще спре ли да се сърди?

– А заедно с нея и Лесса? – Робинтън присви устни прикривайки смеха си. – Извън всякакво съмнение е, че след като Рамот похапне добре и двете ще са в по-добро разположение на духа...

– Да се надяваме, – тихо, сякаш правеше заклинание прошепна Менолли, и Джаксъм разбра че това не беше предназначено за ушите на Робинтън.

Майсторът обаче се чу и топло се усмихна на момичето:

– Уви, не можем да отложим събранието, докато се върне доброто и настроение.

– Вземи ме със себе си. – помоли Менолли.

– Искаш да ме защитиш? – Менестрелът нежно я докосна по рамото. – Не, момиче. Ще присъстват малко хора. Ако дойдеш с мен, ще ме разберат неправилно.

– А той може да дойде! – Менолли с негодувание ръгна Джаксъм с палец.

Той се учуди:

– Къде може да ходя?...

– Нима Литол не те предупреди, че след Впечатването ще има събрание? – попита Робинтън. Руат е длъжен да присъства!

– Те не биха могли без теб, ти си Водач на Гилдията, – сподавено, като скоропоговорка изстреля Менолли.

– Защо без Робинтън? – удиви се Джаксъм

– Защото, идиот такъв... – започна момичето, но Робинтън я прекъсна:

– Стига, Менолли. Благодаря ти за загрижеността, но за всичко си има време. Главата си ми е още на раменете и още не съм я преклонил. А щом Рамот се нахрани, ще спра да се притеснявам, че могат да ме дадат за вечеря на драконите...

Кралицата между другото беше напуснала люпилната площадка.

Менолли му отвърна с дълъг насмешлив поглед:

– Просто исках да бъда с теб.

– Зная! Ехей, Фандарел! – извиси глас Робинтън и замаха с ръка, привличайки вниманието на Майстора Ковач. – Хайде лорд Джаксъм, чакат ни в Залата на Съвета.

Може би това имаше предвид Литол, когато му казваше, че е необходимо да присъства на излюпването. Но ако събранието беше толкова важно, защо сам Настойникът му не присъства. Джаксъм почувства прилив на гордост – беше поласкан от оказаното му доверие.

Двамата Майстори спряха на стъпалата и постепенно около тях се събраха всички представители на гилдии, и момчето забеляза, че те бяха извънредно сериозни. Неслучайно Менолли наемкваше за извънредната важност на събранието...

– Вече ми се струваше, че Рамот никога няма да допусне Впечатване, – каза Фандарел и кимна на Джаксъм. – Ти какво, заряза ме заради любимата си игра?

– Само тренираме Майстор Фандарел. Всеки дракон трябва да може да дъвче огнен камък.

– Ама че работа! – възкликна Никат, Майстора – Водач на Гилдията на миньорите. – Кой би могъл да си помисли, че дракончето ще доживее до това!

Джаксъм беше готов да отвърне подобаващо, но улови погледа на менестрела и размисли.

– Благодаря за добрите думи Майсторе – каза той. – Рут се чувства много добре.

– Времето лети незабелязано приятелю Никат, – меко започна Робинтън. – Няма да успееш да се обърнеш и децата стават големи. О,

Андемон, как си? – поклони се менестрелът на Водача на Гилдията на Земерделците.

– Значи, учиш белият дракон да дъвче огнен камък? – изхъмка Майстор Никат, крачейки през горещия пясък. – А аз се чудех къде изчезва добития от нас камък...

– Обучавам се в Уейр Форт, Майсторе. Там Рут получава толкова огнен камък, колкото му е необходимо.

– В Уейр Форт? – усмивката на Никат стана още по-широка, а погледът му се плъзна по бузата на Джаксъм. – Заедно с ездачите ли, владетелю Джаксъм?

– Никат леко подчерта титлата му, стъпвайки на стълбата към кралския уейр и корниза на който обикновено стоеше Мнемонт. Сега бронзовият го нямаше – беше отлетял на езерото. Джаксъм различи на брега и бялата кожа на Рут и усети мисленото му присъствие.

– Не беше лошо Излюпване, – продължи разговора Майсторът миньор. – А ако се погрижат и за една малка закуска, ще бъде още по-добре.

– Там имаше ли някой от вашите? – вежливо попита момчето.

– Днес само един. А на последното Излюпване в Телгар имахме двама. Така че е грехота да се оплакваме. Между другото, ако разполагаш с люпило от огнени гущери и няма какво да го правиш, няма да се откажа от едно-две яйца...

Никат гледаше простодушно, сякаш държеше да покаже че няма да се обиди, дори и ако наистина Джаксъм беше взел от огнения му камък.

– В момента няма люпила, – отвърна момчето, – но никога не се знае, кога мога да попадна такава.

– Не го казвам само заради приказката. – махна с ръка Майсторът миньор. – Работата е там, че гущерите са истинска смърт за гадните пещерни змии по шахтите. Също така са много чувствителни към миньорския газ, които ние забелязваме прекалено късно. А сега освен газ, рядко добиваме нещо полезно – с нескрито безпокойство добави Никат.

Джаксъм се намръщи. Ясно беше че нещо се носи из въздуха. Нещо недотам добро. Майстор Никат му харесваше – беше ходил при него в мините по време на занятия и оттогава уважаваше невисокия миньор.

Качвайки се по каменните стъпала на кралския уейр, Джаксъм още веднъж съжали за обещанието си към Н'тон-да не скача във времето. Без това, пътешествието му до Южния Континент щеше да се окаже прекалено дълго. Даже, ако се предположи, че Рут бързо ще успее да намери люпило. Джаксъм с удоволствие би зарадвал Майстор Никат и Корана с

яйца от огнен гушер. Би могъл да зарадва дори и недоволният Тегер – може би този път и при него щеше да се получи. Уви, без скок във времето за полет до Южния можеше само да си мечтае...

Точно бяха стигнали входа, над Звездните камъни се появи бронзов дракон. Той протръби нещо на стражевия дракон. Джаксъм обърна внимание, как всички замряха, следейки драконите.

– Черупки! – изруга едва чуто момчето. Прекалено нервни бяха станали всички в Бенден. Кой ли пристигаше по това време.

„Предводителят на Уейр Иста.“ каза Рут.

Драм?... Предводителите не бяха длъжни да присъстват на Излюпованията, но те охотно долитаха да гледат, особено на тези в Бенден – естествено, ако над територията им не се очакваха валежи от Нишки. Джаксъм вече бе забелязал сред присъстващите Н'тон, Р'март от Телгар, Г'нериш от Иген, Т'бор от Високите Хълмове... Внезапно си спомни какво говореше Майстор Робинтън за Фанна – Стопанката на Иста. Нима и беше станало по-зле?

В залата на съвета, Никат се отдели от Джаксъм. Той хвърли един поглед към Лесса, намусено седяща в голямото каменно кресло и бързо се оттегли в най-далечният ъгъл, където вероятността да забележат раните по бузата му беше много по-малка.

Не напразно менестрелът предупреждаваше, че събранието е предназначено за тесен кръг. Джаксъм видя, как в залата влязоха Водачите на Гилдиите, Предводителите на Уейрове и Главните Лордове. Стопанките на Уейровете и помощниците на предводителите отсъстваха – с изключение на Брекке и Ф'нор.

Най-накрая се появиха Ф'лар, Д'рам и още един младеж, който съдейки по дрехите, беше помощник на Предводителя. Както го беше разстроил преди видът на остарелия Майстор Менестрел, така промяната станала с Драм направо го потресе. В течение на само един Оборот, Предводителят на Иста беше отслабнал до кости. Раменете му бяха прегънати, а походката несигурна.

Лесса веднага скочи и с протегнати ръце тръгна към Драм. Съчувствието изписано на лицето ѝ, удиви Джаксъм: на него му се струваше, че Лесса, потънала в мрачните си размисли не забелязва нищо около себе си. Сега обаче, цялото и внимание беше посветено на Драм.

– Събрахме се, както помоли, – каза тя. Придърпа му кресло и му наля вино.

Драм поблагодари за гостоприемството и опита от виното, но не седна. Джаксъм ясно видя по лицето му бръчките, оставени от възрастта

и безкрайната му умора. Д'рам се обърна към събралите се:

– Повечето от вас знаят за моето положение и за... болестта на Фанна – започна той тихо и неуверено. Покашля се за да си прочисти гърлото, въздъхна дълбоко и продължи: – Не искам вече да бъда Предводител на Уейр Иста. Нито една от нашите кралици няма да лети в брачен полет в близко време, но аз нямам сили да продължа повече. Моят Уейр е съгласен... Г'денед, – Д'рам посочи съпровождащият го младеж, десет поредни Нишковалежи оглавяваше битката на своя Барнат. Аз отдавна се отказах от пълномощията си – Д'рам разтърси глава и тъжно се усмихна. – Но така се надявахме, че болестта ѝ ще премине. – Направи усилие и разкърши плещи. – Като наша старша кралица остава Кайлит, и Козира, ездачката ѝ, ще бъде добра Стопанка. Барнат вече е успявал да догони Кайлит. Ще бъдат добра отмяна. – Тук Д'рам странно погледна Лесса. – По наше време имаше правило – когато Уейрът оставаше без Предводител, първият брачен полет беше отворен за всички бронзови. Така, новият Предводител се избираше напълно честно. Бих искал да възстановя старият обичай.

– Изглежда ти си уверен в Г'денед и Барнат, – прекрати започналия шум Р'март, Предводителят на Уейр Телгар.

Г'денед широко се усмихна.

– Искам Предводител на Иста да стане най-достойният, – каза Д'рам, възмутен от търсенето на скрит смисъл. – За мен Г'денед е доказал своята компетентност. Но искам и вие да се убедите.

– Справедливи думи. – Ф'лар вдигна ръка. – Не се съмнявам, че Г'денед има отлични шансове, но трябва да благодарим на Д'рам, в нашето неспокойно време неговото предложение е наистина великодушно. Ще съобщя за това на всички мои бронзови, но що се касае до Бенден, от нас ще участват само млади дракони, които досега не са участвали в брачен полет. Мисля, че би било несправедливо отсега да обричаме Барнат на неуспех... Как мислите?

– Нима Кайлит не от бенденските кралици? – попита Корман, владетел на холд Керун.

– Не, тя е дъщеря на Мират. В Бенден се излюпи Пирит, младшата кралица.

– Значи, Кайлит е кралица на Древните?

– Тя е кралица на Иста, – отвърна Ф'лар бързо, но твърдо.

– А Г'денед? Той също ли е от Древните?

– Аз се родих в това време – отвърна младия ездач. Съдейки по спокойния му тон, той не се стесняваше.

– Освен това Г'денед е син на Д'рам, – каза Варбрет, владетел на холда Иста. Той се обърна направо към Корман, сякаш това трябваше да премахне неизказаните съмнения на керунеца.

– Славен младеж от добър род, – отвърна Корман невъзмутимо.

– Обсъждаме не неговия род, а това, дали от него ще стане Предводител, – каза Ф'лар. – Според мен, Д'рам, това е добър обичай...

Джаксъм дочу нечия тиха забележка, от рода на, че това е единственото хубаво ни донесено от Древните – и се надяваше да го чул само той.

– Д'рам имаше пълното право, просто да постави на свое място, който и да е от ездачите в Уейра, – продължи Ф'лар, обръщайки се към лордовете и Майсторите. – Аз високо ценя неговото предложение да обяви за открит брачният полет на кралицата.

– Аз просто искам моят Уейр да бъде оглавен от най-достойният – повтори Д'рам, – и откритият полет е единственият начин да го постигнем. Единственият, верен и справедлив...

Джаксъм едва се пребори с желанието да изръкопляска. Можеше да прочете и одобрението върху лицата на присъстващите. Всички Предводители, изглежда бяха съгласни. Че как иначе – можеше да провърви и на някой от техните ездачи.

Джаксъм, се надяваше Барнат да успее да догони кралицата. Това щеше да докаже още, че и потомците на Древните са с отлична закалка. Кой ще посмее да отрече правото на Г'денед да възглави Иста, ако това право е спечелено в честна борба.

– Аз изразих желанието на Иста, – каза Д'рам, уморено повишавайки глас, за да бъде чул – в залата започнаха разговори. – Такава е волята на моя Уейр. Моите почитания Лордове, Майстори, Предводители, сега трябва да летя обратно към дома. – той направи общ поклон, отделно се поклони на Лесса – тя съчувствено го докосна по ръката – и тръгна към изхода.

За учудване и възторг на Джаксъм, присъстващите почетоха Д'рам като станаха и се поклониха. Предводителят на Иста, не повдигна глава и момчето се зачуди дали беше забелязал този знак на уважение.

– Моля да разрешите да се оттегля – у дома се нуждаят от моята помощ, – почтително се поклони Г'денед пред Предводителите.

– Г'денед... – започна Лесса, но младият ездач поклати глава:

– Ще съобщя на всички уейрове, когато Кайлит бъде готова за полет.

И бързо излезе след баща си.

Когато стъпките му стихнаха зад завоя на коридора, в стаята на съвета започна бурно обсъждане. Лордовете не бяха напълно уверени в нововъведението. Майсторите се разделиха в мненията. На Джаксъм му се стори, че Робинтън от по-рано знаеше за намерението на Д'рам; във всеки случай, менестрелът не се изказа нито за, нито против. Затова пък перспективата за открит полет уреждаше отлично Предводителите.

– Само Фанна да не умре днес, – чу се тиха забележка, на един от водачите на гилдии. – Смърт по време на излюпване е лош признак!

– Да не говорим, че ще ни развали пира, – долетя в отговор. – Аз си мисля, колко ли силен е драконът на Г'денед? А ако там се окаже някой от Бенденските бронзови...

При споменаването за храна, Джаксъм усети как стомахът му къркори. Той беше станал рано сутринта и веднага беше отлетял в Уейр Форт, а след завръщането в холда, му беше останало време само да се преоблече. Момчето тихичко започна да се измъква към изхода. Надяваше се да изпроси от жените в долните пещери, нещо за ядене.

– И само заради това ли ни събраха?... – В настъпилата тишина, скърцащият глас на лорд Бегамон прозвуча неочаквано силно. Нима Уейровете досега не са разбрали, кой е откраднал яйцето? – продължи той свадливо. – Или поне кой го е върнал? Мислех си, че именно това ще чуем днес!

– Яйцето беше върнато, лорд Бегамон, – каза Ф'лар, изпреварвайки Лесса.

– Това го зная отдавна, – продължи да бръмчи Бегамон. – Аз бях тук, когато това се случи. Присъствах на Раждането на Кралицата.

Ф'лар невъзмутимо поведе Лесса към изхода.

– Сега е друго Излюпване, добри ми лорде. Днес празнуваме щастливо събитие. Долу ни чака вино... – И двамата Предводители излязоха от стаята...

– Нищо не разбирам, – смутено се огледа Бегамон. – Аз си мислех, че днес ще ни съобщят нещо ново...

– Но те ни съобщиха, – каза Ф'нор, минавайки край него, хванал под ръка Брекке. – Д'рам се отказва от пълномощията на Предводител на Иста.

– Това не ме засяга! – лордът беше все повече се дразнеше.

– Това те засяга повече отколкото историята с яйцето, – отвърна Ф'нор.

– Мисля, че друг отговор няма да получиш, – усмихвайки се само с краищата на устните, подхвърли Робинтън.

– Но... нима нищо няма да предприемат по този повод? Нима просто така ще опростят на Древните подобно оскърбление?...

– За разлика от Лордовете, – намеси се в разговора Н'тон – ние ездачите нямаме възможността да си губим времето с отмъщения за сметка на основната ни задача – защитата на Перн от Нишките. Именно това е главното за нас.

– Стига, Бегамон. – Грока, владетелят на Форт Холд, хвана нератеца за ръка и го поведе със себе си. – Това си е работа на уейровете, а не наше. Те си знаят какво правят. Няма какво да им се месим. Върнаха яйцето – чудесно... Жалко само за жената на Д'рам! Лошо е, че се отказа от предводителството! Впрочем Ф'лар не спомена, но си мисля, че днес ще сервира бенденско... – Джаксъм видя как Грока търси някого сред гостите: – Аха, менестрел! Значи наистина ще има бенденско?

Робинтън потвърди и заедно с двамата владетели излезе навън. Момчето ги последва, но едва се спусна по стълбата, към него се прилепи Менолли:

– Какво стана? Разговаря ли с тях?

– С кого трябваше да говоря?...

– Лесса и Ф'лар говориха ли с Робинтън?

– Нямахше повод, – засмя се Джаксъм.

– Затова пък имаше маса поводи да не говорят. Така че, какво все пак се случи там?

Джаксъм се запаси с търпение и започна да разказва:

– Д'рам пристигна да помоли... тоест не, да съобщи, че се отказва от Предводителството на Иста... – Менолли кимна с така, сякаш това за нея не беше новост. Той каза, че иска да възроди старият обичай и да обяви първият брачен полет на кралицата открит за всички бронзови.

Менолли зяпна от учудване:

– И какво стана, не изпопадаха ли? Някой възрази ли?

– Само владетелите, – Джаксъм се усмихна. – От Предводителите – никой. Само Р'март каза нещо от рода на, че Г'денед е прекалено силен и е безсмислено да се състезават с него.

– Не познавам Г'денед, – каза Менолли. – Знам само, че Д'рам му е баща.

– Това нищо не означава.

– Така е.

– Д'рам все повтаряше, че иска Иста да има най-достойния Предводител и най-добрия начин да се постигне това е открит полет.

– Горкият Д'рам...

– Горката Фанна, искаш да кажеш?

– Не, горкият Д'рам. Жалко и за нас: той беше отличен водач... А нима майстор Робинтън нищо не каза? – попита Менолли.

– Говори с Бегамон.

– А с Предводителите?

– Казах, че нямаше повод?

– Те бяха близки приятели... но много несправедливо се отнесоха с него. Той им каза, каквото беше длъжен да каже: драконите не трябва да се бият с дракони!

Джаксъм беше съгласен с нея, но стомахът му закъркори и изненада момичето.

– Добре де, върви – махна с ръка тя. – Виждам, че нищо няма да кажеш докато си гладен.

Този пир не беше от най-забележителните, нито от най-веселите. На лицата на ездачите сякаш беше паднала някаква сянка. Джаксъм не се и опиваше да гадае, доколко тя беше свързана с „оставката“ на Д'рам и доколкото със събитията около яйцето. Честно казано, той вече не искаше да чува нищо за това. Къде ли можеше да седне?... В компанията на Менолли не се чувстваше особено добре. Не можеше да се отърве от чувството, че тя се досещаше, че той е донесъл яйцето обратно. И което беше по-лошо, тя мълчеше относно своите подозрения, сякаш нарочно го мъчеше, и го караше да се тревожи. Не искаше да бъде на една маса и с Ф'лессан и Миррим, които със сигурност ще забележат следата от изгарянето. А с Бенелек, въобще не се разбираше...

Иначе казано, Джаксъм изрядно се измъчи, докато си избираше място за сядане на горните маси, там където съгласно званието си, трябваше да седи. Така или иначе го разделиха с Менолли: веднага я отмъкна Охаран, менестрелът на Уейра – можеше да се чуят как пееха в дует, някаква нова музика. Би останал около тях, колкото да не стърчи сам, но лордовете и заедно с тях гордите родители на момчетата минали Впечатването вече поръчваха любимите си песни.

Рут, седеше навън и не можеше да се нарадва на новоизлюпените дракончета, за пълното му щастие не достигаше само привичното внимание на огнените гущери.

„Не им харесва да седят затворени в уейра при Брекке, – съобщи той. – Защо не могат да излязат навън? Рамот се нахрани и сега спи. Тя няма да разбере.“

– Не съм уверен, – каза Джаксъм, хвърляйки поглед към Мнемонт, свил се на кълбо върху широкия корниз.

Светещите очи на дракона блестяха като две звезди от другата страна на бенденската чаша, бавно потъваща във вечерния мрак.

В резултат, двамата с Рут се измъкнаха от угощението, веднага, щом приличието позволи. Вече кръжаха над Руат, когато Джаксъм се обезпокои: как ли щеше да се чувства неговият настойник, когато Фанна умре и кралицата ѝ премине в Помежду? И тази новина за оттеглянето на Д'рам! Джаксъм знаеше, че Литол уважаваше Старовремеца. Как ли щеше да се отнесе към съобщението за открит брачен полет?...

Литол само изхъмка, рязко кимна и попита, дали няма някакви новини относно кражбата на яйцето. Когато Джаксъм му разказа за недоволството на Бегамон, Литол отново изхъмка, този път с дълбоко презрение. А после попита, не може ли да достави яйца на огнени гущери – още няколко фермера се бяха обърнали към него с молба. Момчето обеща да разбере от Н'тон.

– В момента огнените гущери имат лоша репутация. Учудващо е, че има хора, които имат желание да ги гледат, – отбеляза младият Предводител, когато Джаксъм го попита. – От друга страна, може би точно заради това всички искат. Сигурно си мислят – щом сега на никого не са нужни, значи може ще успеем да се вредим... Не, сега нямам нито едно. Но виж, утре Уейр Форт, заедно с Уейр Високите Хълмове летят против Нишките – на север се очаква Валеж. Ако това беше над Руат, щях да те помоля да се включиш в Крилото на младите. Но при сегашните обстоятелства, не бих те съветвал. Разбираш ли?

– Разбирам! – отвърна Джаксъм. – Но... искаш да кажеш, че следващия път, когато Нишките падат над Руат, ще мога да летя?

– Трябва да обсъдя това с Литол, – усмихна се Н'тон – Той ме уверяваше, че ти ще бъдеш толкова високо над главата, че на нито един руатец няма да му мине в главата мисълта, че младия им владетел рискува живота си, там на небето. А значи и в Бенден нищо няма да узнаят.

– Много повече рискувам в наземната команда, с огнехвъргачка на гръб.

– Напълно съм съгласен, но по-добре е Ф'лар и Лесса да не знаят. Впрочем, К'небел дава много добри отзиви за теб. И Рут е именно такъв, какъвто казваш, – бърз, умен и много маневрен. Между нас казано, К'небел твърди, че белият наистина може да се завърти около края на опашката си. Той даже се опасява, че и другите ще поискат същото от драконите си и ще има пострадали.

И така, на следващото утро, когато Уейрът тръгна на бой, Джаксъм се отправи с Рут на лов, а после към езерото – да се измият и поплуват.

Огнените гущери чистеха шийните гребени на Рут, а Джаксъм внимателно разтриваше белега на крака му, когато драконът внезапно изхлипа. Момчето реши, че му е причинил болка, но изведнъж забеляза, че гущерите оставиха работата си. Вдигнали глави, те сякаш се вслушваха в нещо недостъпно за човешкия слух.

– Какво става? – попита Джаксъм разтревожено

„Жената умира“, – отвърна драконът.

– По бързо към къщи, Рут! По-бързо!

...Джаксъм здраво стисна зъби, когато студът Помежду го обгърна и мокрите дрехи залепнаха върху тялото му. Тракайки със зъби, той се огледа за стражевия дракон на скалите – странно, той спокойно се грееше на слънце, вместо да тъгува за мъртвата.

„Сега тя още не умира“, – каза Рут.

Джаксъм не разбра веднага, че драконът му самоинициативно се е върнал назад във времето.

– Обещахме да не правим това, Рут! – Джаксъм напълно разбираше изключителността на обстоятелствата, но не трябваше да нарушава дадената дума.

„Ти обеща. Аз не съм. Когато това стане, ти ще си нужен на Литол“.

Рут го остави в двора, и младият владетел, прескачайки през стъпалата, се втурна по стълбите в главната зала.

– Къде е Литол?... – нахвърли се върху прислужницата миеща пода. Тя го погледна уплашено и отвърна, че господарят Литол, изглежда е отишъл при иконома.

Джаксъм знаеше, че в работната стая на Бранд има няколко бутилки вино, но все пак взе още няколко от склада и хукна нататък по коридора.

Тежката вътрешна врата почти не го задържа: с лакът отметна резето и продължи по коридора.

Точно когато отвори вратата и влетя в стаята, малкият син гущер на Бранд, изпъна глава и замря, вслушвайки се в нещо.

– Какво става, владетелю Джаксъм? – възкликна Бранд и скочи на крака. Литол който седеше до него, неодобрително се намръщи и тъкмо се канеше да призове към ред, когато Джаксъм му посочи огнения гущер.

Малкият син гущер седна на задни лапки, с разгърнати криле и нададе пронизителен плачещ вик – така оплакваха умрелите, огнените гущери.

Восъчно бяла бледност заля лицето на Литол, и в този момент се разнесе също толкова пронизителният, раздиращ душата вик на Рут и ревът на стражевият дракон – реквиет за кралицата, завинаги отлетяла в Помежду.

С треперещи ръце Джаксъм наля вино и протегна чашата към Литол:

– Знам, че това няма да намали болката, – каза той. – Но може да се опиташ да забравиш, ... да не чуваш, да не си спомняш...

Глава 9

Началото на лятото: Гилдията на Менестрелите – холд Руат, 15.7.3

Първото предупреждение Робинтън получи от Зейр. Бронзовият, който спеше на перваза на прозореца, внезапно се събуди, прехвърча на рамото му и плътно обви опашката около врата му. На менестрела, сърце не му даваше да отстрани мъничето, само го накара да отслаби хватката:

– Ще ме задушиш, глупаче!

Зейр потри главата си в бузата на Робинтън и запищя: не беше на себе се.

– Какво ти има? – попита менестрелът. Погледна през прозореца и видя, как стражевият дракон се изправи на задни лапи и протръби. Изникналият във въздуха, огромен бронзов, отвърна и направи заход за кацане.

Някой почука на вратата зад гърба му и влезе, преди Робинтън да отговори. Той се обърна, канейки се да направи забележка. Пред него стоеше Менолли. Златната Красавица седеше на рамото ѝ, а Роки, Дайвър и Полл, се виеха наоколо, сякаш танцуваха.

– Това е Ф'лар! – почти извика Менолли.

– Виждам, момичето ми, виждам. Но не разбирам защо е тази паника?

– Паника? Не се паникьосвам, просто се вълнувам. Бенденци ни посещават за пръв път откакто изчезна яйцето...

– Тогава, покажи малко учтивост, и виж дали при Силвина няма да се намерят сладкиши в добавка към клаха. Уви – добави със съжаление, – прекалено рано е за вино...

– Според Бенденското време, не е толкова рано – подметна Менолли и излезе.

Робинтън я проследи с поглед и печално въздъхна. Сянката на отчуждението, легнала между менестрелите и Уейр Бенден, го караше да тъгува.

Но, по-добре беше да не мисли за това. Доколкото чу, Мнемонт отвърна достатъчно жизнерадостно на стражевия дракон. Какви ли вести носеше със себе си Ф'лар? И, което беше по-важно – знаеше ли Лесса,

къде в момента е Предводителят. Дали е одобрила пътуването му?

Мнемент се приземи – Ф'лар сигурно вече пресичаше полянката. Робинтън усети, че за това време, ще успее да събере притеснения за целия месец, започвайки от деня, в който отношенията между Бенден и Гилдията охладняха.

Менестрелът се доближи до прозореца и видя как Ф'лар влезе във вътрешния двор. Там спря и се обърна към един от младшите менестрели. След това вдигна глава и забеляза огнените гущери, накацали по целия покрив. Менестрелът се замисли, дали да не отпрати Зейр, докато Ф'лар е тук – нямаше нужда да го дразни.

Ф'лар влезе в Работилницата. През отворения прозорец долетя гласът му – говореше с някого. Силвина?... Не, по-скоро Менолли го беше причакала. И точно – той чу как тя разговаряше с Предводителя, докато се качваха по стълбите. Гласовете им бяха спокойни. Умно момиче, знае как да се държи...

– Представи си, Робинтън, – усмихна се Ф'лар, влизайки в стаята – Менолли ми каза, че гущерите й наричат Мнемент – „Най-великия“!

– И това само, когато не са много щедри откъм похвали. – Робинтън взе подноса от момичето. Тя излезе и затвори вратата. Робинтън знаеше, че така или иначе тя щеше да научи, какво са си говорили. Нейната Красавица, неслучайно не се отделяше от неговия Зейр.

– Предполагам, в Бенден всичко е наред? – попита той, наливайки клах на Предводителя.

– Благодаря, всичко е наред, – отвърна Ф'лар. Робинтън го гледаше с очакване и ездачът добави: – Има обаче една загадка, която ни тревожи. Надяваме се, че ти ще ни помогнеш да я разрешим.

– С удоволствие, стига да мога. – Робинтън покани Ф'лар да седне.

– Не можем да намерим Д'рам...

– Д'рам? – Робинтън беше искрено учуден. – Къде може да се е дянал?

– Знаем само, че е жив. Но къде е ...

– Нима Рамот не може да се свърже с неговия Тирот?

Ф'лар поклати глава:

– Страхувам се, че е направил скок във времето.

– Смяташ, че Д'рам се е скрил във времето?

– Това е единственото, което можем да предположим. Но не мисля, че се е върнал обратно в своето Време. Едва ли Тирот е способен да издържи такова пътешествие още веднъж. Ти сам знаеш, колко сили отнема това и от ездача и от дракона.

– Впрочем, това можеше да се очаква... – бавно каза Робинтън: умът му вече прехвърляше различни варианти.

– Да, – съгласи се Ф'лар.

– Не е ли могъл да отлети в Южния Уейр?

– Не, Рамот веднага щеше да го намери там. А, Г'денед изследва Иста много години назад, още до началото на Преминаването. Той мислеше, че баща му ще остане на паметно за него място.

– Лорд Уорбрет предлагаше на Д'рам която и да е пещера, на южния бряг на остров Иста. Стори ми се, че той беше доволен... – Но Ф'лар поклати глава и менестрелът се замисли: – Впрочем – даже много...

Ф'лар се изправи и направи няколко крачки из стаята.

– Имаш ли някакви предположения, къде може да се е дянал? Ти му беше приятел. Може би, ще си спомниш нещо, което да ни доведе до някаква следа?

– В последно време, той разговаряше много малко. Просто седеше до Фанна и я държеше за ръката, – каза Робинтън. Колкото и да беше привикнал към мисълта за скоротечния човешки живот, верността на Д'рам към стопанката му и неговата мълчалива тъга при смъртта ѝ, го караха да се просълзява. – Зная, че Грока и Санджел също предлагаха гостоприемството си. А освен това, той би могъл да се оттегли на всяко едно място на Перн и навсякъде с радост ще бъде приет. Но изглежда е предпочел да остане насаме със спомените си... може ли да те попитам Ф'лар, защо го търсите?

– Няма конкретна причина, просто се безпокоим за него.

– Олдайв спомена, че Д'рам е с напълно здрав разсъдък, ако това имаш предвид.

Ф'лар се намръщи и нетърпеливо отметна перчема си.

– Честно казано, Лесса много се притеснява. Когато нашата кралица не можа да намери Тирот, Лесса предположи, че Д'рам е отишъл някъде по-далече във времето, за да не ни натъжи със своето самоубийство. Аз мисля, че това е напълно в негов стил.

– Той сам направи избора си, – меко каза Робинтън.

– Зная. И никой не си и мисли да го осъжда, но ето че Лесса, не може да си намери място. И освен това, въпреки че Д'рам предаде водачеството и пълномощията си, неговите знания и опит са безценни. Особено сега. Той е уважаван... Накратко казано, той ни е нужен. Трябва да се свържем с него.

Робинтън си помисли, че може би той съзнателно се е скрил там, където няма да е лесно да бъде намерен. Но, Д'рам да се откаже да

служи на Перн и на ездачите – такова нещо не можеше да се случи.

Но на глас каза:

– Може би му трябва време за да се съвземе.

– Той много се измъчи, докато се грижеше за Фанна, – отвърна Предводителят. – Ти сам прекрасно знаеш. А ако сам се е разболял? Кой ще му помогне?

– Извинявай за напомнянето, – внимателно каза Робинтън, – но Брекке не се ли опита да го намери с помощта на огнените гущери. Със своите и с тези които живеят в Уейр Иста?

Ф'лар се усмихна:

– Че как иначе! Тя настояваше да пробва. Но нямаше никакъв резултат! Разбираш ли, на гущерите, както и на драконите за начало им трябват някакви ориентири. А какво можем да им дадем?

– Нямам предвид, да ги изпращаме някъде. Просто да ги помолим, да си припомнят самотен бронзов дракон.

– За какво да ги помолим? Да си припомнят? – Ф'лар недоверчиво се разсмя. – Че те въобще могат ли да помнят?

– Сериозен съм Ф'лар. Те пазят много спомени. Откъде например, биха могли да знаят, че Червената Звезда... – Зейр протестиращо запищя и така се завъртя на рамото на Робинтън, че го одраска по врата с крилото си. – Ето, сам виждаш, споменеш ли я пред тях... Още преди полета на Ф'нор и Кант, всички огнени гущери знаеха, че ТЯ е смъртно опасна и не може да бъде достигната. Колкото и да съм ги питал, те повтарят само едно – някога всички са се страхували от нея. Кой е бил това, и как са могли да го запомнят? Техните предци, когато предците на сегашните ездачи, са се опитали да шурмуват Червената Звезда? Ф'лар замислено гледеше Майстора.

– Това не е първият случай – продължи той – когато спомените им се потвърждават. Майстор Андемон предполага, че е напълно възможно гущерите да помнят всички необичайно, на което дори и само един е бил свидетел. Животните, в края на краищата се ръководят от инстинкти. Може би и сега си имаме работа с някаква разновидност на инстинкт?

– Нещо не ми е много ясно, – каза Ф'лар, – по какъв начин ще използваш спомените на огнените гущери в търсенето на Д'рам.

– Много просто. Ще ги помоля да си припомнят, не са ли видели, самотен бронзов дракон. Гледка достатъчно необичайна, за да бъде забелязана и запомнена! – На лицето на Ф'лар се отрази съмнение и Робинтън добави: – Уверен съм, че ще се получи, особено, ако помолим

Рут да поговори с тях.

– Да. Единствено от него не се страхувах, когато ги беше нападнал страхът от драконите. Те буквално го обсаждаха. Джаксъм ми разказваше, че където и да се появят, гущерите веднага се домъкват за да си поприказват с Рут. Сред тях все ще има поне един, който да си спомни, това което ни е нужно.

– Ако това помогне да разсеем страха на Лесса, – каза Ф'лар, – готов съм да забравя неприязънта си към тази летяща напаст.

– Ще ти го напомня. – Робинтън се усмихна.

– Ще полетиш ли с мен в Руат? – попита Предводителят.

Робинтън мигновено си припомни белега на физиономията на Джаксъм. Разбира се, всичко беше отдавна зараснало, но менестрелът не можеше да си спомни, дали ездаческото обучение на младия владетел, беше съгласувано с Бенден. И предложи:

– Може би първо трябва да проверим, дали Джаксъм си е у дома?

– Че къде другаде може да бъде? – намръщи се Ф'лар.

– Той често пътува по околностите, изучава земите на холда си, а също така се обучава при Фандарел...

– Вярно. – Ф'лар разсеяно погледна покрай менестрела в прозореца и след миг заяви. – Не, Мнемент казва, че Рут си е у тях. – И добави с усмивка. – Виждаш ли, че и аз имам кого да помоля да изпрати съобщение.

Оставаше само да се надява, че Рут щеше да се окаже достатъчно досетлив да съобщи на Джаксъм, че Мнемент се е свързал с него. Най-добре щеше да е да изпрати Зейр в Руат, но нямаше уважителен повод. А не му се искаше да рискува отново отношенията си с Ф'лар.

– Твоят вестител е много по надежден и обхватът му е доста по-голям жицата на Фандарел, – каза менестрелът, надявайки дебелата куртка от кожата на див уер пазач и летателния шлем. – Фандарел, впрочем прокара своята линия до самите мини на Кром.

Той почтително пропусна Ф'лар напред.

– Знам, – отвърна той. – Това е още една причина, заради която ни е необходим Д'рам.

– Наистина?

Вежливият въпрос, накара Предводителя да се размее така искрено, че Робинтън започна да се надява, че старата им дружба е на път да се възстанови.

– Нима Никат още не е идвал при теб, Робинтън, и не искал веднага да тръгнеш на юг, за да огледаш мините?

– Същите, откъдето Торик се снабдява с руда?

– Мислех си, че знаеш за това.

– Зная, че Никат се безпокои от изтощаването на мините. По негови думи, тукашната руда става все по-лоша. Фандарел е притеснен още повече – на него му трябват качествени материали...

– Щом само пуснем гилдиите на Южния, след тях веднага ще тръгнат Лордовете... – Ф'лар неволно понижи глас, макар дворът, който пресичаха да беше пуст.

– Целият Северен Перн спокойно ще се побере в Южния континент и даже ще остане място. Ние сме се докоснали само до края му, Ф'лар. Ох, черупки! – Робинтън се удари по челото. – Разбрах! Вече знам къде е Д'рам.

– Какво?

– В крайна сметка, знам къде може да е отишъл.

– Казвай, Робинтън!

– Остана само да изясним – кога... И само Рут може да ни помогне.

Те вече се приближаваха до Мнемент. Зейр кръжеше над главата на Робинтън, тревожно пискаше и се стараеше да се държи по-далече от бронзовия дракон.

– Летя в Руат за да видя белия дракон, Рут, – каза му Робинтън. – Идвай с нас глупаче.

– Мнемент няма нищо против Зейр, – отбеляза Ф'лар.

Робинтън въздъхна:

– Обратното, страхувам се не мога да твърдя.

В кафявите очи на ездача проблясна искра гняв:

– Нито един дракон не е горил гущери!

– Ти имаш предвид – ни един тукашен дракон, – меко възрази Робинтън. – Но всички огнени гущери помнят, че някога и някъде това се е случило. А те разказват само за това, на което са били свидетели.

– Добре де, – съгласи се Предводителят. – В Руат и ще се опитаме да изясним дали не са видели Д'рам.

Изглежда огнените гущери все още им бяха болна тема. Робинтън поклади тъжно глава, докато се качваше по рамото на Мнемент. Той би бил радостен, ако Зейр спреше да се страхува от бронзовия.

Джаксъм и Литол вече стояха на стълбите на холда, когато Мнемент назова името си на стражевия дракон и направи кръг над двора, преди да кацне. Докато си разменяха стандартните поздравления, със стопаните, Робинтън внимателно се вглеждаше в лицето на Джаксъм, търсейки белега от изгарянето. Но такъв не се виждаше и менестрелът

за момент си помисли, че гледа другата буза. Можеше да се надява, че и раните на Рут са зараснали толкова успешно. Макар, че, Ф'лар, прекалено зает с търсенето на Д'рам, няма да специално да оглежда за следи от Нишки момчето и дракона му.

– Рут казва, че Мnement е дошъл специално за да го види – Джаксът беше разтревожен. – Да не се е случило нещо?

– Надяваме се, че с негова помощ ще намерим Д'рам.

– Д'рам? Но нима той не... – Джаксът млькна и развълнувано погледна Литол. Той се намръщи и поклати глава.

– Не, но се е скрил някъде във времето, – каза Робинтън. – Мислех си, ако Рут попита огнените гущери, те може би ще си припомнят нещо...

Джаксът хвърли бърз поглед към менестрела и той се учуди – момчето изненадано и като че ли уплашено.

– Просто си спомних, – добави той, давайки му време да дойде на себе си. – че те често разказват на Рут странни неща.

– Може би, те знаят къде се намира, – промърмори Джаксът. – Но колкото до времето...

– Струва ми се, че знам къде е Д'рам. Може ли това по някакъв начин да ни стане отправна точка и за времето?...

– Нещо не ми стана ясно, за какво става въпрос. – Литол гледаше ту единия, ту другия. – Но, ще ми обясните после!

Той покани гостите вътре в холда, в една малка самостоятелна стаячка. Там на масата вече чакаха, хляб, вино, сирене и плодове.

– Сега всичко ще ти обясня, – обеща Робинтън и посегна към каната с вино.

– Само внимавай да не ти пресъхне гърлото. – Джаксът се приближи и напълни чашата на менестрела. – Това е бенденско, Майсторе. В Руат на почетните гости поднасят само най-доброто...

– Момчето расте, Литол, – Ф'лар одобрително кимна и вдигна чашата си.

Изведнъж във въздуха се появи Зейр и кацна върху рамото на Робинтън. Опашката му здраво обви шията менестрела и започна да писка неспокойно, сякаш, нещо би могло да се случи по време на полета с „най-великия“. Наложил се Робинтън да се извини пред слушателите и да успокои бронзовото мъниче. Когато Зейр най-после замълча, менестрелът обяснил на Литол теорията си, според която, огнените гущери, имаха обща памет и съхраняваха разнообразна информация, с което се обясняваше и страхът им пред Червената Звезда. Освен това, те бяха способни

да предават силни емоции. Доказателство беше зовът на Брекке, достигнал до Кант в онази ужасна нощ. И накрая, начина по който всички преживяваха кражбата на яйцето – не можеха да си намерят място, докато не беше върнато! През цялото време го виждаха в черна пустота и като че ли помнеха как драконите ги изгарят. Робинтън няколко пъти бе чувал от Джаксъм, че огнените гущери без прекъсване предават на Рут невероятни картини. Така че, ако това толкова удивително свойство не се дължи на сънищата на някой изтегнал се на припек гущер – тук на Робинтън се наложи да успокоява наново Зейр. – те имаха отлична възможност да се убедят с помощта на Рут. Проблемът беше там, че Драм се е скрил неизвестно къде, и най-вероятно се е преместил във времето, там където дори и Рамот не може да го намери. Това много разстройва и Лесса и Кралицата. Те се опасяват да не му се е случил нещо лошо. Оттеглянето му си е оттегляне, но Драм все още има място на Перн, в това време.

– От друга страна, – каза Робинтън, – в течение на последните Обороты имаше няколко случая, когато аз... – той погледна Ф'лара, искайки разрешение и когато той кимна, продължи – пътувах на юг. В едно от тези пътешествия заедно с Менолли, буря отнесе лодката ни далече на изток. Едва не потънахме, но се добрахме до прекрасен залив. Представете си: бял пясък, дървета обкичени с червени плодове, златни и сребърни рибки, стрелкащи се в лазурната вода... Топло слънце и ручейче, чиято вода ми се стори по-сладка и от вино... – Майсторът многозначително погледна своята празна чаша. Джаксъм се засмя и я напълни. – Веднъж разказах на Драм за това място. Вече не помня в каква връзка, но разказът ми беше достатъчно подробен, за да може умен дракон като Тирот, без проблем да я открие.

– Предполагам, че надали Драм ще поиска да усложнява живота на някого, – каза Литол. – Най-вероятно е преминал във времето, когато на Южния все още нямаше Старовремци. Скок от десет – дванадесет оборота е напълно по силите на Тирот...

– Не мисля, че е толкова просто – Ф'лар беше настроен скептически. – Дори ако допуснем, че тези малки твари помнят важни събития, случили се с предците им, надали някоя от тукашните ще е полезна. – той кимна към Зейр. – Нито един от тях няма предци по тези места.

– При Рут долитат гущери от най-различни места, – каза Робинтън и се обърна към младия владетел за потвърждение.

– Според мен, Ф'лар е прав, – отвърна Джаксъм.

– Значи, ще се наложи да летиш до залива. Сигурен съм, че

местните огнени гущери ще се съберат при Рут.

– Искате да отида на Южния континент?...

Робинтън забеляза недоверчивия интерес в очите на Джаксъм. Очевидно вече беше открил, че животът не е само битки с Нишките...

– Не го одобрявам, – каза Ф'лар. – Съвсем не искам да нарушаваме договора си с Древните. Но, изглежда друг начин да намерим Д'рам няма.

– Заливът е достатъчно далеч от Южния Уейр, – добави Робинтън, – а знаем, че Древните не обичат да се отдалечават много.

– Преди известно време се отдалечиха! – гласът на Ф'лар трепна от гняв. И Робинтън въздъхна, разбирайки, че още са далеч от пълно помирение с Бенден.

– Литол! – обърна се към Управителя Предводителят. – За малко да превиша пълномощията си. Ще ми позволиш ли да възложа на Джаксъм търсенето?

Литол поклати глава:

– Нека владетелят Джаксъм реши сам.

Ф'лар се намръщи. Не беше очаквал такова развитие на разговора. После се усмихна:

– Твоето решение, владетелю Джаксъм?...

С похвално, според мнението на Робинтън достойнство, момчето отвърна:

– Гордея се, че се обърнахте към мен за помощ, Предводителю.

– Предполагам, тук в холда нямате карта на Южния континент? – попита Ф'лар.

– Напротив, имаме, – отвърна Джаксъм и побърза да обясни: – Фандарел ни учеше да копираме карти...

Картите бяха, разбира се непълни. Ф'лар веднага позна в тях копията на тези, направени още от Ф'нор, когато той отведе драконите от първото люпило на Рамот на Южния континент, десет оборота назад, за да могат да пораснат до началото на Преминаването на Червената Звезда.

– Аз имам по-подробни карти – небрежно подхвърли Робинтън. Надраска бележка за Менолли, завърза я за нашияника на Зейр и го изпрати в Работилницата на Менестрелите.

– Искаш да кажеш, че той ще донесе картите? – недоверчиво и с леко презрение попита Ф'лар. – Брекки и Ф'нор ми надуха главата с приказките си за това колко са полезни...

– А, не. Те са прекалено важни. Подозирам, че Менолли ще помоли стражевия дракон да я доведе тук. – въздъхна Робинтън, съжалявайки,

че в бележката забрави да спомене, колко важно е да използва гущерите – трябваше да се използва всяка възможност да се промени мнението на Предводителя.

Ф'лар изведнъж попита:

– Много ли си пътувал във времето, Джаксъм?

Момчето почервения. Робинтън даже трепна, забелязвайки тънката линия на белега по бузата му. За щастие той седеше полуобърнат и ездачът не виждаше тази страна на лицето му.

– Аз... – промърмори Джаксъм, заекна и почервения още повече. – Аз...

– Спокойно, момче, още не съм виждал нито един млад ездач, който да не използва този трик, за да успее да стигне някъде навреме. Просто искам да разбере доколко е развито чувството за време на Рут. Някои дракони въобще не го притежават!

– Рут винаги точно знае, в какво време се намира, – отвърна гордо Джаксъм. – Бих казал, че има най-добрата памет за време на Перн!

Ф'лар мълча доста дълго обмисляйки чутото. После попита:

– Пробвал ли си големи скокове във времето?

Джаксъм кимна виновно, хвърляйки поглед на Литол, но лицето на Настойника му беше безизразно.

– И никакви колебания по време на скока? Никакви прекалено дълги задръжки в Помежду?

– Не, Предводителю. А и какви трудности могат да възникнат, когато скачаш през нощта?

– Не съм сигурен, че те разбрах...

– Имам предвид уравненията на Уонзър. Ти беше в Работилницата на Ковачите, когато той ги представяше... – Ф'лар гледаше учудено, не разбирайки нито дума и момчето обясни: – Ако отчетем местоположението на основните звезди на небето, можем да дадем много точни ориентири...

– Особено при скокове нощем – промърмори Менестрелът. На него също не му беше дошло наум, че уравненията на Уонзър могат да се използват по такъв начин.

– Не бях се сетил за това. – каза Ф'лар.

– Това вече се е случвало – усмихна се Робинтън. – При това в твоя Уейр.

– Лесса беше изучила разположението на звездите на гоблена, преди да направи скока си в миналото, нали?

– В това време зад прозореца се разнесе шум от криле.

– Умно момиче, – прошепна Робинтън на Джаксъм. И каза: – Пристигнаха! – Кой? Менолли?

– Не, Предводителю, – тържествено каза Джаксъм. – Зейр, трите бронзови на Менолли и кралицата й. Вижте, за гърбовете им са завързани картите!

Зейр влетя пръв, пискайки учудено и сърдито. След него влетя и четворката на Менолли. Малката кралица закръжи из стаята, карайки се нещо на останалите. Зейр послушно кацна на рамото на менестрела, но останалите продължаваха да пицят и кръжат. Робинтън и Джаксъм неуспешно се опитваха да ги накарат да кацнат. Ф'лар наблюдаваше сцената с насмешка, а Литол, както обикновено – безстрастно.

Най-накрая, разбрал, че неговите безплодни опити да хване кралицата само размиваха предводителя, Джаксъм отчаяно повика дракона си:

– Рут! Кажи на Красавица, да спре да се паникьосва и да кацне на ръката ми!

Кралицата протестиращо писна, и все пак кацна, но на масата. След нея кацнаха бронзовите и Джаксъм внимателно свали картите от гърбовете им. Едва успя да го направи и те излетяха през прозореца. Красавица още веднъж изписка, сякаш каза на присъстващите, какво мисли за тях и също излетя. Зейр изчирика нещо с извинителен тон и скри главата си в косите на Робинтън.

– Както виждаш – каза той, когато в стаята настана спокойствие, – огнените гущери пристигнаха навреме.

– За пристигане, пристигнаха, но едва ги накарахте да дадат картите! – размя се ездачът – Много благодаря, но не желая половин ден да споря с тях за всяка донесена бележка!

– Това е защото Менолли я нямаше тук – намеси се Джаксъм. – Красавица не знаеше на кого може да се довери... Не се обиждай, Ф'лар.

– Аха, ето тази която ни трябва – измъкна един от листовете менестрелът. Разгъна го и помоли останалите да подредят другите листове. Прегънатите краища затиснаха с плодове и чаши.

– Изглежда, – тихичко отбеляза Литол, – че доста често вятърът те е издухвал от курса.

– И не само мен, – чистосърдечно си призна Майсторът. – Ето тук и тук използвах сведения, получени от жителите на приморските холдове – той посочи западната част на картата, където детайлно беше нарисувана сложната крайбрежна линия. – Това е работа на Идаролан и капитаните му. – Той се замисли дали да не разкаже за помощта, която оказаха

на Идаролан, огнените гущери, но реши да бъде предпазлив и продължи:

– Торик и фермерите му изучават земите си. Доста подробно са нарисували тази част... – прокара пръста си по полуострова, където се намираше Уейра и прилежащите му територии.

– А къде са мините, от които Торик се снабдява с руда?

– Тук. – Робинтън показва маркирана гориста местност на запад от населените места и далеч от морето.

Ф'лар замислено прокара пръст по пергаментата от мините до холда.

– А къде е твоят залив?

– В този район. – Робинтън показва място на картата, отдалечено от Южния Уейр, примерно на такова разстояние, както Руат от Бенден. – На тази брегова ивица има много малки заливчета... Не мога да кажа точно кой е, но е в този район.

– Прекалено общи указания. – промърмори Ф'лар. – На драконите ще им трябва нещо по-конкретно.

– Точно от залива се вижда конусовидна, напълно симетрична по форма планина. – Зейр беше там с мен и може да даде на Рут прекрасни ориентири. – менестрелът намигна незабелязано на Джаксъм.

– Рут може да вземе ориентири от огнен гущер? – учуди се Ф'лар. Източникът му се струваше крайно ненадежден.

– Вече го е правил, – отвърна момчето, и Робинтън забеляза в очите му усмивка. Интересно, къде ли бяха водили гущерите белия дракон?... Може би Менолли щеше да знае?

– Вие, какво! – внезапно попита Предводителят. – Да не сте направили заговор за възстановяване на добрата репутация на огнените гущери?

– Според мен сме се събрали да предприемем нещо, относно изчезването на Д'рам. – отвърна менестрелът с лек укор.

Ф'лар изхъмка и отново се наведе над картата.

– Всичко зависи от Рут, – продължи Робинтън. – По-скоро от това, дали огнените гущери от Южния ще искат да говорят с него.

– Ако не искат, можем да правим пробни скокове назад във времето, там в залива. – предложи Джаксъм.

– Ако, – поправи го ездачът. – успееш да намериш този който ни трябва.

Разговорът отново се завъртя около паметта на гущерите. Бенденският Предводител не искаше да се съгласи с това, че могат да си спомнят. Техните разкази Ф'лар смяташе за безпътни измислици, ако не и

откъслечни остатъци от сънища. Робинтън възрази, че основата на въображението е паметта, а без нея всякакви измислици са невъзможни... и спорът се проточи чак до вечерта.

– Заседях се прекалено дълго, – каза Ф'лар. – Джаксъм, бъди много внимателен, когато ще скачаш във времето и в никакъв случай не подлагай на риск нито себе си, нито дракона. Ако не може да намериш залива, не си хаби силите, а се връщай веднага. А откриеш ли Д'рам, постарай се да отбележиш времето и мястото и веднага се върни в Бенден за да ми дадеш ориентирите. И още нещо, постарай се Д'рам да не те забележи. Не е необходимо да го безпокоим излишно...

– Мисля, че можем да се доверим на дипломатичността му. – обади се Робинтън, – неговото благоразумие е извън всяко съмнение...

Кой знае защо Джаксъм ужасно се смути и менестрелът побърза да му отвлече вниманието, като го накара да сгъне картите. А на тръгване го посъветва да се наспи добре и сутринта рано да се появи в Работилницата за водач.

Когато Мнемент и ездачът му доставиха Робинтън пред дома му, той се сбогува с тях, ограничавайки се само в рамките на обикновената учтивост. Нуждите на Перн бяха довели Предводителя на Бенден в Работилницата на Менестрелите. Това беше много добре. А бързането можеше само да навреди.

Майсторът гледаше след дракона докато се издигаше над стражевите скали, а когато изчезнаха в Помежду Зейр зае обичайното си място на рамото му. Изведнъж във въздуха изникна Красавица и се нахвърли на бронзовия със сърдита писъци. Той нищо не отвърна и Робинтън неволно се усмихна. Изглежда, Менолли нямаше търпение да чуе, как е свършило пътуването му. Разбира се, тя нямаше да му досажда с въпроси, но нищо не ѝ пречеше да изпрати малката си кралица да разпита Зейр. Чудесно момиче, може би щеше да се съгласи да попътува малко с Джаксъм. Не беше споменал за нейното участие в приключението му в присъствието на Литол, тъй като много отдавна Ф'лар го беше предупредил да пази в тайна посещенията си на Южния континент. Само с Зейр, Джаксъм може да не намери точния залив, но с Менолли, която беше с него по време на бурята, нямаше да има проблеми. Но колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре...

На другия ден, когато менестрелът разказа на Джаксъм за допълнителните мерки, той леко се учуди, но изпита и явно облекчение.

– И запомни, младежо, това че с Менолли сме стигали чак толкова на юг не е за чужди уши. А и така случилото се плаване съвсем не бяхме

го планирали.

Менолли се засмя:

– Аз те предупреждавах, че идва буря.

– О, да! Ако забеляза, от тогава винаги се доверявам на преценката ти за времето... – Менестрелът се намръщи, припомняйки си трите дни, когато лежеше повален на дъното на лодката от морската болест, а момичето държеше руля...

Той се отказа да им дава допълнителни напътствия, само се увери, че са се запасили с достатъчно храна от кухнята и им пожела да се завърнат с добри вести.

– За местонахождението на Д'рам? – правейки се на ударена попита Менолли. – Или за това, колко добре са ни помогнали огнените гущери?

– И за двете, непослушно момиче! Хайде тръгвайте!

Той не се реши да пита Джаксъм, защо токова го бяха смутили подмятанятия за скоковете във времето и неговото благоразумие. А когато съобщи на Менолли решението си да я изпрати с него заедно с огнените си гущери, тя неочаквано се беше разсмяла и само поклати глава в отговор на въпроса му, какво толкова смешно има. Какво ли си бяха наумили тези двамата?...

Робинтън гледаше след белия Рут, който по спирали се издигаше в небето и мислено прехвърляше в ума си всичко, което би могло да му помогне да разбере отношенията между Джаксъм и Менолли. Добродушните шушукания, шеговитото изясняване „кой е по-важния“... Приятели, нищо повече. А Менолли би станала чудесна стопанка на холд Руат ... стига наистина да бяха достатъчно привързани един към друг. Само, ако бяха...

Майсторът се наруга, за това, че е започнал да си вре носа чуждите работи и отново се върна към скучните си задължения на водач на гилдията... Така и така ги беше занемарявал достатъчно дълго.

Глава 10

Гилдията на Менестрелите – Южният континент, вечер по времето на Уейр Бенден, 15.7.4

Когато Рут излетя от полянката, Джаксъм усети голямо облекчение, примесено с вълнение и вътрешно напрежение – както винаги преди голям скок в Помежду. Красавица и Дайвър седяха на раменете на Менолли, а Роки и Полл се бяха разположили на раменете на момчето. Именно те четиримата бяха съпровождали менестрелите в пътешествията им. Джаксъм така и не се решаваше да попита, какво са правила на Южния континент. Как да е, пътуването с лодка може да разбере, все пак Менолли беше морско чедо и отлично се справяше с платната, но да тръгнат неподготвени... Оставаше само да гадае, дали тя е споделила с Менестрела подозренията си, за ролята на Джаксъм при връщането на яйцето...

Те преминаха Помежду, първо към Нератския нос и направиха няколко кръгчета над него, за да могат Менолли и гущерите ѝ да се концентрират върху заливчето. Джаксъм искаше да се върне във вчерашната вечер – беше изгубил няколко часа изчислявайки положението на звездите на Южното полукуълбо. Но Робинтън го убеди да прибегне до този вариант само, ако Рут не може да се ориентира в картината, която ще му предадат Менолли и гущерите.

За голямо негово неудовлетворение, Рут заяви, че момичето му е дало много ясни ориентири. Така не му остана друг избор, освен да преминат Помежду.

Още с пристигането им го изненада атмосферата – въздухът беше нежен, чист и доста по-сух отколкото в Южния Уейр ...тогава... Рут плавно се плъзна над малкия залив, предвкушвайки възможността да поплува. Пътеводният планински връх сияеше в далечината – безметежен и с удивително правилна форма.

– Бях забравила колко е хубаво тук, – въздъхна Менолли в ухото му.

Водата отдолу беше толкова прозрачна, че през нея можеше да се види дъното. А отпред се извиваше идеалният полумесец на белия плаж обрасъл с дървета отрупани с жълти и червени плодове.

Докато се снижаваха, момчето успя да забележи, че гората се

простира като гъст килим до самото подножие на далечният връх. А от двете страни на залива имаше още две заливчета, не с толкова съвършена форма, но също така девствени на вид.

Рут заразмахва криле над пясъка и помоли ездачите си да слязат – нямаше търпение да скочи във водата. Джаксъм нежно го погали по носа:

– Давай! – и не можа да сдържи смеха си, когато белият дракон припряно се обърна и побягна към водата.

– Пясъкът е горещ, както на Люпилната площадка! – Менолли заприпка по нажежения пясък, към сянката.

– Е, не чак толкова. – Джаксъм тръгна след нея.

– Краката ми са чувствителни. – Менолли седна по дърветата. Огледа се и се намръщи с досада.

– Какво, никакви признаци ли няма? – попита момчето.

– От присъствието на Д'рам?

– Не, от огнени гущери.

Менолли отвори торбичката с храната:

– Доколко съдя по моите, след като се нахранят, което най-вероятно са направили тукашните сутринта, спят. Впрочем, докато не си седнал, бъди така добър и откъсни от онези червени плодове, от това дърво, там са по-узрели.

Сочните и узрели плодове щяха да стигнат за храна на цял холд. Джаксъм откъсна, колкото можеше да носи и ги домъкна под дървото. Той знаеше, че менестрелката много ги харесва. Рут се гмуркаше в залива, пляскаше с опашка и вдигаше вълни. Четирите огнени гущера шумно кръжаха около него.

– Сега има прилив, – каза Менолли. Отхапа част от червения плод и заби зъби в ароматната пълна със сок вътрешност. – Ох, колко е сладко! Джаксъм, защо тук всичко е толкова вкусно?

– Забраненият плод, предполагам, – усмихна се той. – Да не би приливът да влияе на появата на огнените гущери?

– Не зная. Но със сигурност Рут трябва да го направи...

– Значи, трябва да почакаме, докато му обърнат внимание?

– Така ще е най-лесно.

– А точно в тази част на южния дали има огнени гущери?

– Нима не съм ти казала? – Менолли се опита да имитира разкаяние. – Видяхме кралица в брачен полет. Бронзовите ми за малко да хукнат след нея. Да знаеш как ругаеше Красавица!

– Може би има още нещо, което сте забравили да ми кажете?

Менолли ехидно се усмихна.

– Старите ми спомени също предизвикват асоциации. Ако нещо ти потрябва, ще се опитам да си припомня.

Джаксъм само се усмихна в отговор. Беше толкова топло, че той свали летателното яке и шлема. Рут се наслаждаване на банята си и не бързаше да излиза от водата. Четирите гущера също се гмуркаха и пицяха възбудено.

Ставаше все по-горещо. Белият пясък отразяваше слънчевите лъчи, вълните топъл въздух проникваха под сянката на дърветата. Джаксъм не можеше вече да гледа равнодушно прозрачните морски вълни, смъкна панталоните и ризата, и хукна през горещия пясък към водата. Не успя да се отдалечи и на една драконова дължина, когато след него скочи и Менолли.

– Само да не изгорим на слънцето, – каза тя. – Миналия път така здраво изгорях, че кожата ми се смъкваше на ленти, като на пещерна змия!

Рут изплува до тях продуха ноздрите си и едва не ги потопа с един размах на крилете си. Добре, че бързо протегна опашката си за която двамата се хванаха смеейки се.

Когато, уморени и щастливи се измъкнаха на брега, Джаксъм се загледа в Менолли. Менестрелката беше по-стройна от Корана – с подълги крака и не толкова пълна в бедрата. А и се движеше толкова грациозно, че момчето не можеше да откъсне очи от нея. Тя облече ризата без ръкави, обу панталонки, срязани малко над коленете и се захвана да суши късо подстриганата си коса. Джаксъм повече я харесваше, когато беше с дълга коса, но на нея вече често и се налагаше да лети върху дракони – трудно е да скриеш такава коса под летателен шлем.

Двамата изядоха по един голям жълт плод, такива момчето никога не беше опитвало, а и в устата му все още беше солено от морската вода.

Рут най-накрая излезе от водата и се изтръска, измокряйки ги от глава до пети.

„Бързо ще изсъхнете,“ – отвърна той на протестите им. – „Тук е горещо като в Керун.“

Джаксъм бързо погледна към Менолли, сякаш тя би могла да чуе невнимателното подмятане на дракона. За негово успокоение тя си имаше друго занимание – ругаше и се отърсваше от мокрия пясък.

– Не е проблема във водата – каза той на дракона си, преди да се изтегне под дебелия сянка. – А в това, че целите ни засипа с пясък.

Нямаш съвест и това си е.

Рут се изтъркала в сухия, чист пясък и блажено замря на слънцето. Уморените огнени гущери тихичко чуруликайки се настаниха около него.

На Джаксъм му мина мисълта, че трябва да остане буден в случай, че се появят някои от местните гущери. Но умората, храната, слънцето и чистият въздух си казаха думата – и той заспа.

„Не мърдай, – разбудиха го мислите на Рут. – Имаме си гости“.

Джаксъм лежеше на хълбок, сложил лявата ръка под бузата си. Бавно отвори очи и потърси с поглед дракона. На пясъка до него седяха три бронзови, четири зелени, син и две кралици. На никой от тях нямаше нашийници или цветни маркери. Докато момчето ги оглеждаше, долетя кафяв и кацна до една от кралиците. Те докоснаха носовете си, а после изпънаха шии и заразглеждаха Рут. Главата на дракона лежеше на пясъка, точно пред тях, а клепачите му бяха едва едва отворени.

Красавица, която дремеше от другата му страна скочи на рамото му и започна на свой ред да оглежда непознатите.

„Попитай ги, дали не си спомнят самотен бронзов дракон“ – мислено помоли Джаксъм Рут.

„Вече ги питах. В момента се опиват да си спомнят. Харесаха ме. Досега не са виждали такъв, като мен“.

„И няма да видят“, – каза Джаксъм. Забавляваше го удоволствието, което прозвуча в гласа на дракона. Рут винаги така се радваше, когато някой го харесаше.

„Отдавна, много отдавна тук е имало самотен дракон – предаде Рут. – Бронзов. И с него е имало човек, който се е разхождал по брега напред назад. Не са останали дълго тук.“, – той добави последната фраза, така сякаш бе хрумнала на него.

Какво ли означаваше съобщението на гущерите? Джаксъм се замисли, изпълнен с тревожни предчувствия. Или те се бяха появили и отведи обратно ... или двамата с Тирот бяха минали Помежду.

„Попитай ги, какво още помнят за хората, които са били тук? Може би са видели Д'рам с Ф'лар?“

Огнените гущери изведнъж се развълнуваха така, че Рут вдигна главата си от пясъка и в очите му заблестя тревога. Красавица, която седеше на шийния му гребен, падна от рязкото движение и изчезна в Помежду, за да се появи миг по-късно пронизително пищевойки против това безобразие.

„Те помнят хората – каза Рут. – Но защо аз не помня?“

„А драконите?“ – Джаксъм почти изпадна в ужас. Ами ако Старовремците по някакъв начин бяха разбрали за полета им с Менолли? ...Но бързо се окопити – те просто нямаше откъде да знаят.

Едва не подскочи, усещайки докосване по ръката си.

– Опитай да разбереш, – прошепна Менолли, – кога Д'рам е бил тук?

„Не е имало дракони. Само много, много хора.“, – каза между другото Рут и добави, че гущерите са прекалено възбудени за да си спомнят друго за сам човек с дракон. – „Трудно ги разбирам, всеки от тях показва различни неща.“

„А за нас знаят ли?“

„Вас още не са ви видели. Досега разглеждаха мен. Но вие не сте техните хора.“ – Съдейки по тона му, Рут също беше объркан.

„Не можеш ли да ги накараш да си спомнят още нещо за Д'рам?“

„Не, – каза Рут и добавил разочаровано: – Те искат да си спомнят само за техните хора. Не моите. Техните хора“.

„Може би, ако се покажа, ще ме познаят?“ – Джаксъм побутна Менолли и двамата бавно се изправиха.

Огнените гущери се изплашиха от внезапната им поява, излетяха веднага и след като се отдалечиха, минаха в Помежду

„Вие – не сте хората които те помнят“, – изкоментира драконът.

– Повикай ги обратно, Рут! Трябва да разберем къде е Д'рам!

Рут помълча известно време; отблясъците в очите му постепенно се успокоиха. После поклати глава и разочаровано съобщи на ездача си, че гущерите са отишли да си припомнят за своите хора – каквото и да означава това.

– От картините, които успях да доловя чрез Красавица, – каза Менолли – не вярвам да са имали предвид жителите на Южния Холд. На заден план в спомените им се виждаше планината. – Тя погледна в тази посока, но от дърветата нищо не се виждаше. – Едва ли са имали предвид мен и Робинтън, когато попаднахме тук. Рут, да са си спомняли и лодка? – попита тя белия дракон и се обърна към Джаксъм за отговор.

„Никой не ми каза да питам за лодка, – оплака се Рут. – Но те наистина са видели човек с дракон!“

– А как щяха да реагират, ако... ако Тирот беше преминал в Помежду?

„Сам? Завинаги? Не, те не помнят мъка! Затова пък аз помня, много добре помня смъртта на Мират“ – тъжно отвърна драконът.

Джаксъм го погали по муцуната.

– Той ... е преминал? – Менолли нямаше как да чуе Рут и се разтревожи.

– Рут предполага, че не го е направил. А и драконът нямаше да позволи ездачът му да посегне на себе си. Д'рам не може да се самоубие, докато Тирот е жив. А Тирот няма да го направи докато Д'рам е жив.

– В кое време са тогава? – разстроено попита Менолли. – Така и не можахме да изясним

– Все още не. Но, ако Д'рам е бил тук и е останал достатъчно дълго, за да го запомнят тукашните огнени гущери, значи трябва да си е построил някакво убежище. Все пак и тук ваят дъждове и ... Нишки... – Джаксъм тръгна към гората за да провери своето предположение. И изведнъж се обърна и закрещя: – Слушай, Менолли, Нишки падат само от последните 15 Оборота! За Тирот, това не е дълъг скок! Старовремците пристигнаха в при нас, като се движеха на интервали от по 25 Оборота. Готов съм да се обзаложа на каквото си поискаш, че Д'рам е там, където няма Нишки. Предполагам се е наситил на битките с тях за няколко живота напред! – Момчето се втурна при вещите си и бързо се облече. Д'рам трябва да е скочил в миналото на 20 Оборота. Или на 25. Е, ще пробва, а ако не намери следи, веднага ще се върне. – Той скочи на врата на Рут, намести шлема и каза на дракона да излети.

– Джаксъм, почакай! Не бързай...

Шумът от крилете на Рут заглуши гласа на Менолли. Момчето се усмихна, гледайки как тя в безсилен гняв скача по пясъка. Съсредоточи се върху времето където искаше да се пренесе: в нощта, преди разсъмване и Червената Звезда да е далеч на изток – блед зловещо-розов пламък, все още не готов да изсипе своето зло върху нищо неподозиращия Перн... И все пак последната дума беше на Менолли – в мига преди да преминат Помежду, Джаксъм усети, как една гъвкава опашка се увива около врата му.

Миговете в леденото нищо на Помежду течаха безкрайно дълго. Мъртвият студ, пронизваше кожата и влизаше в тялото му. Джаксъм стискаше зъби, очаквайки това изпитание да продължи още дълго, но внезапно се появила в хладното утринно небе, където ниско над хоризонта гореше Червената Звезда.

– Можеш ли да почувстваш Тирот? – попита момчето. Не можеше да види нищо в сивия сумрак на настъпващия ден – много обороти преди неговото раждане.

„Спи, – каза Рут. – И човекът спи. Тук са“.

Изпълнен с възторг, Джаксъм каза на Рут да се върне обратно, но

малко по-късно от тяхното излитане. Той си представи слънцето, висящо ниско над гората. А малко по-късно наистина го видя там, когато Рут закръжи над малкия залив.

Не успя веднага да намери Менолли на брега. Но изведнъж край него се появиха Красавица и двата бронзови – оказа се, че с него в Помежду е пътешествал Роки. Гущерите вдигнаха ужасна врява и от гората излезе Менолли. На Джаксъм му беше ясно, че тя е бясна преди да се доближи до него. Тя го стрелкаше със свирепи погледи, докато Рут кацаше опитвайки се да не издуха пясък върху нея, а после застана до дракона и скръсти ръце.

– Е!?

„А тя е красива – помисли си Джаксъм. – Как и блестят очите!“

– Д'рам е там, – каза той. – Двадесет и пет оборота назад. Водих се по Червената Звезда.

– Добре поне, че си се сетил да използваш постоянен ориентир... Ти имаш ли представа, че изчезна за няколко часа, неизвестно къде?

– Но ти знаеше, че с мен всичко е наред! Нали с мен беше Роки...

– Нищо не знаех! Ти изчезна толкова далеч, че Красавица не можеше да се свърже с него! – Менолли размахваше ръце и не можеше да намери думи от възмущение. – Можеше да попаднеш на тези хора, които са виждали тукашните огнени гущери. Ти можеше да сбъркаш в сметките и въобще да не се върнеш!

– Извинявай! Виновен съм. – Джаксъм искрено се разкайваше. – Просто не си спомних, кога точно отлетяхме. И се застраховах, да не би случайно да се сблъскам със себе си.

Момичето малко по малко се успокояваше:

– О я върви... със своите застраховки... Едва не пратих Красавица да доведе Ф'лар!

– Толкова ли се разтревожи?

– А, всъщност не! – Менолли вдигна багажа си, облече летателното яке и сложи шлема. – Ако случайно те интересува – намерих останките от бараката на Д'рам, ето там до ручей. – Тя подметна вързопчето към Джаксъм, ловко се изкачи на гърба на Рут и се огледа за гущерите си. – Къде пак изчезнаха?

Повика ги – момчето едва успя да се наведе и над главата му приляскаха малки криле. Менолли бързо ги разположи – Красавица и единият бронзов при нея, останалите по раменете на Джаксъм.

Когато се появиха над Бенден и Рут весело изпя името си, гущерите изпаднаха в объркване и жално запищяха.

– Бих искала да ви взема с мен в уейра Кралицата, – каза Менолли. – Но се страхувам, че няма се приеме много добре. Така че, хайде, марш при Брекке!

Но едва изчезнаха, когато стражевият дракон изрева, изпъна шия и разтвори криле. В очите му с червени пламъци заблестя ярост.

Джаксъм и Менолли се стреснаха от това неочаквано посрещане, огледаха се и видяха цяло ято огнени гущери, което ги следваше.

– Те ни следват от Южния! Рут, кажи им да се махат веднага.

Ятото изчезна.

„Искаха само да разберат, откъде сме пристигнали“, – огорчено каза Рут.

– В Руат, могат да идват когато си поискат. Но тук не!

„Те няма да се върнат, – натъжено отвърна Рут. – Уплашиха се...“

Ревът на стражевия дракон разтревожи целия Уейр. Джаксъм и Менолли съвсем се отчаяха, когато видяха, как Мнемент се надига от своя корниз. Дочу се и ревят на Рамот. Докато се приземиха на дъното на Чашата, ревяха вече половината дракони, а до Мнемент се появиха Лесса и Ф'лар.

– Е, сега вече се насадихме, – измърмори Джаксъм.

– Няма страшно, – каза Менолли. – Носим добри вести, значи мъренето ще ни се размине... Съсредоточи се върху това

– Прекалено съм уморен за да се съсредоточавам върху каквото и да е. – Сърбеше го цялата кожа. От пясъка или от слънцето... Във всеки случай не се чувстваше много добре.

„Много съм гладен...“ – каза Рут, поглеждайки към оградената площадка за хранене.

– Не се сърди, но не мога да те пусна да ловуваш тук. – въздъхна Джаксъм. Потупа приятеля си по шията и виждайки, че Предводителя и Стопанката на Уейра ги чакат, подръпна панталоните си и подкани Менолли да побързат.

Не успяха да направят и три крачки, когато Мнемент обърна грамадната си глава към Ф'лар и Лесса. Дватама размениха няколко думи и заслizaха по стълбите.

„Мнемент – е добър приятел, – каза Рут. – Разрешиха ми да се нахраня тук!“

– Нека Рут се нахрани, Джаксъм! – долетя гласът на Ф'лар. – Целият е посивял от глад!

Цветът на Рут действително преливаше в сиво. Дори и момчето се чувстваше така – възбудата и възторга от успеха съвсем изчезнаха и на

тяхно място се появи апатия. С облекчение пусна белия дракон на площадката за хранене.

Вече се приближаваше до предводителите, когато усети, как коленете му необяснимо омекнаха и той залитна към Менолли. Момичето веднага го улови за лакътя.

– Какво му стана? Да не е болен? – Ф'лар вече бързаше да и помогне.

– Скочи двадесет и пет Оборота назад във времето за да намери Д'рам. А после обратно! Съвсем е изнемощял.

Това бяха последните думи, които Джаксъм чу. Когато се свести, откри че някой държи под носа му флаконче с гадна миризма. Главата му веднага се проясни и той се дръпна назад, спасявайки се от вонята. Оказа се, че седи на стъпалата на кралския Уейр. Менолли и Ф'лар го поддържаха от двете страни, а пред себе си видя Манора и Лесса. Всички изглеждаха много развълнувани.

На площадката за хранене тънко изписка уер и млъкна, разкъсан от ноктите на Рут. Удивително, но Джаксъм веднага се почувства по-добре.

– Изпий това без да бързаш. – нареди Лесса, слагайки в ръката му топла чаша. Горещият бульон ухаеше апетитно на билки. Джаксъм изпи две глътки и отвори уста, готов да разказва, но Лесса го накара да го допие.

– Менолли вече ни каза най-важното. – Погледът на Стопанката на Уейра беше неодобрителен. – Включително и това, че си отсъствал половин ден, заради което едва не се е побъркала от тревога. Но я кажи как се досети да се върнеш в миналото на двадесет и пет оборота? Нене, не отговаряй. Пий. Станал си направо прозрачен, а не искам да си имам работа с Литол, ако падне и косъм от главата ти заради това безумно пътешествие... – Тя му метна изпепеляващ поглед. – Е, аз разбира се се притеснявах за Д'рам, не не дотолкова, че да рискувам и късче от кожата на Рут в търсенето му. Не съм и във възторг от участието на огнените гущери... – погледът на Лесса вече изпепеляваше и Джаксъм и Менолли. – Все още мисля, че те са крилати безсрамници и паразити. Вечно се пхат където не са ги канили. Предполагам, че това ято немаркирани гущери ви е последвал от Южния? Никога няма да позволя...

– Не съм в състояние да им забраня да следват Рут. – Джаксъм беше прекалено изморен за да бъде предпазлив. – Мислите ли че не съм пробвал?

– Не се съмнявам, че си опитвал, – омекна Лесса.

От площадката за хранене се дочу изплашен писък на уерр. Ру пикира над птиците и хвана втори самец.

– Виж го колко е прецизен. – с одобрение отбеляза Лесса. – Не гони цялото стадо до изнемога, както някои други, а избира най-вкусния. Е, Джаксъм, можеш ли да станеш? Струва ми се, че ще е по-добре да прекараш нощта тук. Менолли, изпрати някой от твоите нещастни гущери за да съобщи на Литол. А и Рут ще трябва да смели вечерята си. Няма да позволя на смъртно уморено хлапе да пътува Помежду на също толкова уморен и преял дракон.

Джаксъм се изправи на крака:

– Благодаря ти Стопанке, вече се чувствам добре.

– Да, виждам как едва стоиш прав – усмихна се Ф'лар и здраво хвана момчето през кръста. – Хайде във Уейра.

– А аз ще му донеса храна, – обеща Манора – Хайде Менолли, ела да ми помогнеш, а и тъкмо ще изпратиш съобщението.

Менолли се поколеба, явно искаше да остане до Джаксъм.

– Спокойно момиче! – усмихна ѝ се Лесса. – Даже няма да му се карам, той едва стои на краката си. Ще си запазя мъмренето за после. Сега изпрати съобщение до Руат и после ела при нас в Уейра.

Джаксъм се опита да откаже помощта, но двамата Предводители не го оставиха и добре, че го направиха – докато стигнат до най-горното стъпало той едва ли не висеше в ръцете им. Те го вкараха вътре, а Мnement го проследи със съчувствен поглед.

Джаксъм идваше тук не за пръв път и влизайки в жилищното помещение се запита, докога в Уейра на Рамот ще го преследва чувство за вина. Ами ако Рамот чуваше мислите му?... Но не: когато грижливо го сложиха в креслото, кралицата само лениво го погледна с очи, преливащи като скъпоценни камъни и никак не се обезпокои.

Между другото Лесса успя да го завие в мъхесто одеало, мърморейки нещо за простудите, които лесно може да лепне човек след такова изтощение И изведнъж замръзна, хвана брадичката му и прокара пръст по белега, оставен от Нишката.

– Ще ми е интересно да разбера, владетелю Джаксъм, откъде успя да се сдобиеш с това? – попита тя рязко.

Погледът и беше такъв, че Джаксъм не смееше да мигне.

Ф'лар тъкмо носеше към масата вино и чаши и резкият тон го накара да се разтревожи.

– С какво се е сдобил? Аха, виждам, младежът е учил дракона си да дъвче огнен камък, но е забравил да го научи как да избягва Нишките...

– Струва ми се, беше решено, че той ще остане владетел на Руат!

– Струва ми се, ти обеща да не му се караш – Ф'лар намигна на Джаксъм.

– За скоковете във времето – да. Но това... е съвсем друго нещо!

– Дали? – попита Предводителят. – Помня едно младо момиче, чиято мечта беше да лети на своята кралица.

– Моите полети не бяха така опасни. Той можеше...

– Той вече се е научил! Нали така, Джаксъм? За избягването...

– Да, Предводителю... Н'тон ме взе във Уейр Форт заедно с останалите момчета...

– А защо никой не ми каза. – Лесса все още беше ядосана.

– За обучението му отговаря Литол. Ако беше счел за нужно да ни се оплаче, че подопечният му се е наранил, щеше да го направи. А що се отнася до Рут – той попада под юрисдикцията на Н'тон. И отдавна ли се обучаваш там, младежо?

– Отскоро. Помолих Н'тон защото...е... – Съвестта не даваше на Джаксъм да излъже, но Лесса в никакъв случай не трябваше да разбере за ролята му при връщането на яйцето. Какво да прави сега?...

Ф'лар го спаси:

– Защото Рут е дракон, а драконите трябва да дъвчат огнен камък и да се бият с Нишките, нали така? – той повдигна рамене и се обърна към Лесса. – Нима си очаквала друго? В него, както и в теб тече Руатска кръв. Добре момче. Внимавай занаяпред да държиш кожата на Рут здрава...твоята също.

– Все още не сме били на боен полет. – каза Джаксъм.

Ф'лар приятелски го тупна по рамото:

– Стига се надува! Лесса, Литол е възпитал момчето както трябва! Един път си е подложил физиономията, значи втория път ще бъде половък. Рут също ли пострада?

– Да! – Джаксъм сякаш отново преживя страданията на приятеля си и страха си за него.

Ф'лар се разсмия и размахна пръст срещу Лесса, която все още гледаше сърдито:

– Хайде стига! Сега вече трябва да си убедена, че той никога повече няма да рискува. Предполагам драконът ти не е бил сериозно ранен, или се лъжа? Нещо отдавна не съм ви виждал.

– Не, – бързо отвърна Джаксъм. – Всичко отдавна зарасна, даже и белег не остана...там на левия крак.

– Това не ми харесва много, – каза Лесса.

– Искахме да поискаме за вашето разрешение Стопанке – леко позикриви истината момчето, – но точно тогава се станаха някои събития...

– Е и... – започна тя.

– Е и, надявам се че разбираш, – подхвана Ф'лар, – че именно сега в никакъв случай не трябва да се нараняваш сериозно! Не можем да допуснем, един от най-главните холдове да стане предмет на раздор.

– Разбирам това Предводителю.

– А също се страхувам, че няма да избързваме с твоето утвърждаване за Владетел...

– Не искам Литол да се маха, Предводителю! За нищо на света...

– Такава вярност ти прави чест момче, макар че положението ти в момента е меко казано двусмислено. Да търпиш и да чакаш никога не е лесно, но понякога усилието се възнаграждава...

Джаксъм се смути от погледите, които си хвърлиха предводителите.

– Днес, – продължи бронзовият ездач, – ти прояви находчивост и изобретателност, макар че, ако знаех предварително какво ти се върти в главата, щях да ти дам точни инструкции. – Лицето на Ф'лар беше сурово, но Джаксъм въпреки волята си се усмихна, когато Предводителят поклати глава. – Цели двадесет и пет оборота!

Лесса изхъмка.

– Точно за това си помислих Лесса, спомних си твоите скокове – каза Джаксъм и като видя учудването ѝ поясни: – Когато доведе Старовремците, вие сте се движели на скокове от по двадесет и пет оборота. Помислих си, че Д'рам вероятно се е върнал с такъв интервал. Това му дава добър запас от време преди Преминаването – може да не се тревожи за нишки...

Ф'лар одобрително кимна, и даже Лесса, леко омекна.

Рамот обърна глава към входа.

– Носят ти храна, – усмихна се Лесса. – Добре, прекратяваме всякакви разговори, докато не се нахраниш. Вземи пример от Рут – Рамот казва, че току що е разкъсал трети уер.

– Само не си мисли да се вълнуваш за някакви си птици. – каза Ф'лар, като видя как момчето потръпна при споменаване на лакомията на приятеля му. – Спокойно, ще остане храна и за другите дракони.

Влезе Менолли, задъхана от изкачването по стълбата, и съдейки по капките пот по челото ѝ – от бързане.

– Та тук има храна за цяло бойно крило, – каза Лесса виждайки

подноса.

– Манора каза, че е време за вечеря. – отвърна Менолли. – Защо да не хапнете тук в уейра?

Ако сутринта някой беше казал на Джаксъм, че ще вечеря в компанията на Предводителите на Бенден, той щеше да го посъветва да потърси помощта на някой лечител. Но той не можа да седне на масата, преди да се види с Рут, въпреки успокоителните съобщения на Рамот и Мнемент. Накрая Лесса му разреши да излезе на корнизата и да погледне белият дракон, който си чистеше ноктите до езерото. След като се върна на масата, момчето забеляза, че трепери от слабост и наблегна на печеното месо за да възстанови силите си.

– Я повторете, какво са казали онези огнени гущери за хората. – нареди Ф'лар, когато привършиха вечерята.

– От гушерите трудно може да вземеш каквото и да е обяснение. – каза Менолли. – Когато Рут ги попита дали си спомнят хора, те така се развълнуваха, че от техните съобщения трудно можеше да се разбере нещо. Освен това предаваха картини от които също нищо не можеше да се разбере.

– Защо, да не би да се различаваха? – въпреки неприязънта си към гушерите Лесса се интересува от разказа.

– Работата е там, че всяка група гущери обикновено предава някакъв образ, – каза Менолли, и Джаксъм затаи дъх: нима ще е толкова безразсъдна, че ще спомене яйцето?... Но момчето продължи: – Ето, например, когато се отзоваха на полета на Кант към Червената Звезда и неговото падане... А когато аз пратя някъде моите, получавам от тях образи на места където са били. При това сякаш си усилват спомените взаимно.

– Хора, – замислено каза Ф'лар. – Може би са имали предвид хора, живеещи в някоя друга част на Южния? Континентът все пак е огромен...

– Ф'лар! – рязко го прекъсна Лесса. – Първо – не забравяй, че не се занимаваме с изследвания на Южния. И второ – ако наистина там живеят хора, рано или късно щяха да срещнат Ф'нор или разузнавачите на Торик. Не говоря по-достоверни признаци от спомените на някакви си гущери!

– Сигурно си права! – каза така разочаровано Ф'лар, че Джаксъм си помисли, че никак не е лесно да бъдеш Предводител на Бенден и Пръв ездач на Перн.

В последно време младежът се убеждаваше не веднъж, че много

неща се оказваха не такива, каквито изглеждаха на пръв поглед. Във всяко нещо след внимателно вглеждане се виждаха скрити граници. Тъкмо си се добрал до целта и изведнъж се получава не това, което си си мислел. Ето например – обучението му на дракона да бълва огън. Сега тренираше с младите ездаци на Н'тон, но от това не му беше кой знае колко добре – ще полети в бойно крило, но ще трябва да лети най-високо от всички, за да не могат да го познаят жителите на холда.

– Работата, Джаксъм е там, че ние, – Ф'лар посочи Лесса, себе си и с жест обхвана целия Уейр, – имаме нещо предвид за Южния, – преди господата владетели да почнат да го късат на парчета за своите младши синове – Той отметна кичур от челото си. – Древните ни дадоха доста ценен урок. А аз от своя страна зная, в какво се превръща един Уейр в дългия Интервал между Преминаванията. Ние добре се потрудохме – разселихме защитаващи земята личинки. За следващото преминаване на Червената Звезда целият Северен континент ще получи надеждна защита. Във всеки случай, няма да се боим, че Нишките ще се зароят в почвата. И, ако в миналото ездачите се струваха на холдерите паразити, то сега със сигурност ще се появят основания за това.

– Хората винаги са се чувствали сигурни когато виждат драконите да горят Нишките! – възрази Джаксъм, въпреки, че съдейки по лицето му, Ф'лар не се нуждаеше от утеха.

– Така е, но бих предпочел бъдещите Уейрове да спрат да зависят от щедростта на холдовете.

– Значи ти е нужен Югът!

– Не целия! – каза Ф'лар, а Лесса доуточни:

– Само най-добрата му част.

Глава 11
Уейр Бенден;
ранно утро в Главната зала на Гилдията
менестрелите;
обяд във фермата на Фидело, 15.7.5

Джаксъм и Рут прекараха нощта в един от празните уейрове, но на Рут не му беше удобно в каменното ложе, предназначено за обикновен, голям дракон. Момчето се принуди да събере завивките си и се свие до топлия драконов хълбок. Стори му се, че почти веднага започнаха да го събуждат, измъквайки го от уютното небитие, с което така не му се искаше да се разделя.

– Знам, че ти се спи, – достигна до съзнанието му гласът на Менолли. – Но ще се наложи да станеш. И освен това, ако още малко полежиш в тази поза, ще си изкривиш врата...

Джаксъм отвори очи и видя над себе си Менолли – нагоре с краката. Красавица внимателно го оглеждаше, хванала се със задните лапки за рамото на момичето, а с предните се подпираше на гърдите ѝ. Той почувства как Рут се размърда.

– Хайде, ставай! Донесох ти клах, – обяви влязлата Миррим. – Ф'лар иска да тръгне веднага, следователно Мнемент трябва да си поговори с Рут.

Менолли важно намигна на Джаксъм, обърната настрани, така че Миррим да не забележи. Момчето мислено застана: никак не му се отдаваше да запомни, какво и на кого може да говори, и кое да пази в тайна. А после застана и на глас, защото вратът му се беше схванал.

Рут едва едва повдигна вътрешния си клепач, недоволно гледайки към ездача си.

„Още не съм си починал. Искам да спя...“

– Нищо не може да се направи, ще трябва да ставаш. Мнемент иска да говори с теб.

„А защо не говори с мен снощи?“

– Защото, доколкото разбрах, през нощта е могъл да забрави нещо.

Рут повдигна глава.

„Нямаше да забрави. Той е най-големия дракон на Перн!“

– Той те пусна да се нахраниш на неговата площадка за хранене,

ето и за това го харесваш. Само че сега си му нужен, така че стига си се излежавал. Не се ли събуди най-сетне?

„Щом разговарям с теб, значи не спя!“

– Браво! – каза момчето и се измъкна изпод одеалото. Загърна се в топлата шуба и се замъкна към масата, където Миррим и Менолли вече го чакаха. Горещият клах изпускате забележителен аромат. Джаксъм благодари на момичетата и се поинтересува дълго ли е спал.

– Сега е средата на утрото по Бенденско време, – отвърна Менолли. Лицето и беше безпристрастно, но очите ѝ заблестяха, когато леко наблегна на последните две думи.

Джаксъм кимна. За гърба му Рут се протягаше, въздишаше и мърмореше, готвейки се да излезе от уейра

– Къде се сдоби с този рана? – с обичайната праволинейност попита Миррим Наклони се и леко прокара пръста си по белега, стиснала устни с явно неодобрение на такова, от нейната гледна точка уродство.

– Това ли? Ами...когато учих Рут да дъвче огнен камък. В Уейр Форт. – отвърна Джаксъм, оставяйки нарочно пауза за времето, както той забеляза Миррим набираше въздух за следващата забележка.

– А Лесса знае ли? – Миррим направи ударение на последните думи?

– Аха, – отвърна момчето небрежно.

Но от Миррим, човек не беше лесно да се отърве

– Никога не съм имала високо мнение за Н'тоновия наставник на младите ездаци. – презрително изсумтя тя, – нищо чудно, че неговите ученици се сдобиват с подобни украшения...

– Е, той няма нищо общо, – измуча Джаксъм с пълна уста с хляб.

– Представям си как ти се е накарал Литол! Ти имаш задължения пред холда и в никакъв случай не трябва да се рискуваш...

Джаксъм енергично заклати глава. За какво ѝ трябваше на Менолли да влачи това плямпало със себе си

– И въобще не виждам защо ти е, – продължи тя. – Нали няма да се сражаваш на Рут.

Джаксъм замалко да се задави:

– Работата е там, че аз смятам да се сражавам на Рут

– Той даже вече се е бил. – Менолли кимна към неговия белег на рамото. – Слушай, Миррим, затвори си устата и дай на мъжа да се наяде спокойно.

– На мъжа?! – Миррим вложи в тази дума убийствена насмешка и прониза Джаксъм с унищожителен поглед.

– Да! – раздражено проговори Менолли. – Ако твоята Пат в най-скоро време не литне в брачен полет, ти ще се скараш с целия Уейр!

Джаксъм удивено се обърна към Миррим и видя, че лицето ѝ се заля с гъста червенина.

– Аха, значи Пат е готова да излети в брачен полет! Всичко е ясно – възкликна той, виждайки смущението ѝ. – Пат вече изрази ли благосклонността си към някого? Ау, само погледнете, как почервения! Не мислех че ще доживея деня в който Миррим ще си глътне езика. Надявам се че това ще бъде най-безумният полет от времето когато Мнемент е догонил Рамот за пръв път.

Очите на момичето се свиха от яосат [?], тя здраво сви юмруци и избухна:

– Във всеки случай моята Пат ще я догонят. А ти със своя бял недосяк, никога няма да разбереш какво е!

– Миррим! – Резкият вик на Менолли я накара да трепне, но лошо-то беше вече свършено: думите ѝ заседнаха в съзнанието на Джаксъм, като хладно острие. Той мълчаливо я гледаше, опитвайки се да намери достоен отговор.

– Прекалено много се вживяваш, Миррим, – говореше междувременно Менолли. – Знаеш ли какво, разкарай се от тук!

– Нямам и намерение да оставам. А ти Менолли, сама слизай от този уейр. Както искаш така и слизай! – и Миррим избяга от стаята.

– Черупки! Всички ще въздъхнат спокойно, когато зелената ѝ най-после полети. Съдейки по държанието ѝ, това може да стане днес. – Менолли говореше небрежно, добродушно присмивайки се над изблиците на приятелката си.

Джаксъм едвам преглътна – устата му беше пресъхнала.

Опита се да прикрие чувствата си заради Рут. Погледна към приятеля си, но видя, че белия дракон все още се прозяваше, разтърсвайки криле. Оставаше да се надява, че не се е вслушвал внимателно в разговора. Момчето се наклони към Менолли:

– Знаеш ли за... – той кимна с глава към Рут. – нещо, което аз не знам?

– За Пат? – момичето предпочете да изтълкува погрешно въпроса му. – Какво, ти не си ли виждал, как се държи ездач, чийто дракон се е разгонил? Миррим е класически случай!

„Пат е напълно пораснала“, – дълбокомислено отбеляза Рут. Джаксъм застана и прикри очите си с длан. Трябваше да запомни, че от дракона е безполезно да се опитва да скрие каквото и да е.

Менолли го докосна за ръката очаквайки обяснения.

Джаксъм я погледна в очите и запита Рут:

– Би ли искал да догониш Пат?

„Защо? С нея сме летели над Телгар и аз винаги съм я изпреварвал. Тя не е толкова подвижна като мен!“

Джаксъм съвсем точно предаде отговора му, опитвайки се да предаде и учудения му тон. Менолли се разсмя:

– Ох, бих искала Миррим да чуе това! Със сигурност щеше да си затвори устата задълго.

„Мнемент иска да говори с мен“, – много почитателно каза Рут. Вдигна глава и се обърна към корниза на който седеше Най-Големият.

– И все пак знаеш ли, нещо такова, което аз не знам?

– За Рут? – свирепо прошепна Джаксъм, хвана Менолли за ръката и я притегли към себе си.

– Ти сам чу, какво ти каза. – Менестрелката го гледеше весело. – Той все още не се интересува от самки, като другите. Нека да разсъждаваме логично, както са ни учили. Рут е малък и вероятно съзрява по-бавно от другите дракони.

– Имаш предвид, че той никога няма да съзрее за брачни полети?

Менолли го гледеше право в очите. Джаксъм очакваше съжаление или измъкване от въпроса, но тя внезапно попита:

– Дарява ли те Корана с истинско наслаждение?

– Да...да.

– Виждам, че си разстроен, но според мен е напразно. От никого не съм и чувала дума, че Рут е непълноценен. Той просто е друг. Не като всички. Разбираш ли?

„Разказах на Мнемент за всичко, което искаше да знае“ – намеси се Рут. – „Те сега тръгват. Как мислиш, може ли да се изкъпа в езерото?“

– Нима не се наплува до насита вчера в залива?... – за собствено учудване и облекчение, Джаксъм отвърна на дракона съвсем спокойно.

„Това си беше за вчера! От тогава успях да ям, да поспя, при това на прашни камъни. Мисля, че и на теб няма да е излишно да се измиеш...“

– Добре, добре, – почти извика Джаксъм. – Хайде тръгвай. Само внимавай Лесса да не те свари в компанията на огнени гущери.

„А кой ще ми почисти гърба?“ – укорително попита Рут и слезе от каменното ложе.

– За какво става въпрос? – заинтересува се Менолли.

Изражението върху лицето му я разсмя.

– Иска някой да му изтрие гърба.

– Ще ти изпратя моите приятели Рут, когато се добереш до езерото. Там Лесса няма да ги види.

На половината път към изхода Рут неочаквано спря и наклони главата сякаш се вслушваше в нещо. После изпъна шия и уверено закрочи напред.

„Мнемент отлетя, – съобщи той. – А заедно с него и Рамот. Значи мога да се изкъпя, както трябва с огнените гущери, които да ми почистят гръбните гребени.“

Гласът на дракона излъчваше такова самодоволство, че Джаксъм не се сдържа и се разсмя.

– Извини ме заради Миррим, – каза Менолли. – Просто без Пат нямаше как да се добера до тук. И без нея, разбира се.

Джаксъм отпи от клаха.

– Мисля си, че можем да и простим, щом Пат е в такова състояние,

– На нея винаги и прощават. – Ядно отбеляза Менолли.

– Какво?

– Миррим вечно пуска най-възмутителните коментари и...

Внезапна мисъл накара Джаксъм да я прекъсне на половината дума:

– Как мислиш, дали пък не е могла да се добере до яйцата на Люпилната площадка? Знаем, че се къдне че не го е правила, но нали не беше в групата която трябваше да впечатва?...

– Точно така, както и ти... Е, я не се надувай, Човек не може малко да те подразни... Не мисля, че тя се е опитвала да въздейства на Пат, когато е била още в яйцето. Беше доволна и само от гущерите си. А тя има цели три! Освен това, сам знаеш колко беше ядосана Лесса, когато тя впечата Пат. Ако някой беше видял Миррим да приближава яйцата, щеше да каже. Вярно, че Миррим няма чувство за такт, трудна е по характер, може да изкара всеки от кожата му, но няма да си криви душата. Ти беше ли на това Излюпване? Не? А аз бях. Представи си Пат, която едвам стъпва и се спъва в собствените си крака, минава през цялата площадка и спира пред мястото, където седи нашата Миррим и плаче така, че сърцето ти се къса. И даже не гледа към претендентите, които са на площадката. Най-накрая Ф'лар разбра, че й трябва, някой от зрителите. И това се оказа Миррим. Най-странното е, че огнените гущери въобще не протестираха. Не, по-скоро тяхното впечатване беше предопределено. Както твоето с Рут. И съвсем не така, както стана с последния ми гущер. Тогава черупката му се счупи в ръцете ми точно, когато предавах яйцето на един от незаконните синове на лорд Грока. Владетелят не ме

обвини, а момчето получи зелена. Само като си помисля, че можеше да печата бронзов. Но той и без друго щеше да му избяга.

Джаксъм посочи момичето с пръст.

– Все се измъкваш от въпроса ми. Какво криеш? Какво знаеш за Рут, което аз не знам?

Менолли отново го погледна право в очите.

– Не знам повече от теб. Ти сам каза преди минута – Рут възприе новината за брачния полет на Пат с ентузиазма на момченце, което са помолили да напълни светилниците...

– Но, това съвсем не означава...

– Точно това ти казвам, нищо не означава, така че си прибери обратно възраженията. Рут расте по-бавно. И за какво се безпокоиш толкова... особено сега, когато си имаш Корана.

– Менолли!...

– Не избухвай моля те, че ще си нарушиш храносмилането. – момичето го хвана за ръката над лакътя и здраво го стисна. – Въобще не се опитвам да си пъхам носа в работите ви с Корана. Просто коментирам, макар че от твоята гледна точка сигурно е едно и също...

– От моята гледна точка, работите на холд Руат въобще не засягат менестрелите. – изръмжа Джаксъм през зъби. Той можеше да каже още много, но се съдържа.

– Работите на младия Джаксъм, владетеля на Руат – естествено, не, – отвърна Менолли. – Но работите на Джаксъм, ездачът на белия Рут – даже много!

– О, да това са съществени разлики, – иронично подхвърли момчето.

– Точно така! – гласът на Менолли беше напълно сериозен. – Когато Джаксъм влияе на събитията, случващи се на Перн, как менестрелите да не проявят интерес към него?

Джаксъм мълчаливо я гледаше и се чудеше, как така тя не отвори и дума за историята с яйцето. После улови в погледа ѝ нещо странно, предупреждаващо, сякаш поради някаква причина тя не искаше той да си признава.

– Ти трябва да играеш много роли – продължи тя с предишната сериозност. – Владетел на холд, за когото никой не трябва да предявява претенции, ездач на необикновен дракон, и най-вече юноша, все още неизяснил си, какъв иска да стане. А на теб ти стигат и това и другото и всичко останало. И не трябва изменяш на никого, включително и на себе си.

– Чие мнение чувам в момента – изхъмка Джаксъм. – На менестрелката? Или просто на Менолли-на-всяко-гърне-похлупак?

Момичето повдигна рамене и изкриви устни.

– Отчасти и от двете. Свикнала съм да гледам на нещата като менестрел. Но основно – като Менолли – и не искам ти да се разстройваш. Особено след вчерашният ти подвиг!

И му се усмихна с неподправена топлота.

Внезапно в уейра влетяха огнените й гущери. Джаксъм изпита досада от неочакваното им появяване – предпочиташе да послуша, не се случваше често Менолли да изпадне в настроения за откровение. Но гущерите бяха много възбудени и преди тя да успее да ги успокои във уейра се появи Рут. Очите на белия дракон преливаха с всички цветове на дъгата:

„Долетяха Д'рам с Тирот! Всички са така развълнувани! – и той пъхна нос си под ръката на момчето, просейки си ласки. Джаксъм започна да го чеше по гребените над очите, все още мокри от къпането.

– Мнемент е доста доволен от себе си“, – добави Рут малко обидено.

– Мнемент нямаше да може да направи нищо без твоята помощ, – каза Джаксъм. – Нали така Менолли?

„Аз не бих намерил Д'рам и Тирот без помощта на гущерите. – великодушно отбеляза Рут. – И освен това, ти се досети за двадесет и петте оборота.“

Менолли въздъхна – тя не чуваше, какво казваше дракона.

– Впрочем, – каза тя, – задължени сме най-вече на гущерите от Южния...

– Точно това ми обясняваше в момента.

– Драконите поне са честни! – Менолли тежко въздъхна и се надигна. – Мисля, че ни е време да си ходим. Изпълнихме това, което ни поръчаха. И изглежда удовлетворението от добре свършената работа ще е единственото, което ще получим. – Тя погледна Джаксъм с насмешка. – Нима не е така? – Започна да събира вещите си. – Някои неща не трябва да стават обществено достояние... не си ли съгласен?

Хвана Джаксъм под ръка и го накара да стане усмихвайки се заговорнически. Щом излязоха на корнизата, видяха тълпата събрала се пред стъпалата на кралския уейр. Ездачите и жените от долните пещери се стичаха от целия Уейр да приветстват Д'рам и неговият бронзов.

– Приятно е да напускаш Бенден, когато всички са в добро настроение! – каза Менолли, когато се издигнаха във въздуха.

Джаксъм се канеше да я остави на поляната пред Гилдията на местрелите и веднага да се върне в къщи. Но едва Рут съобщи за пристигането си на стражевия дракон и почти веднага край него запърхаха Зейр и малка кралица отбелязана с цветовете на гилдията.

– Това е Кими, кралицата на Сибел!!! Сибел се е върнал! – радостно се провикна Менолли. Джаксъм не помнеше някога да се е радвала така.

„Стражевият дракон казва, че Главният менестрел иска да ни види. И Зейр твърди същото“ – каза Рут. После добави радостно – „И аз съм поканен!“

– Как може Майсторът да не те покани? – каза Джаксъм. – Той трябва непременно да ти отдаде дължимото! – и още не забравил несправедливото отношение, нежно погали шията на Рут.

Робинтън и някакъв човек с отличителен знак на майстор се спуснаха към тях от Работилницата. Когато се приближиха, Менестрелът разтвори ръце и прегърна едновременно Джаксъм и Менолли. След това се случи нещо, което смути момчето още повече – другият менестрел буквално измъкна Менолли от прегръдката на Майстора, повдигна я, целуна я и я завъртя. А огнените гущери вместо да протестират направиха над главите на хората истински въздушен килим, сплитайки криле и гъвкавите си вратове. Джаксъм знаеше, че кралиците рядко се разбират добре помежду си, но Красавица се прегръщаше с непознатата кралица, както Менолли с непознатия мъж. Джаксъм неволно хвърли поглед към Главния менестрел – интересно дали това му харесва? – и видя широка самодоволна усмивка на лицето на Робинтън. Но когато видя погледа на момчето, бързо стана сериозен:

– Хайде Джаксъм! Менолли и Сибел не са се виждали няколко месеца. Нека си поговорят на спокойствие, а аз нямам търпение да чуя твоята версия на историята за търсенето на Д’рам!

И го поведе към Работилницата. Менолли се измъкна от обятията на Сибел и нерешително тръгна след тях:

– Майсторе?...

Джаксъм забеляза че пръстите ѝ бяха все още преплетени с тези на приятеля ѝ. Момичето явно се разкъсваше между привързаността и дълга, не знаейки как да постъпи. А Сибел само се усмихваше

– Какво? – Робинтън се възмути привидно. – Нима Сибел не може да получи дори една малка част от твоето време, след дългата раздяла? – и добави по-мекото: – Остани с него момиче, той има какво да ти разкаже. А аз ще си поговоря Джаксъм.

Вече на входа на Работилницата Джаксъм още един път се обърна и погледна към Менолли и Сибелл – те вървяха прегърнати бавно по края на поляната, а огнените им гущери кръжаха над тях...

– Значи – попита Робинтън, – ти доведе Д'рам и Тирот обратно?

– Аз само ги намерих. А предводителите на Бенден ги върнаха днес сутринта... по бенденско време, имах предвид.

– Значи, наистина са били в онзи залив? Както предположих?

И майсторът менестрел покани Джаксъм в кабинета си.

– Да, преди двадесет и пет Оборота. – момчето, без да чака повече въпроси разказа всичко. Робинтън беше забележителен слушател – много по-разбиращ и по-внимателен от Лесса и Ф'лар, така че Джаксъм се справи отлично с непривичната за него роля на разказвач.

Робинтън го слушаше, изтегнал се в креслото си и по навик метнал единия си крак на масата. Когато Джаксъм стигна до спомените на огнените гущери за хората, той рязко се изправи.

– Хора? Те са видели там хора?

Джаксъм трепна от изненада: тази част на разказа му разтревожи Предводителите на Бенден и предизвика у тях недоверие. А Робинтън се държеше така, сякаш очакваше да чуе точно това.

– Винаги съм твърдял, че ние сме се преселили от Южния, – сякаш на себе си промърмори менестрелът.

Джаксъм продължи, но скоро забеляза, че Майсторът вече не слушаше толкова внимателно, макар че кимаше и от време на време задаваше въпроси. А когато стигна до края на историята, как с Менолли се бяха прибрали в Уейр Бенден, като не забрави да спомене за благодарността си към Мnement, разрешил на Рут да се нахрани, Робинтън се намръщи, облегна се с лакти на масата и внимателно се вгледа в него:

– Я повтори още веднъж, какво казаха гущерите за хората?

Зейр, който седеше на рамото му, въпросително изписка.

– Лошото, майстор Робинтън, е че те почти нищо не можах да кажат. Така се развълнувах, че беше невъзможно да разберем каквото и да е. Може би Менолли ще може да разкаже повече – с нея бяха Красавица и трима бронзови Но...

– А какво казва Рут?

Джаксъм вдигна рамене.

– Казва, че картините им са били прекалено объркани. Гущерите са говорили само за техните хора. Аз и Менолли не сме били от тях.

Джаксъм се протегна и взе купата с клах – гърлото му беше пресъхнало. Почтително напълни чашата на менестрела, и той замислено я

пресуши...

– Хора, – промърмори най-накрая Робинтън и даже зацъка с език. Изправи се толкова бързо, че Зейр сърдито писна и се впи в рамото му с нокти, за да не падне. – Хора, и при това толкова отдавна, че в паметта на гущерите са се съхранили само размити образи. Колко интересно... колко невероятно интересно!

Менестрелът се заразхожда из стаята разсеяно галейки неодобрително писукация Зейр.

Джаксъм погледна през прозорец към Рут, който се грееше на слънце по средата на двора, облепен с ято местни огнени гущери.

После се заслуша в хора на учениците, разучаващи балада и се учуди, колко често ги прекъсваше наставникът им – според него те си пееха съвсем добре.

Полъх топъл вятър влетя през прозореца, носейки мирис на лято... Джаксъм усети ръката на Робинтън върху рамото си и това го върна в реалността.

– Ти се справи отлично момче, но сега е време да се върнеш в Руат. Виждам, че заспиваш прав. Този скок във времето ти е изсмукал повече сили отколкото ти се струва.

Робинтън го изпрати до двора, като по пътя го накара още един път да си припомни разговора с огнените гущери.

– Мисля си – каза той после, че благополучното завръщане на Драм и Тирот – не е най-важното. Мисля си, че не сбърках, като реших да се обърна за помощ към вас двамата с Рут. Не се учудвай, ако пак ви обезпокоя – с разрешението на Литол разбира се.

Дружески стисна ръката му и се отдръпна настрани.

Момчето се метна на гърба на Рут, а огнените гущери пронизително запищяха, недоволни от раздялата с белия дракон.

Докато Рут набираще височина, Джаксъм приветливо помахна на Майстора. Фигурата му бързо се смаляваше. После се обърна към реката, търсейки с поглед Сибел и Менолли, за да начеше любопитството си. Когато ги откри му стана ясно, че тези двамата ги свързва нещо повече отколкото обикновено приятелство.

Не полетя направо в Руат. Литол не го очакваше да си прибере в определен час. Огледа се и като не видя наблизко огнени гущери, помоли Рут да поеме към фермата на Фидело Драконът се съгласи така весело, че момчето се замисли да не би приятелят му да предвижда мислите и желанията му, преди самия той да си ги е изяснил?

На запад беше почти обяд. Джаксъм усещаше мъчителната

необходимост да се види с Корана и се чудеше как да измъкне момичето извън холда, без да привлича излишно внимание.

„Тя идва“, – каза Рут и направи вираж, за да може ездачът му да види Корана, която се спускаше по пътеката към реката. Джаксъм се зарадва на щастливото стечение на обстоятелствата и нареди на Рут да кацне на речния бряг, където жените от фермата обикновено перяха дрехите.

„Реката не е много дълбока, – като между другото каза Рут, – но виждам нагрятата от слънцето скала: смятам да полежа и да се погрея“. – и без да чака отговор, плавно се запуска надолу, към реката покрай праговете, където водата кипеше от ударите в камъните. Избра си по-голяма скала и внимателно кацна, пазейки се да не закачи с крилата си клоните на сенчестите дървета.

„Тя идва“, – повтори Рут и приведе рамото си за да може ездачът му да слезе.

Внезапно Джаксъм беше овладян от противоречиви желания и съмнения. В главата му зазвучаха ядните забележки на Миррим. Рут отдавна беше достигнал полова зрялост и все пак...

„Тя идва и на теб ще ти бъде добре с нея. А ако на теб ти е добре и на мен ми е добре, – каза Рут. – Когато си с нея, ти се успокояваш и се чувстваш щастлив и това е хубаво. А на мен ще ми бъде добре и топло тук на слънце. Така, че тръгвай!“

Джаксъм вдигна глава, учуден от настойчивостта на приятеля си. Очите на Рут меко блестяха в зелено и синьо, което малко противоречеше на тона му.

А после Корана се показа иззад завоя на пътеката и го видя. Тя изпусна кошницата, която носеше, разсипа дрехите, дотича до Джаксъм, увисна на врата му и го разцелува с такава неподправена радост, че той просто спря да мисли...

Вдигна момичето и го отнесе на мекия мъх, който покриваше като килим земята зад храстите. Там не можеше да ги види нито Рут, нито който и да е друг. И двамата нямаха търпение да наваксат пропуснатото от последното му посещение във фермата.

Вече прегръщайки мекото тяло на девойката, Джаксъм се запита, дали Корана щеше да бърза към него ако не беше владетел на Руат. Но в този момент това нямаше значение. И когато насладата стана близко до болка, съзнанието му докосна съзнанието на Рут и той с облекчение разбра, че белият дракон, както винаги беше с него и споделяше чувствата му.

Глава 12

Холд Руат, фермата на Фидело, Нишковалез

15.7.6

Трудно е да запазиш в тайна нещо от собствения си дракон. Джаксъм можеше спокойно да мисли за нещата, които не искаше Рут да разбере единствено късно вечер, когато приятелят му вече спеше, или рано сутрин, ако се събудеше преди него. Работата се усложняваше и от това, че досега не му се беше налагало да крие мислите си. А, сегашното му темпо на живот – уморителните тренировки в Крилото на младите, грижите за холда, да не говорим и за посещенията му във фермата на Фидело – беше такава, че моментално заспиваше, щом помиришеше възглавница.

И не беше чудно, че болният въпрос за късното порастване на Рут се появяваше в мислите на Джаксъм в най-неподходящо време. И всеки път се стараше да не мисли за това, за да не почувства драконът безпокойството му.

Отгоре на всичко, по време на престоя му във Форт Уейр, зелените самки излетяха в брачен полет и всички кафяви и сини дракони се вдигнаха да ги преследват. За пръв път това събитие завари Джаксъм по средата на сложна маневра – той забеляза драконовата сватба, загледа се и едва успя да се хване за ремъците за да не падне, тъй като Рут съвсем невъзмутимо продължи да описва във въздуха зададената фигура.

Вторият път бяха на земята, когато брачните призови на зелената, започнала да пие кръв, възбудиха целия уейр. Останалите ученици бяха още малки, недорасли за такива неща, но Джаксъм забеляза как наставникът се обърна към него и задържа погледа си. Момчето разбра, че К'небел недоумяваше, защо те с Рут не се присъединяват към ездачите и техните дракони, очакващи полета на зелената.

Тогава момчето изпита едновременно няколко противоречиви чувства – от вълнение, очакване и надежда до ужас и отвращение.

Рут разтревожено разпери криле.

„Какво ти става? Какво толкова те разстрои?“ – попита той, отпусвайки се и на четирите си лапи и извивайки врат за да погледне ездача си. Очите му проблясваха неспокойно, откликвайки на емоционалната буря.

– Всичко е наред, наред е, – бързо отговори Джаксъм, галейки главата на дракона, разкъсвайки се от желание да попита Рут дали не иска да се присъедини и смътната надежда, че драконът ще откаже.

Ето че зелената изпищя предизвикателно и излетя, а след нея в небето се издигнаха кафевите и сините. Но зелената беше бърза и докато те се откъснаха от земята, тя беше набрала солидна преднина. Гоненицата започна, а долу на Площадката за хранене сини и кафяви ездачи се бяха събрали край ездача на зелената. Не след дълго драконовата сватба се състоя, а ездачите пристъпвайки, като пияни тръгнаха към Долните пещери и стаите отредени специално за такива случаи.

Джаксъм никога ме беше наблюдавал брачен полет от начало до края. Той преглътна, устата му беше пресъхнала. Сърцето му заби бързо, а кръвта му се качи в слепоочията – така се чувстваше само когато притискаше до себе си отстъпчивото тяло на Коранна. Неочаквано се зачуди, кой от Бенденските дракони е успял да догони Пат, зелената на Миррим...кой ли от ездачите...

Внезапно докосване по рамото го накара да подскочи.

– Ако Рут още не е готов да лети, това не може да се каже за теб – дочу той гласа на К'небел. Наставникът му гледаше малките точки горе в небето. – Да, даже сватбата на зелена може да извади всеки от равновесие. – И разбиращо кимна към Рут. – Не се интересува? Какво пък, за всичко си има време... Но ми се струва момче, че за днес ти стига, още повече, че вече почти приключихме. Остана само да се погрижа тези хлапета да са заети с нещо друго, когато се върне зелената...

Чак сега Джаксъм забеляза, че останалите от Крилото са изчезнали някъде. К'небел го потупа още веднъж ободряващо по рамото, метна се на бронзовия си и полетя към уейра си.

Момчето се замисли за драконите. А после за ездачите, оттеглили се във вътрешните стаи и за ездачите погълнати в същата емоционална борба както драконите си – борба, която само укрепваше взаимната им връзка. Мислеше си за Миррим. И за Корана.

Скочи на врата на Рут, стремейки се да избяга от тази част на истината за ездачите, която дълбоко в себе си знаеше, но едва днес му се разкри напълно. Искаше да отиде до езерото и да се гмурне в дълбоката хладна вода. Може би ледените ѝ обятия щяха да успокоят тялото му и да притъпят душевната мъка. Но вместо това, Рут го заведе във фермата на Фидело

– Към езерото Рут! Лети към езерото!

„Сега за теб е по-добре да бъдеш тук“ – за негово изумление

отвърна драконът. – „Огнените гуцери казват, че момичето е на горната поляна.“

Рут отново пое инициативата и плавно се запуска към полето, където младата пшеница се люлееше от вятъра, ярко зелена в лъчите на обедното слънце и където Корана размахваше мотиката, изкоренявайки плевелите, заплашващи да развалят реколтата.

Драконът плавно се приземи в края на тясната ивица земя между посевите и каменния дувар. Корана първо се учуди на неочакваното посещение, после приветливо помахна с ръка. Но не побягна към него, както обикновено – започна да подрежда косите си и да трие потта от лицето си...

– Джаксъм, – започна тя. – Не трябваше...

Но Джаксъм вече беше покрил устните ѝ със своите. Прегърна момичето, но усети нещо твърдо и без да отлепя устните си, взе от нея мотиката и я запрати надалече. Корана не очакваше такъв обрат и се опита да се измъкне, но напразно. Тя ухаеше на земя, а косите ѝ на топъл вятър и слънце. А някъде там далеч, далеч беше онази зелена с нейния дразнещ писък. И ездачите, стълпили се в Долните пещери, развълнувано чакащи да я хване най-бързия, най-силния, най-хитрия дракон. А в неговите обятия беше Корана и меката сива земя им служеше за постеля. Напразно Джаксъм се опитваше да прогони от паметта си видението на ездачите, които бързаха към Долните пещери; насмешливият кръсък на зелената все още кънтеше в ушите му...

Но не се възпротиви на познатото, ласкаво умствено докосване на Рут, когато настана мигът на блаженство, а с него – облекчението за душата и тялото.

На другата сутрин Джаксъм не можа да се застави да отиде на тренировка във Форт Уейр. За щастие, Литол и Бранд още в ранни зори тръгнаха по работа към далечна ферма, като взеха със себе си и приемните-подопечни – така че нямаше кой да го попита, защо кисне в холда. А следобяд отлетя с Рут при езерото, където го чисти и търка толкова дълго време, че драконът се поинтересува, какво му става.

– Обичам те Рут. Ти си мой. Много те обичам, – каза Джаксъм. Колко му се искаше да добави с предишната щастлива увереност, че е готов да направи всичко за приятеля си. – Много те обичам – повтори той през зъби, скочи от гърба му във ледената вода и се гмурна колкото му можеше по-дълбоко.

„Струва ми се, че огладнях“ – каза му Рут, докато Джаксъм се

бореше с налягането на водата и недостига на въздух в дробовите си.

Жадно дишайки, момчето изплува на повърхността и си помисли, че това може и да послужи за развлечение.

– На юг от Руат – каза той – има ферма, където отглеждат уери.

„Чудесно!“ – предаде Рут.

Джаксъм бързо се подсуши, облече дрехите си и без да забележи уви около врата си мократа кърпа. Оседла Рут и едва, когато минаха в Помежду, осъзна глупостта си – мъртвешкият хлад проникна мигновено през мократа тъкан. Това можеше да свърши в най-добрия случай с простуда.

Рут ловуваше с обичайната за него бързина и прецизност. Появиха се огнени гущери, съдейки по цветните им маркери, всички бяха местни – изглежда белият дракон се беше съгласил да раздели с тях пира си. Джаксъм разсеяно ги следеше. Рут беше напълно зает с лова и храната – най-подходящото време за размисли без пречки.

Джаксъм беше недоволен от себе си. Споменът му за това как се отнесе с Корана, сега предизвикваше у него непоносимо отвращение. И най-гадното бе, че тя напълно достойно отговори на похотта му. Той чувстваше, че вчерашното по някакъв начин е повлияло на отношенията им, които преди бяха като невинна игра. Като утешение можеше да мине, че после и помогна да завърши работата си, прекъсната с появяването му – значи в крайна сметка Фидело няма да го държи отговорен за несвършена работа – брат й трепереше над новата пшеница. Не, все пак не трябваше да постъпва така с Корана. Подобно поведение, нито можеше да се разбере, нито да се прости...

„А на нея много и хареса“. – мисълта на Рут го докосна толкова неочаквано, че той подскочи:

– А ти откъде знаеш?...

„Когато ти беше с Корана, нейните преживявания бяха много силни и подобни на твоите. – отвърна драконът. – Затова ги и усетих. Иначе не я чувствам.“

В гласа на Рут нямаше съжаление – той просто съобщаваше факти. А може би дори се радваше, че контактът беше ограничен.

Драконът вървеше към него през полето – от тлъстите уери не бе останало много. Джаксъм видя, как фасетъчните му, приличащи на скъпоценни камъни очи смениха червените отблясъци на глада в синьо – на удовлетвие.

– И хареса ли ти ...това което усети? Когато се любим?... – попита Джаксъм, решил внезапно да зададе измъчващите го въпроси.

„Да. Нали на теб много ти харесва,“ – каза драконът. – „На теб ти е хубаво. А аз обичам, когато ти се чувстваш така.“

Момчето скочи на крака, връхлетян внезапно от чувство на вина и от отчаяние заради неспособността си да му обясни всичко.

– Нима не искаш същото и за себе си? Защо винаги мислиш само за мен? Защо не подгони зелената?...

„Не мога да разбера, какво те безпокои? Защо трябваше да я гоня?“

– Но ти си дракон!

„Аз съм бял дракон. А зелените ги гонят кафяви и сини... е, и понякога бронзови“.

– Ти можеше да я догониш! Нали!

„Ами не исках!... Е, отново се разстрои. Аз ли те разстроих?...“ – Рут изпъна врат и внимателно докосна рамото на Джаксъм с топлия си нос искайки извинение.

Джаксъм обхвана шията му с двете си ръце, долепи чело до влажната му кожа и се замисли за любовта си към Рут, своят необикновен Рут, единственият на Перн бял дракон.

„Да, аз съм единственият бял дракон раждал се някога на Перн“ – потвърди Рут, опитвайки се да утеши приятеля си. Сви се и го прегърна с предната си лапа. – „Аз съм бял дракон. Ти си мой ездач. Ние сме заедно!“

– Да, – каза Джаксъм уморено приемайки своето поражение. – Ние действително сме заедно...

Внезапно го втресе и силно кихна. Ех, черупки! Ако се разкиха така в холда, веднага цялото внимание на Дилана щеше да се пренасочи към него и не му мърдаше едноседмично лечение. Загърна се плътно в куртката, качи се на Рут и пое към дома по най-краткия път.

От Дилана все пак се отърва – затвори се в стаята си и обяви, че е зает с важно поръчение на Робинтън и няма да вечеря. Надяваше се, че хремата му ще мине до вечерта. Литол сигурно щеше да мине по-късно, значи наистина трябваше да се заеме с нещо, иначе щеше да се наложи да обяснява защо не се е появил на вечеря. Какво пък, тъкмо трябваше да приведе в ред наблюденията си на онзи чудесен залив и конусообразната планина. Взе мека въгленова пръчица, изобретена от майстор Бендарек, за чертане по хартиени листа и с увлечение се впусна в работа. Новите инструменти бяха къде къде по-удобни от масите засипани с пясък. А и грешките можеха да бъдат поправяни веднага – стига да минеше по хартията с парче дървесна смола.

Картата вече беше почнала да се оформя, когато почукване на

вратата го накара да прекъсне работа.

– Влез! – Джаксъм кихна приглушено и се зарадва, че простудата, все още не беше дала отражение на гласа му.

Литол влезе в стаята, поздрави, приближи се към масата, като вежливо отклони поглед от недовършения чертеж.

– Днес Рут хранил ли се е? – попита той. – Н'тон ми каза да ти предам, че на север се очаква Нишковалеж и ти може да летиш с Крилото. Надявам се, че драконът ти ще има време да смели изяденото?

– Разбира се, – отвърна момчето. Най-после! Ще се бие с нишките заедно с Рут!

– Значи, обучението ти във Уейра завърши? – попита опекунът му. Изглежда беше забелязал, че Джаксъм кръшкаше от време на време от тренировки. В гласа му имаше нотки на учудване.

– По-скоро научих всичко, което трябва да знам – отвърна той. – Не смятам да летя непрекъснато с бойното Крило... Виж, нахвърлих няколко скици на заливчето на Д'рам. Тук го намерихме... Не е ли красиво? – Той подаде на Литол листа.

За негово голямо удовлетворение, при вида на чертежа му, лицето на опекуна му изрази удивление и интерес.

– Сигурен ли си, че правилно си предал размерите на планината? Ако е така – то това е най-големия вулкан на Перн. Казваш, че си отчел перспективата? Не, наистина величествена планина! А това тук какво е? – Литол прокара пръст по пространството между подножието на планината и дърветата на преден план, които Джаксъм се беше постарал да нарисува с цялото им разнообразие и в същия порядък както бяха.

– Гората се разпростира до самата планина, но ние не се отдалечихме много от брега...

– Великолепно изглежда, – каза Литол. – Разбирам, защо менестрелът го е запомнил толкова добре.

– Това, което съм нарисувал е само бледо подобие. – каза Джаксъм. Произнесе го като покана. Литол избягваше да лети на дракони, освен в жизненоважни случаи...

Опекунът му се усмихна разбиращо и поклати глава.

– Рисунката е достатъчно ясна за даде ориентир за дракон. Но не забравяй да ме предупредиш, ако някой ден ти хрумне да отскочиш до там отново.

След това му пожела лека вечер и го остави в леко объркване. Можеха ли да се тълкуват думите му, като косвено разрешение да посети отново залива? Но защо?...

Джаксъм критично огледа скиците си, опитвайки се да си припомни дали е нарисувал правилно дърветата до водата. Впрочем нямаше да е лошо да се върне. Например след Нишковалежа, ако Рут не се преумори по време на сражението.

„С удоволствие ще поплувам в заливчето, ще трябва да измия мизмизата на огнения камък,“ – сънено каза Рут.

Джаксъм се обърна и мерна белия хълбок на Рут, излегнал се на каменното ложе. Главата на дракона беше обърната към стаята, но двете двойки вежди прикриваха очите му.

„Наистина, с голямо удоволствие бих...“

– И, – добави на глас момчето, – може би ще успеем да измъкнем от тамошните огнени гущери още малко информация за „техните“ тайнствени хора.

Сега имаше цел и нито Ф'лар, нито Лесса му забраняваха да се върне в заливчето. Още повече, то беше доста далеч от Южния холд – така че нямаше да подведе бенденските предводители. А ако научеше още нещо за „онези“ хора, щеше да зарадва Робинтън. Дори може да намери и люпило на огнени гущери. Да не би Литол да имаше точно това предвид, като му даде разрешение? Разбира се! Как не можа да се сети веднага!

Съгласно изчисленията, валеж на Нишки се очакваше на следващото утро, в началото на десетия час. И макар, че сега Джаксъм можеше да не бърза към обичайното си място в наземната команда, сутринта го събуди прислужницата с пълен поднос, на който беше закуската му и пакет суха храна за обяд.

Честно казано Джаксъм не се чувстваше добре – гърлото му болезнено се свиваше, а главата му сякаш беше пълна с памук. Така че момчето се изруга наум за глупостта си, която можеше сега да провали първият му боен полет. Какво му трябваше да се търкаля на влажната земя, после да скочи в студената вода и като завършек на всичко, да минава в Помежду с мокра риза. Кихна няколко пъти. Това прочисти малко носа му, но главата продължаваше да го боли безпощадно. Джаксъм облече най-топлата си долна риза, най-дебелото си яке, панталони и два чифта чорапи. И излезе заедно с Рут, буквално задъхвайки се в топлите дрехи.

Жителите на холда, сновяха по двора насам натам, оседлаваха ездитните животни и приготвиха огнеметите. Джаксъм улови погледа на Литол и посочи с ръка към небето. Настойникът му махна в отговор и отново се зае да дава наставления – денят в Руат се очертаваше тежък.

Момчето кихна отново.

„Всичко наред ли е?“ – очите на Рут озадачено заблестяха.

– Всичко е наред, като се изключи това, че аз съм глупак, който се остави да настине. – измърмори Джаксъм. – Да излитаме, докато не съм се сварил в тези дрехи!

Рут послушно излетя. Вятърът охлади потното му лице и Джаксъм се почувства по-добре. Време имаха много и те полетяха към Уейра без да влизат в Помежду. Да влезе така изпотен в мъртвешкия студ щеше да е още по-голяма глупост.

После се замисли дали да не се преоблече в Уейр Форт – когато битката започнеше със сигурност нямаше да замръзне. Но уейрът се намираше достатъчно високо в планините и там беше по студено отколкото в Руат. Така че, щом се приземиха, той размисли и се отказа.

Подчинявайки се на инструкциите, Джаксъм най-напред натовари на Рут чувал с огнен камък. После го заведе до специално пригответените купчини и му нареди да дъвче. Рут се съсредоточи над втория си стомах и скоро можеше да издишва постоянен огън, който щяха да поддържат с парчета от чувала на гърба му. Докато драконът дъвчеше, момчето намери голяма купа клах и го изпи, като се надяваше, че това ще притъпи хремата. Чувстваше се по-зле, носът му постоянно течеше. Добре, че хрупането на огнения камък между зъбите на десетките дракони заглушаваше кихането му. Ако не беше първият му бой, щеше да се замисли дали въобще да участва днес. После си каза, че младите ще ги оставят назад – да прочистват случайно пропуснати Нишки и няма да му се наложи да минава често в Помежду.

Ето, че на Звездната скала се появиха Н'тон и Лиот. Край бронзовия стояха четирите кралици на Форт Уейр – те всички бяха по-големи от него, но по мнението на Джаксъм, само подчертаваха със своята красота мощта на Лиот и великолепната му осанка.

Драконите по всички корниз се вслушваха в мислените команди на ездачите си. Формираха се Крилата. Джаксъм нервничеше и без нужда започна да дърпа и проверява бойните ремъци.

„Ние ще летим с Крилото на Кралиците“ – съобщи Рут.

– Ние? Имаш предвид всички млади?

„Не, само ние с теб“

Рут изглежда беше доволен. Но Джаксъм не беше много убеден, че оказаната чест го поласка. Наставникът на младите забеляза объркването му и с кратък жест му указа да следва получената заповед.

Нямаше какво да се прави, Джаксъм поведе Рут към върха на Звездната скала. И когато се разположиха отляво на най-младата кралица на

Уейра, Селиант, момчето неволно се замисли, колко ли глупаво изглеждат до златната великанка...

Лиот протръби отново и предводителите на крилата скочиха от Звездната скала, с падането си набирайки скорост а после отново се издигаха нагоре с премерени махове на крилето. Малкият Рут, излетя на право от мястото си, чевърсто зае мястото си до Селиант. Ездачката ѝ, младо момиче на име Прилла, одобрително вдигна юмрук. И почти веднага Рут съобщи на ездача си, че Лиот е наредил всички да преминат Помежду.

Щом се появиха над пустинните планини на север от Руат, Джаксъм усети как му се предава възторга на Рут. В предишните си полети не беше изпитвал нищо подобно. Кралиците летяха най-ниско. Над тях въздуха разсичаха крилето на бойните дракони. Изглеждаше така сякаш са изпълнили цялото небе. Всички бяха извърнали поглед на изток, а горното Крило беше готово да поеме първия удар на падащите Нишки.

Джаксъм подсмръкна, ядосано, че гадната хрема му пречи да почувства тържествеността на момента – той, Джаксъм, владетел на Руат се биеше с Нишките на своя бял дракон! Чувстваше, как в тялото на Рут се движи огненият газ. Как ли се чувстваше той? Може би не много по-добре от него. Що се отнасяше до Джаксъм – струваше му се, че на главата си има силно пристегнат обръч...

Горното Крило изведнъж увеличи скоростта и стремително се издигна. Нямаше време за размисъл. Джаксъм вдигна глава и съзря плътна сива мъгла високо в небето. Това означаваше, че всеки момент Нишките ще се появят.

„Селиант моли, да се движим над нея – страхува се да не ни подпали с огнемета“ – каза Рут. Мисленият глас на дракона звучеше някак си приглушено – Рут задържаше дъха си за да не изпусне преждевременно газ. Те се преместиха няколко драконови дължини по-нагоре да не пречат на кралицата и сражението започна.

Блестящо сивата мъгла пред очите им се превърна в сребърен дъжд от падащи Нишки. В небето се замяха вихри от огън – предните дракони яростно изгаряха своят вечен безмозъчен враг – превръщаха Нишките в пепел.

Вълнението на Джаксъм леко се уталожи – безкрайните тренировки не бяха минали даром – възбудата се смени с трезв, внимателен разчет. Днес двамата с Рут за нищо на света нямаше да получат нови белези от Нишките!

Крилото на Кралиците летеше ниско над земята, готово да се

пресрещне всяко късче Нишка избегнало огъня. През цялото време се движеха през облак фин прах – всичко, което бе останало от изгорените Нишки. След като достигнаха края на фронта на валежа, кралиците се обърнаха и полетяха назад. Изведнъж пред погледа на Джаксъм попадна въртяща се сребърна нишка. Рут веднага се втурна натам, момчето чу как той предупреди останалите. Стремителен удар, огнен удар – и Нишката се превърна на прах.

Джаксъм се преизпълни с гордост и неволно се запита дали някой забеляза, колко икономично Рут използва пламъка си. Точно колкото бе необходимо. Погали шията на приятеля си и той отвърна на похвалата с признателност и възторг. След това те измениха курса, Кралиците се устремиха към голям сгъстък [?] Нишки, отстъпвайки място на свежо Крило.

От този момент, до края на Валежа, Джаксъм нямаше време да се замисли. Той напълно се сля с ритъма на разчетените и точни маневри на Крилото. Изглежда Маргатте, ездачката на златната Ладит имаше някакво особено чувство, което и подсказваше къде точно ще се появят Нишки, избегнали плътния заградителен огън на горните Крила – кралиците винаги се оказваха на пътя на сребърния дъжд и го унищожаваша. На Джаксъм му стана ясно, че Крилото на Кралиците не е топло и безопасно местенце. Ездачките покриваха голяма площ, но бяха далеч от маневреността на Рут. Крилото летеше във формация клин, а малкият дракон летеше непрекъснато от единия до другия край и помагаше там където беше нужно.

Валежът спря съвсем неочаквано. Сивата мъгла се разсея. Горното Крило се снижаваше с плавни кръгове. Оставаше само да преминат на малка височина над земята и да помогнат на наземните команди, да открият и унищожат все още живите Нишки зарили се в земята.

Възбудата от сражението отмина и Джаксъм отново се почувства болен и много нещастен. Струваше му се, че главата му е увеличила размера си най-малко два пъти, очите го боляха и сълязяха сякаш в тях беше попаднал пясък. Дишаше трудно, възпаленото гърло не му даваше да преглътне. Джаксъм разбра, че окончателно се е разболял. Май наистина направи глупост, да тръгне на бой в такова състояние. На всичкото отгоре не извърши и нищо героично. Просто четири часа разкапваша, отчайващо тежка работа. Най-много от всичко сега му се искаше да бъде у дома с Рут. Но щеше да е срамота да остави работата nedovършена след толкова усилия.

„Главната кралица казва – неочаквано съобщи Рут, – да се

разкараме, преди да са ни забелязали от земята.“

Джаксъм погледна надолу, съдейки по жестовете на Маргатте, тя действително ги пускаше. Момчето усети неочаквана обида. Вярно е, че не очакваше почетен кръг и всеобщ възторг, но смяташе, че са заслужили поне една похвала. Или може би бяха направили нещо не както трябва? ... Беше му трудно да мисли – главата му буквално гореше и непоносимо болеше. Той даде команда на Руд да се прибере в холда, но край него прелетя Селиант. Свитият юмрук на Прилла означаваше – „Браво! Чудесна работа!“

Това одобрение малко го утеши, а Рут добави:

„Ние се сражавахме много добре, не изпуснахме нито една Нишка! И не беше никак трудно да поддържам огъня“

– Ти си чудесен Рут! Така добре се измъкваше от Нишките, че нито един път не ни се наложи да минаваме в Помежду. – момчето го погали по шията – Остана ли ти още газ?

Рут се напрегна и се изкашля. От устата му се измъкна само тънка струйка огън.

„Газ вече няма – каза той, – но ще се радвам да се избавя от пепелта по-скоро. Никога не съм гълтал толкова огнен камък.“

Рут беше толкова доволен от себе си, че Джаксъм за момент забрави болестта си и се разсмя – безхитростната радост на дракона винаги можеше да му върне доброто настроение.

След като се върнаха в холда, за голямо удовлетворение на Джаксъм забеляза, че освен няколко работника нямаше никого. Останалите щяха да се върнат след няколко часа.

Рут първо отиде до дворния кладенец и се напи до насита, Джаксъм повика един слуга и му нареди да донесе гореща храна, каквато намери и кана с вино. После влезе в стаята за да смени пропития с фосфинови пари летателен костюм. Пред очите му попадна нахвърляната скица на залива, захвърлена на работната маса и си спомни за вчерашните си намерения – пред очите му блесна горещия пясък и яркото ласкаво слънце. Това щеше да излекува простудата, да изсуши носа му и да го загрее до самите кости...

„С удоволствие ще се изкъпя...“ – каза Рут.

– А не си ли много уморен?

„Да, но много бих искал да се изкъпя в онова заливче, а после да се попека на слънце. Това няма да навреди и на теб.“

– Предполагам – измърмори Джаксъм и започна да смъква летателния костюм. Вече обличаше новите дрехи, когато на вратата се почука и

слугата нерешително влезе с поднос храна. Джаксъм посочи с пръст масата и го помоли да почисти и добре да проветри мръсния костюм.

Той довършваше горещото вино, което изгори възпаленото му гърло, когато разбра, че Литол ще се върне в Руат едва късно вечерта и няма да може да го предупреди за намеренията си. Значи нямаше да има нужда да се връща преди той да се прибере. После се сети, че заливчето се намира едва ли не от другата страна на планетата и застана. Това означаваше, че слънцето, на което толкова искаше да се погрее вече се е скрило под хоризонта.

„Пяскът сигурно още не е изстинал – обнадежди го Рут и добави: – Искам да отида там“.

– Добре де, тогава ще полетим! – Джаксъм допи виното и се пресегна към препечения хляб със сирене. Но не почна да яде – не само не чувстваше глад, но от миризмата леко му се догади. Изправи се, стъгна едно от одеалата, метна го на рамо и тръгна към изхода. Трябваше да каже на слугата, да предаде на Литол... Не, сигурно щеше да забрави. Той се върна до масата, бързо нахвърли бележка за опекуна си и я постави между чинията и каната, така че да бие на очи.

„Кога най-после ще тръгнем?“ – попита Рут. Гласът на дракона звучеше жално – беше нетърпелив да се измие и да се потъркаля на топлия пясък.

– Сега, сега... – Джаксъм погледна в кухнята за да вземе малко сирене и колбаси е случай че огладнее по-късно. Но главният готвач паниреше месо за печене и само при гледката стомахът му се разбунтува отново.

– Батунон, – обърна се той към готвача. – Оставил съм бележка за Литол. Но все пак, ако го видиш, кажи му, че съм отишъл до онзи залив да изкъпя Рут. Той знае къде.

Дървеното чукче на Батунон за миг увисна във въздуха:

– Ще се осмеля да попитам лорд Джаксъм, Нишките унищожени ли са?

– Всички са превърнати в пепел! А ние двамата с Рут сме пропити с миризмата на огнен камък, затова ще отлетим да се поизмием.

Очите на Рут укорително и нетърпеливо проблесваха в жълто. Джаксъм скочи на врата му и затегна бойните ремъци. Тях също трябваше да ги измие както трябва, а после и да изсуши... Рут излетя толкова стремително, че ремъците се оказаха наистина необходими. Едва откъснал се от земята, Рут мина в Помежду...

Глава 13

Заливът на брега на Южния континент 15.7.7 – 15.8.7

Джаксъм се върна в действителността от нещо мокро, плъзгащо се от челото право в носа му. Раздразнен, той се опита да го махне...

„По-добре ли си?“ – в гласа на Рут звучеше надежда, която го учуди.

– По-добре? – момчето се опита да се изправи на лакът, но не можа дори да помръдне главата си – струваше му се че нещо я държи.

„Брекке каза да лежиш и да не мърдаш!“ – веднага реагира драконът.

– Лежи спокойно Джаксъм, – дочу той и гласа на Брекке и почувства, как ръката и легна на гърдите му за да не му даде да се движи.

После някъде наблизко закапа вода и на челото му отново легна мокра кърпа, прохладна и ухаеща на нещо приятно. Почувства още и, че главата му е затисната от две меки плътни възглавнички, сигурно за да не я върти наляво надясно. Но, какво беше станало с него? И от къде се взе тук Брекке?

„Ти беше тежко болен, – развълнувано съобщи Рут. – Така се тревожех за теб! Повиках Брекке, защото може да лекува. Не можех да те оставя и да отида да я взема, но тя долетя заедно с Ф'нор на Кант. После Ф'нор доведе тази, другата...“

– И дълго ли се търкалях тук? – попита Джаксъм, ужасен при мисълта, че се е сдобил с цели две бавачки. Искрено се надяваше, тази другата да не е Дилана.

– Няколко дни, – отвърна Брекке, макар че Рут имаше предвид по-голям отрязък от време. – Сега ще оздравееш, най-лошото мина.

– Поне Литол знае ли къде съм? – Джаксъм се опита да отвори очи. Компресът му пречеше, поиска да го махне, но пред очите му заплуваха петна и той със стон се отказа.

– Казах ти да лежиш спокойно! И да не ти минава през ум да си отваряш очите или да махаш превръзката. – Брекке леко го плесна по ръката. – Разбира се, че Литол знае. Ф'нор веднага му съобщи. А аз го уведомих, когато премина кризата. Между другото, Менолли също се поправя...

– Менолли? Нима и тя се е заразила от моята простуда? Но тя остана със Сибелл...

И тук наистина се оказа, че в стаята има още някой – нямаше как Брекке да говори и да се смее едновременно.

– Болестта ти не беше настинка, – обясни тя. – Жителите на Южния я наричат „огнена треска“. На човек само му се струва, че се е простудил, а в действителност е много по-опасно...

– Но ти каза, че сега вече ще оздравея?...

– Очите не те ли болят? – попита Брекке.

– Е, някак си не ми се иска да ги отварям.

– Петна? Сякаш гледаш в Слънцето?

– Аха.

Брекке го погали по ръката:

– Така трябва да бъде, нали Шарра? Колко време продължава това?

– Колкото и главоболието. Така, че дръж очите си затворени. – Шарра говореше бавно, леко разтягаше думите, но гласът и се оказа просто забележителен – дълбок, богат на интонации. Джаксъм неволно се замисли дали тя беше толкова красива външно. Не, едва ли. Тя трябва да е потресавашо красива.

– И не си и помисляй да си махаш превръзката – продължи тя. – Предполагам, че те боли и главата? Да? Значи наистина не трябва да ги отваряш. Затъмнихме стаята доколкото можяхме, но все пак рискуваш да повредиш зрението си за цял живот, ако не се пазиш.

Джаксъм почувства, как Брекке намести компреса. Той попита:

– Значи Менолли също се е разболяла?...

– Да, но майстор Олдайв ни съобщи, че лечението ѝ е напълно успешно. – Брекке замълча за момент и продължи. – Все пак тя не се е била с Нишките и не е минавала в Помежду, което, между другото едва не те е довършило...

– Случвало ми се е да преминавам в Помежду с настинка. – простена Джаксъм. – И никога не ми се е случвало нещо!

– С настинка – да, но не и с огнена треска, – възрази Шарра. – Ето Брекке, вземи, нека изпие това!

До устните на момчето се допря сламка.

– Пий през нея, – каза Брекке. – Не трябва да повдигаш глава.

– А това какво е? – промърмори той, придържайки със зъби сламката.

– Плодов сок, – отвърна Шарра, толкова бързо, че момчето се усъмни. – Просто плодов сок. Нужна ти е течност, треската напълно те е

изсушила.

Сокът беше прохладен и с такъв неопределен вкус, че Джаксъм не можеше да съобрази от какви плодове е направен. Шарра го беше размислила в такива пропорции, че не беше нито кисел за да дразни гърлото му, нито прекалено сладък за да го приеме празния му стомах. След като го допи, поиска още.

– Стига ти толкова. – каза Брекке. – Сега се опитай да поспиш.

– Рут, – повика го момчето – Ти добре ли си?

„Щом вече се събуди, ще отида да половувам. Ще бъда наблизко.“

– Рут! – изплаши се Джаксъм. Драконът не беше мислил за себе си докато е бил в безсъзнание. Забрави за наставленията и неблагоразумно помръдна главата си – жестока болка веднага го закова на място.

– Драконът ти е наред. – строго каза Брекке. Дланите ѝ го натиснаха за раменете и го върнаха на постелята. – Ако искаш да знаеш, Рут просто не се виждаше под купчина от огнени гущери. Къпеше се всяко утро и всяка вечер. Винаги беше на разстояние една, две дължини. И се налагаше да го успокоявам по всеки повод. – Джаксъм охна, беше забравил, че Брекке може да разговаря с всички дракони. – Ф'нор и Кант ловуваха вместо него, защото не искаше да се отдалечава от теб. Така че, не се безпокой той съвсем не е кожа и кости като теб. Сега най-последно ще половува и ще се успокои напълно. А ти сега – спи!

Джаксъм нямаше друг избор. Вече го унасяше и той заподозря, че в плодовия сок все пак е имало нещо...

...След като се събуди, се почувства отдъхнал и бодър. Поисква да помръдне, но навреме си спомни, че му е забранено да си мърда главата. Така че, от нямане какво да прави се опита да се разбере със собствени си мисли и спомени. Ясно помнеше само това, как с Рут долетяха в залива, как едва се смъкна от гърба му, как олюлявайки се достигна до сянката на дърветата и се опита да достигне до плодовете – да охлади горящото си гърло. И точно тогава Рут беше разбрал, че ездачът му се чувства много зле.

Смътно помнеше Брекке и Ф'нор и как ги молеше да доведат Рут. Навярно те бяха построили временно убежище, Шарра беше споменала за това. Бавно протегна лявата си ръка и я прекара от край до край, но не напипа нищо освен ръба на леглото си. Протегна дясната си ръка...

– Джаксъм? – дочу тихия глас на Шарра. – Ох, разбира се, Рут спи и затова не ме е предупредил...Искаш да пиеш? – изглеждаше, тя също току-що се е събудила. Докосна изсъхналия компрес и разтревожено го предупреди. – Не отваряй очи!

Свали превръзката – Джаксъм чуваше как я потопаи в нещо и после я изстиска. Потрепна, когато компреса докосна челото му. Вдигна ръка и притисна превръзката към челото си – първо внимателно, после поверено:

– Виж, вече не боли!

– Ш-ш-ш... Брекке спи съвсем леко. – Шарра докосна нежно с пръсти устните му.

– Защо не мога да си мърдам главата?

– Забрави ли вече? – едва чуто се засмя момичето. – Защото ти пречат две възглавнички. – тя хвана ръцете му и му помогна да ги напипа. После ги махна. – Опитай се да си мръднеш главата, само не се преставай. Щом кожата ти вече е загубила болезнената си чувствителност, да се надяваме, че най-лошото е минало...

Джаксъм извърна глава наляво, надясно. Първоначално предпазливо, после се отпусна.

– Не боли! Наистина вече не ме боли! – протегна да свали компреса, но Шарра хвана ръката му.

– А точно това не трябва да правиш. Почакай да загася светилника. Колкото по-малко светлина, толкова по-добре...

Джаксъм я чуваше как шуми наоколо...

– Е? – попита той нетърпеливо. – Сега може ли?

– Разрешавам ти само да пробваш, – тя строго подчерта последната дума, а дланта ѝ легна върху неговата ръка, вече хванала превръзката, – Защото, нощта е безлунна и не можеш да си навредиш. И още нещо – ако само ти се появи пред очите нещо подобно на проблясък, веднага ги затваряй.

– Това опасно ли е?

– Може да бъде опасно. – Шарра бавно и внимателно махна превръзката.

– Нищо не виждам! – изплаши се Джаксъм

– Нито проблясъци, нито петна?

– Не, съвсем нищо... Ох! – оказа се че пред очите му все още е имало някаква преграда, когато тя изчезна, той различи в тъмното смътни контури.

– Държах ръката си пред очите ти. – обясни Шарра. – За всеки случай.

Сега Джаксъм различи силуета ѝ: тя седеше до него на колене. Мигна няколко пъти и се оплака:

– Сякаш имам пясък в очите.

– Ей сега, – каза Шарра и внимателно покапа в очите му вода.

Водата изми спеналите се вежди, но Джаксъм изохка от изненада. Шарра веднага го сгълча:

– Тихо! Ще разбудиш Брекке, а тя днес едвам се държеше на крака... Е, сега по-добре ли е?

– По-добре, благодаря. Не, наистина, толкова неприятности и суетене покрай мен, направо ми става неудобно...

– Така ли? А аз си мислех, че нарочно си го организирай.

Джаксъм хвана пръстите ѝ и ги доближи до устните си. Шарра потрепна щом усети целувката и се опита да си дръпне ръката.

– Благодаря ти! – каза той.

– Сега ще ти сложа превръзката! – В гласа на Шарра прозвуча упрек.

Джаксъм изхъмка, доволен че все пак успя да я смути. Жалко че нямаше повече светлина за да я разгледа както трябва. Успя да забележи само, че тялото и е тънко и стройно. Гласът и говореше за твърд характер. Дали щеше да се окаже красива, както можеше да си въобрази, слушайки как говори?

– Ето ти сок, постарай се да го изпиеш всичкия. – До устните му се докосна познатата сламка. Наспи се добре още един път.

– Ти лечителка ли си? – Джаксъм беше смутен – по гласа си я беше представил, като младо момиче, може би възпитаничка на Брекке.

– Разбира се! – отвърна Шарра. – Нима може животът на владетеля на Руат да бъде поверен на някой чирак? Вече сама не помня, колко хора съм излекувала от огнена треска.

Джаксъм понечи да и отвърне, но не успя. Отново отплува в мрака понесен от вълните на приспивателната отвара.

За негово разочарование, когато се събуди на следващия ден при него дойде Брекке. Стори му се неучтиво да попита къде е Шарра. Не можеше да попита и Рут, Брекке щеше да чуе разговора им. Затова пък Шарра изглежда и беше предала среднощната им беседа. Гласът ѝ звучеше почти весело, във всеки случай загрижеността и притеснението за момчето бяха намалели. В чест на оздравяването му тя даже му позволи да изпие чаша слаб клах. Смени и превръзката на очите му – сега вече не беше толкова плътна и той можеше да различи през нея дали е светло или тъмно.

На обяд му разрешиха да се приповдигне и да изяде леката закуска, която му беше приготвила Брекке. Усилието, което направи невероятно го умори, но когато му подадоха и плодов сок, той запротестира:

– Пак ли сънотворно? Целия ли живот ще трябва да си проспа?

– Ще си наваксаш, можеш да бъдеш сигурен, – загадъчно отвърна Брекке и той се замисли над думите ѝ докато не потъна в сън.

На другият ден Джаксъм решително заяви, че е възмутен от строго отношение и ограниченията и няма намерение повече да се подчинява. Но когато Шарра и Брекке го изведоха и сложиха на малката скамейка отпред за да проветрят матрака, няколкото минути прекарани седейки, така го умориха, че той беше радостен да се отпусне отново в леглото.

А вечерта, приятно го изненада гласът на Н'тон.

– Изглеждаш много по-добре от преди, Джаксъм, – каза младият Предводител. – Представям си как ще се зарадва Литол!... Но, ако някога отново ти хрумне... – гласът на Н'тон пресекна от вълнението, – ако някога отново ти хрумне да се биеш с Нишките болен, ще те оставя на Лесса, честна дума.

– Мислех си че само съм настинал. – отвърна Джаксъм, нервно мачкайки края на одеалото. – И освен това беше първият ми боен полет с Рут...

– Напълно те разбирам, – каза Н'тон, видимо смекчен, – Откъде би могъл да знаеш, че си хванал огнена треска. И между другото, животът ти спаси не друг, а Рут. Ф'нор казва, че е доста по-умен от някой хора. Във всеки случай по-голямата част от драконите на Перн нямаше да знаят какво да правят, ако ездачът им изпадне в безсъзнание и започне да бълнува. Бъркотията от мисли и усещания щеше напълно да ги обърка. Така че, двамата с Рут ви дават за пример в Бенден. Представяш ли си? Трябва да оздравяваш по-бързо, Д'рам каза, че когато набереш сили, ще те навести и ще ти покаже нещо интересно, което е открил, докато е живял тук.

– Значи не се е разсърдил, че с Рут го проследихме?

– Не, разбира се! – Н'тон искрено се учуди. – Не, момче, той просто не е очаквал, че ще липсва на Перн и че все още е годен за ездач.

– Н'тон! – строго извика Брекке.

– Твоите болногледачки ми наредиха да не те уморявам. – И Н'тон се надигна. – Задължително ще долетя пак! – Джаксъм дочу недоволния писък на Трис и си представи как кафявото мъниче се опитва да запази равновесие на рамото на Предводителя.

– А Менолли? – попита момчето. – Тя как е? И кажи моля те на Литол... наистина много се срамувам, че го накарах така да се вълнува...

– Той знае. А и Менолли се чувства много по-добре. На нея и се е

разминало доста по-леко. За щастие Сибелл веднага разпознал симптомите и извикал майстор Олдайв... така че, престани да се тревожиш и не бързай да ставаш.

Колкото и да беше радостен от появяването на Н'тон, кратката визита на Предводителя окончателно довърши Джаксъм. По тялото му отново се разля противна слабост и главата започна да го боли.

– Брекке – повика я уплашено той. Нима имаше още един пристъп.

– Тя е с Н'тон.

– Шарра! Пак ме заболя главата... – Джаксъм с всички сили се опитваше да се сдържи, но гласът му потрепера.

Прохладна длан го докосна по бузата.

– Успокой се, нямаш повече треска. Просто все още си слаб и бързо се уморяваш. Опитай се да заспиш и всичко ще мине.

Разумните думи, произнесени с мек мелодичен глас го успокоиха. Той нямаше намерение да спи, но клепачите му сами се затвориха. Нейните пръсти започнаха лекичко да масажират челото му, после минаха на врата му, прогонвайки напрежението. Тихият и глас го караше да се отпусне и да заспи. В края на краищата той така и направи.

Сутринта го разбуди свежият, влажен морски бриз. Джаксъм недоволно се размърда в постелята и се опита да се завие с одеалото, но му беше малко трудно защото спеше по корем. Когато най-после се покри, повече не успя да заспи колкото и да се опитваше. Тогава отново отвори очи и започна да се оглежда – входните завеси на убежището бяха вдигнати.

И изведнъж се усети, че на очите си вече няма превръзка – виждаше както преди! Неволно възкликна.

– Джаксъм? Станало ли е нещо?

Той се обърна и видя Шарра. Тя се надигна от хамака. В първия момент той забеляза само това, че тя е доста висока и има тъмни коси, които се разсипаха по раменете ѝ и почти закриваха лицето.

– Шарра, това ти ли си?

Тя бързо дойде при него и разтревожено и приглушено попита:

– Как са ти очите?

– Всичко е наред, – отвърна той и я хвана за ръката. В стаята беше тъмничко, а той искаше непременно да я разгледа по-добре. Тя се опита да се измъкне, но той я задържа. – Почакай! Толкова чаках момента в който ще те видя!

И със свободната си ръка Джаксъм махна косите от лицето ѝ.

– Е й? ... – попита тя не без предизвикателство, изправяйки рамене

и отхвърляйки назад коса.

Шарра не беше красива. Както впрочем очакваше. Чертите на лицето ѝ бяха неправилни, носът прекалено дълъг, а брадичката прекалено твърда и права – каква ти тук красота. Устните обаче бяха приятно очертани и левият им ъгъл лекичко потрепваше. Момичето явно се забавляваше от това внимание. Дълбоките ѝ очи весело проблясваха.

– Е, – повтори тя, повдигайки брадичка. – Какво ще кажеш?

– Може и да не се съгласиш, но според мен си просто красавица! – Той решително предотврати втория ѝ опит да измъкне ръката си и да стане. – А някой да ти е казвал че имаш прекрасен глас?

– Постарах се да го развивам.

– Дори си преуспяла. – Джаксъм я дръпна за ръката, принуждавайки я да се наведе още. Беше му жизнено необходимо да определи възрастта ѝ.

Тя тихичко се засмя и помръдна пръстите си стиснати в неговата длан.

– Пусни ме Джаксъм. Бъди добро момче!

– Не съм особено послушен! И не съм момче.

Той произнесе това тихо, но със сила. Шарра стана сериозна, погледна го в очите, но после отново се усмихна.

– Вярно, непослушен си и не си момченце. Но ти беше сериозно болен и моят дълг, – тя леко наблегна на последната дума и освободи ръката си, – моят дълг е да ти помогна да оздравееш.

– И колкото по-бързо, толкова по-добре. – Джаксъм се отпусна на леглото и се усмихна гледайки я отдолу нагоре. Изглеждаше, че са с еднакъв ръст. Значи ще се гледат право в очите, когато се изправи. Това му хареса.

Тя го дари с дълъг, леко удивен поглед. След това загадъчно потрепна с рамене и си тръгна, акуратно прибирайки и връзвайки косата си на възел.

Нито той, нито тя не споменаха за този разговор – от този ден нататък на Джаксъм му стана по-лесно да понася безкрайните ограничения, които му налагаха. Ядеше всичко, което му носеха, безропотно гълташе лекарствата и се стареше да заспи, когато му кажеха.

Но имаше още една причина за безпокойство.

– Брекке, – заеквайки попита. – Докато имах треска, вероятно съм приказвал всякакви глупости...

Брекке се усмихна и нежно го погали по ръката.

– Ние никога не обръщаме внимание на това, което говорят хората

при бълнуване.

Звучеше успокояващо, но някаква нотка в гласа ѝ все пак го разтревожи. Изглежда, все пак беше изпуснал нещо излишно. Не беше страшно, ако само Брекке беше чула за кралското яйце. Но ако това беше чула Шарра?...

Тя беше от Южния холд. Едва ли лесно ще забрави, ако е споменал нещо за приключението си. Ех, черупки! Трябваше ли да се разболееш точно тогава, когато трябваше да пазят най-строга тайна.

Той се мъчеше с тези мисли, докато не заспа и продължи да ги преживява на следващата сутрин. Но се наложи да покаже жизнерадостен вид, за да не развали настроението на Рут, – той се къпеше в компанията на ято огнени гущери.

„Той е тук! – неочаквано предаде Рут. Стори му се, че драконът е малко озадачен. – Д'рам го доведе!“

– Кого е докарал Д'рам? – попита Джаксъм.

– Шарра! – дочу се от съседната стая гласът на Брекке. – Дойдоха ни гости! Ще ги посрещнеш ли на брега? – Тя бързо влезе при Джаксъм, оправи одеалото му и го огледа внимателно. – Изми ли се? А ръцете изми ли?

– Кой в края на краищата дойде, че така се разтичахте? Рут, поне ти обясни!

„Той се радва да ме види!“ – Рут беше удивен и необичайно поласкан.

Тук Джаксъм започна да подозира нещо, но все пак появяването на Литол го изненада. Настойникът му влезе в стаята стремително, все още не беше свалил нито шлема нито летателното яке – по челото и над горната му устна проблясваха капчици пот. Известно време той само стоеше и гледаше момчето. После хрипливо се покашля и започна да сваля якето. Брекке безшумно се появи до него и го взе, Литол даже се стресна. Тя мина покрай леглото и много значително го погледна сякаш искаше да му каже нещо.

„Тя казва, че Литол плаче“ – предаде Рут. – „И каза още да не показваш учудване, на него и така му е неловко. – драконът помълча и добави. – Тя казва, че той се е излекувал... От какво, не знам, струва ми се от нищо не беше болен...?“

Но Джаксъм нямаше време да обмисля тези думи, защото Настойникът му най-после се приближи. Той реши пръв да наруши мълчанието:

– След Руат тук ти се струва доста по-горещо...

– Няма да е зле да се погрееш на слънцето, момче ... едновременно с него каза Литол

– Все още не ме пускат да ставам много от леглото.

– Планината е точно такава, каквато си я нарисувал, – каза Литол и гласовете им пак прозвучаха едновременно.

Джаксъм не издържа, разсмя се и с жест предложи на Литол да седне на края на леглото му. А после взе ръката му и я стисна така, сякаш искаше прошка за всички неприятности, които неволно е причинил. А в отговор той го сграбчи в обятията си.

Очите на момчето се напълниха със сълзи: не беше очаквал такова нещо. Литол, вярно, цял живот се беше грижил неуморно за него, но с годините Джаксъм все по често се питаше дали го обича поне малко...

– Толкова се страхувах, че ще те загубя, – с несигурен глас каза Литол.

– Не е толкова лесно да бъде изгубен...

Джаксъм не можа да сдържи глупавата си усмивка: да се побъркаш направо – Литол се усмихваше – и доколкото помнеше – за пръв път.

– Останал си само кожа и кости, – с обичайния си груб тон отбеляза Литол.

– Това ще мине. Разрешават ми да ям всичко което пожелаю. Между другото не си ли гладен?

– Дойдох тук да те видя, а не да ям. И ето какво ще ти кажа млади владетелю – няма да ти навреди отново да се появиш при Майстора на Ковачите, нека те научи по добре да правиш тези скици. Все пак си объркал тези дървета на брега. Но самата планина е излязла отлично...

– Колкото до дърветата, – каза Джаксъм, – така и подозирах и смятах да проверя. Но щом попаднах тук, някак си забравих...

– Нима... – Литол се засмя хрипливо и неумело.

Така си говореха двамата, съвсем приятелски и Джаксъм не преставаше да се учудва. Преди винаги се чувстваше леко неудобно в компанията на настойника си, от времето когато впечата Рут. И ето, че тази сянка вече се разсея, Сега двамата бяха много по-близки отколкото някога може да си е представял, вярно за да се случи това трябваше да се разболе...

Брекке влезе и се усмихна някак виновно.

– Извини ме Литол, но Джаксъм все още бързо се уморява...

Литол послушно стана.

– Брекке, – помоли Джаксъм. – Той е минал толкова път и при това на дракон. Трябва да му позволиш да...

– Всичко е наред малкия, ще дойда пак! – Литол отново се усмихна, този път беше наред Брекке да се учуди. – Права си, не искам да го излагам и на най-малък риск...

И още веднъж я изненада, като прегърна Джаксъм неумело, преди да излезе от стаята.

Брекке неразбиращо погледна Джаксъм, но той само повдигна рамене – нека тълкува поведението на опекуна му, както си желае. Тя излезе след Литол и се отправи към брега – да изпрати гостите.

„Толкова се зарадва да те види, – каза Рут. – Усмихваше се...“

Джаксъм размърда рамене и се изтегна по-удобно на дюшека. Затвори очи и се усмихна. Все пак накара Литол да види планината му...!

Но Литол не беше единственият, който дойде да види и него и планината. На следващият ден, вечерта дойде лорд Грока. Джаксъм го чу, как се оплакваше от жегата, а после как крещи на малката си кралица увещавайки я да не се смесва с ятото чужди гущери и да не влиза във водата – нямаше желание да се връща с мокро рамо през Помежду.

– Чух, че си хванал огнена треска, както и менестрелката. – Изглеждаше така сякаш лорд Грока е запълнил цялата стая, от което момчето веднага почувства умора. Но още по-лош се оказа внимателният оглед, на който стана предмет. Той толкова дълго го оглежда, че Джаксъм сметна, че владетелят на Форт Холд се опитва да преброи ребрата му, дали всички са на мястото си.

Ето че Грока се обърна към Брекке:

– Нима не сте в състояние да го поохраните малко повече? Мислех че си добра лечителка! Виж на какво прилича! На скелет! Така няма да стане. Но ти Джаксъм си юнак, боледуваш на най-подходящото място. Трябва да огледам местността, щом веднъж вече съм дошъл. Макар, че да си призная честно, не беше дълго пътешествие... – кимна към момчето и се намръщи леко. – А ти? Успя ли да се разходиш из околността?

Джаксъм разбра, че неочакваната визита на Грока, по всяка вероятност преследваше две важни цели. За начало, той явно искаше лично да се убеди, че владетелят на Руат е, въпреки слуховете, все още жив. А втората цел... Джаксъм си спомни подхвърлената от Лесса фраза „най-добрата част“...

Едва не подскочи от радост, когато Брекке тактично напомни на общителния и шумен лорд Грока, че е опасно да уморява болния.

– Нищо, момче, после пак ще намина. – Грока му махна на излизане. – Наистина, мястото е отлично. Завиждам ти!

– Какво, целия Север ли вече знае къде се намирам? – уморено

попита Джаксъм, след като владетелят на Форт Холд си тръгна.

– Него също го доведе Д'рам. – каза тя, намръщи се и тежко въздъхна.

– Можеше и да не го води! – Шарра буквално се строполи върху скамейката и се захвана да подрежда листата които беше скъсала от дърветата. Лицето ѝ изразяваше облекчение. – Този тип може да умори до смърт с приказките си здрав човек, какво да говорим за болен.

– Можем да предположим, – каза Брекке без да обръща внимание на думите ѝ. – че господата владетели искат авторитетно потвърждение за оздравяването на Джаксъм...

– Той го оглеждаше сякаш е ездитно животно. – прекъсна я Шарра. – Надявам се не е поискал да си покажеш зъбите?

– Нека маниерите на лорд Грока да не те въвеждат в заблуждение Шарра. – каза Джаксъм. – Той не е по-глупав от Майстор Робинтън. И ако Д'рам го е довел, може да бъдеш сигурна, че Лесса и Ф'лар са знаели за това. Но, едва ли ще са във възторг от намерението му да се върне тук и както се изрази той „да поогледа мястото“.

– Ако Лесса е разрешила на лорд Грока да дойде, не се съмнявай, тя ще чуе от мен всичко, което си мисля. – Брекке сърдито сви устни. – Такива посетители не бих ги пуснула да се приближат до болния. Впрочем, вече можем да ти кажем истината, Джаксъм ти беше в безсъзнание шестнадесет дни.

– Какво?... – Джаксъм изненадано седна. – Но... но...

– Огнената треска е много опасна болест, особено за възрастните, – каза Шарра и погледна към Брекке, тя кимна и Шарра продължи: – Ти едва не умря.

– Наистина ли? – той уплашено се хвана за главата.

Брекке отново кимна.

– Наистина ли едва не съм умрял! – Джаксъм не можеше да асимилира това.

– Накратко, събирай сили, но не бързай, това може да свърши зле. Между другото, добре е да хапнеш нещо... – и Брекке излезе от стаята. Джаксъм се обърна към Шарра:

– Наистина ли едва не съм умрял?

– Страхувам се че е така! – изглежда момичето се забавляваше от неговия ошашавен вид. – Но главното е, че не умря, нали?

Тя се обърна, погледна към брега и въздъхна дълбоко – Джаксъм успя да забележи тъгата, затъмнила за момент очите ѝ.

– Загубила си някого от огнена треска? И не можеш да забравиш? –

попита внимателно той.

– Не го познаваш Джаксъм. А и аз не го познавах достатъчно. Просто... за всеки лечител е тежко да загуби пациента си.

Той искаше да научи повече, но като видя, че Шарра преживява тежко загубата, се отказа.

На другата сутрин, подкрепян от двете си болногледачки за пръв път момчето излезе на брега. Рут толкова се зарадва, че вдигна малка пясъчна буря. Брекке строго му нареди да престане – възторгът му беше опасен – Джаксъм едва се държеше на крака, драконовите нежности не му бяха по силите.

Очите на Рут неспокойно заблестяха. Виновно избоботи, много внимателно протегна врат и внимателно докосна ездача си с нос. Той го прегърна и усети, как драконът стегна мускули, за да го поддържа. Джаксъм почувства как по бузите му потекоха сълзи и се опита да ги скрие, като долепи лицето си в топлата кожа.

– Миличък, миличък прекрасен Рут... – и ако все пак беше умрял? – мерна се в ума му неочаквана мисъл...

„Ти не умря, – каза Рут. – Ти остана. През цялото време те виках. Сега отново ще станеш силен. Ще плуваме и ще се греем на слънцето...“

В гласа на Рут звучеше такава яростна надежда, че Джаксъм започна да го успокоява и гали. Но накрая Брекке и Шара настояха да седне, за да не се строполи – краката му все още не бяха укрепнали. Те изнесоха от колибата постелка сплетена от дълги перести листа и я разстлаха под в сянката на едно дърво наклонено към сушата, далеч от брега. Рут се разположи до тях, блестящите му очи преливаха в бледолилаво – драконът се вълнуваше.

Ф'лар и Лесса пристигнаха по обяд, Джаксъм вече беше успял да подремне под дървото. Посещението им го изненада, но най-изненадан беше, че Лесса, която често бе раздражителна и рязка, се оказа спокойна и тиха посетителка.

– Бяхме принудени да разрешим на Грока да дойде и да те види. – каза тя. – Макар, че бях сигурна, че визитата му няма да ти се хареса много. Разбираш ли, имаше слухове, че нито ти, нито Рут сте живи. А както знаеш, лошите новини пътуват бързо.

– Стори ми се, – каза Джаксъм, – че Лорд Грока се интересува не толкова от моето здраве, колкото от мястото където се намирам.

Ф'лар кимна и се усмихна в отговор.

– Ето защо тук го доведе Д'рам. Стражевият дракон на Форт Холд е

прекалено стар, за да вземе ориентириите, които Грока може да му даде.

– Той имаше огнен гушер, – отбеляза Джаксъм

– Тези непоносими същества! – очите на Лесса заблестяха ядосано.

– Тези непоносими същества доста се постареха за да спасят живота на Джаксъм – каза Брекке.

– Вярно, че понякога има полза от тях, но продължавам да смятам, че вредата от тях е по-голяма.

– Малката кралица на Грока вероятно е умна – продължи Брекке. – Но не толкова, че самостоятелно да го доведе тук.

– Работата не е там – намръщи се Ф'лар. – Той видя планината. И навярно е оценил, колко е огромен този край...

– Значи, ние първи ще заявим правата си над него, – решително отвърна Лесса. – Не ме интересува, колко синове има Грока, които иска да уреди с земя от южния. Първи трябва да са ездачите на Перн! И Джаксъм може да ни помогне...

– Джаксъм още на себе си не може да помогне, – намеси се Брекке.

– Не се притеснявай, ще измисля как да поохладя възделенията на Грока – добави Ф'лар.

– Ако дори и един проникне тук, след него веднага ще хукнат другите, – каза замислено Брекке. – И да си кажа честно – не мога да ги виждам. Тази част от южния континент е много по-красива от всички заселени места в северния.

– Ще ми се да разгледам тази планина от близо, – каза Ф'лар гледайки на юг. – Джаксъм, знам че не ти е до това, но според теб, колко от огнените гушери около Рут са от Южния Холд?

– Нито един от Южния Уейр – каза Шарра. – Ако това имаш предвид.

– Откъде знаеш? – попита Лесса.

Шарра повдигна рамене:

– Не са питомни. Бягат в Помежду, щом ги доближиш. Тук ги привлича Рут, а не ние.

– Ние не сме „техните“ хора, – каза Джаксъм. – Сега, когато сме на мястото с Рут, ще го накарам да измъкне от тях по-подробна информация.

– Добре ще е, – кимна Лесса. – Но ако тук има гушери от южния уейр...

Тя замълча...

– Според мен Джаксъм трябва да си почине от нас, – каза Брекке.

– Лоши гости сме, – усмихна се Ф'лар, изправи се и подаде ръка на

Лесса. – Дойдохме да видим човека, а не му дадохме да каже и дума...

– Все още не съм направил нищо, което да обсъждаме. – Джаксъм хвърли свиреп поглед към Шарра и Брекке. – Но когато се върнете следващият път няма да ви разочаровам!

– Ако се случи нещо интересно, – каза Лесса, – нека Рут извести Мнемонт и Рамот.

Брекке и Шарра отидоха да изпратят Предводителите и Джаксъм се зарадва, че може да си отдъхне насаме. Той чу как Рут разговаряше с двата бенденски дракона и се усмихна, когато приятелят му твърдо увери Рамот, че сред огнените гущери няма нито един от Южния Уейр. Той сам се учуди, как не се беше сетил да разпита крилатите приятели на Рут за техните хора. Но в последно време мислите му бяха заети предимно с близкото докосване на смъртта. Време беше да се превключи на нещо друго.

Едно от нещата които не му даваха мира, беше – какво е бълнувал по време на треската. Отговорът на Брекке не го успокои. Опита се да си спомни, но в паметта му нямаше нищо освен жегата и студ – ярки и съвършено несвързани.

Помисли си и за посещението на настойника си. Значи Литол наистина го обича! Ех, черупки – съвсем забрави да попита как е Корана. Трябваше да и изпрати вест – тя навярно беше чула за болестта му. От друга страна, нямаше намерение да продължава предишните си отношения с нея. След като видя Шарра? Не, просто невъзможно. Но все пак трябваше да попита Литол.

И все пак, какво ли беше издрънкарал в треската? Как ли бълнуват болните от огнена треска, какво говорят? Издават звуци, произнасят думи? Или цели фрази? Може би напразно се вълнуваше?...

А това, че лорд Грока се появи ей така, за да го види изобщо не му хареса. Ако не се беше разболял Грока нямаше да знае нищо за тази част на южния континент. Във всеки случай нямаше да знае, докато ездачите не счетяха за нужно да му покажат. А планината! Такава необикновена форма е трудно да бъде забравена. Всеки дракон би могъл да я намери. Макар, че за да се направи скок в Помежду, на дракона му трябваше много ясна картина от мислите на ездача. А скок по описание получено от втора ръка?... Драм и Тирот успяха да направят този скок само по описанието на Майстор Робинтън. Но Тирот е много умен дракон, а Драм – опитен ездач...

Джаксъм много искаше да оздравее по-бързо. По-бързо да се добере до планината. Пръв!

На следващия ден му позволиха да поплува. Според Брекке това трябваше да укрепи мускулите му, но се оказа, че просто няма какво да укрепва. Джаксъм едва се довлече до постелката и веднага заспа.

Докосването на Шарра го събуди. Той се стресна и изправи се, извика и започна да се оглежда.

– Какво има? – момичето обезпокои от реакцията му.

– Сънувах сън...ужасен сън! – той беше все още под въздействието на кошмара и не можеше да се осъзнае. След това видя Рут, който спокойно спеше изтегнат на топлия пясък. Носът на дракона почти докосваше краката му, а върху него и наоколо се бяха свили поне дузина огнени гущери. Те също спяха, като в съня си потрепваха с лапки и крила.

– Е, сега вече си буден, – каза Шарра. – Нищо не се е случило.

– Толкова цветен сън... веднага го забравих. Искаше ми се да си го припомня...

Хладната длан на момичето го докосна по челото. Той раздражено я отблъсна.

– Нямам вече никаква треска!

– Така е, нямаш. А главата не те ли боли? Петна пред очите?

– Не! – отвърна сърдито и нетърпеливо. После въздъхна, усмихна се и добави с извинителен тон: – Имам ужасен характер, нали?

– Случва се понякога. – Шарра се усмихна в отговор и седна на пясъка до него.

– Ако всеки ден плувам малко повече от предишния, колко бързо ще оздравея?

– Защо толкова бързаш?

Джаксъм кимна към планината:

– Искам да огледам тези места, преди до тях да се е добрал лорд Грока.

– Мисля, че това лесно ще стане. – на лицето ѝ се появи хитровата усмивка. – С всеки изминал ден ще ставаш все по-силен. Но не искаме да се преуморяваш. По-добре е да изчакаш няколко дни повече, отколкото да получиш повтарен пристъп...

– Повторен пристъп? А... как да разбере, кога започва?

– Главоболие, петна пред очите... Така че, по-добре не ни пречи да те лекуваме.

Сините ѝ очи го гледаха с молба. Харесваше му да си мисли, че тази грижа беше за него не само защото е болен. Без да сваля поглед от нея, той кимна. И беше възнаграден с усмивка.

Ф'нор и Д'рам долетяха привечер – и двамата в бойно облекло, а

драконите им бяха натоварени с големи чували огнен камък.

– Утре ще има Валеж. – разясни Шарра в отговор на въпросителния поглед на Джаксъм.

– Валеж? ...

– Нишките падат по целия Перн, включително и тук. Досега, три пъти откакто сме тук – първият път беше още на другия ден след като се разболя! – Ченето на момчето леко увисна от закъсняла заплаха и това накара Шарра да се усмихне. – Получихме рядкото удоволствие да наблюдаваме истинска битка. Добре, че трябваше да предпазят само убежището и малък участък наоколо. За останалото се погрижиха личинките... – Шарра изхъмка. – Тирот се оплака, че това не е никаква битка – свикнал бил да се бие от самото начало до края... А Рут действаше чудесно. Не можахме да го удържим на земята. Така се гордееше, че те защитава!

Джаксъм преглътна, зялат от различни чувства. Шарра продължаваше да говори:

– Ако искаш да знаеш, и ти се държеше като истински ездач – дори и е безсъзнание стенеше и бълнуваше, искаше да летиш да се биеш срещу нишките. – Но, ... – за щастие тя гледаше към драконите на плажа. Джаксъм се страхуваше че лицето му ще го издаде. – Майстор Олдайв казва, – продължи тя, – че и при нас, хората има дълбоко заложили инстинкти, които заработват дори и против волята ни. Както при теб, при появата на Нишките... Я, виж каква е лапата на Рут. Честна дума, толкова го хвалих след битките. И следих огнените гущери да изчистят добре фосфина от него.

Тя приветливо помахна с ръка на Ф'нор и Д'рам – те вървяха по брега, смъквайки в движение топлите куртки. Кант и Тирот вече бяха смъкнали чувалите с огнения камък от гърбовете си и бавно, разтворили криле с наслаждение влизаха в топлата вода. Рут като бяла топка се търколи след тях, а във въздуха над трите дракона увисна шумен рой огнени гущери, поласкани от обществото на крилатите гиганти.

– Гледай, как е порозовял! Истински юнак! – каза Ф'нор, стискайки ръката на Джаксъм. Д'рам също кимна.

Момчето бързо започна да благодари на ездачите. Чувстваше се много задължен.

– Слушай, какво ще ти кажа, – Ф'нор седна на постелката. – Истинска наслада е да гледаш, как твоят бял се държи във въздуха. Вжът, вжът и готово! Унищожава повече нишки от нашите здравеняци! Добре си го обучил!

– Навярно няма да ми разрешат да летя с вас утре...

– Да, за известно време ще се наложи да забравиш за полети. – твърдо каза Ф'нор. И добави сядайки до него на постелката. – Много добре те разбирам момче. И аз се чувствах така, когато бях ранен и не можех да се бия. Но сега главния ти дълг пред холда и Уейра – е да оздравееш. Да оздравееш и добре да разучиш тези места. Завиждам ти, честна дума! – усмивката на Ф'нор наистина беше откровено завистлива. – Нямах време за далечни полети, даже след края на Валежите. Видях само, че гората се простира надалеч във всички посоки... – кафявият ездач обходи с ръка хоризонта. – Сам ще видиш. Слушай, следващия път да ти донеса нещо за писане? Може да водиш Записки. Поне да не стоиш без работа.

– Ти само така говориш... – Джаксъм млькна, учуден от болката в гласа си.

– Да, но ти трябва някакво занимание щом не си в състояние да вършиш това, което най-много ти харесва. – Ф'нор стисна ръката му. – Разбирам те напълно. Рут даваше на Кант пълен отчет ... Може би спрямо теб това да не е съвсем честно, но драконът ти не е на себе си, когато ти си разстроен. Или това не го знаеше? – Ф'нор се засмя.

Изад дърветата се появиха Брекке и Шарра. Брекке веднага се присламчи към любимия си. Джаксъм очакваше, че прегърне кафявия ездач, но тя само му хвърли поглед и тихо, почти нерешително сложи ръка на рамото му. Но погледът ѝ и докосването говореха за любовта им много повече.

Джаксъм даже малко се смути и отвърщайки поглед, видя че Шарра също ги гледаше, а лицето ѝ имаше странно изражение. То обаче изчезна в мига в който момичето осъзна че я наблюдават.

– Вземете, освежете се, – каза тя весело и подаде една чаша на Драм и още по една на Брекке и Ф'нор.

Вечерта премина чудесно, вечеряха направо на плажа. Джаксъм дори успя да се справи с разочарованието, което го налягаше щом си помислеше за утрешния ден. Трите дракона си бяха изровили гнезда в изстиващия пясък близо до хората и се бяха разположили удобно в тях. Очите им, като огромни скъпоценни камъни проблясваха в тъмнината, отразявайки пламъците на огъня.

Брекке и Шарра запяха песен съчинена от Менолли и Драм започна да подпява басово. А когато Брекке забеляза, че Джаксъм започна да клюма, го изпрати в колибата. Той легна, така че да вижда огъня и скоро заспа омаян от пеещите гласове.

Събуди го неистовата възбуда овладяла съзнанието на Рут. Той потрепера и неразбиращо замига, когато в главата му прозвуча гласът на дракона:

„Нишки!“

Ех, Черупки! ... На Рут му предстоеше битка срещу нишките заедно с Д'рам, Тирот, Ф'нор и Кант! Джаксъм отметна одеалото, бързо надяна панталоните си и се измъкна от убежището на брега. Брекке и Шарра вече помагаша на двамата ездачи да закрепят на драконите чувалите с огнен камък. Рут усърдно дъвчеше камъни от купчината събрана на пясъка, а до краката му стояха четири огнени гущера, които правеха същото. Джаксъм се вгледа полумрака, опитвайки да различи бледата сива мъгла – предвестник на Нишките. Звездната тройка – Сестрите на Изгрева, удивително ярко блестеше над главата му, засенчвайки всички звезди все още горящи на западната част на небето. Джаксъм даже се намръщи. До сега не беше забелязал, колко ярки и близки се виждаха тук, от Южното. В Руат, например те изглеждаха само три слаби искрички на югоизточния небосклон. Трябваше да разбере дали Ф'нор ще може да използва далековиждащия прибор и да помоли Литол да му прати звездните уравнения и карти. А после внезапно забеляза, че от ятата огнени гущери, които обсаждаха Рут денонощно нямаше и помен.

– Джаксъм! – извика го Брекке. Двамата ездачи приветливо му махнаха с ръце и се качиха на драконите си.

Момчето провери дали Рут е погълнал достатъчно огнен камък и не забрави да го прегърне и похвали за стремежа му да се бие с Нишките, макар и без ездач.

„Помня всички прийоми на които ни учиха във Форт Уейр, – отвърна драконът. – С мен ще бъдат Ф'нор с Кант и Д'рам с Тирот. Те ще ми помагат. Брекке също ме наглежда. Досега не бях разговарял с жена. Но Брекке е чудесна. Но през цялото време е тъжна и Кант казва, че е добре, че ни чува всички нас. Така знае, че не е сама.“

Всички гледаха на изток, където зловещо пулсираше Червената звезда. Леката мъгла, която забулваше хоризонта сякаш леко потрепна, когато Ф'лар вдигна ръка и нареди излитане. Кант и Тирот с могъщи махове на грамадните криле се издигнаха нагоре. Но Рут ги изпревари и бързо изчезна в тъмното небе. Край него летяха ято огнени гущери – покрай белия дракон те изглеждаха толкова малки, както той пред Кант и Тирот.

– Не влизай сам в битка, Рут! – извика Джаксъм.

– Няма да го направи, – каза Брекке. Очите ѝ блестяха. – Просто

още е млад и много му се иска да бъде пръв. Нека помага, така големите дракони ще запазят силите си. А за нас е време да се скрием.

Тримата без да разменят и дума, хвърлиха последен поглед към своите защитници, после влязоха в убежището.

– От тук все едно нищо няма да видиш, – каза Шарра на Джаксъм, който беше останал на вратата.

– Гледам да не паднат Нишки...

– Няма да паднат. Там горе са едни от най-добрите ездачи!

Джаксъм почувства, как по гърба му преминаха мравки и той потърпна с цяло тяло.

– Остава само и да се простудиш! – намръщи се Шарра. Отиде до стаята и му донесе ризата. – Облечи се!

– Не ми е студено, – отвърна той. – Просто си мисля за Нишките и ... за тази гора!

Шарра пренебрежително изхъмка:

– Вярно, съвсем забравих, че си израснал в северен холд. Тук нишките могат само да изгорят или да изпокъсат листата, но паднат ли на земята, личинките ще ги изядат веднага. Навсякъде е пълно с тях. Ако искаш да знаеш, първото, което направиха Ф'нор и Д'рам беше да проверят има ли личинки. Тук наоколо са повече от достатъчно!

„Срещнахме нишките!“ – с възторг съобщи Рут. – „Кант и Тирот подхождат от изток на запад, а аз летя на зигзаг. Ето там, Бърд, ти си най-близо! Миир, внимавай! Талла помогни му! Идвам! Всички надолу! Внимавайте издишвам огън!...“

Брекке прехвана погледа на Джаксъм и му се усмихна.

– Той подробно разказва за всичко, за да знаем, колко добре се бие. – Погледът ѝ за миг се разсея, както обикновено ставаше при мисленото общуване с драконите. После мигна. – Понякога виждам Нишките и пламъците едновременно от три чифта очи. Иди разбери, кои на кого са. Зная само, че засега всички са добре.

По-късно Джаксъм никак не можа да си спомни, какво яде или пи, монологът на Рут се възобнови и погълна цялото му внимание. От време на време хвърляше поглед на Брекке и видя каква концентрация изискваше общуването с три дракона и четири огнени гущера. После гласът на Рут неочаквано изчезна. Джаксъм ахна...

– Всичко е наред, просто спряха да преследват Нишките, – веднага го успокои Брекке. – Те пазят само небето над нас. А и утре Уейр Бенден ще трябва да защитава Нерат. Не е необходимо Ф'нор и Кант да се преуморяват.

Джаксъм стана така рязко, че пейката на която седеше се преобърна. Измърмори някакво извинение, изправи я и тръгна към плажа. Когато стигна водата се обърна на запад. Пелената на отдалечаващите се нишки едва се различаваше. Тялото му отново се разтресе, даже прекара пръсти през косата си. Стори му се, че е шръкнала. Заливчето, където обикновено се плискаха лениви вълни сега кипеше. Беше пълно с безчислени стада риба. Те скачаха над водата и шумно падаха обратно.

– Какво им става? – учудено попита той Шарра. Тя го беше последвала, притеснена от внезапното му изскачане навън.

– Нишки! Умират веднага, след като паднат в морската вода. Голямо лакомство са за рибите. Те обикновено успяват да изчистят целия залив, така че драконите могат да се изкъпят веднага щом се върнат. Аха, ето ги и тях!

„Беше чудесен Валеж!... – ликуваше Рут. После се възмути: – Жалко, че не ги последвахме! Кант и Тирот казват, че от другата страна на голямата река няма нищо освен камениста пустиня, така че е глупаво да си хабим огъня за нещо, което Нишките не могат да изядат! Уффф!“

Джаксъм и Шарра дружно се разсмяха – от устата на малкия дракон се измъкна последно малко езиче пламък. Рут едва не опърли носа си и спешно измени посоката на полета, продължавайки бавно да се плъзга надолу.

А докато Кант и Тирот се приземят, водата в заливчето наистина се успокои. Рут продължаваше да се хвали неударимо:

„Нито един веднъж не ми потрѣбва допълнително огнен камък. Сега знам колко да погълна, за да ми стигне за цял валеж!“

Кант обърна огромната си глава, насмешливо вирайки се в белия мъник. Тирот се освободи от чувалите с останалия огнен камък, кимна към Драм и се запъти към водата. Във въздуха моментално изникна цяло ято огнени гущери и увисна над главата му. Старият бронзов дракон въздъхна дълбоко и скочи в залива. Гущерите пикираха надолу, обсипаха го с пясък – всеки от тях беше донесъл в устата си. Множество малки лапки започнаха да стържат по дебелия кожа. Тирот затвори вътрешните си клепащи, предпазвайки очите си от водата.

Кант недоволно изрева и половината ято веднага остави Тирот, обкръжи го и се зае да полага за кожата му също толкова нежни грижи. Виждайки такова непостоянство в малките си приятели, Рут замига често, после безропотно влезе във водата, малко по-далече от плискащите се гиганти. Четири гущера с маркери на шиите веднага се отделиха от големите дракони и се полепиха по бялата кожа.

– Нека ти помогна, Джаксъм, – каза Шарра.

Да почистваш дракон от фосфинова воня – това е доста уморителна работа. Момчето трябваше да напегне всичките си сили за да я свърши докрай, макар да му оставаше само половината от малкия Рут.

– Колко пъти ти казвах да се пазиш! – рязко му викна Шарра, след като забеляза как Джаксъм в пълна изнемога седна до опашката на дракона. – Излизай на брега, веднага! – махна тя с повелителен жест. – Ей сега ще ти донеса да ядеш! В момента си по бял и от дракона си!

– Ако не се старая, няма да оздравея бързо ...

– Недей ми философства Тръгвай!

– Само не казвай, че го правиш заради мен...

– Не, заради себе си го правя. Никак не ми се иска да те лекувам от втори пристъп!

Тя го гледаше така свирепо, че той без да каже дума се изправи и излезе от водата. Постелката, разстлана под дърветата беше съвсем близо, но едва се добра до нея. Краката му сякаш бяха налети с олово. Той легна, облекчено въздъхна и затвори очи.

...И отново ги отвори, когато почувства, че някой го бутна за да срещне тревожно – въпросителният поглед на Брекке.

– Как се чувстваш?

– А, да не съм заспал?

– И май отново сънуваше кошмар.

– Да, и този път беше направо забележителен. Но... отново нищо ясно. – Джаксъм тръсна глава. Надяваше се, че така ще прогони останките от кошмара. Оказа се, че вече е обяд. Рут леко хриптейки спеше до него. Отдясно, малко по-далеч, легнал в предните лапи на Тирот спеше Драм. Ф'нор и Кант не се виждаха никъде.

– Предполагам, – каза Брекке, – малко храна няма да ти навреди.

И му подаде купа с клах и чиния с ядене.

– Дълго ли спях? – попита Джаксъм. Не беше доволен от себе си. Размърда рамене и почувства болка. А само беше измил дракона от една-та страна.

– Няколко часа, – отвърна Брекке. – Беше ти от полза.

– В последно време – каза той, – сънувам странни сънища. Да не би да е последствие от огнената треска?

Брекке неразбиращо премигна, после замислено повдигна рамене.

– И аз самата сънувам по-често от обикновено. Може би стоим прекалено много на слънце?

В това време, спокойно спящият Тирот неочаквано се събуди, с рев

скочи на крака и направо засипа ездача си с пясък.

Брекке ахна и също подскочи. Старият бронзов дракон вече размахваше криле.

– Брекке! Трябва да отлитам веднага! – извика Д'рам. – Чу ли съобщението!

– Чух! Побързай! – извика тя в отговор и махна с ръка за сбогуване.

Неизвестната причина разтревожила Тирот, развълнува и огнените гущери: те излетяха и закръжиха из въздуха врещейки. Рут вдигна сънено глава, проследи ги с поглед и отново легна без да покаже и най-малка заинтересованост. Брекке се обърна към белия дракон леко учудена.

– Какво се е случило? – попита Джаксъм.

– Бронзовите в Уейр Иста почнаха да пият кръв.

– Ах, черупки!... – учудването му се смени с досада. Така се надяваше да му разрешат да присъства на брачния полет на кралицата и да заложи на Г'денед и Барнат!...

– Ще узная всичко веднага, – утеши го Брекке. – Кант и Тирот ще ми разкажат. А аз на теб. А сега – яж!

Джаксъм обаче продължи да се ядосва на болестта си. Внезапно забеляза, че Брекке отново погледна към Рут.

– Според теб нещо не е наред ли?

– С Рут? Откъде ти хрумна. Юнак е той, само как се гордееше, че те защитава от Нишките. А сега е толкова уморен, че не може да се помръдне.

Тя се изправи и го остави сам. Бърд и Гралл, тихичко пискайки се спуснаха на раменете ѝ и заедно изчезнаха в горските сенки.

Глава 14

Ранно утро в Гилдията на менестрелите, утро в Уейр Иста, вечер в залива на Джаксъм 15.8.28

Силвина разбуди Робинтън преди разсъмване:

– Майстор Робинтън, от Уейр Иста съобщиха, че бронзовите са започнали да пият кръв. Кайлит скоро ще излети. Очакват ви там!

– Да, да, благодаря ти Силвина – промърмори той, примижавайки от блясъка на светилниците. – А случайно не си ли взела... погледът му попадна върху голямата чаша, която димеше току до главата му. – Ох, мила моя! Благодаря!...

– Всеки път повтаряш това, – отвърна Силвина и смеейки се излезе.

Робинтън започна да се облича. Бързо намъкна ризата и якето – утрото се очертаваше хладно. Зейр тихичко писна и се намести на рамото му. Мина по коридора и влезе в тъмната долна зала. Силвина го чакаше до железната врата, която водеше навън. Тя дръпна резето и дебелите блокиращи краища излязоха от ямките в пода и тавана. Робинтън бутна тежката врата, и ахна, изненадан от мимолетната болка в лявата страна на гърдите. Силвина му подаде неговата неразделна китара, добре опакована за да не се повреди от студа в Помежду.

– Надявам се, че Барнат ще догони Кайлит, – каза тя. – Аха, ето го и Дрент!

Менестрелът също забеляза кафявия дракон, който кацаше на полянката, и хукна надолу по стълбите. Дрент беше развълнуван – очите му преливаха в оранжево-червено в предутринния мрак. Робинтън поздравя Д'фио, ездачът на Дрент, заметна китарата на рамото си, хвана протегнатата ръка и се качи на гърба на дракона:

– Е, какви са залаганията?

– За какво питаш Майсторе? Барнат е чудесен дракон и навярно ще догони Кайлит. Макар че... – в гласа на ездача се промъкна нотка на съмнение, – четири от бронзовите, на които Н'тон разреши да участват, също са силни, млади и готови да се борят. А впрочем, може да заложих на когото си поискаш – надявам се да не сбъркаш.

– Бих се радвал да заложа, но на мен май не ми се полага...

– Ако искаш, може да ми дадеш парите на мен, – каза Д'фио, – ще

се закълна в черупката на яйцето, от което се излюпи Дрент, че са мои!

– И не само преди полета, но и после, а? – на Робинтън му беше смешно, но в същото време го влечеше да участва в залаганията – желание не много подобаващо за менестрел.

– Аз съм ездач Майсторе, – обиди се Д'фио. – Не съм никакъв си вероломен южняк!

– А аз съм водачът на Менестрелите на Перн, – каза Робинтън. Но веднага се приближи още до гърба на ездача и пусна в ръката му монета от две марки: – За Барнат, разбира се. Само гледай да не те излъжат!

– Както кажеш, Майсторе!

Като черни сенки отплуваха надолу очертанятия на Форт Холд, една различими на фона на тъмното, безлунно небе. Робинтън почувства, как гърба на ездача се напрегна, вдъхна дълбоко – и почти веднага го удариха ярки слънчеви лъчи, отразени от водна повърхност. Той прикри очите си с ръка и чу, как Дрент казва своето име на стражевия дракон.

Далече долу чернееше стръмният връх на Уейр Иста – изпотрошените скали приличаха на исполински пръсти вдигнати към синьото безоблачно небе. Иста беше най-малкия от всички уейрове: драконите, за които не стигаше място във вулканичната чаша гнездяха в гората в подножието на върха.

Днес, широкото плато зад гората беше буквално запълнено с огромни бронзови дракони. Ездачите им се бяха събрали край златната кралица застанала върху убит уерр. Кайлит жадно пиеше кръв. По отдалеч, на безопасно разстояние стоеше голяма тълпа зрители. Дрент се запуска към тях.

Зейр излетя от рамото на Робинтън и се присъедини към другите огнени гущери, възбудено мятаци се във въздуха. Менестрелът забеляза, че малките създания избягваха да се доближават до драконите. Е, поне вече не ги гонеха от Уейровете...

Д'фио също скочи на земята и изпрати кафявия да се къпе в топлите води на залива, от другата страна на платото. Там вече бяха останалите дракони, които не участваха в брачния полет: защо да не се възползват от случая да се изкъпят, така и така са на остров Иста?

Междувременно, Кайлит се откъсна от земята и отново се устреми към стадото, принадлежащо на Уейра. Козира тръгна след нея, твърдо подчинявайки на волята си младата кралица, за да не се нагълта с месо и да натежи. Прекалено важен беше предстоящият полет.

Робинтън преброи двадесет и шест бронзови обсадили площадката за хранене. Лъщящите им кожи преливаха на слънчевите лъчи, в очите

им с червен пламък гореше неукротима страст. Крилата им бяха напрегнати, силните тела бяха готови мигновено да излетят след кралицата. Всички бяха млади, както беше посъветвал Ф'лар. И почти равни по размери. Те чакаха без да свалят очи от златната красавица Кайлит...

Тя ниско ръмжеше, докато пиеше кръвта на разкъсания звяр. После вдигна глава, огледа скупчените бронзови и над платото се разнесе изпълненият ѝ с презрение рев.

В този момент стражевият дракон гръмогласно изрева. Неволно всички се огледаха, дори и Кайлит. От юг, ниско над морето се приближаваха още два бронзови.

Робинтън със закъснение съобрази, че тези двамата летяха над самата вода за да се доберат незабелязано, колкото се може по-близо до Уейра. И бяха възрастни – достатъчно бе да погледне сивеещите муцуни и вратове, отдавна загубили гъвкавост. Южняци! Бронзови на Древните!...

Най-вероятно Т'кул бе долетял на своя Салт. Кой ли беше вторият? Навярно Б'зон и Ранлит. Робинтън хукна към площадката за хранене към бронзовите кандидати за кралицата – пришълците бързаха именно натам. Към приземяващите се дракони се приближиха двама – менестрелът позна Д'рам и Ф'лар. Т'кул и Б'зон скочиха от драконите си. А те едва докоснали земята, подскочиха още веднъж и се пристроиха до другите бронзови, очакващи полета на Кайлит.

Младите дракони не се зарадваха на неочакваните гости, засъскаха и заръмжаха. Робинтън само се надяваше, че техните ездачи ще са достатъчно умни да не допуснат сблъсък. Голяма част от тях бяха прекалено млади и не познаваха Т'кул и Б'зон. Но добре познаваха Д'рам и Ф'лар. Сърцето му тежко биеше в гърдите, после внезапно се появи болка, която го накара да спре. Б'зон го гледаше с неестествена, застинала усмивка. После бутна Т'кул за ръката... Бившият Предводител на Уейр Високите Хълмове за миг спря погледа си върху менестрела, реши, че не представлява заплаха и отново се обърна към двамата Предводители.

Д'рам стигна до него пръв.

– Не прави глупости, – каза му той. – Остави това на младите дракони. Можеш да убиеш Салт!

– Като че ли ни оставихте избор! – отвърна Б'зон, точно когато до тях се приближиха Робинтън и Ф'лар. Не беше далече от истината. – Нашите кралици остаряха и повече не могат да летят. А зелените ни са прекалено малко.

Кайлит силно протръби, захвърли разкъсания самец и побягна

пляскайки с криле към обхванатото от ужас стадо. Замахване с предните лапи – и още една жертва падна на земята.

– Д'рам! Ти обяви този полет за открит, нали? – попита Т'кул. Беше побледнял от вълнение. Въртеше поглед ту към Д'рам, ту към Ф'лар.

– Така е, но вашите бронзови са прекалено стари. – Д'рам посочи с ръка към ятото млади дракони. Разликата между тях и тези на Старовремците беше очевидно.

– Салт ще полети при всички положения. Нямате право да откажете. Аз направих своя избор, когато тръгнахме насам! – Т'кул погледна Ф'лар с такава омраза, че Робинтън затаи дъх. – Защо ни отнехте яйцето? – почти извика южняка. – Как успяхте да го намерите?

Отчаянието му за миг разтопи маската на ледена гордост и високомерие, зад която Т'кул се опитваше да скрие своите чувства.

– Ако се бяхте обърнали към нас с молба, щяхме да ви помогнем. – отвърна тихо Ф'лар.

– И аз щях да помогна, – добави Д'рам. Личеше си, каква болка му причиняваше бедата постигнала бившите му приятели.

Т'кул демонстративно пропусна думите на Ф'лар покрай ушите си, а Д'рам изгледа с дълъг, насмешлив, презрителен поглед. После кимна към Б'зон.

– Да вървим! – двамата поеха към чакащите бронзови ездачи.

Бенденският Предводител отвори уста да каже нещо, но размисли, със съжаление поклати глава и отстъпи настрани.

Южняците се присъединиха към останалите и точно на време. Кайлит вдигна окървавената си муцуна. Тялото ѝ изглеждаше сякаш покрито с живо злато. Издаде яростен рев и излетя. Барнат пръв се откъсна от земята след нея. За учудване на Робинтън, Т'куловият Салт изостана съвсем малко от него.

Т'кул погледна към Ф'лар – самодоволството върху лицето му можеше да се тълкува, и като обида. Изпъчи се и направи крачка към Козира. Стопанката на Уейра едва се държеше на краката си – мисленият контакт с кралицата отнемаше всичките ѝ сили. Г'денед и Т'кул я поведоха към вътрешните покои, за да изчакат там изхода от гонитбата. Тя даже и не забеляза това.

– Ще погуби Салт, – потресено промърмори Д'рам. – Как може!...

Робинтън искаше да го успокои, но отново се появи болката в гърдите – менестрелът се задъха и не можа да продума.

– А Б'зон? ... Д'рам хавана Ф'лар за ръката. – Нима нищо не можем да направим? Наведнъж два дракона?

– Ако само ни бяха помолили за помощ... – Ф'лар стисна ръката на Д'рам. – Но тези Старовремци са свикнали само да вземат!... Това започна от първия ден...

Лицето му стана твърдо, непримиримо.

– Те вземат и до сега, – каза Робинтън. Не искаше Д'рам да се чувства виновен. – Непрекъснато вземат от Севера всичко, каквото си поискат. От тук, от там. Млади девойки, огнен камък, цветни камъни... Грабят тихомълком от момента, в който ги изпратихме в изгнание. Много са ми разказвали, Д'рам... Ф'лар също знае.

– Ако само ни бяха помолили! – тъжно повтори Ф'лар и проследи с поглед драконите, които бързо се превръщаха в малки точки в небето.

– Слушайте, какво изобщо става? ... – до тях се приближи владетелят на Холд Иста, Уорбрет – Тези двата последни са стари, нали? Или аз вече нищо не разбирам от дракони!

– Брачният полет бе обявен за открит, – отвърна Ф'лар. Но Уорбрет вече забеляза разстроеният Д'рам.

– Открит? За стари дракони? Струва ми се, че ти сам беше поставил условие да участват само млади и то само такива, които нито веднъж не са преследвали кралица. Не, съвсем не ми е по сърце Предводител да стане някой стар... не става дума за теб Д'рам. Просто, ние – лордовете и владетелите малко се стряскаме от такива резки промени... – Уорбрет хвърли поглед нагоре. – Нима ще успеят да изпреварят младите? Това е някаква побъркано преследване!

– Те имаха право да направят опит, – отвърна Ф'лар. – Д'рам, дока- то чакаме да пийнем по чашка?...

– Да, разбира се. Лорд Уорбрет... – Д'рам се стегна и с жест покани Уорбрет и другите гости към жилищните пещери.

– Не преживявай толкова. – Лордът го потупа ободряващо по рамото. – Вярно е, че вторият дракон прекрасно излетя от място, но аз вярвам в Г'денед и Барнат. Отличен младеж и великолепен дракон! И вече веднъж е догонвал Кайлит!

Робинтън отново се задъха – радостен от това, че лордът погрешно изтълкува причината за вълнението на Д'рам.

– Да, Кайлит вече е летяла с Барнат и в люпилото ѝ имаше тридесет и четири яйца. – отвърна Ф'лар. – Понякога младите кралици не могат да дадат много яйца, но потомството ѝ беше здраво и силно. Кралско яйце нямаше, но това често се случва, когато в Уейра няма недостатък на кралици. Колкото до предишните полети, привързаността разбира се оказва влияние, независимо от придривността на кралицата. Но, няма

как да твърдим отсега.

Робинтън забеляза, как са напрегнати лицата на жителите на Уейра, които сервираха вино и закуски на гостите. Много ли от тях познаха южняците? Дори да беше така, никой не направи коментар в присъствието на Лорд Уорбрет...

Т'куловият Салт беше опитен: навярно десетки пъти беше настигал своята кралица. Но колко ще струва опитът му, ако не може да хване Кайлит в първите минути на полета? Ще се умори много по-бързо от младите. Ще се измори и ще изостане. Съперниците бяха прекалено силни за него. Робинтън знаеше, колко старателно избираше Н'тон четиримата бронзови ездачи, представящи тук Форт Уейр. Всички бяха помощници на Предводителя и всеки от тях се бе показал като добър водач по време на Нишковалежите.

Ф'лар представи само три претендента, но всеки от тях бе способен и достоен да води Уейр. Менестрелът не се съмняваше, че Телгар, Иген и Високите хълмове също ще окажат чест на Д'рам и уейра му, като изпратят най-добрите.

От шестте Уейра, Иста беше най-малкият и особено много се нуждаеше от това, жителите му да живеят дружно, като семейство.

Робинтън отпи от виното, като се надяваше това да облекчи болката в лявата страна на гърдите. Не можеше да разбере каква е причината. Но виното му бе помагало срещу много болести. Той изчака докато Д'рам се обърне, наля вино в чашата му и заслужи благодарствен поглед от Ф'лар.

Жителите на Уейра минаваха покрай масата да поздравят Д'рам и Уорбрет Те бяха искрено радостни да видят своя предишен Предводител и Д'рам постепенно се поободри – започна да се шегува и усмихва в отговор. Вълнението им все още се набиваше на очи, но вече лесно можеше да бъде приписано, като естествено безпокойство за изхода от състезанието.

Имаше и още нещо, за което Робинтън трябваше да поразмисли, а именно – споменаването на яйцето – толкова яростно изпуснатата от Т'кул реплика „Защо ни отнехте яйцето? Как го открихте?...“

Нима Т'кул така и не беше разбрал, че яйцето го върна някой от самите южняци? ...

Внезапно менестрелът замря, потресен от неочакваната мисъл. Този, който върна яйцето можеше да бъде всеки друг, но не и южняк. Иначе Т'кул отдавна щеше да го е разкрил и наказал...

Дано само нито един от старите дракони не умре в преследването

за кралицата!... Робинтън си повтаряше това, като молитва. Но колко е типично това за Старовремците – да се появят неканени и да развалят тържеството!

Нима животът в Южния уейр беше станал толкова непоносим, че Т'кул беше предпочел хладнокръвно да рискува живота на дракона си? ... Робинтън добре познаваше Южния Уейр, разположен в неголяма, удивително красива долина, – райско място в сравнение с пустинния Уейр Високите Хълмове. Имаше голяма, добре построена къща посред огромен двор, на който Нишките нямаше да намерят и тревичка. Имаше прекрасен климат, гори с плодови дръвчета и много дивеч за драконите. И единствената им работа беше да защитават един малък холд на брега на океана...

Робинтън отново си спомни тежката омраза в очите на Т'кул. Не, непоносимият живот нямаше нищо общо. Бившият Предводител беше воден само от злоба и завист. Той така и не се примири с заточението – даже и такова благодатно място, като Южния му стана омразно.

„Трябва кралиците наистина да са остарели толкова, че повече да не летят, – помисли си Робинтън. – Но това не е станало изведнъж. А и бронзовите също стареят, кръвта им не кипва толкова лесно както преди. Надали толкова тъгуват за брачните полети...“

От друга страна, никой не беше прогонил Т'кул заедно с Мардра, Т'тон и другите твърдоглави и упорити Старовремци. Никой не му пречеше да се примири със старшинството на Бенден и да признае правата и свободите, които си бяха заслужили жителите на холдовете за четиритинте Оборота от времето на предишното преминаване. И да продължи да бъде Предводител на Уейра си при тези условия.

Но, ако след това някой от южняците се обърне към другите уейрове за помощ, – Робинтън беше сигурен, че щеше да им бъде помогнато незабавно. Той нямаше причина да се съмнява в искреността на Д'рам. Още повече, че той сам би употребил цялото си влияние за да съдейства за такава молба. В името на Черупката, би направил това!

„А сега да предположим най-лошото, – каза на себе си. – Какво ще стане с Т'кул, ако Салт не издържи преследването?...“ – не му се искаше и да мисли за такава развръзка, но трябваше да проиграе всички варианти. Гибелта на Салт щеше да доведе навярно до...

Робинтън неволно погледна към кралските покои. На колана на Т'кул имаше закачен нож. Всички носеха такива ножове. Сърцето на Майстора тежко затуптя. Може да не беше според обичаите, но не трябваше ли да посъветва Д'рам, да изпрати някого в кралския уейр в случай

че стане нещо?... Някого, чийто дракон не беше зает брачният полет. Когато загива дракон, ездачът му често губи разсъдък си и не знае какво прави. Пред очите на менестрела отново се мярна изкривеното от ненавист лице на Т'кул. Майсторът имаше доста привилегии, но тази – да влиза в уейра на кралица в брачен полет не беше от тях...

Огледа масата – Ф'лар не беше там. Не се виждаше и сред гостите, запълнили голямата пещера. Робинтън стана, кимна с усмивка към Д'рам и Уорбрет и с небрежна походка, бавно се отправи към изхода.

Към него се приближи Балдор, менестрелът на Иста.

– Ф'лар взе със себе си двама от нашите ездачи, най-силните. – кимна към покоите на Стопанката. – Опасява се да не се случи нещо.

Робинтън си отдъхна с голямо облекчение и попита:

– Но как е стигнал до там? Не видях никой да се качва по стълбата.

– Уейрът е пълен с много позабравени тунели, – усмихна се Балдор. – Няма нужда да си създаваме излишни проблеми! – той кимна към гостите в пещерата.

– Разбира се. Разбира се!

– Впрочем, всичко ще разберем веднага, нашите гущери ще ни кажат.

– Вярно, – съгласи се Майсторът, а Зейр изписка нещо към кафявия на Балдор.

Значи, все пак Ф'лар беше взел мерки за безопасност. Робинтън се върна на масата и наля вино на себе си и на Д'рам. Не беше бенденско, но и това щеше да свърши работа. Защо ли веселите събития преминават бързо, а такива, като днешните се влачат безкрайно?...

Внезапно стражевият дракон изрева. Това беше силен, тъжен рев – но не погребален плач. Гостите започнаха да шушукат тревожно, а някои от жителите на уейра побързаха да излязат навън. Зейр тихо пискаше, но Робинтън не можеше да измъкне от него нищо определено, бронзовото мъниче само повтаряше обръкните мисли на стража.

– Изглежда е станало нещо с някой от бронзовите, – каза Д'рам и нервно преглътна. Загорялото му лице посивя. Гледаше към Робинтън. – Сигурен съм, че е от старите! – Уорбрет изглеждаше доволен, че предположението му се потвърждава.

– Най-вероятно си прав! – Робинтън се стараеше да говори спокойно. – Но, полетът беше обявен за открит, нямаше как да не ги пуснем.

– Полетът не продължава ли прекалено дълго? – намръщи се лордът. Опитваше се да види нещо в парченцето небе, което се виждаше през прозореца на стаята.

– Не мисля, – с преднамерена небрежност отвърна Робинтън. – Само така ни се струва. Навярно е заради това, че днешният полет е толкова важен за Уейра. Бедните бронзови! Кайлит им взема здравето!...

– Според теб, този път ще има ли кралско яйце? – заинтересовано попита Уорбрет

– Според мен, не е на добре да се броят яйцата преди да им дойде времето, добри ми владетелю, – отбеляза меко Майсторът.

– Да, разбира се, прав си... Наистина, не трябва да искаме от Барнат прекалено много – да хване кралицата и да я накара да снесе кралско яйце!

– Да. Ако... успее да я хване.

– Но той ще я хване, непременно ще успее.

– Е, да, но Кайлит знае ли?

Едва успя да го каже и Зейр подскочи на рамото му и отчаяно, изплашено заврепя, очите му станаха ярко-жълти – беше се случила беда! Във въздуха над Уейра се появи Мнемонт.

Робинтън скочи на крака и хукна, търсейки с поглед Балдор. Истанският менестрел отреагира на опасността незабавно. Стремително се понесе по стълбите, а след него забързаха четирима яки ездачи.

– Какво стана? – обади се Уорбрет

– Остани тук! – извика му Робинтън.

Във въздуха беше пълно с дракони. Те се мятаха насам натам без ездачи, обхванато от объркване, като едва не се блъскаха. Робинтън бягаше с всички сили, без да обръща внимание на раздиращата болка в лявата страна на гърдите – притискаше с ръка хълбока си, за да я смекчи поне малко. Непоносима тежест притискаше сърцето и му пречеше да диша.

Зейр с жалостен писък летеше над главата му и предаваше картини всяка по-страшна от предишната – падащ дракон, биещи се мъже. Уви, малкият бронзов не можеше да обясни кой дракон, кои мъже?... Можеше само да предположи, че единият от тях е Ф'лар, – иначе Мнемонт не би се появил толкова бързо!

Бронзовият гигант вече кацаше на корнизата на кралския Уейр и препречи пътя на Балдор и четиримата ездачи да влязат. Те се притиснаха към стената опитвайки се да се предпазят от неистовите махове на крилете му.

– Мнемонт! – задъхвайки се извика Робинтън. Чуй ме! Пусни ни да минем! Трябва да помогнем на Ф'лар! Чуй ме!...

Робинтън премина край ездачите и Балдор и хвана крайчеца на

крилото му. Поредният мах едва не го събори на земята – Мнемент дръпна крилото си и приглушено засъска към менестрела. Огромните му очи яростно искряха в жълто.

– Чуй ме Мнемент! – с пълен глас извика Робинтън. – Пусни ни да минем!...

Зейр пронизително писна и безстрашно се стрелна към гиганта...

„Чувам те – каза Мнемент. – Салт вече го няма. Помогни на Ф'лар!“

Той сгъна крилете си и освободи пътя. Робинтън махна на Балдор и останалите за да побързат. А на него му трябваше малко време да поеме дъх.

Изчака малко, натисна с ръка хълбока си и тръгна напред по коридора. Край него с кръсък – този път ободряващ прелетя Зейр. Да не би мъничето си беше въобразило, че е накарало „Най-Големия“ да ги пусне?

От стаята на Стопанката се разнесе шум, като от борба. Входната завеса падна на земята, и в голямата стая влетяха две вкопчени едно в друго тела. Ф'лар и Т'кул! Балдор с двама помощници изскочи след тях, като се опитваха да ги разделят. Робинтън успя да забележи зад гърбовете им, в спалнята, бронзовите ездачи и Стопанката. Те не забелязваха боя. Брачният полет на драконите ги беше погълнал напълно. Някой неподвижно лежеше на пода – вероятно Б'зон...

Робинтън им хвърли един бърз поглед и веднага забрави за тях. С ужас забеляза, че Ф'лар беше невъоръжен. Бенденският Предводител стискаше ръката на Т'кул, и се опитваше да отклони ножа на южняка от гърлото си. Това не беше късият поясен нож – в юрука му блестеше истински кинжал. Менестрелът видя, как пръстите на Ф'лар се свиваха все по силно за да накарат Т'кул да разтвори дланта си или да парализира нервите му. Старовремецът бясно се извъртя и се отдръпна. Налетите му кръв очи безумно блуждаеха – бе преминал всички граници. В главата на Робинтън премина мисълта, че той може би на това е разчитал...

Някой от хората на Балдор се опита да подаде нож на Ф'лар, но безуспешно.

– Ще те убия, Ф'лар! – изхриптя Т'кул през зъби. Ножът му се приближи още повече към врата на бронзовия ездач. – Ще те убия, както ти уби моя Салт... Както уби всички нас! Ще те убия!...

Това приличаше на заклинание, с всяка дума безумието сякаш придаваше нови сили на Старовремеца.

Ф'лар не отговаряше. Лицето му бе застинало в крайна напрегнатост.

– Ще те убия! Ще направя това, което Т'тон не успя! Ще те убия, Ф'лар!

Гласът на Т'кул пресекуваше, въздухът със свистене излизаше от дробовете му. Ножът му продължаваше да се доближава до целта си, дюйм след дюйм.

Внезапно Ф'лар изпъна напред левия си крак, подкоси коленете на Старовремеца и силно го дръпна. Т'кул с яростен рев падна право върху бронзовия ездач. Предводителят междуременно успя да извърти ръцете му без да ги пуска Т'кул също успя да се извърти и ритна Ф'лар в корема. Той се сгъна на две, но не изпусна ръцете му. Но нов удар на Т'кул го отхвърли назад. Освободил най-накрая ръцете си Старовремецът се метна напред замахвайки с ножа си, но Ф'лар отскочи назад с бързина която учуди всички и преди Т'кул да се хвърли отново към него, успя да хване подхвърления от Балдор нож.

И отново двамата се оказаха лице в лице. Очите на Ф'лар блестяха с мрачна решителност и Менестрелът разбра – бенденският Предводител няма да пощади Т'кул.

Но ще успее ли да се справи с него? Ф'лар можеше да се бие и никой не се съмняваше в това. Но Т'кул, обезумял след смъртта на Салт не беше лесен противник. Вярно, че беше по-възрастен с двадесетина оборота, но не отстъпваше на Ф'лар по ръст и сила, а ножът му бе поне два пъти по-дълъг. И по-опасен. Ф'лар трябваше да изчака докато избликът на безумие обхванало Старовремеца отmine...

Изведнъж от спалнята на Стопанката на Уейра се разнесоха радостни възгласи и веднага след това пронизителен вик. Това за момент отвлече вниманието на Т'кул. Ф'лар успя да се извърти, наведе се под ръката му и го у дари с ножа си отдолу нагоре под ребрата. Т'кул дори не успя да реагира. Рухна в краката на Ф'лар вече мъртъв.

Ф'лар се отпусна на едно коляно, дишайки тежко и с обратната страна на дланта си обра потта от челото си. Беше изтощен и отвратен от това, което беше принуден да направи.

– Не се обвинявай, нямаше друг избор, – тихо каза Робинтън. Искаше да се приближи до него, но нямаше сили.

От стаята на Стопанката излизаха отхвърлените кандидати. Те все още бяха като замаяни от полета. Робинтън не можеше да разбере, кой все пак е останал с Козира, като неин спътник и Предводител на Уейр Иста.

Внезапно налегналата го слабост го озадачи. Не можеше да успокои дишането си, нямаше сили дори да успокои Зейр който внезапно се

разписка отчаяно. Болката, като непоносимо тежък камък се притискаше гърдите му. Той едвам отвори уста.

– Балдор...

– Майстор Робинтън! – Истанският менестрел мигом се оказа до него. Един поглед върху Робинтън и лицето му отрази неподправена уплаха. Внимателно настани майстора на най-близката пейка, – Ти... ти си съвсем сив! Устните ти са сини! Какво ти има?...

– Сив... да именно така се чувствам... ох, гърдите ми... вино, дайте вино...

Стените на стаята го притискаха, не му даваха да диша. Той чу виковете и усети, как всички около него се паникьосаха. Искаше да се надигне, да разбере какво става, но не му дадоха – няколко ръце го удържаха, а после го сложиха да легне. Вече почти не можеше да диша. Отново се опита да седне.

– Помогнете му да се изправи! Така ще диша по-леко!...

Гласът се стори на Робинтън смътно познат. Нима беше Лесса? Как се е оказала тук?

Някой го повдигна и му помогна да седне. Но най-много сега му се искаше да заспи, да си почине...

– Всички вълн от уейра! – властно заповяда Лесса.

„Менестреле, чуй ни! Чуй ни! Не заспивай! Остани с нас! Нужен си ни! Ние те обичаме! Чуй ни майсторе!“

Гласовете, така внезапно появили се в съзнанието му бяха непознати. Те звучаха непрекъснато и не му даваха да мисли за болката в гърдите и за това, колко хубаво щеше да е ако заспи.

„Менестреле, не трябва да ни напускаш! Остани! Ние те обичаме!“

Гласовете го учудиха – бяха му абсолютно непознати. Не бяха Лесса и Ф'лар... Такива ниски, звучни, настойчиви гласове. Те звучаха направо в мозъка му и не можеше да се отърве от тях. Говореха му и не му даваха да заспи. А как беше уморен! Ткул беше прекалено стар за да пусне дракона си в преследване на кралицата или да спечели битката. А той самият беше по-възрастен от Старовремеца... Ако само тези гласове можеха да го оставят на мира за да може да заспи... толкова беше уморен...

„Не е време за сън, майсторе. Ние сме тук с теб! Не ни напускай, длъжен си да живееш! Ние те обичаме!“

Да живее? Разбира се, той имаше намерение да живее. Какви бяха тези глупости, Той беше само уморен. И искаше да поспи...

„Менестреле, менестреле, не ни напускай! Ние те обичаме! Не ни

напускай!“

Гласовете не бяха силни, но го държаха здраво, там в мозъка му. Не оставяха съзнанието му да пропадне в тъмнината.

Някой, докосна устните му.

– Майстор Робинтън, трябва да изпиеш лекарството Моля те, поста-рай се! Ще премахне болката!

Лесса! Говореше Лесса. И изглеждаше сякаш още малко и ще загуби разсъдъка си...

А как иначе – Ф'лар трябваше да убие ездач... и всички тези преживелици покрай откраднатото яйце... Рамот така тъгуваше...

„Менестреле, чуй Лесса! Трябва да направиш това, което ти казва! Отвори уста! Направи го!“

Той се опита да се отдръпне, с непослушни устни да отблъсне чашата и да изплюе отвратително горчивото хапче, което се топеше на езика му. Но настойчивите гласове не го оставиха. Той позволи да му наляят в устата вино и преглътна с него хапчето. Дадоха му вино, а не вода – беше благодарен за това. Водата беше недостойна за Майстора на Менестрелите на Перн.

Болката започна да отслабва почти веднага, сякаш някъде вътре се беше скъсал някакъв обръч, стиснал сърцето му. Робинтън дълбоко с облекчение въздъхна и си помисли, колко хубаво е, когато нищо не те боли.

– Майсторе, пийни си още вино! – чашата отново докосна устните му.

Вино – да, виното щеше да го излекува напълно. То винаги му беше помагало. Но все още му се спеше. Толкова беше уморен...

– Пийни, пийни си още, – уговаряха го.

„Ще поспиш по-късно, – твърдыха гласовете. – Трябва ни послушаш и да останеш, менестреле. Чуваш ли ни? Обичаме те! Трябва да останеш!“

Защо бяха толкова настойчиви?...

– Кога ще пристигнат най-после? ... В гласа на Лесса звучеше ярост, каквато той никога не беше чувал. И още – тя сякаш плачеше. Лесса – плачеше? Защо?...

„Лесса плаче заради теб. Ти не искаш тя да плаче заради теб! Останни с нас менестреле? Не смей да ни напускаш. Ние няма да те пуснем. Не искаме Лесса да плаче!“

„Това беше вярно – не трябваше да плаче! Но Робинтън не вярваше, че Лесса плаче! Все пак това беше Лесса!“

Наложи си да отвори очи и я видя наведена над него. Сълзите течеха по бузите ѝ и капеха на ръката му, безсилно лежаща нагоре с дланта, сякаш нарочно за да ги поеме.

– Не плачи, Лесса... Не ти разрешавам, – промълви Робинтън. Велика Черупко! – струваше му се, че едва владее собствения си глас. Не, така няма да стане, Той се прокашля.

– Не се опитвай да говориш, – Лесса преглътна плача си. – Лежи спокойно. Трябва да си почиваш. Сега ще долети и Олдайв... заповядах им да скочат през времето... Лежи... да ти дам още вино?

– Кога съм отказвал вино, Лесса?

Гласът му прозвуча тихо.

– Никога. – сега Лесса едновременно плачеше и се смееше.

– А кой ме тормози през цялото време? – попита той. – Не ми дават покой... Лесса, кажи им да ме оставят намира... Толкова съм уморен...

– Майстор Робинтън! Моля те!

„Остани с нас! Лесса ще плаче!“

– Ох, Майстор Олдайв! Насам, насам! – възкликна Лесса и се отдръпна настрана.

Робинтън понечи да се извърне.

– Лежи спокойно! – тя го задържа. Милата, славна Лесса. Даже, когато се бяха скарали, той я обичаше още повече – гневът забележително подчертаваше красотата и силата ѝ.

– Майстор Робинтън! Майсторе! – мекият баритон на Олдайв го накара отново да отвори очи. – Отново болката в гърдите? Не, не отговаряй, само кимни. Не трябва да говориш.

– Рамот казва, – намеси се Лесса, – че той изпитва голяма болка и е много уморен!

– Колко е удобно да чуваш драконите, – каза Олдайв. Докосна ръцете и гърдите на Робинтън с нещо студено. Менестрелът недоволно се размърда. – Да – да знам, че инструментите ми са студени и противни, но трябва да го направя. А сега ме чуй внимателно – съвсем безсъвестно си преуморил бедното си сърце. Ето откъде е болката в гърдите. Лесса ти е дала лекарство, което я е спряло за известно време. Сега няма повече опасност, така че се опитай да поспиш. Ще се наложи приятелю да си починеш, както трябва!

– Тогава, кажи им ... да се махнат от мен и да ме оставят да поспя.

– За кого говориш? – учуди се Олдайв и Робинтън почувства лека досада. Лечителят изглежда не вярваше, че гласовете в главата му не му даваха да заспи. – Глътни и това хапче, – продължи Олдайв, – и пийни

още една чаша вино. Зная, че досега никога не си отказвал вино!

Устните на Робинтън се раздвижиха и наподобиха лека усмивка. Колко добре го познавах – и Лесса и Олдайв.

– Това бяха Рамот и Мнемент, – каза тя. – През цялото време говореха с него. Те... те казаха, че той едва не е... – гласът на Лесса пресекуна.

„Едва не...?“ Това ли означавало да си близо смъртта? Просто безкрайна умора...

„Сега ще останеш с нас, менестреле. Ще те оставим да поспиш. Но ще бъдем с теб. Обичаме те“.

Значи драконите говореха с него?! Пропъждаха смъртта?... Колко любезно от тяхна страна, но той не бързаше да умира, все още. Толкова неща имаше за вършене. Да разплете толкова възли. И между другото, един от проблемите касаше драконите:

– Кой догони Кайлит?

Нима произнесе това на глас? Робинтън не чу гласа си.

– Олдайв, какво каза той?

– Нещо за Кайлит...

– Намерил за какво да се безпокои! – Лесса бързо възвърна обичайната си рязкост. – Барнат я догони, Робинтън! Барнат! А сега може би ще благоволиш да поспиш?

„Спи, Майсторе. А ние ще слушаме“.

Менестрелът дълбоко и благодарно въздъхна, и заспа спокойно, без сънища.

Глава 15

Вечер в залива на Джаксъм

Късна вечер в Уейр Иста 1.8.28

Тримата седяха на пясъка, а Шарра показваше на Джаксъм и Брекке старата детска игра на пръчици и камъчета, когато Рут, който спеше близо до тях покрит с огнени гущери, внезапно се събуди. Седна, изпна врат и нададе скръбен, пронизителен вик който означаваше само едно – гибелта на дракон.

– Ох, да му се не види! ... – Брекке реагира по-бързо от Джаксъм. – Салт е загинал!

– Салт? – момчето не знаеше кой е той.

– Салт! – по лицето на Шарра изби червенина. – Попитай Рут, къде се е случило!

– Кант казва, че се е опитал да догони Кайлит, но не са му стигнали силите! Сърцето му не е издържало!... отвърна Брекке и посьрна. Слушането се с нова сила напомни за нейната мъка. – Глупак!... Как е могъл да забрави, че младите дракони са по-силни и по-издръжливи от бедния стар Салт?...

– Така му се пада на Т'кул! Не ме гледай така Брекке! – Очите на Шарра войнствено заблестяха, когато тя се обърна да й направи забележка. – Имала съм си доста работа с него и останалите изгнаници. Те ... те са просто невъзможни. Няма нищо общо със Северняците. Мога такива работи да ти разкажа!... А ако Т'кул е бил достатъчно глупав, че да изпрати своя бронзов след млада кралица, значи си е получил заслуженото. Извинете ме за резките думи, но отдавна съм разбрала какво представляват ездачите от южния. А вие просто не ги познавате!

– Чувствах, че това заточение рано или късно ще доведе до беда, – бавно каза Брекке. – Но, чак до такава...

– От всичко, което зная, мога да кажа само едно – каза Джаксъм. – Заточението им бе заслужено. Те отказаха да изпълняват задълженията си пред хората, които се бяха заклели да защитават. А и обичайния деветък не им стигаше и искаха все повече.

– Зная, Джаксъм, всичко зная. Но помисли си – те напуснаха своето време за да ни дойдат на помощ... за да спасят Перн... – Брекке така стискаше пръстите си, че те побеляха.

– Е, да, за да спасят Перн, – каза Джаксъм. – Заради което искат цял живот да им лижем петите? – Той прекалено добре помнеше високомерно-презрителния тон, с който Т'тон разговаряше с Литол.

– Опитваме се да не им обръщаме внимание. – Шарра повдигна рамене. – Ние си вършим нашата работа, горим тревата вътре в холда и събираме добитъка в оборите по време на Нишковалеж. А после вземаме огнехвъргачките и проверяваме дали личинките са си свършили работата добре.

Брекке учудено попита:

– Нима те не излитат да се сражават?

– А, от време на време излитат. Когато са в настроение или драконите им искат да се пораздвижат... – в гласа на момичето звучеше убийствено презрение. Но забеляза ужаса и негодуванието на двамата си слушатели и добави: – Не, ние добре разбираме, че драконите най-малко са виновни. Или пък ездачите. Нали все пак голяма част от Старвремците останаха на Север. А тук една групичка твърдоглави водачи създават лоша репутация на всички ездачи от Южния. И все пак, ако бяха ни помолили, щяхме да им помогнем!

– Според мен, трябва да съм там, – Брекке се изправи и погледна на запад. – Т'кул сигурно не е на себе си. Зная какво е да загубиш дракона си... Гласът ѝ внезапно пресекна, а по лицето ѝ преbledня. Очите ѝ се разшириха от ужас, вдигна ръка към гърлото си сякаш да отстрани някаква невидима заплаха. – Не! Не!

– Какво? – Шарра скочи и я прегърна.

Рут изхлипа и се притисна към Джаксъм:

„Много е уплашена. Говори с Кант. Той е нещастен. Казва че това е ужасно. Още един дракон е много слаб. Кант е с него. А сега говори Мнемент. Т'кул се бие с Ф'лар.“

– Т'кул се бие с Ф'лар! – Джаксъм получи пристъп на слабост и се отпусна върху Рут.

Всеобщата възбуда се предаде и на огнените гущери, те се замяха във въздуха и създаваха такъв шум, че момчето замаха с ръце за да ги накара да млъкнат.

– Черупки! – извика Брекке. – Трябва да съм там! Нима не разбират, че Т'кул не е отговорен за действията си! Защо просто не го вържат? На кой ли не му идва на ум? Къде гледа Д'рам? ... Трябва да си приготвя летателния костюм. – Тя побягна към убежището.

– Джаксъм! – Шарра се умолително протегна ръка към него. Т'кул ненавижда Ф'лар. Чувала съм го как го обвинява за всичко, което се е

случвало на Южния. Сега, като е загубил дракона си, сигурно напълно се е побъркал. Ще убие Ф'лар!

Те се прегърнаха и Джаксъм не знаеше кой от тях има повече нужда от утеха и поддръжка. Някъде там далече Т'кул се опитваше да убие Ф'лар. Джаксъм нареди да Рут да слуша внимателно.

„Нищо не чува – отвърна драконът – Кант е в Помежду. Разбрах само, че се е случила беда... Рамот бърза...“

– Тук?

„Не, там, към тях! – очите на Рут развълнувано преливаха в пурпурно. – Това не ми харесва...“

– Какво не ти харесва?

– Какво ти казва той, Джаксъм? Страх ме е!

– Него също го е страх. – отвърна Джаксъм. – И мен...

Брекке излезе от гората тичешком. В едната си ръка носеше летателния костюм, а в другата – походната аптечка. Спря до тях и се заоглежда безсилно. Аптечката не беше затворена и лекарствата за малко да паднат на пясъка.

– Няма как да стигна до Иста! Кант не може да остави Б'зоновия Ранлит. И правилно ... не можем да си позволим да загубим двама бронзови за един ден. – прехапа устни от притеснение. – Трябва да съм там...

Но се оказа, че ги очаква още един удар. Рут изплашено протръби и този път Джаксъм и Брекке трепнаха едновременно.

– Робинтън!... – Брекке се препъна и щеше да падне, ако не бяха я подхванали. – Не! Само не Робинтън! Как?

„Главният менестрел!“ – додаде и Рут.

– Нали не е мъртъв? Не е мъртъв? – извика Шарра.

„Майсторът е много болен. Чувства се много зле. Те няма да му дадат да си отиде. Той ще остане! Както ти!“

– Аз ще те заведа, Брекке, – каза Джаксъм. – С Рут! Нека само да се облека.

Двете жени веднага го хванаха за ръцете.

– Да не си посмял! Прекалено си слаб за да минаваш Помежду! – Брекке сега повече се безпокоеше за него.

– Наистина не трябва да летиш! – Шарра отчаяно въртеше глава, в главата ѝ се четеше молба. – Студът в Помежду... не можеш... моля те!

„Сега те се страхуват за теб – смутено каза Рут. – Много се страхуват. Не зная защо не трябва да летиш с мен, но е така!“

– Той е прав Джаксъм. Това може просто да те убие, – каза Брекке.

И посърна. Уморено свали летателния шлем. – Не трябва да летиш в Помежду поне още месец, месец и половина. Иначе цял живот ще имаш главоболие, а и можеш да ослепееш...

– Откъде знаеш? – Джаксъм се бореше с обхваналия го яд. Защо по-рано не му бяха казали за тази забрана? Чувстваше се безсилен – не можа да помогне нито на Брекке, нито на Робинтън.

– Аз знам! – Шарра хвана Джаксъм за раменете и го обърна към себе си. – Един от ездачите в Южния се разболя от огнена треска. Тогава не знаехме, колко е опасно Помежду за оздравяващите. Първо ослепя. После едва не се побърка от ужасното главоболие. А после умря. Заедно с него и драконът му. – гласът и затрепера, сълзи запълниха очите й.

Джаксъм я гледеше потресено.

– А защо по-рано не ми казахте за това?

– Нямахме нужда? – Шарра го гледеше право в очите, умолявайки го да разбере. – С всеки ден ставаш все по-силен. Може би забраната нямаше да е нужда до деня в който се наложи да летиш...

– Още месец? Или повече? – сви юмруци, а челюстите го заболяха от усилието да се сдържи.

Шарра кимна бавно и много сериозно.

– Толкова по-лошо, защото сега ни е необходим ездач. – Той погледна Брекке: тя все още гледаше на запад, чувстваше как се стреми там където беше нужна, но Кант не можеше да й помогне – той сам беше нужен на друг. – Чакайте! – закрещя внезапно. – Имаме ездач!... Тоест ездачка! Рут, можеш ли без мен да заведеш Брекке до Иста?

„Мога да заведа Брекке на всяко място, което поиска!“ – очите на малкия дракон запобляскаха. Вдигна глава и се приближи до Брекке.

– Джаксъм, ще ми позволиш да...? – от лицето й изчезна маската на безпомощност. Изглежда нямаше сили да повярва, учудването и благодарността го възнаградиха.

Той я хвана за ръката и я задърпа към Рут:

– Хайде, не губи време. Ако Майстор Робинтън... – замълча задъхан от ужасната мисъл за това, което може да се случи.

– Благодаря ти Джаксъм... Благодаря Рут! – Брекке не можеше да застегне шлема от вълнение. Забързано облече куртката и хвана ремъците. Рут й помогна да се качи на гърба му, а после се обърна за да види добре ли се е настанила.

– Веднага ще го изпратя обратно, Джаксъм... Не, не му позволявайте да си отиде! Не му давайте да заспи! ... – това вече не бе адресирано към него, а към двата дракона на другия край на Перн.

„Няма да му дадем да си отиде“, – каза Рут. Побутна с нос Джаксъм по рамото и излетя, като обвини всичко с вихри от пясък.

– Джаксъм!... – гласът на Шарра така трепереше, че момчето се обърна разтревожено. – Какво може да е станало? Нима Т'кул се е побъркал толкова, че да нападне и менестрела?...

– Доколкото познавам Робинтън, той е напълно способен да се намеси в схватката за да ги разтърве... Ти познаваш ли Майстор Робинтън?

– Слушала съм за него. – Шарра прехапа устни и потрепера с цяло тяло, опитвайки се да овладее притесненията си. – От Пиемур и Менолли... Тоест, виждала съм го, когато идваше на гости в холда. Чувала съм го как пее... Прекрасен човек е... чудесен... Ох, Джаксъм! Южните ездачи са се побъркали! Те...те са болни, заблудени. – тя склони глава на рамото му. Джаксъм внимателно я прегърна и притисна към себе си.

„Жив е“ – Гласът на Рут, макар отслабен от разстоянието прозвуча съзнанието му обнадеждаващо ясно.

– Шарра! Рут казва, че е жив!

– Той трябва да живее, Джаксъм! Трябва! Трябва!... – тя го удари с юмручетата си по гърдите. Джаксъм хвана ръцете ѝ с едната си длан и се усмихна:

– Ще оживее. Непременно ще оживее, щом всички искаме.

И... изведнъж момчето се усети, че към него се притискаше треперещо топло момичешко тяло. Чувстваше топлината ѝ през ризата си, усещаше бедрата ѝ до своите, вдишваше аромата на косите ѝ, ухаещи на слънце и цветя. Секунда по-късно и Шарра осъзна че стояха прегърнати. И се смути. За пръв път откакто се познаваха.

Джаксъм веднага отпусна дланта си с която притискаше пръстите ѝ. Беше готов да си махне ръцете напълно, ако види че е недоволна. Шарра – това не беше Корана. Не беше просто момиче от ферма, готово с радост да се пусне на младия владетел. И не просто отдушник на юношеска страст. Шарра прекалено много значеше за него. Не можеше да си позволи да я загуби, като я обиди с несвоевременна проява на чувства.

Тя считаше че тези чувства бяха като резултат от естествената благодарност за грижата за него. И той така мислеше в началото, но след това сериозно се вгледа в себе си и разбра, че е сгрешил. Нейният глас... забележителният ѝ глас, увереното докосване на ръцете ѝ... какво не би дал за да го гаят... Толкова научи за нея през последните дни, но му се искаше да научи повече. Мнението ѝ за ездачите от Южния

искрено го учуди, впрочем тя н преставаше да го учудва... навярно в тук отчасти се криеше тайната на обаянието й.

Джаксъм никога не знаеше предварително, какво ще каже. Или как точно ще го каже.

Наложи си да разтвори ръце, прегърна я през рамо и я поведе към плетените постелки, където до преди малко безгрижно играеха на камъчета с Брекке.

– Седни Шарра..., може би ще ни се наложи още дълго да чакаме, преди да ни съобщят, че менестрелът се е поправил.

– Само да знаех, какво се е случило! Ако негодникът Т'кул е ранил нашия Робинтън...

– А ако е ранил Ф'лар?

– Не познавам Ф'лар. Макар че ще ми бъде много жал, ако Т'кул нарани и него... – тя сви крака под себе си и Джаксъм седна до нея, леко докосвайки рамото й със своето. – Освен това, има някаква справедливост в това, че с Т'кул се сбил точно Ф'лар. В края на краищата, именно той изпрати Старовремците на заточение. Нека той да се оправя с тях...

– Даже, ако убие Т'кул?

– Или сам загине.

– И какво според теб ще стане с нас тогава? – Джаксъм не можеше да понесе толкова безсъречно отношение към съдбата на Ф'лар. – Та това е Предводителят на Бенден! Та това е... Ф'лар. ...това е Перн!

– Така ли мислиш? – Шарра не започна да спори. – Нито веднъж не съм го виждала...

„Тук има много дракони и хора, – вмъкна се в мислите му гласът на Рут, все още слаб от разстоянието, но отчетлив и ясен. – Сибел лети на сам, но Менолли не може“.

– Новини от Рут? – трепна Шарра. Наведе се към него и го хвана за рамото.

– Изчакай! – Той отново покри ръката й със своята. Кимна, стараяйки се да я успокои. Тя хапеше нервно устни и го гледаше в очите.

„Тя изпрати тук огнените си гущери. Менестрелът спи, а майстор Олдайв е до него. Те сега пазят отвън Няма да му дадем да си отиде. А сега какво да правя? Да се върна?“

– Кои Те? – попита Джаксъм, макар че почти беше сигурен в отговора.

„Леса и Ф'лар. А човекът нападнал Ф'лар умря“.

– Т'кул е умрял! А Ф'лар ранен ли е?

„Не“.

– Попитай го, какво се е случило с менестрела – шепнешком го по-моли Шарра. Самият Джаксъм също искаше да разбере. Рут Дълго мълча, а когато най-после отговори, гласът му звучеше неуверено:

„Мнемент казва, че Робинтън го е боляло в гърдите и е искал да спи. Виното му е помогнало. Мнемент и Рамот знаели, че не трябва да заспива. Тогава би си отишъл. Мога ли да се върна?“

– Вече не си ли нужен на Брекке?

„Тук е пълно с дракони“.

– Тогава се връщай приятелю!

„Ей сега!“

– Болка в гърдите... – замислено повтори Шарра, когато Джаксъм и преразказа съобщението на Рут. – Най-вероятно е от сърцето. Менестрелът вече не е млад, а толкова много работи. – Тя се огледа за огнените си гущери. – Мога да изпратя Миир...

– Рут каза, че в момента Иста гъмжи от хора и дракони. По-добре е да изчакаме.

– Знам... – Шарра въздъхна дълбоко. Взе в шепата си пясък и се загледа как изтича между пръстите ѝ. После вдигна поглед и тъжно се усмихна. – Мога да чакам. Но от това не ми става по-леко.

– Сега поне знаем, че е жив. И Флар... – Джаксъм я погледна изкосо.

– Не съм искала да проявя непочтителност спрямо твоя Предводител, просто...

Джаксъм се засмя доволен, че е успял да я подразни. Тя възкликна възмутено и го замери с останалия пясък. Той обаче успя да се дръпне – пясъкът прелетя край рамото му и се изсипа във водата. Малките вълни в залива почти веднага погълнаха появилите се кръгове. Изглежда аналогията за която говореше менестрелът не беше съвсем безгрешна.

Миир и Талла изведнъж писнаха и се обърнаха към западния край на залива. Разтвориха криле и се пригответиха за излитане.

– Какво става? ...

Но огнените гущери се успокоиха така внезапно, както се бяха разтревожили, а Миир започна да чисти крилете си сякаш нищо не се беше случило.

– Да не би някой да е дошъл? – недоумяващо се огледа Шарра.

Джаксъм скочи и погледна към небето.

– Завръщането на Рут не би могло да ги разтревожи!

– Струва ми се, че е някой, когото познават! – каза Шарра, но такава предположение изглеждаше невероятно. – И не е дошъл на дракон!

И двамата подскочиха, когато откъм гората се разнесе трясък, сякаш нещо голямо си пробиваше път из хрусталаците. После се дочу ругатня – значи все пак беше човек. Но главата показала се измежду листата все пак принадлежеше на ездитно животно – най-малкото от всички, които бе виждал някога Джаксъм.

Невероятните проклетия станаха по-разбираеми.

– Не можеш ли да си местиш копитата по-внимателно, рижава, плосколапа, дебелокожа драконова манджо! Аха, Шарра, ето те и теб! Казаха ми, но в началото се съмнявах. А, Джаксъм, чух че малко си се разболял? Но не ми изглеждаш толкова зле...

– Пиемур!

Появата на младия менестрел изглеждаше съвсем невероятна. Но нямаше как да сбъркат характерната походка и ниската набита фигура на идващия към тях човек.

– Пиемур, какво правиш тук?

– Търся вас, разбира се. Колко, според вас са заливите по крайбрежието, които отговарят на описанието, което ми даде Майстор Робинтън?

* * *

– И така, в Уейра всичко е тихо, – каза Ф'лар на Лесса. Те се намираха в предната стая на уейра, от който набързо бяха преместили обитателите, за да настанят майстор Робинтън, защото Майстор Олдайв не бе разрешил да го пренесат дори до холд Иста.

Робинтън спеше във вътрешната стая, грижливо положен върху възглавници. Олдайв и Брекке седяха до него неотлъчно, а от задната страна на леглото се беше свил Зейр без да сваля очи от лицето на менестрела.

Лесса протегна ръка към спътника си: ставаше и по-леко когато я докосва. Той премести стола си и седна до нея. Целуна я и си наля вино.

– Д'рам знае как да действа. Изпрати старшите бронзови да помогнат на Ф'нор и Кант да пренесат Ранлит тук. Остават му няколко оборота живот... ако разбира се Б'зон оживее.

– Още един днес? – трепна Лесса. – Само не и това!

Ф'лар поклати глава.

– Не, засега само спи. Изтощен е... Напихме и разочарованите участници в преследването, така че и те спят. Колкото до Козира и Г'денед, те даже и не подозират, какво се случи тук.

– Това е добре! – Лесса се усмихна широко, почти лукаво.

Ф'лар я погали по бузата и също се усмихна в отговор.

– Кога Рамот ще е готова да излети?...

– О, ще се постарая да не забравя да те предупредя, – кимна Лесса, но забеляза погледа му отправен към вътрешната стая и добави – Той ще се справи!

– Смяташ ли, че Олдайв не ни излъга относно пълното му оздравяване?

– Да ни излъже? При положение, че всички дракони на Перн ни слушаха? – каза Лесса, но след малко се замисли: – Признавам си – не очаквах такова нещо. Тоест, знаех че драконите го наричат по име. Но да обединят усилията си? Невероятно!

– Мен повече ме учуди това, че Брекке долетя на Рут сама.

– А защо не? – попита Лесса леко заядливо. – Тя беше ездачка. И има особена връзка с драконите, откакто загуби Уарант.

– Имах предвид друго, – каза Ф'лар, – трудно ми е да си представя, че при сходни обстоятелства ще и предложиш Рамот. Е, е, не се ядосвай. Джаксъм прояви благородство. Брекке ми каза, че до този момент той не е и подозирал, че му е забранено да минава в Помежду. Представяш ли си разочарованието му? И какъв великодушен изход от положението е намерил!

– Разбирам! Чудесно е, че тя е тук. – Лесса хвърли поглед към завеската на входа. – Знаеш ли, след днешната случка почти съм готова да простя на огнените гущери...

– И на какво се дължи тази промяна? – учудването на Ф'лар нямаше граници.

– Не казах че съм им простила. Просто... почти ги обикнах, когато Брекке изпрати Бърд и Гралл за нещата си и те веднага ѝ ги донесоха. И бронзовото мъниче на Робинтън... Ти знаеш, че когато човек е болен или ранен, гущерите могат да се озлобят. А той просто седеше там, гледаше Майстора в лицето, тихичко плачеше и трепереше с цялото си тяло. Аз се чувствах по същия начин. Достатъчно е само да си помисля за това и... – Лесса не се доизказа – очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Не мисли за това любима. – Ф'лар здраво стисна ръката ѝ. – Найлошото не се случи.

– Когато Мнемонт ме повика... струва ми се, че никога не бях бягала така. Скорчих от корнизата направо на гърба на Рамот. Бях готова на всичко за да дойда тук, преди Т'кул да те убие. Но да намеря умиращ Робинтън... Ох, ако ти беше убил Т'тон тогава в Телгар...

– Лесса! – Той така стисна пръстите ѝ че тя подскочи. – Не

забравай за Фидрант, бронзовият на Г'тон – можех ли да допусна и неговата смърт, колкото и да ме обиждаше ездачът му?... А Т'кул... убих го без съжаление, защото Салт вече го нямаше и при това по негова вина. Но да си призная, той едва не ме прободеше. Както изглежда с течение на Оборотите, не само менестрелите остаряват.

– За щастие, това касае и Старовремците от Южния. – отбеляза Лесса. – И какво ще правим сега с тях?

Докато разговаряха, в стаята уморено влезе Д'рам. Отначало тихо слушаше, но при тези думи се обади:

– Бих могъл да отида на юг и да се погрижа за този Уейр. В края на краищата и аз съм от Старовремците. – И с въздишка добави – Мен ще ме приемат така, както никога не биха приели теб, Ф'лар.

Предложението беше много примамливо, но бенденският предводител се забави с отговора.

– Благодаря ти Д'рам. – каза той най-накрая. – Но сигурен ли си, че ще си в състояние ...все пак ти...

Д'рам махна с ръка.

– Оказах се способен на повече, отколкото очаквах. А може би и заливчето направи чудо... Друг е въпросът, че няма да мога да мина без твоята помощ.

– Всичко, което мога...

– Ще ми трябват няколко зелени, най-добре от Р'март от Телгар или от Г'нериш от Иген, защото тук са малко. Южняците пол-лесно ще ги приемат, ако са от Старовремците. Трябват ми и два млади бронзови, а също сини и кафяви – две бойни крила.

– Ездачите от Южния не са се били вече няколко Оборота, – с презрение отбеляза Ф'лар.

– Значи е време да почнат отново. Това ще даде на останалите дракони цел в живота и ще ги ободри. А на ездачите – надежда и някакво занимание... – Лицето на Д'рам беше сурово. – Успях да разбера нещо от Б'зон. Колко съм бил сяп!

– Не се обвинявай напрасно Д'рам. Аз взех решението да ги изпра- тим на юг.

– И с уважение се отнесох към решение, защото беше справедливо. Когато... умря Фанна... – той едва изрече това. – трябваше веднага да отлетя в Южния Уейр. Това нямаше да бъде предателство спрямо теб, и можеше да ...

– Съмнявам се, – каза Лесса, недоволна че Д'рам се обвинява. – След като Т'кул се опита да открадне яйцето... –

– Ако само се бяха обърнали към теб...

– Не вярвам, че Т'кул беше способен на такава стъпка, – каза тя бавно. Сянка на отвращение мина по лицето ѝ. Но после с горда усмивка вдигна очи към Д'рам. – Но ако го беше направил, може би щях да го пратя на... А ти, – посочи го с пръст и Ф'лар щяхте да проявите повече търпимост. Не, не беше в характера на Т'кул да моли, – продължи тя. – Както и в моя – да прощавам! Никога няма да простя на южняците кражбата на яйцето! Да ме докарат дотам – да съм готова да изпратя дракони срещу дракони! Не, това няма да го простя!...

Д'рам се изправи.

– Значи си съгласна Стопанке с това, че трябва да отида на юг?

– Велика Черупко, не говорех за това! – Лесса заклати глава. – Разбира се, че съм съгласна. Освен това смятам че и по-великодушен, по-добър и благороден от мен. Направо ще се побъркам, днес този идиот Т'кул можеше да убие Ф'лар!... Тръгвай, щом си решил. Ти несъмнено си прав, че ще те приемат. А да си кажа честно, не се бях замисляла, какво може да става там, на юг! Не ми се искаше да мисля и не мислех! – добави тя, откровено признавайки си за пропусака.

– Значи мога да взема със себе си и други ездачи? – Д'рам погледна първо нея, после Ф'лар.

– Взemi със себе си, всеки когото пожелаеш освен Ф'нор. Ще бъде жестоко да принуждаваме Брекке отново да се премести в Южния

Д'рам кимна.

– Мисля, – каза Ф'лар, – че другите Предводители също ще помогнат. Тази работа засяга честта на всеки ездач. И още нещо... – Ф'лар се покашля за да прочисти гърлото си, – Не искаме господата Лордовете да се втурнат на Южния континент под предлог, че не можем да се справим с реда в собствените си Уейрове.

– Няма да посмеят. – Д'рам негодуващо се намуси.

– Ще посмеят. Имат си много причини – от тяхна гледна точка, разбира се. Зная, – Ф'лар направи пауза, за да подчертае своята увереност, – че Южния Уейр, под водачеството на Т'кул и Т'тон не позволи на Лордовете да разширят владенията си дори на драконова дължина. Но холдът на Торик с течение на последните няколко Оборота постепенно се разрасна Той приемаше хора – майстори, бунтари, младши синове на лордове, които тук не биха видели земя. Всичко ставаше много тихо, за да не се привлече вниманието на Древните... – Ф'лар стана и неспокойно се заразхожда из стаята. – Малко хора знаят за това...

– Знаем, че от север на юг редовно плават търговци, – каза Д'рам.

– Това е част от проблема. Търговците имат дълги езици и доста хора са чули, че на юг е пълно с земя. Възможно е, има основания да предполагаме, че Южният континент е не по-малък от Северния. И освен това е надеждно защитен от Нишките с ларвите – те там са навсякъде... – Ф'лар замълча, разсеяно се почеса по брадичката. – Този път Д'рам, ездачите първи трябва да си изберат земя за себе си. Не искам през следващия Интервал, Племето на Драконите да седи на изхранване на холдовете и да зависи от тяхното великодушие. Трябва да си намерим собствена прехрана, без да сме в ущърб на никого. Лично аз нямам намерение вече да се моля на когото и да е било за месо, хляб или вино!

Д'рам слушаше учуден, после в уморените му очи засвятка искрица възторг. Разкърши рамене, кимна и срещна погледа на Бенденския Предводител.

– Разчитай ма мен, Ф'лар! Заради това мога да удържа юга. Ето на това казвам цел! Кълна се в Първата Черупка! Тези прекрасни земи скоро ще принадлежат на ездачите!...

Ф'лар стисна ръката му. И се усмихна с тъгълчетата на устните си:

– Знаеш ли, Д'рам, ако ти не бе поискал, аз щях сам да те помоля да отлетиш в Южния Уейр. Ти си единственият, който може да се справи там. И честно да ти кажа, не ти завиждам!

Д'рам изхъмка, щом чу от Предводителя на Уейр Бенден подобно заявление. Твърдо отвърна на ръкостискането на Ф'лар. После лицето му се проясни.

– Скърбях за съпругата си, – каза той, – Но животът ми продължава. Харесваше ми в залива, но... Радвам се, че дойде да ме вземеш и ме накара отново да се заема с работа. Това е единственият начин на живот, който ми е познат. Не мога да го оставя... „Ездачи в небето! Нишки летят!“ – помниш ли?

Той отново въздъхна, почтително се поклони на Лесса и излезе от уейра. Излезе гордо с твърда крачка.

– Как мислиш, Ф'лар, ще се справи ли?

– По добре от всеки друг... с изключение на Ф'нор, може би. Но към него не мога да се обърна. Нито към Брекке...

– Разбира се! – Лесса скочи и го прегърна. Ф'лар я обгърна с ръце и започна нежно да я гали по косата.

Лесса си помисли за това, колко горчиви бръчки се бяха появили по лицето му – бръчици, които преди не беше забелязвала. Той гледаше след Д'рам, очите му бяха тъжни, а устните му свити. Но ръцете му бяха силни, както преди и тялото мускулесто и стегнато. Достатъчно ловък

беше да отбие нападението на безумеца. Само веднъж бе изпитвал физическа слабост – след онази схватка в Телгар, когато го раниха, а после към нея се добави и жестока треска – след двубоя почти веднага беше влязъл в Помежду, като че ли там, от другия край не можеха без него.

Тогавя получи добър урок и вече позволяваше на другите да разделят отговорността и задачите на Първи ездач. В Бенден – Ф'нор и Г'гелан, а на Перн – Н'тон, Р'март и Лесса!

Лесса добре знаеше, колко силно се нуждаеше от нея Ф'лар. И се притисна към него с такава отчаяна нежност, че той се усмихна и умората изчезна от лицето му.

– С теб съм любима. Винаги ще бъда с теб! – той я целуна, сякаш да разсее опасенията ѝ за живота и здравето му.

Шум от бързи крачки, разнесли се отвън ги накара да се откъснат един от друг. В стаята задъхан влетя Сибел и спря на място заставен от повелителния жест на Бенденската Стопанка.

– Как е той...?

– Спи, но сам може да погледнеш и да се убедиш, че е добре. – Лесса посочи към покрития със завеска вход на вътрешната стая.

Сибел се поколеба. Искаше да зърне поне за малко Майстора, но се боеше да не го обезпокои

– Влез, не бой се, – махна с ръка Ф'лар. – Но бъди тих!

Два златни огнени гушера влетяха в стаята през коридора. Забелязаха Лесса, изплашено изпискаха и изчезнаха.

– Не знаех, че имаш две кралици, – учуди се тя.

– Втората не е моя. – Сибелл потърси с поглед изчезналите гушери. – Това е Красавица, златната на Менолли. На нея не и разрешиха да дойде! – той жално се намръщи и Предводителите разбраха колко тежко менестрелката преживява тази забрана.

– Нека се върнат! Не ям гушери! – Лесса обузда обхваналото я раздразнение. – Малкият бронзов на Робингън днес прояви достатъчно здрав разум, Така че, нека Красавица се върне и да не се страхува. Надявам се че Менолли ще повярва, че Майсторът е жив, ако кралицата ѝ го види със собствените си очи!

Сибелл с облекчение се усмихна и вдигна ръка. Двете кралици се появиха мигновено, очите им блестяха неистово от вълнение. Едната от тях, изчирика, сякаш благодареше. После двете кацнаха на раменете на Сибел и той влезе във вътрешната стая стъпвайки внимателно за да не запискат.

– Сибелл ще поеме Гилдията на Менестрелите? – попита Лесса.

– Да, той е способен да се справи. Но аз съм донякъде виновен. Бенден прекалено много искаше от менестрелите. – Ф'лар се приближи до масата и наля вино на себе си и на Лесса. Без да се уговарят, двамата вдигнаха тост.

– За бенденското вино!

– За виното, което му спаси живота!

– Робинтън да се откаже от чаша вино? Никога! – Лесса бързо изпразни бокала си, опитвайки се да преглътне заседналата ѝ в гърлото буца.

– И ще опустоши още много бъчонки! – дочуха тихия глас на Майстор Олдайв. Той се приближи до масата с лека, плавна походка – малък гърбушко с прекалено дълги ръце за късия торс. Красивото му лице беше спокойно. Наля си вино, полюбува се на тъмночервената напитка и по примера на Лесса изпи чашата до дъно. – Ето един рядък пример, как порокът помага да се запази живота на човека.

– Убеден ли си, че Майстор Робинтън напълно ще оздравее?

– Ако е на спокойствие и се грижат за него – непременно. Сега е по-добре. Сърцето му бие силно, макар и малко забавено. Но не трябва изобщо да се вълнува. И по-рано съм го предупреждавал, не можех и да си мечтая да ме послуша! Сибелл, Силвина и Менолли му помагаша с каквото могат, но после Менолли се разболя... А колко още предстои да се направи за гилдията и за целия Перн! – Олдайв се усмихна, взе ръката на Лесса и я сложи в ръката на Ф'лар. – Тук повече не сте нужни, Предводители. Когато Робинтън се събуди, Сибелл веднага ще му съобщи, че делата на Гилдията са в пълен ред. Аз, Брекке и добрите жители на Уейра ще се грижим за майстора. А на вас също ви е необходима почивка. Върнете се в Бенден. Не, наистина денят беше тежък! – той лекичко ги побутна към изхода. – Тръгвайте!

Той говореше с тях, сякаш са непослушни деца, но Лесса беше прекалено уморена за да спори.

„Няма да оставим менестрела сам, – каза Рамот, когато Ф'лар качи Лесса на гърба ѝ. – Ние сме с него“

„Ние всички сме с него“ – тихо, успокояващо добави Мнемонт.

Глава 16

Холд Залив 16.8.28 – 15.9.7

Джаксъм и Шарра нетърпеливо заразказваха на Пиемур за всички последни събития в Уейр Иста и за болестта на Робинтън. В отговор младият менестрел започна толкова подробно да описва малките грешки, ужасните недостатъци, глупавата привързаност и наивните надежди на майстор Робинтън, че слушателите му започнаха да се споглеждат в недоумение – докато не забелязаха сълзите по бузите му.

В този момент се завърна Рут и ездитното животно на менестрела, кръстено кой знае защо Глупчо, се изплаши и се скри в гората. Пиемур едва успя да го хване и с много увещания го изведе изпод сигурната защита на дърветата.

– Впрочем, не е толкова глупав, – Пиемур изтри сълзите и потта от лицето си. – Чудесно знае, че тези приятели – незабележимо посочи с пръст към дракона – не отказват закуска с такива като него.

„Нямам намерение да го ям, – невъзмутимо отвърна Рут. – Прекалено е малък. А и аз обичам охранени – този е прекалено жилив“.

Джаксъм се разхили и предаде на останалите думите на дракона. Пиемур също се ухили и благодарно се поклони на Рут.

– Ех, ако можех да внуша това на Глупчо. Уви, той е неспособен да различи дружелюбните дракони от тези, които наистина искат да закусят с него. – той се почеса по замислено. – Но, честно казано този му страх от драконите и скоростта му с която се изнася под най-близките дървета, когато ги усети, неведнъж ми е спасявал живота.

Джаксъм и Шарра по погледнаха неразбиращо.

– Разбирате ли, аз се занимавам с такива неща, в които по принцип не трябва да си пъхам носа. Или с такива, на които не трябва да попадам.

– Продължавай, – кимна Джаксъм, когато менестрелът млъкна, очаквайки ефекта от загадъчните си думи. – Ти нищо нямаше да намекваш, ако от самото начало не беше решил да ни разкажеш – ако не всичко, то поне достатъчно. Спомням си, че още в началото каза, че си ни търсел.

– Е, да, ако не се брой останалото, – изхъмка Пиемур. Просна се на пясъка и невъзможно дълго се наместваше удобно, издавайки блажени стонове. Накрая взе предложената му от Шарра чаша сок, изпразни я на

един дъх и си поиска още.

Джаксъм чакаше търпеливо. Добре помнеше похватите на Пиемур още от времето, когато заедно посещаваха училището основано от Майстор Фандарел и Гилдията на менестрелите.

– Джаксъм, ти никога ли не си си задавал въпроса, защо зарязах ученето?

– Менолли ми каза, че са те пратили някъде.

– Някъде! ... Къде ли само не ме пращаха! – с широк замах Пиемур показва почти целия южен хоризонт. – Хващам се на бас, че съм видял повече места на тази планета от всяко друго същество. Включително и от драконите! – Той уверено кимна с глава, очаквайки възторжени реплики от аудиторията. – Не успях да обиколя Южния континент, нито да го пресека. Но местата, на които бях, съм ги изследвал прекрасно! – Пиемур показва омачканите си, окъсани панталони. – Преди месец, когато тръгнах на изток, те бяха чисто нови. Да знаете само, колко удивителни истории могат да ви разкажат. – той примича дълбокомислено към Джаксъм. – Едно е, скъпи мой лорде да се рееш в небесата и да гледаш на земята отвисоко. И съвсем друго е, да ходиш по нея с краката си, а от време на време и да пълзиш по корем. Само тогава може да осъзнаеш къде точно си бил.

– А Ф'лар знае ли за твоите похождения?

– Повече или по-малко, – усмихна се менестрелът. – Но мисля, че по-малко отколкото много. Преди три Оборота, Торик малко по-малко започна да продава на Севера тукашна руда с отлично качество – желязна, медна и оловна. Ако си слушал оплакванията на Фандарел, значи знаеш, че на Северния континент всички находища са вече изчерпани. Затова и Робинтън реши за всеки случай да провери откъде Торик добива рудата. За щастие, беше достатъчно разумен да изпрати мен. ... Слушайте, сигурни ли сте, че ще се оправи? Нали не криете нещо от мен? ... Трябваше само да стане дума за Главния менестрел и от самодоволното държание на Пиемур не оставаше и следа.

– Знаеш всичко, каквото и ние, а това ни го съобщи Рут... – За всеки случай Джаксъм отново попита Рут – Казва, че сега спи. Казва още, че драконите се грижат за него и няма да му позволят да си отиде.

– Драконите? Няма да му позволят? ... Ама че работа! – Пиемур поклати глава. – Мен това не ме учудва – добави вече с обичайния си тон. – Драконите отлично знаят, кои са истинските им приятели. Така, както вече казах, Майстор Робинтън счете за необходимо и полезно да разузная из Южния континент. Още повече, че Ф'лар, по негови

сведения е хвърлил око натам в плана си за следващия Интервал...

– Чакай, а откъде знаеш с такива подробности знаеш за какво си мислят Робинтън и Ф'лар? – запита Шарра.

Пиемур самодоволно се изкили и размаха пръст.

– Просто го знам, а откъде – опитай се сама да отгатнеш. Но съм прав, нали Джаксъм?

– Плановете на Ф'лар не са ми известни, но на Южния континент е хвърлил око не само той – това е сигурно.

– Точно така! Но не ви ли се струва, че под внимание трябва да вземем само него?

– Аз лично не мисля така – каза Шарра. – Моят брат е пълноправен владетел... да, именно, – добави тя с малко горчивина, когато Пиемур се опита да възрази. – Във всеки случай ще стане такъв, когато холдът му в сегашния си вид бъде признат от лордовете на Север. Той единствен рискува да дойде тук с Ф'нор обратно във времето. Никой друг не рискува. Успя да се уговори със Старовремците и построи прекрасен голям холд, където може да не се страхуваш от Нишките. Никой не смее да оспори правото му да се нарече владетел на земите, които сам е усвоил!

– Аз не го оспорвам, – побърза да се съгласи Пиемур. – Просто казвам, че Торик наистина направи много и привлече сума ти народ, но възможностите му не са безкрайни. Той може да обработва и да защитава само определено количество земя. А Южният е огромен. По-голям отколкото някой... с изключение на мен може да си представи. Кълна се, преминах по този континент разстояние, по-голямо от Тиллекския нос до Нератската скала, но и така не можах да го обиколя. – насмешливият тон на менестрела се смени с благоговен [?]. – Веднъж излязох на голям залив... другият бряг едва се виждаше в обедната мараня. Двамата с Глупчо два дни тъпчехме по някакъв кошмарен пясък. Навсякъде имаше само пясък и нищо друго. А имах вода само колкото да се върна. Изпратих Фарли, първо към далечния бряг, после към края на залива, но според съобщенията й, навсякъде имаше само пясък. Наложил се да се върна. Но приятели, – Пиемур огледа слушателите си – зад този залив, напълно вероятно има още толкова земя, колкото бях преминал от холда на Торик. А даже не бях описал пълен кръг! Торик не може и да се надява да завладее даже и половината от това което съм видял – а аз говоря само за западната страна... – Към вас се придвижвах най-малко месец и на места с Глупчо ни се налагаше да плуваме. За щастие той е отличен плувец. Охотно влиза във водата и не се оплаква. Само като си помисля,

колко придирчиво баща ми избираше храната на ездитните си животни и какво се налага да яде бедния Глупчо при целия труд, който полага. – Пиемур съкрушено поклати глава. – И така, – продължи след няколко секунди пауза – разубавах местността, както ми беше поръчано и се движех към вас и ето ме тук. Но предполагам, че ще успея да пристигна много по-бързо. Нямаме си представа колко съм уморен! А колко още трябва да ходя за да стигна целта си!...

– Стори ми се – каза Джаксъм, – че току що каза, че си идвал насам.

– Да, но след това трябва да поема нататък... след известно време. – Пиемур вдигна левия си крак, който през цялото време разтриваше и болезнено се намръщи. – Черупки! Повече и крачка не мога да направя! Разраних си краката почти до коленете. Виж Шарра!

Шарра ловко размота парцала, откъснат явно от наметалото му, завързан около крака му и откри дълъг белег от наскоро заздравяла рана.

– Не би трябвало да продължавам нататък в такова състояние, нали?

– Според мен, никъде не трябва да ходиш! – Джаксъм се намръщи при вида на раната. – Шарра, какво ще кажеш?

Тя ги изгледа един по един и решително заклати глава. Очите ѝ се смееха!

– В никакъв случай! За твоя крак са жизнено необходими топли морски бани и греене на слънце... а иначе казано – голям бандит си Пиемур! Истинско щастие, че не са те назначили за менестрел в някой холд! От теб всеки нормален владетел ще се побърка!

– А ти не си ли води записки, докато пътешества? – поинтересува се Джаксъм

– Аз! Записки? – възмути се Пиемур. – Ако искаш да знаеш, повечето от дисагите, които мъкне Глупчо са със записки. Защо си мислиш че съм така изпокъсан! – той понижи гласа си и се наклони към Джаксъм. – Нямали да ти се намерят един-два от листовете, които изобрети Бендарек? Ще ми се да нахвърлям няколко скици от места, докато не са ми излетели от главата...

– Имам колкото си искаш! Хайде!

Джаксъм се изправи и тръгна към къщата. Пиемур хукна след него – куцането от което така се оплакваше допреди малко, почти не се забелязваше. На Джаксъм не му се нравеше идеята да демонстрира на младия менестрел неумелите си опити да състави карта на околността, но се оказа че погледът на Пиемур изпуска малко неща. Той измъкна свитък, съставен от акуратно залепени отделни листове, и без да пита го

разпъна на масата.

– Аха! Виждам, че не си си губил времето! – в думите на Пиемур прозвуча похвала. – А как измерваше? В дължини на Рут? Е и така става. А аз използвах Фарли – нареждам ѝ да лети с определена скорост. Пускам я, засичам секундите и чакам докато се обади, че е пристигнала на мястото... После, когато чертая изчислявам разстоянието. Н'тон проверяваше измерванията ми, когато работихме заедно, така че съм сигурен – този начин е достатъчно точен, стига да отчетеш вятъра... Пиемур подсвирна щом видя внушителната купчина чисти листове. – Ох, как ще ми бъдат от полза, ... мога да започна да правя карта на изминатия път. ... Слушай, Джаксъм, ще може ли мъничко да ми помогнеш?

– Тъкмо ще си излекуваш и крака, – каза Джаксъм, опитвайки се да скрие усмивката си.

Пиемур вдигна очи в недоумение и... двамата започнаха да се хият неудържимо. Не спряха, докато Шарра не влезе в стаята и не поиска обяснение ...

Следващите няколко дни преминаха чудесно и най-важното, Рут постоянно им съобщаваше, че здравето на Майстор Робинтън се подобрява. Глупчо беше изпасъл всичката трева около дърветата, до която успя да се докопа и Пиемур се разтревожи за прехраната му. Наблизо нямаше полянки и се наложи двамата да направят кратък полет с Рут във вътрешността. Драконът охотно им помогна да съберат от високата, избуляла трева.

– Тази храна ще му дойде добре, – зарадва се Пиемур. – Че бедният Глупчо съвсем е отслабнал.

„Вярно, че е само кожа и кости – изкоментира Рут. – толкова изпосталели ездитни животни никъде не съм виждал“.

Джаксъм се засмя.

– Само не си мисли, че ще го угояваме за теб.

„Той е приятел на Пиемур, – обиди се белия дракон. – А Пиемур е мой приятел. Не ям приятелите на моите приятели.“

Джаксъм не издържа на изкушението и предаде тези думи на Пиемур.

Младият менестрел се запревива от смях и затупа Рут с длан, точно както тупаше Глупчо.

Натовариха Рут с половин дузина снопа с трева и излетяха.

– Не си ли бил още до планината? – заинтересува се Пиемур.

– Не. Не мога да летя все още в Помежду. – Джаксъм не криеше недоволството от наложеното ограничение.

– Не си го и помисляй! Смъртоносно е да минаваш в Помежду след огнена треска! – Джаксъм малко се учуди на енергичния отговор. – Не се притеснявай, скоро ще може да отидеш и до там. От тук изглежда на една ръка разстояние, но иначе му бих дал четири-пет дни път. А и пътят със сигурност няма да е лесен и гладък. – Пиемур неочаквано го ръгна в ребрата. – Така, че оздравявай! Чух те как пъхтиш докато събирах тревата.

– Може би, – попита Джаксъм, – по-лесно щеше да е да докараме Глупчо и нека да пасе? Тук наоколо няма нито един дракон, освен Рут.

– Така е, но ако види някой от дивите си събрата, ще тръгне с тях и ходи го гони. Не може да разбере, че да стои с мен и с дракона, който му носи храна е много по-безопасно!

Глупчо се зарадва на угощението и се нахвърли на тревата цвилейки от удоволствие,

– Все пак ми е интересно какви са му умствените способности? – Шарра гладеше сивокафявата козина по гърба му.

– Не е толкова умен, колкото Фарли, но не е прекалено глупав. По-скоро бих казал, че е ограничен. Ако не изискваш от него прекалено много, понякога е направо умник.

– Например? – попита Джаксъм. Той никога не беше имал високо мнение за ездитните животни.

– Например, мога да изпратя Фарли да лети в някоя посока, после да се приземи и да вземе нещо от земята. Най-често ми донася стръкчета трева, клонки, понякога камъни или пясък. Мога да и поръчам да търси вода. Впрочем, така се излъгах, когато изследвах Големия залив. Поръчах и да намери вода, и с Глупчо тръгнахме след нея. Само дето забравих да и кажа да търси питейна вода. – Пиемур размахаше ръце и се засмя. – А ето, Глупчо си ходи по земята, но знае къде да стъпва и къде не. Без него отдавна да съм попаднал в тресавище или в плаващи пясъци. Може да бъдете сигурни, че ще открие пътечка и в най-стръмния склон. Отлично намира и вода... питейна имам предвид. Трябваше да го послушам тогава, когато не искаше да тръгне през пясъците на залива. Знаеше, че там няма подходяща вода, макар Фарли да настояваше, че има... и щом го споменах – те двамата са ми чудесни помощници! Между другото, намерих чудесно люпило на огнени гущери, на кралица през пет,...-Фарли изчурулика и той кимна. – Нека да бъде по твоему, през шест или седем заливчета от тук. Аз леко обърках сметките, но тя ще ги намери... Това е за всеки случай, ако на някого му трябват. Ех ако зелените бяха малко по-умни, нямаше да има отърване от тях. Само, че

ползата от тях е никаква.

– Помня, когато за пръв път открих гнездо, – усмихна се Шарра. – Тогава си нямах и представа с какво се отличават кралските от тези на зелените! Как само го пазех! И на никого не казах. Исках сама да впечатам всички...

– И колко бяха? – засмя се Пиемур. – Четири, пет?

– Шест! Но откъде да знам, че пясъчните змии са намерили гнездото преди мен, подкопали са го и са изсмукали всички яйца!

– А защо, – попита Джаксъм, – пясъчните змии не нападат кралските люпила?

– Защото кралицата не се отлъчва далеч от гнездото, – обясни Шарра. – Тя непременно ще забележи змията и ще я убие. – Тя потрепера. – От змиите ме е страх повече, отколкото от Нишките!

Изчаквайки да отmine обедната жега, Джаксъм, Шарра и Пиемур се заеха да подреждат записките на младия менестрел. Той искаше по възможност да изпрати отчет до Сибел, Робинтън или Ф'лар.

На следващия ден, приятелите се отправиха да търсят откритото от Пиемур люпило. Глупчо носеше багажа, а Рут наблюдаваше отвисоко. В гнездото намериха двадесет и едно яйца – всички добре втвърдени, готови да се излюпят след един-два дни. Дивата кралица бързо се скри в Помежду, още шом видя хората, така че яйцата бяха изкопани без пречки и положени, и опаковани грижливо в кошницата, пристегнатата на гърба на Глупчо. Джаксъм помоли Рут да извести на Кант за намереното люпило.

„Кант казва, че утре и без друго са щели да ни посетят. – отвърна Рут. И добави: – Менестрелът е закусил много добре и с апетит.“

Драконът се опита да им съобщи и за най-малката подробност относно Робинтън, но Пиемур възрази:

– Това е все едно да седиш до болен. С разликата, че не чуваш оплакванията!

Към дома се върнаха през гората: плодовите дръвчета около убежището бяха обрани напълно, а Ф'нор навярно щеше да поиска да занесе на бенденци свежи плодове.

– Ще се покажеш ли на Ф'нор, когато долети? – поинтересува се Джаксъм.

– Защо не? Той знае с какво се занимавам. Между другото, като видиш красотата на този континент се замисляш, какво ли е накарало предците ни да се преместят на Север?...

– Може би тук се е налагало да защитават прекалено много земи от

Нишките, преди да се разпространят личинките. – предположи Шарра.

– Нелоша мисъл, – кимна Пиемур. – Ех тези древни записи. – Колко пъти се убеждавахме, че в тях са пропуснати много важни неща! Помните ли, че на фермерите на Север им беше казано да „внимават“ за личинките, но никой не им беше казал защо. От друга страна, ако тогава са ставали толкова земетресения, колкото и сега, напълно разбирам предците ни, че са избягали. Мен едва не ме довърши на подхода към Големия залив, а Глупчо избяга от уплаха. Никога не бих могъл да хвана тази ненужна твар отново, ако не беше Фарли.

– Земетресения стават и на Север, – каза Джаксъм. – В Кром и на Високите хълмове, а още и в Иген и в Телгарската равнина.

– Но не и такива, на каквито аз съм бил свидетел, – потрепера Пиемур. – На Север не може да се случи земята да подскача под краката ти, а на две крачки от теб да се образува пролом с дължина на дракон!

– Кога се случи това? – бързо попита Шарра. – Преди три-четири месеца?

– Тогава!

– При нас, в Южния холд земята само трепереше, но въпреки това доста страх брахме.

– А, кой от вас е виждал, как от океана израства вулкан и започва да бълва пепел и лава.

– Аз не, – отвърна Шарра и подозрително го погледна. – А ти да не си виждал?

– Видях! И Н'тон беше с мен, ще потвърди, ако искате.

– Не си мисли, че ще ме е срам да го питам! – обеща момичето.

– А къде се случи това? – въодушевено попита Джаксъм.

– Ще ви покажа на картата. Н'тон по-късно пак отиде там. Когато го видях последния път, той каза че вулканът вече е престанал да дими. Сега там има островче, почти същото като ... вашата планина!

– Ще ми се да го видя, – отбеляза Шарра все още недоверчиво.

– Ще се постарая да ти го уредя, – весело обеща менестрелът. – А, ето и подходящото дърво! – добави той, скочи, хвана се за най-ниския клон и бързо се изкатери нагоре. Почна да бере узрелите плодове и внимателно да ги пуска в протегнатите ръце на Джаксъм и Шарра.

Пътят от Убежището до мястото където намериха яйцата на огнените гущери беше около два часа. Връщането им обратно отне три пъти повече време – трябваше непрекъснато да се промъкват през гъсти храсталаци. Така Джаксъм можа напълно да оцени трудностите, с които се сблъскваше Пиемур по време на пътешествията си. Ръцете и лицето му

бяха покрити с лепливия сок от шубраците, раменете започнаха да го болят безпощадно. Не се изгубиха единствено заради вроденото чувство на Пиемур и, разбира се на Рут, който заедно с трите огнени гушера ги водеше към дома по най-краткия път.

Само гордостта не позволи на Джаксъм да се тръшне веднага върху постелката. Пиемур го извика да се къпят, а Шарра се канеше да опече риба за вечеря. Нямахше как, трябваше да остане на крака поне още малко.

...По-късно той стигна до извода, че именно преумората стана причина за невероятно ярките сънища, които го споходиха веднага щом легна и главата му докосна възглавницата. Сънува огромни планини изригващи стълбове дим, гореща пепел и лава... Имаше и тълпи бягащи хора. Джаксъм бягаше заедно с тях и реката от оранжевочервена лава, изтичаща от ждрелото на вулкана за малко да го погълне...

– Джаксъм! – Пиемур го затресе по рамото. – Събуди се! Ще разбудиш Шарра... Пиемур млъкна и се заслуша. Откъм нейната постелка се дочу стон. – А може би и нея трябва да събудя. Сигурно и тя сънува нещо...

Измъкна се изпод постелката, но преди да се изправи, Шарра дълбоко въздъхна и заспа отново, този път спокойно.

– Не трябваше да ви разказвам за този вулкан, – каза Пиемур. – Сякаш отново преживях всичко. Във всеки случай, стори ми се, че именно това сънувах. – съдейки по гласа му – беше смутен. – А и изглежда съм прекалил с плодовете и рибата. Реших да си наваксам за лишенията, които изтърпях по пътя.

Въздъхна и се намести удобно в постелята.

– Благодаря ти Пиемур...

– За какво? – попита той, прозявайки се.

Джаксъм се обърна на другия хълбок, сви се и блажено заспа без сънища.

Сутринта ги разбуди гръмкия рев на Рут.

– Ф'нор лети насам! – каза Джаксъм, след като чу съобщението на дракона.

„И другите са с него“, – добави Рут.

Джаксъм, Пиемур и Шарра тъкмо излязоха на брега, когато във въздуха изникнаха четири дракона, начело с кафявия Кант. Огнените гушери, които обикновено се мотаеха около Рут изплашено запискаха и се скриха. Останаха само Миир, Талла и Фарли.

„С нас е и Пиемур“ – Джаксъм прихвана съобщение на Рут

отправено към Кант. И почти веднага Ф'нор усилено замахна с ръце, а после ги кръстоса в знак на победа над главата си.

Ето, Кант свали ездача си на пясъка, изрева някаква команда към останалите и радостно пое към водата, където веднага към него се присъедини и Рут.

– Каква среща, а Пиемур! – извика Ф'нор, смъквайки в движение летателния си костюм. – А ние вече се тревожихме да не сме те загубили.

– Аз! Да се загубя? Никога! – възмути се менестрелът. – А какво може да се очаква от вас, леляците. Всичко ви се вижда лесно – излиташ ...фрррр и вече си там. Изобщо няма да можете да се оправите със земните преходи. – Пиемур подсвирна презрително. – Но пък аз само по какви места съм бил...

Ф'нор се усмихна на младежа и така го плясна по гърба, че Джаксъм направо се учуди, как приятелят му устоя на крака.

– Значи ще позабавляваш Майстора с подробно и цветисто описание на твоите пътешествия...

– Искаш да ме заведеш при Майстор Робинтън?...

– Не, не. Той ще дойде тук!

– Какво? ...

Ф'нор се разрови в раницата си и извади сгънат лист.

– Ето защо долетях. Слушайте момчета, напомнете ми да не забравя да взема яйцата на огнените гущери.

– А какво носиш? – Джаксъм, Шарра и Пиемур наобиколиха кафе-виза. Той тържествено разгърна листа.

– Това е домът на Майстора. Ще бъде построен тук, в този залив.

– А как ще дойде до тук? – попита Джаксъм. – Едва ли ще му позволят да минава през Помежду!

В гласа му се прокрадна тъга и Ф'нор го погледна изпод вежди.

– Майстор Идаролан предостави на Робинтън най-големия си и най-бърз кораб „Сестрите на изгрева“. Менолли и Брекке ще бъдат с него. Ще се грижат за менестрела по време на пътуването.

– Но той не страдаше ли от морска болест. – вметна Джаксъм.

– Предишният път, той пътуваше в малка лодка. – отбеляза Ф'нор и лицето му стана сериозно. – Нека да се залавяме за работа. Донесъл съм инструменти и имам помощници – той кимна към тримата млади ездачи, които се присъединиха към тях. – Трябва да превърнем това убежище в малък холд. – Погледна чертежа си. – Като за начало може да изсечем този листак...

– И ще изпечете бедния менестрел на слънцето, – каза Шарра.

– Моля, моля... – започна бързо Ф'нор, но момичето решително измъкна листа от ръцете му и неodobрително се намръщи.

– Малък холд? Това, което виждам тук категорично не подхожда за Южния континент... – Тя седна на пясъка. – Нека да започна с това, че не бих строила там, където сега е убежището. Прекалено е близо до брега – по време на силен шурм – а тук те не са редки – в него ще бъде доста неуютно. Ето тук, малко по-на изток има хълмче обрасло с големи плодни дръвчета...

– Големи дървета? За храна на Нишките?

– Вие ездачите имате само едно нещо наум. Та тук е Юга, не Севера! Навсякъде има личинки. Нишките най-много да проядат листата, но растенията ще се възстановят бързо... Освен това в горещо време единствено зеленината може да ти даде някаква прохлада, вярвай ми. После, не трябва да се строи направо на земята, а на греди или на пилоти. Тук е пълно с камъни, които могат да послужат за фундамент. А вместо тези нещастни малки дупчици в стените трябва да се направят нормални, широки прозорци, за да може вятърът да влиза. Ако искате, може да се сложат и кепенци, но по-добре ме послушайте. Откакто се помня живея на този континент и знам как строят тук. Трябват прозорци, а вътре – дълги коридори за проветрение. – Шарра говореше и едновременно с това рисуваше план на дома върху сухия, горещ пясък. – Кухнята трябва да е извън дома, може би в отделен навес. Досега с Брекке палехме огъня в яма обградена с камъни. – посочи огнището с ръка. – И накрая, защото ви е баня, след като заливът ви е на две крачки...

– Надявам се, – каза Ф'нор, – няма да възразиш поне срещу тръбопровод.

– Разбира се че не! Доста по-удобно е отколкото да мъкнеш вода от ручей. Само трябва да се сложи един кран ето тук, в кухнята, а може би дори и цистерна за да се загрева водата.

– А ти да не си още и майстор-строител? – В гласа на Ф'нор нямаше раздражение, по-скоро възхищение.

Шарра отвърна с достойнство.

– Ако си спомня още нещо, ще ти кажа.

Ф'нор се усмихна, после погледна чертежа и се намръщи.

– Все пак, не съм много уверен, че на нашия менестрел ще се хареса толкова много зеленина близо до дома. Вие, доколкото разбирам сте свикнали по време на Валеж да се намирате отвън...

– Майстор Робинтън също има опит, – каза Пиемур. – Шарра е

напълно права относно жегата и за това как трябва да се строи. Колкото до дърветата – винаги можем да ги отсечем, но ако се окаже напразно – трудно ще ги накараме да израстат отново.

– Вярно. – съгласи се Ф'нор. – Сега вие тримата, Б'рефли, К'вен и М'ток. Пуснете драконите си, нека да се къпят и да почиват на слънце заедно с Рут и Кант. Няма да ни потрябват, докато не започнем да сечем дървета. Дай чувала, К'вен. При теб бяха брадвите, нали? – Ф'нор раздаде инструментите, като пропусна покрай ушите си жалбите на Пиемур, че вместо заслужен отдых след безкрайното му пътешествие из бодливите храсталаци, е удостоен с честта да стане дървосекач. – Заведи ни на мястото, за което спомена, Шарра. Ще отсечем няколко дървета и ще се опитаме да ги използваме, като пилотни греди.

– Достатъчно здрави са, – съгласи се момичето и ги поведе. Не грешеше относно здравината. Когато Ф'нор набеляза мястото за бъдещия дом и се опита да отсече първото дърво се оказа, че задачата няма да е никак лесна. Брадвите направо отскачаха от стволите. Удивеният ездач измърмори нещо относно ковача, който ги е заострил и измъкна точилото. След като се мъчи няколко минути, отново се пробва. Работата потръгна, но не за дълго.

– Нищо не разбирам. – облегна се той на накълцания ствол. – Защо е толкова здраво? Та това е плодно дърво...! Но все пак момчета, ще трябва да разчистим площадката...

Към обяд, великолепни мазоли украсиха не само ръцете на Пиемур. Лошото бе, че работата вървеше много бавно. Успяха да повалят само шест дървета.

– В крайна сметка не сме мързелували, – избърса потта от челото си Ф'нор. – Време е да разберем какво е приготвила за ядене Шарра. Мирише доста апетитно...

Дори не успяха да се изкъпят преди обяда. Солената морска вода жестоко раздразни мазолите – наложи се Шарра да намаже всички с болкоуспокояващ балсам. Когато привършиха с печените картофи, Ф'нор се зае да точи брадвите. До вечерта се занимаваха само с окастриането на клони, а драконите преместваха стволите в единия край на просеката. Шарра разчисти храсталациите, а после с помощта на Рут начупи черни камъни и с тях отбеляза ъглите на бъдещия дом.

Когато Ф'нор и тримата младежи отлетяха към Уейра, Джаксъм, и Пиемур рухнаха, като покосени и едва успяха да се вдигнат, когато Шарра ги извика за вечеря.

– Бих предпочел да обиколя Големия залив... – изпъшка Пиемур,

докато се опитваше да раздвижи раменете си.

– Правим това за майстор Робинтън, – отбеляза Шарра.

Джаксъм замислено разглеждаше мазолите си.

– При такива темпове, – каза той, – по-добре да дойде след няколко месеца.

Шарра се съжали над измъчените момчета и ги разтри с някакво мазило, което ухаеше приятно и сгряваше преуморените мускули. Джаксъм забеляза, че тя му разтриваше гърба повече отколкото на Пиемур и се зарадва. Не, наистина му беше приятно да се срещне с младия менестрел и заедно да превърнат пътните му записки в карти. Но не можеше ли да се появи два-три дни по-късно? ... В присъствието на трети човек Джаксъм трудно можеше да разчита на уточнение на чувствата си с Шарра...

На другата сутрин обстоятелствата окончателно престанаха да са в негова полза. Шарра ги събуди с новината, че са пристигнали Ф'нор и неговите помощници.

Но Джаксъм изобщо не беше готов за гледката, която се разкри пред очите му още щом се измъкна от убежището.

На брега на залива, на просеката, в небето – навсякъде беше пълно с хора и дракони. Още щом някой от драконите бъдеше разтоварен, той излиташе и неговото място заемаше друг. Заливчето кипеше от играещи и пляскащи зверове. Рут стоеше до източния нос и вдигнал глава без умора приветстваше новодошлите. А на покрива на Убежището пицеше и пляскаше с криле, цяло ято огнени гущери.

– Направо да се побъркаш! Само виж! – изхихика Джаксъм. После потри ръце. – Значи днес сеченето на дърва може и да ни се размине!

– Джаксъм! Пиемур! – Дватамата се обърнаха щом чуа гласа на Ф'нор. Кафевият ездач идваше към тях, а след него вървяха Майстор-ковачът Фандарел, Майстор-строителят Бендарек, Н'тон и съдейки по възлите на раменете, водачът на Крилото от Бенден.

– Не оставих ли тук вчера рисунките? Не можах да ги намеря... аха ето ги! – Ф'нор посочи листовете върху малката масичка. Първоначалният план, предложен от Брекке и вторият, с промените направени от Шарра. Ездачът ги взе и ги показа на Майсторите. – Фандарел, Бендарек! Става дума за ...

Те не го оставиха да довърши, направо измъкнаха листовете от ръцете му и ги разарглеждаха внимателно. След това заклатиха неодобрително глави.

– Замислено е добре, но изпълнението... – изломоти великанът

ковач.

– Предводителят Р'март ми отдели достатъчно ездачи, за да доставя качествено дърво от твърдите породи. – каза му Бендарек.

– Аз имам тръби за водата и всичко останало, метал за огнището, кухненските приспособления и прозорците...

– Лорд Асгенар настоя да доведе и неговите каменоделци – фундаментът и подът трябва да направят добре.

– Но за начало, Майстор Бендарек трябва да оправим плана.

– Съгласен съм! Без съмнение от това ще стане чудесна хижа, но дали това жилище ще е достойно за Майстора менестрел?

Те оживено заобсъждаха чертежа, съвсем забравиха за другите и се отправиха към масата, която Джаксъм специално беше пригледил за картите. Пиемур успя да ги изпревари със секунда и да „спаси“ чантата си с бележки. Майсторът дърводелец дори не го забеляза, взе един чист лист, измъкна от джоба си пишеща пръчка и започна бързо и акуратно да чертае. Ковачът взе друг лист и също се захвана за работа.

– Трябва да ти призная Джаксъм! – каза Ф'нор. Очите му се присвиha с насмешка. – Аз нямам нищо общо. Само попитах Ф'лар и Лесса, дали не могат да ми помогнат с няколко човека. Лесса направо ми се ядоса заради глупавия въпрос, а Ф'лар каза, че мога да взема колкото си искам ездачи. Можеш ли да си представиш каква тълпа се беше събрала сутринта... по ръба на целия Уейр се бяха наблъскали дракон до дракон, а долу на площадката чакаха половината майстори на Перн. Сигурно Лесса се беше казала на Рамот да потърси доброволци и от целия свят...

– Това само им е дало необходимата причина, Ф'нор, – каза Пиемур, оглеждайки тихия плаж и тълпата ездачи и майстори, пренареждащи донесеното от драконите.

– Вярно, но не очаквах такъв отклик. А не можех да ги отпратя да си вървят!

– А според мен това е достойна отплата за Майстор Робинтън – каза Шарра. Джаксъм срещна погледа ѝ и видя, че тя разбира, какви чувства предизвиква в него това нашествие в малкия им уютен залив. После момчето усети погледа на Ф'нор и успя да извика на лицето си някакво подобие на усмивка.

– Изглежда вчерашните ни мазоли ще заздравеят, а Пиемур?

Младият менестрел кимна. Той също наблюдаваше внимателно сутнята на брега леко киснат.

– Ще отида да намеря Глупчо! Опасявам се че може да се е уплашил и избягал... Фарли! – малката кралицата изхвърча от покрива и

качна на протегнатата му ръка. – Намери Глупчо и го доведи при мен!

Огненото гущерче извърна глава наляво и изчирика. Пиемур без да се обръща тръгна натам.

– Този малкият прекалено дълго е бил сам. – каза Ф'нор.

– Да, ама...!

– Искаш да кажеш, че разбираш как се чувства, след като се оказва сред такава тъпна? – краткият но изразителен отговор накара Ф'нор да се усмихне. Потупа Джаксъм по рамото. – На твое място не бих го вземал толкова навътре. С толкова народ няма и да забележим, кога ще е готов домът на Робинтън.

– Какво правят там... – изтръгна се внезапно от Шарра.

Джаксъм я погледна. Оказа се, че тя е слушала разговора на двамата Майстори.

– Не! Трябва да се оправя с това! – момичето сви юмруци и решително се отправи към масата. – Моля да ме извините почтени Майстори, но позволете да ви обърна внимание, че пропускаме нещо много важно. Тук е гореща страна. Вие сте свикнали на студени зими и ледени дъждове. Ако построите този холд, както възнамерявате, хората в него просто ще издъхнат от летните жеги. При нас в Южния холд строят дебели стени, за да бъде прохладно в къщата. Строим на греди и пилоти, за да може вятърът да охлажда пода. Правим много прозорци и при това широки. Майстор Фандарел, видях че си докарал метални капаци достатъчни за няколко холда. Да, да Нишките, знам но те не падат всеки ден.

– Дааа, – Ф'нор зацъка с език. – все едно виждам Брекке. А ако се държи, като нея, когато е ядосана най-разумно е да се отдръпнем. – Хайде, – ездачът побутна Джаксъм. – Покажи ми къде ловувате тук. Храна имаме, но ще е добре да почетем присъстващите с прясно месо...

– Ей сега! Само да се облека, – каза Джаксъм с такова облекчение, че тримата ездачи се разсмяха.

Момчето бързо надяна топли панталони върху късите, наметна якето си и се присъедини към тях.

– Ще се качим на драконите до онзи нос, където е Рут. – каза Ф'нор.

Нещо просвистя край ухото на Джаксъм толкова близко, че той отскочи настрана. Оказа се, че това е само Миир, който носеше в предните си лапки късче черен камък. Секунда по-късно, чу как Шарра благодари на любимеца си. Джаксъм побърза да се отдалечи, да не би момичето да измисли и за него някаква задача.

Ф'нор беше приготвил по едно ласо за всеки. Провериха ги и ги повесиха на раменете си. Наложиха се да си пробиват път през тъпата

завзела брега. Хората поздравяваха ездачите и учтиво питаха Джаксъм, как се чувства. Бяха пристигнали помагачи от всички Уейрове, освен от Телгар, където днес се очакваше Нишковалеж. Присъстваха и представители на всички гилдии, при това не чираци, а майстори. Всички поздравяваха Джаксъм и се интересуваха от самочувствието му. Едва сега той разбра, че за болестта му се е говорило в Уейровете, холдовете и в работилниците. Подобно внимание го смущаваше и радваше, макар че мисълта за нарушеното, дори и с добри намерения уединение не го напускаше.

До него се приземи Рут, мокър от къпането и се разтръска. Наложил се да се пази от пръските.

„Колко хора, колко дракони“ – очите на Рут сияеха възбудено и весело. Малкият бял дракон изглеждаше като джудже в сравнение с бронзовите и кафевия, но излъчваше такова щастие, че раздражението на Джаксъм изчезна. Засмя се, потупа дракона си по шията и го възседна. Изчака, докато останалите се настанят, вдигна свит юмрук и даде сигнал за излитане. Отново се засмя, когато малкият и лек Рут се издигна почти вертикално, и изпревари тежките гиганти. Вежливо покръжи, докато те излетят и ги поведе на югоизток.

Отправиха се към най-далечното от крайречните езера. Бяха ги изследвали с Шарра. Сутрешно време там се събираха диви уерове за да пият вода, да се къпят и да се ваят в прохладната кал. Езерото беше голямо – големите дракони можеха да се разгърнат и ездачите им можаха да мятат ласата.

Както можеше да се очаква, табуни диви ездитни животни препускаха по широката просека между реката и гората – разливите по време на дъждовния сезон отнасяха всяко дърво, което се опиташе да пусне корен там. Тревата беше буйна и зелена, но скоро жаркото слънце щеше да я изсуши и превърне в сено.

„Всеки ще ловува сам, – предаде Рут. – Ф'нор иска да хванем погоен уер. Всеки ще се опита да улови поне по един самец. За днес ще стигнат“.

– Е, ако не стигнат, – отвърна Джаксъм, – винаги можем да хванем и някоя от онези големи риби.

Тази перспектива не го тревожеше – никога не беше ловувал с харпун, така че...

Скоро откриха уер, голям и тлъст, точно какъвто им трябваше – разперило гордо опашка, животното вървеше по следите на самките. Джаксъм стисна по-здраво шията на дракона и се приготви да метне

ласото. Предаде на Рут изображението на набелязаната жертва и той послушно пикира. Лапите му почти докосваха тревата, прибра крилето си назад за да не пречат на мятането. Джаксъм се наведе и бързо и прецизно надяна клупа върху голямата, грозна глава на уера. Семецът изплашено се дръпна назад, но така само по-силно затегна примката. Рут се издигна нагоре, а момчето дръпна с все сили въжето и прекърши врата на птицата.

Плячката се оказа тежка: на Джаксъм едва не му се откъснаха ръцете. Рут му помогна, като хвана примката с предната си лапа.

„Ф'нор ни похвали за улова. Надяват се и те с Кант да имат същия късмет.“

Приземиха се на далечния край на езерото. Рут внимателно се качна и остави плячката на земята. Джаксъм измъкна въжето и завърза птицата на гърба на дракона за да не пречи при полета. След като излетяха отново, видяха Т'гелан, който упорито преследваше един семец. Ф'нор и Н'тон прелетяха край тях и кафевият ездач посочи с ръка към залива. Докато Рут завие за да ги последва, Джаксъм забеляза, че Т'гелан е хванал уера си почти досами началото на гората. Наложил се драконът му да извие рязко нагоре за да не се забие в дърветата.

Като цяло ловът беше добър – успешен и бърз. Надявах се на следващото утро, когато пак тръгнат за лов, уеровите да са се успокоили. Построяването на холд за Майстора Менестрел нямаше да е лесно. Колкото и много да бяха помагачите, за един ден едва ли щяха свършат. Значи и утре щяха да дойдат на лов тук или да порибарстват в залива.

Въпреки че отсъствието им беше кратко, Джаксъм забеляза, че голям участък от горичката вече е разчистен. Тъкмо се питаше, как новопристигналите са успели толкова бързо да отсекаят дърветата, когато видя, как един голям дракон обхвана поредното дърво с лапи, измъкна го с корените и го отнесе внимателно до съседното заливче. Основите на къщата бяха вече изкопани, а строителите поставяха в рова специално импрегнирани стволоче дървесина, докарани от Майстор Бендарек Бяха разчистили и широка, красиво извита алея и я посипваха с пясък. На брега беше стоварена и голяма купчина камъни – останалите помагачи се бяха наредили във верига и си ги предаваха до мястото на строежа.

На източния нос вече бяха направени и запалени огнища за приготвяне на месото. В сянката на дърветата имаше маси отрупани с набрани плодове – червени, оранжеви и зелени.

Рут увисна над полянката, внимателно пусна плячката и качна. Двама от работниците веднага хукнаха да помогнат. Още щом уерът

беше развързан, драконът се дръпна настрана, а Джаксъм остана да напраща големите дракони.

Ф'нор бавно се приближи, като разкопчаваше летателния костюм. Примижавайки от яркото слънце, той гледаше врящия мравуняк, в който се беше превърнал уединеният залив. После дълбоко въздъхна и кимна с глава, сякаш нещо бе надминало очакванията му.

– Да, така трябва да се получи, – измърмори той, сякаш на себе си. Усмихна се и здраво стисна Джаксъм за рамото. – Сега съм сигурен, че преселването ще стане без проблем!

– Какво преселване?

Ф'нор явно нямаше предвид строителната треска.

– На ездачите, – каза той, – им предстои да се завърнат към земята... в холдовете. Ти успя ли да разузнаеш наоколо?

– Само брега между този залив и разливните езера, където ловувахме. И малко от гората между тях. По-вчера, с Пиемур.

И двамата едновременно погледнаха към вулкана, чийто конус обвит в облаци се извисяваше в далечината.

– Привлича погледа, нали? – усмихна се Ф'нор. – Мисля, че ти си заслужи правото да отидеш там пръв. И изобщо, вие двамата с Пиемур трябва да предприемете сериозно разузнаване навътре в континента. Нека вулканът ви служи за ориентир. Какво, доволен ли си? Малка разходка няма да ви навреди. И, преди да съм забравил – къде са онези ваши яйца?

– Двадесет и едно са, – каза Джаксъм. – Ако е възможно, искам пет бройки...

– Разбира се!

– ... да изпратя в Руат.

– Още вечерта ще бъдат там. – обеща ездачът.

– И едно ме се стори интересно... Джаксъм се заоглежда.

– Какво?

– Обикновено тук е пълно с огнени гущери. А сега преброих не повече от десет. И всички са маркирани!

Глава 17

Форт Холд, Уейр Бенден, Холд Залив, на борда на кораба „Сестрите на Изгрева“, 15.10.1 – 15.10.2

Три огнени гущера се спуснаха един към друг, описвайки във въздуха приветствени пируети. Тримата мъже седнали около масата в малка стаичка във Форт Холд с усмивки ги наблюдаваха. Лорд Грока провеждаше конфиденциално съвещание. Сибелл често идваше тук, но никога както сега – като представител на своята Гилдия. Присъствието на Предводителя на Форт Уейр говореше за значимостта на събитието.

– Даже не зная с какво да започна, – каза Грока, наливайки вино и Сибелл си помисли, че началото никак не беше лошо, особено като се вземе предвид, че лордът беше извадил бутилка бенденско. – Мисля обаче да мина направо на въпроса – продължи той. – Ето каква е работата... поддържах Ф'лар след схватката му с Т'тон – леко се поклонил на Предводителя, – защото знаех, че е прав. Той постъпи както трябва, когато изпрати недоволните от Старовремците там, където няма да причинят вреда на никого. И докато живеяха в Южния Уейр нито ние им се месехме, нито те ни се бъркаха в делата, поне повечето от тях... – Грока изглежда първо Сибелл, после Н'тон. Двамата кимнаха – за тях не бяха тайна периодичните грабежи в Форт Холд извършвани от южняците.

– Така че, – Владетелят сложи ръце на внушителния си корем – сега те или са измрели, или вече са на умиране. Едва ли могат да навредят на някого. Освен това, Д'рам, като представител на Ф'лар събира ездачи от цял Перн за да направи Южния отново порядъчен Уейр – да се бият с Нишките и така нататък. Това го одобрявам, напълно го одобрявам! – Грока внимателно изглежда събеседниците си. – Така че, – повтори той, – смятам, че всичко това е само на добро. Изглежда, че Южният континент ще има най-после защита от Нишките. Което означава, че когато Южният Уейр заработи както трябва, тамошните земи няма да са вече опасни. Зная, че там вече има един основан холд – този на младия Торик. Към него нямам никакви претенции – той си е заслужил това, което управлява. Но добре работещият Уейр може да защити повече от един малък холд, нали така? – той погледна изпитателно Н'тон, но лицето на ездача остана безпристрастно. – Между другото, тук на Север

обучаваме младите хора да стават владетели. Владетели! Те искат да бъдат такива, но откъде да вземем земя за всички? Ако знаехте само какви караници стават между тях, какви интриги! Ужас! Единственото разумно решение е да им се намерят собствени холдове. – Лорд Грока удари по масата с юмрук. – Не мога да раздробявам повече моята земя. Тя и без това вече достатъчно е раздробена. И всеки участък е обработен. И как да изгоня фермерите и децата им, чиито бащи, деди и прадеди са се трудили на тази земя? Един Владетел е може да постъпва така! Не искам да оцетя никого, само за да уредя роднините си! С други думи, имам си нещо на ум и знам, че добре разбирате, че ако на Южния бяха само Старовремците никога нямаше да повдигна този въпрос. Но сега там главен е Д'рам, а той е човек на Ф'лар и се е заел да направи от Южния истински боен Уейр. Значи могат да се появят и нови холдове. – Лорд Грока отново изгледа Предводителя и менестрела в очакване на възражения. Но такива не последваха и той заговори отново. – Там на континента има много неусвоена земя, нали? Според мен, никой даже не знае колко точно. Сам чух разказа на Майстор Идаролан за това, как един от корабите му четири дни е пътувал по крайбрежието и ...

Тук неизвестно защо започна да се смее и цялото му тяло се разтре-се. Без да каже нищо посочи с месестия си пръст всеки поред и се опита с жест да обясни нещо, което смехът не му позволи да направи с думи.

Н'тон и Сибелл безпомощно се спогледаха и вдигнаха рамене. Не разбраха, какво толкова е разсмяло владетеля и какво толкова иска да им каже, Най-накрая Грока потуши смеха си и изнемощяло изтри изби-лите сълзи.

– Истински юнаци! Браво! – той се закашля и се тупна в гърдите. Внезапната му веселост се смени с пълна сериозност. – Наистина, поздравявам ви! Не ви обвинявам в нищо. Даже напротив. Пазите тайните на Уейра. Това е похвално. И ви моля само за едно – кажете на Ф'лар. Намекнете му, че е по-добре да напада, отколкото да се защитава. Не че той не си го знае. Искам просто да го предупредя да е готов... скоро. Целият Перн вече знае, че Майстор Робинтън се отправил на Южния континент за да оздравее. Всички разбира се му желаят добър път и скорошно оздравяване. Но започват да си задават въпроса – Дали Южният е все още под забрана?

– Той е прекалено голям за да бъде защитаван успешно от Нишките. – каза Н'тон.

– Знам, знам, – кимна Грока. – Но хората са чували също, че там може да се оцелее и без покрив над главата. – примижа и изгледа

Сибелл. – Чували са също, че Старовремците не са си давали много зор да помагат на Торик.

– Кажи, лорд Грока, – обади се Сибелл тихо, – случвало ли ти се е да бъдеш навън, когато падат Нишки?

– Веднъж ми се случи, – потръпна владетелят. – Само като си спомня... Да, разбирам, накъде биеш менестреле. Но дори и така – това изпитание ще послужи да отличим мъжете от момчетата. – рязко и уверено кимна с глава. – Да, да отличим мъжете от момчетата. – Погледна лукаво Н'тон. – Нима в Уейровете не се нуждаете от същото?...

За негово учудване Н'тон се разсмя.

– Разбира се, добри ми владетелю. И не само от това.

– Да?...

– Още днес ще предадем на Ф'лар съобщението ти. – Предводителят на Форт Уейр вдигна бокала си.

– За какво още мога да мечтая! – удовлетворено кимна Грока и се обърна към Сибелл. – Някакви новини за Майстор Робинтън?

В очите на менестрела заблестяха весели пламъчета.

– Преди четири дни е потеглил от холд Иста. Сега почива и се чувства отлично.

– Какво? ... – Грока не вярваше на ушите си.

– Във всеки случай ми казаха, че е обкръжен от всички удобства. Но дали той смята така, не зная.

– Сигурно се е отправил към онова райско кътче, където е заседнал младият Джаксъм.

– Заседнал? – Сибелл с престорен ужас погледна лорда. – Не, по никакъв начин. Просто известно време след болестта ще трябва да се въздържа от полети Помежду.

– Бях в този залив... Наистина прекрасно място. Къде точно се намира?

– На Южния континент, – весело отвърна Сибелл.

– Е да. Не искате да говорите, значи няма да ми кажете, за което не ви обвинявам. Забележително място... А сега, направете ми услуга – тръгвайте и предайте на Ф'лар, това, което ви казах. Никак не ме урежда да съм от последните. Но ако попадна в първите редове, ще е от полза не само за мен, но и за Ф'лар. Че с моите безполезни синове не мога да спя спокойно.

Владетелят се изправи, изправиха се и присъстващите. – Когато видиш своя Майстор, Сибелл кажи му, че съм се тревожил за здравето му! Няма да забравиш, нали?

– За нищо на света!

Мерга, малката кралица на Грока изпрати Кими, златната на Сибелл и кафявия Трис на Н'тон с приветливо чуруликане. Сибелл си помисли, че това може да означава само едно – Грока беше доволен от разговора.

Двамата мъже мълчаливо слязоха по широкия склон, който водеше от двора на Форд Холд към павираният път, който се виеше между постройките на обширния път. Едва тогава Предводителят чу тихият, доволен смях на Сибелл.

– Стана, Н'тон, наистина стана!

– Какво?

– Лордът моли Предводителя на Уейровете за разрешение да тръгне на юг.

– А защо не? – с недоумение попита Н'тон.

Сибелл се усмихна широко.

– Кълна се в Черупката, Н'тон и ти си се вързал! Слушай, имаш ли малко свободно време да ме закараш до Бенден? Грока е прав! Може и наистина да се окаже пръв, макар че като знам похватите на лорд Корман се съмнявам... Но няма да е и последен.

– На какво все пак съм се вързал, Сибелл?

Усмивката на менестрела стана по-широка, кафявите му очи заблестяха весело.

– И от мен трудно ще измъкнеш тайните на гилдията, приятелю!

Н'тон възмутено изхъмка и му прегради пътя.

– Обяснявай или никъде няма да те закарам!

– Но то е очевидно Н'тон, – каза Сибелл. – Помисли си, докато летим към Бенден. А ако дотогава не се досетиш, ще ти разкажа всичко. И без друго трябва да докладвам на Ф'лар.

– Значи и Грока също?... – Ф'лар замислено погледна по-младите си приятели. Тъкмо се беше върнал от Керун, където след боя с Нишките, беше провел също толкова неочаквана беседа, прекъсвана многократно от тръбните звуци на вечно простиналия нос на лорд Кроман.

– Нишки над Керун днес? ... – попита Сибелл и като видя намръщената физиономия на Ф'лар, с усмивка се обърна към Н'тон. – Изглежда Грока не е бил пръв.

Ф'лар раздражено хвърли летателните си ръкавиците върху масата.

– Прости ни Предводителю, че ти досаждаме, точно когато имаш нужда от почивка. – каза Сибелл – Но вероятно не само лорд Грока е започнал да крои планове за пустеещите земи на юга. Той каза, че трябва

да те предупредим.

– Да ме предупредите! Ха! – Ф'лар мрачно си наля вино. После се сети, че не е сам и наля на останалите.

– Положението все още не е станало неуправляемо, Предводителю, – отбеляза менестрелът.

– О, да! Тълпи от безимотни са на път да залаят Юга, а ти казваш, че все още можем да ги контролираме?

– Те са длъжни най-напред да поискат разрешение от Уейр Бенден!

Ф'лар тъкмо отпиваше от виното и чутото за малко не го накара да се задави.

– Да поискат разрешение от Бенден? Това пък защо?

– Заслугата е на Майстор Робинтън! – Н'тон се усмихна широко.

– Простете, но не съм сигурен, че разбирам, – Ф'лар седна и си изтри устните с длан. – Какво отношение има Майстор Робинтън, който по мои сведения благополучно пътува по море, към Корман, Грока и всички жадуващи да си отхапят по късче от Южния континент за многобройните си синове?

– На теб, Предводителю вероятно ти е известно, – започна Сибелл. – Че той ме изпращаше на разни места из целия Перн – и на единия и на другия континент? В последно време към моите задължения се добавиха и още две поръчения, при това доста важни. Първо, трябваше да изясня, какви са настроенятия във всяка малка ферма относно дълга им към холда и Уейра. А второ – трябваше да внушавам на хората, че всички и всеки на Перн трябва да се съобразява с мнението на Бенден!

Ф'лар примига, тръсна глава и се наведе към Сибелл.

– Интересно, много интересно... Слушам те, продължавай!

– Внушавах им, че Бенден се оказа единственият способен да оцени промените станали в холдовете и Гилдиите за времето на дългия Интервал, защото той единствен от останалите уейрове постепенно се променяше с течение на Оборотите. Също така Ти, бенденският Предводител спаси Перн от Нишките във времената, когато никой не вярваше че отново ще има Валежи. След това защити своето Време от изстъпленията на Старовремците, които не пожелаха да се съобразят с промените. Ти се застъпи за холдовете и гилдиите, и изпрати на заточение тези, които не бяха съгласни да признаят Водачеството ти...

– Хмм – разтегли Ф'лар. – Все още не бях чул подобно представяне на събитията...

И бенденският Предводител се облегна в креслото, смутен от това пълно описание на заслугите му.

– Ето така, – продължи Сибелл, – Южният континент се оказа под забрана.

– Е, не точно под забрана, – каза Ф'лар. – Хората на Торик свободно пътуваха навсякъде... – и се намръщи при спомена, какво можеше да им струва тази свобода.

– Вярно, те идваха на север. Но търговците... и всички останали... тръгваха на юг само с разрешението на Бенден.

– Не си спомням да съм говорил за това в Телгар, когато се бихме с Т'тон – отбеляза Ф'лар. Опитваше се да си спомни, колкото се може ясно, какво се бе случило в този ден, освен сватбата, схватката с ножове и битката с Нишките.

– Ти не го каза толкова направо, – кимна Сибелл. – Но получи подкрепата на трима други Предводители, на всички главни лордове и Майстори...

– От което Майстор Робинтън е предположил, че всички разпореждания, които се отнасят за Южния могат да излизат единствено от Бенден?

– Ами... да... примерно, – внимателно се съгласи менестрелът.

– Но не е действал направо, нали? – Ф'лар се удивляваше за кой ли път на изобретателността на Робинтън.

– Да Предводителю. Това изглеждаше най-добра линия на поведение, особено ако се вземе предвид желанието на ездачите да си запазят някои части от Южния за бъдещия интервал...

– Ако знаех, че Майстор Робинтън ще вземе толкова присърце казаните тогава думи!...

– Майстор Робинтън, – каза Сибелл – винаги е приемал присърце интересите на Уейра.

Ф'лар мрачно си припомни болезненото отчуждение, последвало намесата на Робинтън – в онзи злосъстен ден, когато беше откраднато яйцето. Малко хора разбраха, че и тогава менестрелът беше действал в интерес на Перн. Ако тогава Лесса беше хвърлила драконите на север против нещастниците от Юг...

– Много сме задължени на Главния майстор. – каза той.

– Но без уейровете... – Сибелл разпери ръце. Думите бяха излишни.

– Страхувам се, че не всички холдове ще се съгласят с това. – каза Ф'лар. – Все още съществува мнението, че Уейровете не желаят да унищожат Червената Звезда, защото ликвидирането на Нишките ще е краят на нашето господство над Перн. Или Майстор Робинтън успя да

промени и тези им възгледи?...

– Не беше необходимо, – усмихна се Сибелл. – Полетът на Ф'нор и Кант до червената звезда постави всичко на мястото си. Сегашните настроения са такива: „Ездачи в небето! Нишки падат!“

– Но и всички знаят, – в гласа на Ф'лар прозвуча презрение, което не успя да сподави. – Че ездачите от Южния рядко се си правеха труда да излитат при Валеж!

– Да, сега това стана известно на всички. Но, разбираш ли, Предводителю, има малка разлика, между разговорите за това – какво е да си навън, без покрив по време на Валеж, и това – да го изпиташ на гърба си.

– А на теб случвало ли се е? – попита Ф'лар.

– Случвало ми се е, – съвсем сериозно отговори Сибелл – И честно казано, бих предпочел следващият път да съм скрит под здрав покрив. – разкърши рамене. – Признавам, че така съм приучен от малък, но все пак къде, къде по-добре е когато съзнаваш, че си защитен. А за мен под защита винаги разбирам – дракони!

– Накратко казано, пред мен отново стои проблемът с Южния континент. – каза Ф'лар.

– Какви проблеми има с Южния? – Лесса влезе в уейра. – Мислех си, че сме се договорили – ездачите трябва да са първи там!

– Никой не спори относно това – усмихна се Ф'лар. – И то благодарение на нашия добър Майстор Робинтън...

– Тогава, къде е проблема? – Лесса приветства Сибелл и Н'тон с леко кимване и сурово изгледа спътника си, очаквайки отговор.

– Само там – в каква част от Южния да допуснем безимотните синове на лордовете, преди те сами да се превърнат в проблем. Корман вече дойде при мен след Валежа.

– Да, видях, че разговаряте. Честно казано, след последния сблъсък с Древните, се чудех, кога ли ще изплува и този въпрос... – тя разхлаби ремъка придържащ летателния й костюм. – Бих искала да зная повече. Джаксъм поне върши ли някаква полезна работа, докато е в залива?

Сибелл измъкна изпод куртката си обемист свитък.

– Не са си губили времето и той и останалите. Възможно е Лесса, това да намали безпокойството ти. – менестрелът тържествено разгъна прилежно свитите листа на голяма карта. Една част от нея бяха бели петна, но останалото бе подробно изрисувано – крайбрежната линия, изучените части на материка, украсени с различни цветове. По краищата имаше нанесени дати и имената на тези, които са правили

измерванията. Полуостровът, ориентиран към страната на Нерат, беше нарисуван с най-големи подробности. Ф'лар веднага разпозна Южния Уейр и холда на Торик. От двете страни на полуострова се червенееха гигантски пространства земя. На запад изучената част на континента свършваше с пясъчна пустиня обкръжила огромен океански залив. Източно от полуострова бреговата линия се простираше на още по-надалече, като постепенно се извиваше на юг. В най-източната точка беше обозначена планина и малко заливче означено с звездичка.

– Ето това е всичко, което знаем за Южния досега. – Сибелл наруши мълчанието в което останалите разглеждаха картата. – Както виждате, все още не сме успели да нанесем цялото крайбрежие, да не говорим за по-вътрешните части на материка. Това, което виждате ни струваше три Оборота огромна работа...

– Кой я направи? – заинтересува се Лесса.

– Много хора, включително Н'тон, фермерите на Торик и аз, вашият покорен слуга. Но голяма част от картата дължим на един млад мейстрел на име Пиемур.

– А, ето какво значи е станало с него, след като му изчезна гласа...

– Ако машабът е верен, – бавно и замислено проговори Ф'лар, – целият Северен Перн ще се побере в западната половина на крайбрежието.

Сибелл постави големия пръст на лявата си ръка на края на полуострова, разпери пръсти и сложи длан върху картата.

– Даже и това парче, – каза той, – ще задоволи глада на лордовете задълго. Усмихна се, когато чу приглушеното възклицание на Лесса и с дясната ръка показва източната част. – Ако вярваме на Пиемур – тук е най-добрата част от континента.

– Покрай тази планина?

– Да! Точно там!

* * *

Когато Пиемур отново се появи от гората, вече беше почти тъмно. Водеше Глупчо за поводата, а Фарли кръжеше над главата му. Приблужи се към Шарра и Джаксъм, и пусна в краката им връзка зрели плодове.

– Ето! Това е като компенсация за това, че някои от нас избягаха тази сутрин. – прилекна и се опита да се усмихне. – Не само Глупчо се изплаши от цялата тази тълпа... – Пиемур изтри с въздишка потта от челото си. – Не съм виждал толкова народ от от ... от събора в Южен Бол. А това беше преди цели два Оборота. Честна дума, мислех си, че няма да се махнат от тук никога. А да не би и утре пак да долетят?...

Джаксъм се усмихна на жалния тон с който беше зададен въпроса.

– Не се чувствах по-добре от теб, но за щастие отидохме на лов. После се занимавах с нашето люпило и слагах мрежи. – махна с ръка към съседния залив.

– Доста забавно е да откриеш, че не се чувташ добре сред хора, – каза Пиемур. – Сякаш се задушвах... Не е ли глупаво? – поклати глава: – Ето на какво се превърнах, аз Пиемур, менестрелът! ... Ако някой ми беше казал, че ще бягам от хората ... по-бързо от Глупчо!

Подсвирна, а после се засмя.

– Ако от това ще ви стане по-леко, мога да кажа, че и аз не бях на себе си, – обади се Шарра. – Благодаря за плодовете. Тази...тази орда излапа всичко, което бяхме приготвили... с изключение на малко печени ребърца...

– Сега съм готов да изям даже Глупчо... но не, прекалено е жилив, – с облекчение въздъхна Пиемур и се просна на пясъка. Шарра се засмя и отиде да му притопли вечеря.

– Мисълта за това, че през цялото време ще се мотаят толкова хора направо ме убива. – каза Джаксъм.

– Досещам се, – усмихна се менестрелът. – Слушай, ти разбираш – аз съм бил на такива места, където не е стъпвал човешки крак! На някои от тях бях готов да се подмокря от страх, а други не исках да напусна – толкова красиви бяха. – той замечтано въздъхна. – Но както и да е, аз бях там пръв. – Внезапно седна и посочи с пръст към небето – Аха, ето ги!... Ех, ако имах далековиждащо устройство!

– Те? Кои те? – Джаксъм вдигна поглед и се опита да види, това, което беше привлякло вниманието на Пиемур. Предполагаше, че ще види дракони.

– Така наречените Сестри на изгрева. От тук се виждат сутрин и вечер, и са много по-високо над хоризонта, отколкото на Север. Виж, това са онези ярки точки. Колко пъти са ми показвали пътя.

Джаксъм проследи накъде сочеше ръката му и видя три ярки, почти немигащи звезди. Не беше възможно да не им обърнеш внимание. Момчето даже се учуди, че не са привличали погледа му преди.

– Скоро ще избледнеят, – каза Пиемур. – Ако няма нито една луна. После пак ще се появят преди изгрев. Отдавна се каня да попитам Уонзър. Не се държат като нормални звезди. Да знаеш, дали Звездоброеца няма да се появи тук и да помогне за строителството на холда за Робинтън?

– Според мен, той е единственият, който нямаше такива намерения.

– отвърна Джаксъм. – Но не се отчайвай. При такива темпове на строителство, всичко ще е готово много бързо. А какво искаше да разбереш за Сестрите на изгрева?

– Защо не се държат, като обикновени звезди. Нима не си забелязал.

– Не... Прекарваме повечето нощи в дома. И разбира се, изгревите...

Пиемур отново посочи към Сестрите:

– Всички звезди си променят положението. А те – не.

– Чакай, защо? В Руат например те едва се виждат на хоризонта.

Пиемур поклати глава:

– Не говоря за това. Те са постоянни. През цялото време стоят на едно място.

– Но това е невъзможно! Уонзър казва, че звездите на небето имат траектории, точно както...

– Казвам ти! Стоят си винаги в едно и също положение!

– А аз ти казвам, че е невъзможно.

– Кое е не възможно! Я престанете да си викате! – Шарра изплува от тъмнината с поднос отрупан с храна и мех с вино провесен през рамото ѝ. Даде подноса на Пиемур и наля вино на всички.

Менестрелът с доволно ръмжене се зае да оглогва реброто от уерр.

– Както искате, аз ще пратя бележка на Уонзър. – изломоти с пълна уста. – Твърдя, че тези звезди се държат доста странно!

* * *

Майсторът менестрел се събуди от жегата, разляла се над ложето му, нищо че над него имаше опъната тента.

Зейр, свит на възглавницата до ухото му, тихо изчирика. Робинтън се огледа и за пръв път от доста време, не забеляза до себе си болногледачка. Тази отслабено наблюдение го зарадва. Всеобщата грижа беше трогателна, но понякога менестрелът трудно съдържаше раздражението си. Но нямаше друг избор. Умората и слабостта не му даваха да се възпротиви на грижите. Отсъствието на болногледачка можеше да се тълкува, че е направил още една крачка към оздравяване.

Робинтън лежеше неподвижно, наслаждавайки се на уединението. Отпред лениво трептеше кливера, а отзад тихо се чуваше лекото хлопане на главното платно. Само бавните вълни носеха кораба напред. Лекото полюшване го унасяше и той разтърси глава за да не заспи отново.

Наоколо, както и преди се разстиляше пустото море. Робинтън

знаеше, че няма да види земя още няколко дни, макар Майстор Идаролан да казваше, че корабът се движи бързо на югоизток заедно с Голямото Южно течение.

Водачът на рибарите се радваше на това плаване, както и всички останали. Неочаквана мисъл накара Робинтън да се засмее. Изглежда болестта му не бе от полза само за него. Нищо, нямаше защо да се тормози. Защо иначе да прекарва толкова време със Сибелл, ако не за да прехвърли отговорността за Гилдията върху неговите плещи, когато възникне необходимост. Само че изглежда самият менестрел не беше готов, когато това се случи.

После се запита дали Менолли вярно му предаваше ежедневните съобщения от Сибелл. Тя и Брекке бяха напълно способни да се наговорят и да крият от него всички тревожни вести...

Зейр потри муцунката си в бузата му. Наистина, по-добър спътник от малкия огнен гущер, нямаше. Робинтън беше майстор в отгатването на настроения и въобще на емоционална атмосфера, но не можеше да се сравнява с малкия бронзов, който притежаваше вродено чувство.

Как му се искаше да отхвърли овладялата го вялост и да се възползва от пътуването, за да отхвърли купчината натрупали се дела – да свърши някои задължения към Гилдията, да напише няколко отдавна замислени песни и още много, много неща, които отлагаше под натиска на моментно възниквали проблеми...

Но не. Робинтън с вслуша в себе си и разбра, какво удоволствие му доставя правенето на „нищо“ в постелята на палубата на бързоходния кораб на Майстор Идаролан, наречен „Сестрите на изгрева“. Красиво име, което му напомни нещо. Още днес вечерта ще вземе назаем от Майстора-моряк далековиждащия уред. Тези Сестри на изгрева се държаха странно. Висяха на хоризонта доста по-високо от обичайното и се виждаха не само вечер, а и сутрин. Вярно, че не му позволяваха да бодърства рано сутрин, но вечерта ги виждаше със собствените си очи. Никога преди не беше предполагал, че звездите могат да се държат по този начин. Трябваше да напише писмо на Уонзър.

Той почувства, как помръдна Зейр и чу приветливото чуруликане още преди до слуха му да достигнат леките крачки приближавачи се отзад. Мисълта на Зейр докосна съзнанието му и му показа образа на Менолли.

- Защо се промъкваш така? – гласът му прозвуча капризно.
- Мислех си, че спиш.
- Разбира се, че спя. А с какво друго да се занимавам по цял ден? –

той ѝ се усмихна, опитвайки се да се извини за тона си.

За негово учудване, тя му се усмихна в отговор и му подаде чаша плодов сок леко примесен с вино. Не смееха да му предложат само сок.

– По думите ти съдя, че вече се поправяш, – каза Менолли.

– По думите ми?... Та аз само това правя – мърморя, като недоволен стар дядка! Сигурно съм ви досадил до смърт...

Менолли седна на палубата до него и го хвана за ръката.

– Радвам се, че мърмориш, – прошепна тя и той се учудим като видя сълзите блеснали в очите ѝ.

– Мило мое момиче, – развълнувано хвана стисна дланта ѝ.

Менолли отпусна глава на ложето му. Зейр развълнувано изписка, очите му заблестяха. Над главата на момичето се появи златната Красавица и засъска объркана, усещайки състоянието на приятелката си. Робинтън остави чашката, приповдигна се на лакът и се наклони към нея.

– Менолли, аз вече почти се оправих, честна дума! Брекке казва, че от ден на ден ставам все по-добре... – поглади я по главата. – Не плачи!

– Зная, че е глупаво... Ти оздравяваш и ние ще внимаваме никога вече да не се вълнуваш толкова много. – момичето с ръба на дланта си избърса сълзите си и заподсмърча.

Това беше толкова по детски трогателно, а лицето ѝ, с мокрите следи от сълзи изглеждаше толкова беззащитно, че сърцето на Робинтън се сви. Нежно отметна падналите на лицето ѝ коси, и я целуна по бузата.

Пръстите ѝ в ръката му се свиха, а двата огнени гущери запърхаха тревожно с криле. Робинтън замря, поразен от вълнението си и отклика на гущерите. Менолли се отдръпна.

– Прости ми, – прошепна тя и сведе поглед.

– И ти ми прости, мила Менолли, – отвърна менестрелът меко. Колко съжаляваше само в този миг за своята отдавна отминала младост, за своята любов към това момиче, и за това, че между тях вече нищо не може да има, не може и не трябва да има ... и даже това, че слабостта го принуди да осъзнае.

Той вдигна ръка, умолявайки я да не казва нищо и затвори очи за да не вижда любовта и болката в нейните. И почувства, че обяснението продължило няколко мига го лиши от последните сили. То беше толкова кратко, колкото и Впечатване и също имаше власт, продължаваща цял живот. И честно казано, дълбоко в душата си винаги бе осъзнавал двойствените чувства към това момиче от далечния приморски холд, чийто рядък талант той беше открил и внимателно възпитал. И така му се пада, че тайното стана явно в неподходящ момент. Пада му се на

стария глупак, че не успя да разпознае истинската сила и смисъла на нейната привързаност. Е да, беше свикнал да ги вижда заедно със Сибелл и знаеше че те искрено се харесват... Сам той пръв забеляза тяхното взаимно привличане и помогна то да прерасне в нещо по-голямо. ... Сибелл беше за бездетния Робинтън, като син... повече от син...

– Но Сибелл... – започна той – и млъкна, усещайки лекото докосване на нейните пръсти.

– Влюбих се в теб много по-рано Майсторе, – каза Менолли.

– Мое дете, мило мое дете, – Робинтън се опитваше да повярва. Стисна силно ръката ѝ за миг. Опря на възглавницата с лакът, взе чашата и отпи.

Това му помогна да си събере мислите и да ѝ се усмихне, независимо от спазъма стиснал гърлото му. Менолли се опита да отвърне на усмивката му.

В това време се чуха крачките на Майстора моряк и Зейр се скри някъде зад тентата.

– Бодърстваш, виждам? Отпочина ли си приятелю?

– Ето че идваш точно навреме, – зарадва се Робинтън. – Кажй, поглеждал ли си към Сестрите на изгрева на залез? Или моето зрение се е влошило?

– Не обвинявай очите си, добри ми Майсторе! Вече писах за това на Майстор Уонзър. Честно казано, не плувам за пръв път из южните води, но никога не съм идвал толкова на изток и не съм наблюдавал това явление. Но в неподвижността на Сестрите има нещо странно.

– Може ли да взема назаем твоя далекоглед, ако моите строги болногледачки ми позволят да остана на палубата след залез? – менестрелът хвърли многозначителен поглед към Менолли.

– Разбира се, Майсторе! Ако искаш, после ще сравним резултатите. Зная колко време си прекарал над формулите на Уонзър. Ще е чудесно, ако само с теб, без Звездоброеца решим тази задача...

– Да-а, няма да е лошо. А сега, нека да довършим партията, която започнахме сутринта! Менолли, ще донесеш ли дъската?...

Глава 18

Холд Залив, денят на пристигането на Майстор Робинтън

На изкусните майстори-строители и на многобройните доброволни помощници им трябваша единадесет дни за да построят холда. Само каменоделците мърмореха, че свързващия разтвор трябва да изсъхне както трябва. Още три дни отидоха за да се оправи домът отвътре. Лесса, Манора, Силвина и Шарра обсъждаха всеки детайл и след много пренареждания успяха да намерят място на всички дарове, пратени едва ли не от всяка Гилдия, холд, ферма. Шарра предполагаше, че резултатът беше повече ефектен отколкото ефективен – и не пропусна да го каже с ехидна усмивка на владетеля на Руат.

В гласа ѝ, освен гордост си личеше и умора: целия ден беше разопаковала, почиствала и разпределяла всякакви пакети и денкове.

– Пак си падал някъде? – критично изглежда Пиемур, когато забеляза новопридобитите драскотини върху лицето и ръцете му.

– Той просто не обича да използва вече прокараните пътеки – поясни Джаксъм, макар и него да го сърбеше изподраскания врат.

Благодарение на множеството помощници за строежа на холда, Н'тон, Ф'нор и Ф'лар – когато успеше да намери време, заедно с Пиемур и Джаксъм изучаваха земите около залива.

Пиемур започна с това, че нахално заяви на Ф'лар, че за да използват драконите си, трябва да им дадат отправни точки. И следователно трябва смирено да го следват, него и верния му Глупчо. Предводителите естествено пускаха покрай ушите си не особено вежливите реплики на менестрела, но Джаксъм започна да се изнервя от самодоволното му поведение.

Така или иначе, в различни направления от новия холд, на разстояние дневен драконов полет бяха устроени временни заслони. Всеки от тях представляваше малко убежище покрито с керемиди и каменен погреб за съхраняване на неприкосновен запас и одеала. По всеобщо мълчаливо съгласие по посока на планината направиха още един заслон на разстояние още един ден драконов полет.

Джаксъм скоро отново щеше да може да пътува Помежду – по думите на Ф'лар оставаше само Майстор Олдайв да го прегледа и да

потвърди, че е окончателно оздравял. Главният лечител щеше да дойде да прегледа Робинтън, значи момчето нямаше да чака дълго.

– Ако ми разрешат да летя Помежду, – замислено каза Джаксъм. – Значи и на Менолли ще разрешат.

– Защо те вълнува това, дали и на нея ще разрешат? – поинтересува се Шарра и Джаксъм трепна. Като че ли в гласа ѝ имаше ревност?

– Те с майстор Робинтън първи намериха този залив, – отвърна той. Беше вперил поглед в планината извисяваща се в далечината.

– Доплували са с лодка, – изхъмка Пиемур. Той явно презираше този начин на придвижване.

– Несъмнено ходенето пеша в било усвоено по-рано, отколкото плаването и летенето. – каза Шарра след като известно време мълчаливо го наблюдаваше. – Но лично аз съм доволна, че съществува повече от един начин на пътуване. И използването на другите начини, освен твоят любим, не е безчестие.

Тя се извърна и се отдалечи, а Пиемур удивено се загледа подире ѝ.

Този сблъсък малко разрези атмосферата – след него Пиемур, за облекчение на Джаксъм, вече не си позволяваше да пуска остроумия по повод ездачите и полетите.

* * *

Картата, съставена от младия менестрел се оказва забележително точна. Когато следвайки Великото Южно течение, „Сестрите на Изгрева“ се оказа близо до брега, Майстор Идаролан разпозна отбелязаните ориентири и даже успя да изчисли пристигането на кораба в Холд Залив. И ето, че най-накрая в едно прекрасно утро – двадесет и второто от напускането на холд Иста – „Сестрите на Изгрева“ заобиколи издадения нос и се оказа в дълбоките води на залива.

Срещата с Робинтън подготвяха предварително избрани разпоредители. Олдайв и Брекке бяха забранили да се прави голям прием или шумна вечеря. Опасяваха се, че такова посрещане ще разруши ефекта от благотворното въздействие на дългия, спокоен отдиш на кораба. Затова, стотината майстори, които построиха прекрасния малък холд бяха представени единствено от Фандарел. Лесса трябваше да представлява Уейровете, чиито дракони доставиха строителите и строителните материали. А Джаксъм трябваше държи приветствена реч от името на Владетелите на холдовете, изпратили хора и припаси.

Последните мигове, когато красивият тримачтов кораб пресичаше залива за да акостира на каменния пристан, се оказаха безкрайно дълги.

Джаксъм напрегна поглед и като видя менестрела, който стоеше на носа, и им махаше с ръка, нададе радостен вик. Огнените гушери с писък излетяха и закръжиха над кораба.

– Я какъв загар е хванал! – възкликна развълнувано Лесса и без сама да забележи хвана Джаксъм за рамото.

– Сега няма за какво да се вълнува, нека да си отдъхне добре, – широко се усмихна Фандарел.

Майстор Идаролан обърна кораба и с точна маневра го приближи до пристана. Моряците скочиха на кея с въжетата. Джаксъм радостно се спусна да им помага. Дървените талпи спуснати отстрани на борда за да предпазват корпуса на кораба при акостиране застъргаха в камъка. Част от фалшборда се отмести и останалите моряци пуснаха трапа.

– Бенден, Главни ковачо и ти Лорде! Доведох ви го жив и невредим! – прогърмя от мостика гласът на Майстор Идаролан.

Джаксъм изрева с пълно гърло приветствие, подкрепен от мощния бас на Фандарел. Дватамата изтичаха на палубата, подхваंना Робинтън и едва ли не на ръце го пренесоха на брега.

Рамот и Рут затръбиха над главите им, от което огнените гушери се замятаха из въздуха още по-стремително. Лесса се повдигна на пръсти и прегърна Робинтън, накара го да се наведе, и здраво го разцелува.

Джаксъм видя сълзи по бузите ѝ и с учудване забеляза че и неговите очи също са насълзени. Той вежливо отстъпи встрани и Фандарел внимателно взе приятеля си в мощните си обятия, старайки се да не го задуши. В това време по трапа вече слизаха Менолли и Брекке, и Джаксъм забърза насреща им. Всички заговориха едновременно – Брекке не знаеше кого да гледа най-напред. Ту питаше момчето как са очите му и има ли главоболие, ту хващаше менестрела за ръката и го молеше да се махне по-бързо от нажежения пясък – все едно не се беше пекъл на слънцето по време на пътуването. Всеки беше хванал по един моряшки денк с багаж, единствено на Робинтън не позволиха да носи нищо овен китарата си.

Брекке свърна по познатата пътечка към убежището, но Фандарел сложи огромната си длан на талията ѝ и я насочи към пясъчната пътечка, която водеше към новия холд. Брекке неразбиращо го погледна, но Фандарел оглушително се разсмя, предвкусвайки изненадата, а Лесса сложи пръст на устните си и хвана я за ръката, и я поведе напред.

– Но нали убежището е натам. – Брекке все още нищо не разбираше.

– Беше, – Фандарел с широки крачки вървеше до менестрела. –

Намерихме за нашия Майстор по-добро място!

– Предполагам, искаш да кажеш по-ефективно, приятелю? – Робинтън се засмя и потупа ковача по рамото.

– Много, много по-ефективно! – Фандарел направо се тресеше от смях.

В това време Брекке стигна до завоя на пътеката и потресено спря, невярвайки на очите си.

– Направо да се побъркаш! ... погледът ѝ прескачаше от Лесса към ковача, от ковача към Джаксъм. – Какво сте построили? Как успяхте! Това е невъзможно!...

Двамата майстори се приближиха към жените. Мощният ковач направо сияеше от удоволствие, че е успял да произведе такова впечатление.

– Брекке, струва ми се ти казваше, че убежището е съвсем малко. – Робинтън разглеждаше прекрасната сграда и неуверено се усмихваше. – Въобще бих помолил...

Лесса и Фандарел не можаха повече да се сдържат, хванаха менестрела за двете ръце и го помъкнаха нагоре по широките стъпала.

– Почакай, не си разгледал още отвътре! – Бенденската Стопанка подскочаше весело, като малко момиченце.

– Целият Перн помагаше при строежа. Изпращаха майстори и материали. – Джаксъм хвана Брекке под ръка и я поведе към вратата. Кимна и на Менолли да ги последва, но тя продължаваше удивено да се оглежда. Тихият залив беше съвсем същия, какъвто го помнеше – чистият пясък, високите дървета, цъфтящите храсти обграждащи плажа. Холдът и пясъчната пътека до него бяха единствените промени.

– Направо не мога да повярвам, – откъсна се устата ѝ.

– Досещам се, Менолли, – каза Джаксъм. – Тук всички много внимаваха да не унищожат това прекрасно място. Но когато видиш как изглежда нашият Холд Залив отвътре...

– Вече сте го кръстили? – изглеждаше сякаш менестрелката е леко недоволна.

– Е ... холдът се намира в залив, така че... пасна си му...

– Колко е красиво тук! – Брекке не можеше да се насити на гледката. – Остави, Менолли! Не, чудесна изненада ни направихте!... Като си помисля, че исках наново да преустройвам убежището... – тя се засмя щастливо. – Честно казано, тук мястото наистина е по-добро!...

Те се изкачиха по стъпалата издялани от черни и бели камъни. Оранжево-кремавия керемиден покрив надвисваше над верандата и

почти допираше короните а дърветата, чиито цветове изпълваха въздуха с свеж аромат. Металните капаци бяха разтворени, откривайки неприлично широки за северняците прозорци. През тях се виждаше вътрешността на дома. Менестрелът вече разглеждаше стаите и гласът му звънеше от възторг. Когато Джаксъм, Менолли и Брекке влязоха вътре, той тъкмо оглеждаше стаята отредена му за кабинет. За миг загуби дар слово, като видя, че Силвина се е погрижила да изпрати на новото място всяка дреболия от неговата претрупана работна стая в Работилницата на менестрелите. Зейр, усетил радостното смущение на Робинтън радостно цвърчеше над гредите на покрива. Секунда по-късно към него се присъединиха Миир, Талла и Фарли. Джаксъм се заслуша в чирикането им и стигна до заключението, че си обменят впечатления и новини.

– Ех, та това е Фарли! Вярно, че някой ми спомена, че Пиемур се е добрал до тук. Но къде е сега? – в гласа на менестрела се усещаше недоумение и леко огорчение.

– Двамата със Шарра приготвят обяда, – каза Джаксъм.

– Не искахме тук да се мотае много народ, – добави Лесса. – Боях ме се да не те уморим.

– Да ме уморите? Мен? Хм, а аз няма да се откажа от малко умора... ПИЕМУР!!!

Загорялото му, свежо лице само по себе си красноречиво говореше за възвърналото се здраве. Оглушителният му глас разсея всякакви остаъци от съмнение.

– Майсторе!?! – долетя от далечината учуденият глас на Пиемур.

– БЪРЗО ТУК, ПИЕМУР!

– Какъв късмет, че го накарахме да си почине на кораба – усмихна се Брекке на Лесса. – Представяш ли си, как щяхме да се оправяме с този човек на брега?

– Ето какво не си представяте, – намеси се Робинтън, – че заради временно неразположение захвърлих толкова важни...

– Временно неразположение? – ококори се Фандарел. – Слушай, скъпи ми Робинтън...

– Майстор Робинтън. – Менолли измъкна шкафчето стъклен бокал, прекрасна изработка. Долната му част преливаше в синьо – цветът на Гилдията на менестрелите, а отстрани беше изгравирано името на Майстора и арфа. – Още не си видял това.

– Наше синьо! – възхити се Робинтън и пое чашата.

– От моите работилници е, – гордо заяви Фандарел. – Стъкларят Мермел искаше да я направи цялата в синьо, но го убедих да остави

горната част прозрачна. Иначе няма как да се любоваш на играта на бенденското вино.

Очите на менестрела трогнато и благодарствено заблестяха. Но миг по-късно направи жална физиономия.

– Прекрасен бокал, но защо е празен?

В това време откъм кухнята се чу бързо топуркане, завеската отлетя встрани – стремително влетелият Пиемур едва не се вряза в Брекке, загуби равновесие и с труд се задържа на крака.

– Майсторе!?! – повтори задъхан.

– А, ето те, – разсеяно провлачи менестрелът, оглеждайки младежа, сякаш беше забравил, че го е повикал. Известно време се оглеждаха един друг. Робинтън – леко намусен, Пиемур – тежко дишайки. – Слушай, – проговори най-сетне Майстора. – Ти си тук от доста време, така че предполагам знаеш къде държат виното. Виж, – показа той бокала. – Подариха ми прекрасна чаша, но за съжаление е съвършено празна!

Пиемур мигна бързо няколко пъти, след това поклати глава.

– Дааа, напълно е оздравял вече. Но ако уерът загори на огъня...

Изглежда Робинтън негодуващо, завъртя се на пети и се скри зад завесата. Чуваше се как тропа с вратите.

Джаксъм прехвана погледа на Менолли. Момичето му намигна. Приказките на Пиемур не можеха да заблудят тези, които го познаваха добре. Скоро той се появи отново, като подмяташе бъчонка с бенденски печат.

– Внимателно, момче! – извика Робинтън и вдигна ръка. Не можеше да понесе толкова светотатствено отношение към любимата си напитка. – Към виното трябва да се отнасяш по-почтително... – измъкна от ръцете му бъчонката и внимателно се вгледа в печата. – Една от най-добрите реколти... Ах, Пиемур, нима не успях да те науча, как да се държиш с виното?...

Смръщи чело и с майсторско движение счупи печата и въздъхна с облекчение като видя долния край на тапата. Поднесе я към носа си и леко подуши.

– Великолепно! Великолепно! Отлично е понесло пътя... Пиемур, бъди добро момче и ни налей на всички. Струва ми се, че в този холд има достатъчно чаши...

Джаксъм и Менолли вече ги вадеха от шкафа. Пиемур започна да налива, с цялото си внимание и уважение, което заслужаваше бенденското вино. Робинтън вдигна високо бокала, нетърпеливо изчаквайки края на церемонията.

– За твое здраве, приятелю! – вдигна тост Фандарел и всички се присъединиха към него.

– Честна дума, потресен съм, – каза менестрелът и подкрепи думите си само с леко вкуване на възхитителното вино. Изгледа лицата на приятелите си, кимна и поклати глава. – Потресен!

– Все още не си видял всичко. – Лесса го хвана за ръката. – Хайде Брекке, ти също трябва да видиш това! Пиемур, Джаксъм донесете вързопите.

– Спокойно Лесса! Ще си разлея виното – Робинтън балансираше чашата, но бенденската Стопанка продължи да го дърпа.

Един от стенните панели се отмести и те поеха по коридора съединяващ главната зала със спалните. Брекке тръгна след тях, очите и блестяха от любопитство.

Най-голямата спалня беше за Робинтън. Помещаваше се в ъгъла на сградата противоположно на кабинета му. Още четири стаи бяха отделени за гости, всяка за по двама, но Лесса поясни, че на закритата веранда може да се побере още половин холд. Робинтън остана във възторг от удобната баня и просторната кухня. А когато дойде ред да огледат откритото огнище отвън, той подуши морския бриз носещ аромат на печено месо.

– А това, позволете да се поинтересувам, откъде?...

– От брега, – поясни Джаксъм. – Там имаме големи огнища – да печем и варим, когато се събере порядъчна тълпа.

Когато се върнаха в къщата, Фандарел измъкна едно дървено кресло и го показа на Робинтън.

– Я седни! Бендарек го направи по твоите мерки и ми заръча веднага да му кажа ако ти е неудобно!

Менестрелът дълго и с удоволствие разглеждаше чудесното гравирано кресло с висока облегалка; то беше обвито с кожата на див уерстраж, боядисана в тъмносиния цвят на Гилдията на менестрелите. После седна и сложи ръце на подлакътниците – те се оказаха с точната дължина. Облегна се назад и изтегна дългите си крака – никога не бе имал толкова удобно кресло.

– Кажй на майстор Бендарек, че креслото е забележително. Наистина за мен е правено. Милият Бендарек, какво внимание към моята скромна особа!... Всяка дреболия в този холда е смайваща. Той... той е великолепен. Нямам думи, просто нямам думи! Направо губя дар слово. Дори не съм сънувал, че тук, в неизследваната дива пустош ще ме чака такъв разкош, такава красота, такива...

– Липсата на думи виждам, не ти пречи да ни заливаш с красноречието си. – прозвуча нечий глас.

Всички се засмяха и се обърнаха – на вратата стоеше Майстор Идаролан.

Поканиха го да влезе и му наляха вино.

– Донесохме и останалите ти вещи.

– Повикай екипажа си рибарю, – каза Лесса. – Ще обядвате с нас.

– Аха! Точно на това се надявах. Даже и нас, рибарите ни влече месото понякога, макар да не обичаме да си го признаваме...

– Майстор Робинтън! Само погледни тук! – Менолли отвори един от стенните шкафове. – Кълна се, това е почеркът на Дирментли! Тук са всички задължителни балади и песни преписани на нови листове и подвързани в синя кожа. Струва ми се, че точно това ти толкова искаше от Арнор...

Менестрелът удивено възкликна и за известно време забрави всичко останало. Разглеждаше страниците и се наслаждаваше на изкусната калиграфия, След това се зае да изучава съдържанието на шкафовете и не се откъсна от това си занимание, докато следобедната жега не погна всички към плажа да се къпят. Брекке се притесни – според нея Робинтън трябваше да легне и да си почине, но Фандарел само и посочи менестрела, който се наслаждаваше на водата.

– Именно такава почивка му е нужна. Остави го! Довечера ще спи.

Слънцето започна да се спуска на запад и вечерният бриз донесе прохлада. От дома изнесоха пейки, килимчета и плетени постелки – всички гости се разположиха удобно. Когато Ф'лар и Ф'нор пристигнаха, менестрелът сърдечно ги поздрави и искаше веднага да ги разведе из забележителния си холд. Но леко се разочарова, като разбра, че братята са добре запознати с всичко наоколо.

– При строежа помагаха много хора, – каза Ф'лар. – Нито един холд в света не е известен както този!

Шарра и корабният готвач се появиха съвсем навреме и поканиха всички на трапезата. Изгладнелите гости замалко не ги събориха, като се втурнаха към храната.

...Когато никой повече не можеше да хапне и късче повече, гостите се разделиха на групички – в едната – Джаксъм, Пиемур, Менолли и Шарра, втората, най-многобройната – моряците, в третата – ездачите и майсторите.

– Интересно, каква задача се готвят да ни възложат сега. – Пиемур хвърляше мрачни погледи към третата група.

– Нещо в същия дух предполагам. – засмя се Менолли. – На кораба, Робинтън така разглеждаше твоите карти, че се уплаших да не пробие дупки с погледа си... – тя сви колене към брадичката си, очите ѝ пробляснаха. – Утре ще дойде Сибелл... заедно с Н'тон и Майстор Олдайв. Доколкото разбрах, Сибелл, Н'тон и Ф'лар смятат да навестят Торик и да разберат как е положението с синовете на лордовете, които пристигат тук от Север. Искат да се заемат и с картографирането на западната част на материка, а за граница трябва да послужи реката с черните скали, за която разказваше Пиемур.

Пиемур застана и започна да се гърчи на пясъка.

– Не ми напомняйте за това място, да но никога повече не го видя! Няколко дни търсех проход на онзи бряг за да се изкача нагоре, после ми се наложи да скачам с Глупчо над ужасен разлом и да плувам през река пълна с големи гладни риби, които за малко да ни изядат...

– А ние, – продължи Менолли, – заедно с Ф'нор и Майстора, ще се заемем с изучаването на източната половина.

– Надявам се, че става въпрос за вътрешните райони?

– Ако правилно съм разбрала, – кимна Менолли и погледна през рамо към Предводителите и Майсторите, – Идаролан смята да тръгне покрай брега...

– Ами нека. Аз и без това достатъчно съм се намирал!

– Слушай Пиемур, никой не те е карал...

– Наистина ли?

– Стига Пиемур, – намеси се Джаксъм. – Значи ще тръгнем към вътрешността?

Менолли отново кимна и двамата погледнаха в посока към планината, която от това място не се виждаше, скрита от дърветата.

После Джаксъм намигна на менестрелката и се усмихна.

– Ако утре Майстор Олдайв дойде тук, значи отново ще мога да лезя Помежду!

– Е и какво толкоз? – изхъмка Пиемур. – Всеки път трябва да се извърви пеша!...

– Не си мисли, че това ме притеснява. – увери го Джаксъм.

Цвърченето на огнените гущери, носещо се отгоре отвлече Пиемур от монолога на любимата му тема и ги накара да вдигнат очи. Между тъмнозелените листа се мяркаха две чифта златни криле.

– Фарли и Красавица си изясняват отношенията! – разсмя се Менолли. Огледа се с любопитство наоколо и добави: – Забелязвам, че тук са само нашите гущери. Да не би да сме изплашили тукашните?

– Съмнявам се, – отвърна Джаксът. – Прекалено са любопитни. По-дозирям, че поне дузина седят по клоните на дърветата и се сърдят, че не могат да се доберат до Рут.

– А ти разбра ли нещо повече за „техните“ хора?

– Не съм се опитвал – призна си честно Джаксът. – Тук толкова неща се случиха...

– Можеше да отделиш поне малко време, – разсърди се Менолли.

– Да? И да те лиша от това удоволствие? – момчето се престори на обидено. – Не съм и сънувал... – внезапно млъкна, като си припомни странните, извънредно странните сънища, видени сякаш от стотици очи едновременно. И си спомни думите на Брекке в деня, когато Рут се биеше с нишките без него: „Толкова е трудно да гледаш на едно и също нещо наведнъж с три чифта очи“. Нима това, което виждаше в сънищата си бяха събития видени през очите на огнени гущери?

– Какво ти става, Джаксът?

– Може би все пак съм сънувал, – неуверено се засмя той. – Ето какво, ако днес сънуваш нещо, постарай се да го запомниш.

– Сънища? – попита Шарра. – За какви сънища говорите?

– Ти също ли сънувала такива...? – Джаксът се обърна към нея и видя, че тя е кръстосала крак по особено странен начин и това предизвиква завист у Менолли.

– Разбира се, – отвърна тя. – Макар че, както и ти, нищо не помня. Сякаш не мога да си съсредоточа погледа...

– Ама че определение, – каза Менолли. – Несъсредоточено зрение на съня!

Пиемур охна и забарабани по пясъка с юмруци.

– О не! Сега пак ще почне да съчинява песни!...

– Какво ти става – раздразни се Менолли. – Виждам, че пътешествията ти самичък напълно са те променили. А това не ми харесва!

– Не те карам да ме харесваш! – озъби се Пиемур, скочи на крака и изчезна в гората, като сърдито си запробива път през храстите.

– Отдавна ли е толкова дръпнат? – попита Менолли.

– Откакто дойде тук, – Джаксът повдигна рамене. – Не мисля, че сме успели да му повлияем тук по такъв начин.

– Не му се сърди, – бавно каза Шарра. – Преживява заради Майстор Робинтън.

– Всички се тревожим за него, – каза Менолли. – Но това не ни кара да викаме по хората!

Настъпи неловка тишина. Неочаквано Шарра се изправи:

– Бих искала да знам, някой досети ли се да даде храна на Глупчо?... – и също изчезна в посоката където отиде и Пиемур.

Менолли дълго гледа след нея... Очите ѝ проблясна лоша искра, но миг по-късно отново станаха весели и сини като морска вълна.

– Докато никой не ни чува, бързам да ти съобщя – установихме, че никой от ездачите на Южния не е връщал откраднатото яйце на Рамот!

– Така ли?

– Да, така!

Тя стана, взе чашата си и се отправи към бъчонката с вино закачена на един клон.

Джаксъм се замисли. Нима това беше предупреждение? А впрочем, вече не беше ли все едно. Той направи това, което беше длъжен да направи. Южният вече се завръщаше в семейството на Уейровете и нямаше смисъл да обявява своята роля в тази история...

Менолли не се върна – взе от масата китарата си, седна на пейката и започна лекичко да докосва струните. Може би наистина съчиняваше нова песен – за сънищата и очите?

Джаксъм се обърна натам, накъдето бе отишла Шарра и въздъхна. Имаше ли право да тръгне след нея?... Пиемур му харесваше, независимо от отровния му език. Радваше се на компанията на младия менестрел и беше благодарен за помощта му. Но защо не се задържа някъде по пътя поне за ден... поне за половин ден.

От неговото появяване не беше оставал и минутка насаме с Шарра. Нима тя го избягваше?... Или виновна бе суматохата около строежа на холода?

Трябваше възможно най-скоро да привика някъде самичка. И ако не се получи..., ако не се получи – да отиде на гости при Корана!

Глава 19

Утро в холд Залив; наблюдение на звездите късно
вечер

Следващата сутрин; откритията край планината
15.10.15 – 15.10.16

На сутринта, когато Джаксъм и Пиемур прозявайки се неохотно се измъкнаха изпод одеалата, Шарра им съобщи, че Робинтън е станал още призори, поплувал в залива, приготвил си сам закуска, затворил се е в кабинета си над картите мърморейки нещо неразбираемо под носа си и изписва листове с безкрайни бележки и изчисления. И ако те, двамата поспаланковци нямат нищо против, той иска да поговори с тях.

Майсторът посрещна младежите с насмешка. – двамата ходеха бавно и внимателно – последствията от вчерашния пир бяха налице. Показни ги да седнат и започна да ги разпитва за последните добавки в картата.

Остана удовлетворен от отговорите им и се поинтересува откъде са стигнали до такива изводи. Когато му обясниха и това, Робинтън се отпусна в креслото, заигра се с пръчицата за писане и лицето му стана така непроницаемо, че Джаксъм даже се разтревожи – какво ли планираше менестрелът?

– Да сте обръщали внимание, – попита Майсторът, – на трите звезди наречени, отбелязвам – съвсем погрешно „Сестрите на изгрева“?

Двете момчета се спогледаха. После Джаксъм попита:

– Майсторе, случайно да носиш със себе си далековиждащ прибор?

Менестрелът кимна:

– Майстор Идаролан има на кораба си. Но съдейки по въпроса, който ми зададе, разбирам че сте забелязали, че Сестрите се появяват и вечер.

– А също така при всяка лунна нощ. – добави Пиемур.

– И винаги на едно и също място.

– Виждам, че обучението ви е било от полза, – зарадва се Робинтън.

– Вече помолих Майстор Фандарел да се опита да домъкне Майстор Уонзър поне за няколко дни... А ти, какво си се разхилил, сякаш си излял кексчетата в целия холд.

При това напомняне за ученическите си бели, Пиемур се ухили още

повече.

– Струва ми се, – каза той. – че всеки на Перн стремглаво ще хукне насам, дори и само при намек за покана.

– Майстор Уонзър завърши ли новия си прибор? – попита Джаксъм.

– Надявам се...

– Майстор Робинтън – на вратата се показва Брекке.

– Брекке, – менестрелът предупредително вдигна ръка. – ако си дошла да ми съобщиш, че трябва да изпия някаква твоя отвара и да легна да си почивам, – моля те недей! Имам толкова работа!...

– Исках само да ти предам бележката от Сибелл, която донесе Кими. – тя му подаде малък свитък. – Колкото за почивката... достатъчно ми е да погледна Зейр, за да разбере кога трябва да те придружа до леглото!

И преди да излезе от стаята, погледна строго Джаксъм и Пиемур. Джаксъм разбра – беше им наредено в никакъв случай да не преуморяват майстора.

Робинтън прочете бележката и учудено повдигна вежди:

– Само чуйте! Вчера при Торик се е изсипал цял кораб синове на лордове и владетели. Сибелл пише, че ще се наложи да се задържи там, докато всички не се настанят във временни жилища. – Той изхъмка и като забеляза израженията на събеседниците си, добави: – Изглежда не всичко се развива така, както са го планирали тези момченца...

Пиемур насмешливо подсвирна: той сам беше прекарал в пътешестване няколко Оборота, а и знаеше добре какви са удобствата в Южния холд.

– Щом ти разрешат да летиш Помежду, Джаксъм – продължи Робинтън, – нашите изследвания на околността ще тръгнат много по-бързо. Реших да ви изпращам на разузнаване по двойки.

– Менестрел – владетел? – бързо попита Джаксъм, виждайки сгоден случай.

– Менестрел – владетел? Да, разбира се. Пиемур, ти и Менолли сте работили много добре заедно, доколкото знам. Значи Шарра ще тръгне с Джаксъм. И така... – менестрелът увлечено развиваше идеята си, без да забележи погледа, който Пиемур метна на приятеля си. – Трябва да се отчете, че от въздуха се открива съвсем друга перспектива. И естествено – обратното. После, в нашите изследвания ще трябва да използваме два начина. Пиемур знае, какво най-много от всичко искам да намеря...

– Какво именно Майсторе?

– Следи от първоначалното заселване на континента. Лично аз, убий ме, не мога да разбера, защо нашите предци са оставили този прекрасен и плодороден материк заради студения Север. Но сигурно са знаели какво правят. Както гласи най-старият ни Запис: „Когато човекът стъпи за пръв път на Перн, той построи голям Холд на юг“. Ние сме свикнали да мислим, – менестрелът се усмихна извиняващо се, сякаш той лично беше виновен за грешката, – че Записът има предвид Форт Холд, разположен в южната част на Северния континент. Но следва фраза, която можем да тълкуваме, както си поискаме: „... но се наложи да се преселим на север, за да се защитаваме по-добре“. Страна забележка, не мислите ли? От друга страна, много от старите Записи са в такова състояние, че е почти невъзможно да се прочетат, а за свързаност на съобщенията въобще не мога да говоря.

Но Торик намери място, където някога са добивали желязо в открит рудник. А ние с Н'тон веднъж забелязахме на един склон образувания, със сигурност направени от човешка ръка. Когато се добрахме пеш до там, се оказаха входове за рудници. Ако нашите предци са прекарвали на Южния достатъчно време, за да разучат рудните залежи и да започнат да ги разработват, това означава, че трябва да са се запазили и други следи!

– Малко неща се съхраняват в този горещ климат, в тези влажни гори, – каза Джаксъм. – Драм построи убежище преди двадесет и пет Оборота и от него почти нищо не е останало. А това, на което се натъкнахме с Ф'лессан тогава в Бенден, беше добре запечатано...

– Нищо не можеше да нащърби, да надраска или да остави каквато и да е следа на крепежните греди в онази запусната мина. – запалено възрази Пиемур, – Бих искал да видя сега някой каменоделец да реже скалите, като сирене! А нашите предци са можели!

– Вече намерихме следи, – каза Робинтън. – Значи трябва да има и още.

Джаксъм никога не бе чувал в гласа на менестрела такава непреклонна увереност. И все пак, като оцени мащаба на разстланата пред него карта, младежът не можа да сдържи въздишката си.

– Досещам се, че това пространство изглежда доста страшничко. Затова пък, каква победа ще е само, когато намерим мястото! Или местата! – очите на Майстор Робинтън сияеха радостно. – Трябва да тръгнем на юг щом на Джаксъм му разрешат да лети в Помежду, в посока към тази забележителна планина. Някакви възражения?... – без да дочака отговор той започна да дава подробни указания: – Пиемур ще тръгне

пеш заедно с Глупчо. Менолли ще тръгне с него, ако иска. Ако не – нека чака докато Джаксъм и Рут я откарат в междинния лагер. Там момичетата ще могат да се заемат с изучаване на близката околност – доколкото знам това не е направено, – а ти Джаксъм, ще полетиш напред и ще направиш нов лагер, където на следващия ден ще ги пренесеш през Помежду. И така ще продължим до самата планина. Предполагам, във Форт Уейр са те обучили да разпознаваш особеностите на релефа? Във всеки случай трябва да подчертая: Пиемур е много по-опитен, така че млади Лорде, ще слушаш неговото мнение. И моля, всяка вечер изпращайте вашите донесения, за да мога веднага да ги нанасям върху картата. А сега – на работа! Събирайте всичко необходимо за из път!

Макар, че Менолли и Шара бързичко се заеха със задачата да опаковат припасите, така и не можаха да тръгнат от холда този ден.

Майстор Олдайв долетя с Н'гон на Лиот. Робинтън го приветства с отворени обятия, Брекке и Шарра – със съдържана вежливост, а Джаксъм – с леко притеснение.

– Ти като лечител трябва да огледаш първо този прекрасен нов холд, – настояваше Робинтън, – а моето недостойно старо тяло чак след това.

– Няма да може да омае майстор Олдайв, – шепнесе Шарра в ухото на Джаксъм, докато менестрелът се носеше насам-натам, а Олдайв ситнеше след него ахкайки и охкайки.

– Това е добре, – каза Джаксъм. – Иначе би могъл да дойде с нас.

– Само не и в Помежду!

– Не, разбира се! Може да тръгне с Глупчо.

Шарра се засмя, но веднага притихна, когато главният лечител с твърда ръка завлече менестрела в стаята и притвори вратата.

– Даа, – повтори Шарра и бавно поклати глава. – Няма да може да измами майстор Олдайв.

Джаксъм беше ужасно радостен, че когато дойде и неговия ред не се наложи да мами никого. Всичко мина много бързо – Олдайв му зададе няколко въпроса, провери му очите, почука по гърдите му, прослуша сърцето и... удовлетворената усмивка на гърбушкото веднага свали цялата тревога на момчето.

– Майстор Олдайв! – не можа да се удържи той. – Майстор Робинтън ще се справи, нали?

Всички се бяха притеснили, когато видяха, как след прегледа менестрелът излезе от стаята притихнал и замислен, а походката му бе загубила еластичността си. И даже, когато Менолли му наля вино, той взе

бокала с дълбока въздишка и тъжна усмивка...

– Несъмнено ще се оправи. – отвърна Олдайв. – Изглежда много по-добре от преди. Но, – лечителят вдигна пръст – той трябва да се научи да се съдържа, да се пази и правилно да преценява силите си. Иначе няма да се размине без нов пристъп. Вие младежите с вашите дълги крака и здрави сърца сте длъжни да му помогнете ...

– Ще го направим, – обеща Джаксъм. – Тоест, вече го правим.

– Това е чудесно. Продължавайте в същия дух и скоро ще оздравее окончателно. Ако, разбира се си е взел поука... – Майстор Олдайв погледна разтворения прозорец и изтри челото си с кърпичка. – Каква забележителна идея – да го заселите в това чудесно кътче. – усмихна се лукаво. – Дневната жега те прави сънлив ... Прекрасните гледки, разкриващи се на всички посоки отморяват зрението, ароматите витаещи във въздуха гаят обонянието. Завиждам ти лорд Джаксъм, наистина ти завиждам... на какво място живеете!

Изглежда красотата на холд Залив благотворно действа и на самия Майстор менестрел: доброто му настроение се върна преди още от Телгар да пристигнат Фандарел с Майстор Уонзър. Робинтън се зарадва още повече, когато двамата му демонстрираха новия далекоглед, над който Звездоброеца се беше трудил половин Оборот.

Инструментът представляваше тръба с дължина, колкото ръката на Фандарел и толкова дебела, и тежка, че трябваше да се държи с две ръце. Обвитата в кожа тръба беше снабдена с окуляр не накрая, както трябваше да се предполага, а отстрани. Уонзър веднага изнесе цяла лекция за отраженията, пречупването, окулярите и обективите, но единственото което останалите разбраха бе, че такъв монтаж на уреда подходеше най-добре за наблюдение на отдалечени обекти.

– Уредът намерен тогава в Уейр Бенден увеличаваше малките предмети, но принципа е сходен. Радвам се, че ми се отдаде възможността да го пробвам именно тук. – Уонзър изтри изпотеното си лице. Толкова се беше увлякъл в обясненията, че забрави да свали дебелия летателен костюм.

Робинтън намигна на Менолли и Шарра и девойките се приближиха към Звездоброеца и смъкнаха куртката му. Но той дори не забеляза това.

– За пръв път съм на Южния континент, но съм се наслушал за аберациите в поведението на звездите, които тук наричат Сестри на изгрева. Уви, досега го приписвах на неопитността на наблюдателите, но когато получих съобщение и от Майстор Робинтън, реших да се домъкна

лично и да проведе наблюдение. Няма неподвижни звезди! Това го показват моите уравнения, да не говоря, че е потвърдено от толкова опитни наблюдатели, като Н'тон и Ларад... Освен това, Записите направени в онези древни времена, независимо от своето ужасяващо състояние, еднозначно говорят за движението на звездите, и че то се подчинява на определени закони. Следователно, ако тези три звезди не се вписват в законите на природата, ние трябва да изясним причината. Надявам се, че тази вечер ще даде обяснение на много неща...

След дълги спорове и обсъждане, за място на наблюденията бе определено възвишението над каменистия източен нос, по-далече от огнищата. С помощта на Джаксъм и Пиемур, Фандарел монтира тринога стойка и на нея поставиха далекогледа. Уонзър наблюдаваше суетната и накрая така досади на всички със съветите си, че добрият майстор ковач го заведе до самия край на носа, под дърветата и му нареди да не мърда от там. А докато стойката стане готова, Уонзър вече тихо похъркваше на топлия пясък.

Фандарел изшътка на Пиемур и Джаксъм да не го будят и тримата тихичко се отдалечиха.

Всички така се бояха да не изпуснат и миг годен за нощно наблюдение на Сестрите, че си направиха вечерята на носа. Майстор Идаролан донесе от кораба още един далекоглед и ковачът набързо сглоби още една стойка.

Залезът, който в предишните дни настъпваше прекалено бързо, днес като че ли нарочно се бавеше. Джаксъм хвърляше мрачни погледи към Уонзър – Звездоброецът поне десет пъти пренастройваше далекогледа си...

Даже драконите излязоха от водата, легнаха на брега и притихнаха, а огнените гущери се разположиха да спят около Рут или безмълвно седяха на раменете на приятелите си.

И ето, че най-накрая слънцето се скри зад хоризонта, украсявайки го с ярките цветове на залеза. Когато източният край на небето достатъчно потъмня, Уонзър се долепи до окуляра ... веднага възкликна учудено, отдръпна се назад и за малко да събори пейката.

– Не може да бъде! Не е възможно! Няма никаква логика!... – и отново се залепи за окуляра.

Майстор Идаролан гледаше в своя далекоглед:

– Виждам Сестрите в тяхното обичайно положение... както винаги!

– Но това е невъзможно! Прекалено са близко една до друга! Между звездите винаги има огромни разстояния!

– Дай ми да погледна! – Фандарел не го свърташе на място от нетърпение. Уонзър неохотно му отстъпи мястото си, продължавайки да се жалва:

– Няма начин! Това не е естествено!...

– Ела Н'тон, твоите очи са по силни! – Морякът отстъпи прибора си на бронзовия ездач.

– Виждам три кръгли неща! – на всеослушание обяви Фандарел. – Три кръгли метални неща. Безспорно направени от хора. Това не са звезди Уонзър! – погледна към ошашавения Звездоброец. – Това е създадено от човешки ръце!

Робинтън избута ковача, залепи се за окуляра и ахна:

– Те са кръгли! Сияят, но не като звезди, а като блестящ метал!

Възцари се благоговейна тишина, която по най-непочтен начин бе нарушена от Пиемур:

– Едно е ясно – ето че на Юг намери следите на нашите Предци, Майсторе!

– Наистина, – сподавено отвърна Менестрелът. Джаксъм не можа да разбере дали се сърдеше или напротив, сдържаше смеха си. – Но аз не смятам да се задоволя само с това, знаеш го отлично!

Далекогледът на Идоралон нямаше достатъчно увеличение, така че всички се изредиха един по един да погледнат през прибора на Уонзър. Всички потвърдиха казаното от Фандарел – Сестрите на Изгрева не бяха звезди. Бяха кръгли метални предмети, запазили по непонятен начин неподвижно положение в небето...

Веднага беше изпратено съобщение за Лесса, Ф'лар и Ф'нор. Те пристигнаха почти веднага. Недоволството на Лесса от спешната покана се изпари веднага, щом погледна в окуляра. След нея инструмента окупираха Ф'лар и Ф'нор и не пуснаха никой да припари, докато Сестрите на Изгрева все още бяха видими на тъмнеещото небе.

Джаксъм и Пиемур забелязаха, че Уонзър трескаво чертае някакви фигури на пясъка и бързо примъкнаха маса и писмени принадлежности.

Няколко минути Звездоброецът стремително пишеше нещо, след това застина над получения резултат с такъв вид, сякаш той представляваше по-голяма загадка, още по-неразрешима от първоначалната. Даже помоли Н'тон и Фандарел да проверят изчисленията му, дали са верни.

– А ако не са грешни, майстор Уонзър? Какво ще означава това? – попита Ф'лар.

– Тези...тези неща наистина висят над една и съща точка над Перн.

Като че ли следват планетата!

– Което и доказва, – невъзмутимо добави Робинтън, – техният изкуствен произход.

– И аз стигнах до същия извод, – неуверено отвърна Уонзър. – И са предназначени...

– И няма как да стигнем до тях, – със съжаление промърмори Ф'нор.

– Да не си посмял да си помислиш за това! Чуваш ли! ... Да не си посмял! – извика Брекке.

Ф'лар и менестрелът се спогледаха и се усмихнаха.

– Те са ги направили и са ги оставили там, – започна Пиемур. – Но май не са ги направили на нашата планета, нали майстор Фандарел?

– Изглежда, – съгласи се ковачът. – Старите записи разказват за много забележителни неща направени от хората. Вярно, че за неподвижни звезди не се говори никъде.

– Записите казват – хората са ДОШЛИ на Перн. – Пиемур погледна Робинтън за потвърждение. – А ако са използвали тези неща за да долетят тук от друг свят?

Неговите думи накараха останалите да се замислят.

– При толкова безкрайно количество светове, които кръжат в небето, – каза Брекке. – нима не можах да намерят по-хубаво място от Перн?...

Пиемур не се смути.

– Ако можеше да видиш това, което съм видял по време на пътешествията си, нямаше да говориш, че Перн е кофти място. Особено, ако се постарая да забравяш заплахата от Нишките.

– На някои от нас, – каза Ф'лар. – никак не ни се отдава да забравим.

Менолли изръга Пиемур в ребрата, но на него му трябваша няколко секунди да осъзнае нетактичността на думите си. Започна да се извинява, но Ф'лар се засмя.

– Забележително постижение, – каза Робинтън, оглеждайки нощното небе, сякаш търсеше нови тайни. – Само си помислете – видяхме корабите с които са пристигнали нашите прадеди...

– Нелоща тема за спокоен размисъл, а майсторе? – хитро се усмихна Олдайв, подчертавайки думата „Спокойно“.

Робинтън раздразнено изхъмка.

– Във всеки случай, надали може да отидеш дотам, – отбеляза лечителят.

– Колкото до мен, вярно, няма да мога, – съгласи се менестрелът. Изведнъж вдигна дясната си ръка и посочи Сестрите: – Зейр! Ето тези кръгли неща в небето! Можеш ли да отидеш дотам?

Джаксъм затаи дъх и почувства как седящата до него Менолли се напрегна. Брекке тихо възкликна... Всички гледаха Зейр.

Бронзовото мъниче погледна Робинтън и въпросително изписка.

– Сестрите на изгрева, Зейр, – повтори Робинтън – Можеш ли да полетиш до там?

Зейр наклони главичка, все още не разбирайки, какво се иска от него.

– Зейр... Червената звезда!

Реакцията беше незабавна. Зейр писна жално и изплашено, и изчезна. Огнените гущери наместили се до Рут се събудиха и също изчезнаха.

– Струва ми се, че това е отговорът на двата ти въпроса, – отбеляза Ф'лар.

– А какво казва Рут? – прошепна Менолли на Джаксъм.

– За сестрите или за Зейр?

– И за двете!

Момчето попита дракона и отвърна:

– Спал е...

– Е, да разбира се...

– А Красавица нещо предаде ли, преди да се изпари?

– Нищо!

...Поспориха до късно, но не достигнаха до никакво решение. Робинтън и Уонзър бяха готови да стоят и до сутринта и сигурно щяха да го направят, ако Олдайв не беше сипал нещо във виното на менестрела. Никой не видя как го направи. Просто изведнъж, както Робинтън си спореше с Уонзър, се прозя и заспа.

– Не трябва да пренебрегва здравето си заради среднощни беседи. – отбеляза лечителят и помоли ездачите да пренесат менестрела до леглото му.

Така завърши вечерта. Предводителите отлетяха за Уейровете си. Фандарел и Олдайв – в работилниците си. Остана единствено Уонзър – цяло Крило дракони нямаше да може да го измъкне от холд Залив.

Беше решено, поне засега, да не се разкрива истинския произход на Сестрите на Изгрева. Уонзър искаше да изучи както трябва това изумително явление.

– Няма защо да плашим хората. И без това напоследък много им се събра, – беше казал Ф'лар. – Ще решат, че Сестрите са заплаха, каквато

е и Червената звезда!

– Заплаха? – намуси се Фандарел. – Ако те представляваха опасност, щяхме да го разберем преди много Обороти!

Ф'лар се съгласи с него, но добави:

– Хората са свикнали, че бедите винаги идват от небето. Така, че малко предпазливост няма да е излишна. Ще изпратя колкото мога бенденски ездачи да помогнат в изследването на континента. Смятам, че вече е необходимо.

Джаксъм се въртеше под одеалото и не можеше да заспи от раздразнение. Изглежда холд Залив много скоро отново ще е пълен с народ – и то точно, когато се канеше да остане насаме с Шарра...

Все още не разбираше – тя нарочно ли го избягваше или просто така се случваше? Отначало неочаквано се появи Пиемур. След това половината Перн се домъкна да строи холда за Робинтън. След това, неговото пристигане... а сега и Сестрите... Не, едва ли Шарра нарочно странеше от него. Смехът ѝ, очарователният ѝ омагьосващ глас, малко по нисък от този на Менолли, кичурите тъмни коси, които непослушно се измъкваха от шнурчето и закриваха лицето ѝ.

Колкото и да не му се искаше, тълпата народ щеше отново да залее брега на заливчето. ... и нищо не можеше да направи. Той беше владетел на холд Руат, а не на холд Залив. Ако холдът тук принадлежеше на някого – това бяха Робинтън и Менолли, първи стъпили на брега, доведени от бурята...

Момчето усети, че се събужда съвестта му. Майстор Олдайв го призна за оздравял напълно от огнената треска. Отново можеше да лети в Помежду. Значи двамата с Рут можеха и трябваше да се върнат в Руат. Но на Джаксъм никак не му се искаше. И не само Шарра беше причината.

Не се чувстваше необходим в Руат. Литол великолепно се справяше с управлението на холда. А Рут не беше длъжен да се сражава срещу Нишките, нито над Руат, нито в състава на Крилете на Форт Уейр. Досега Бенден гледаше през пръсти на похожденията му, но Ф'лар му даде ясно да разбере – белият дракон и младият лорд в никакъв случай не трябваше да рискуват.

Джаксъм се замисли над това – досега никой не му беше напомнил, че е време да се връща у дома. А значи и нищо не пречеше да продължи пътешествието си из неизследваните страни...

Това до известна степен го утеши, но отново се разстрои, като си спомни, че на следващия ден Ф'лар ще изпрати своите ездачи. Ездачи,

чиито огромни мощни дракони ще могат да се отдалечат много по-надалеч от малкия Рут. И ще се доберат до планината по-бързо от него. Те, а не той, ще открият във вътрешността на континента следи от Предците. А може би някой ще забележи Шарра и ще открие в нея топлата и красива душа, която толкова привлече Джаксъм...

Дълго се въртя от хълбок на хълбок на тръстиковата постелка, опитвайки се да заспи... Оставаше само да се надява, че Робинтън няма да промени плана си относно него, Шарра, Менолли и Пиемур. Както непрекъснато твърдеше Пиемур, да летиш на дракон е хубаво, само че е невъзможно да опознаеш земята, ако не стъпиш на нея здраво с двата си крака. Може би Ф'лар и Робинтън ще изпратят ездачите на всички страни, за да обхванат по-голямо пространство, а в това време те четиримата ще отидат до планината?...

Джаксъм най-накрая осъзна какво го тормози – искаше на всяка цена да е пръв там. От момента в който долетя тук болен и се свлече от гърба на Рут, повален от треската – огромният, идеално правилен конус на планината, ден след ден неотстъпно го влечеше, а нощем сънуваше кошмарни сънища...

Така увлечен в мисли той заспа. И отново в съня си видя картини, кошмарни и страшни. В мрака се взриви планина – целият склон се разлетя на оранжево-червени скали. Потоци разтопена лава се изливаха в долината. И отново Джаксъм беше изплашен беглец, спасяващ живота си, и едновременно с това – безпристрастен наблюдател. Бягаше с всички сили, а димящият огнен поток го настигаше...

Трепна, събуди се и видя, че лъчите на утринното слънце огряваха крака му, измъкнал се изпод одеалото.

Докосна съзнанието на Рут – белият дракон спеше на поляната пред старото убежище, където специално за него бяха насипали пясък. Джаксъм обърна глава и погледът му попадна върху Пиемур. Менестрелът също спеше, свит на кълбо сложил длани под главата си. Момчето отметна одеалото, стана, безшумно отвори вратата взе в ръце сандалите си и на пръсти излезе навън през кухнята.

Когато мина покрай Рут, драконът помръдна и два от гущерите разположили се на гърба му се свлякоха. Джаксъм се спря на място поразен от неочаквана мисъл и още веднъж огледа ятото огнени гущери разположени около и върху Рут. Никой от тях не беше маркиран – значи бяха само местни. Значи сънищата му можеха да са техни стари спомени предизвикани от срещата им с хората... Планината, същата тази планина!... Наистина, близката ѝ страна за невъоръжено око представляваше

правилен конус, без каквито и повреди причинени от експлозия...

Вече на плажа, Джаксъм потърси с очи Сестрите на изгрева, но уви те вече се бяха скрили.

Двата далекогледа все още стояха на стойките си, внимателно опаковани в кожени калъфи. Той разопакова този на Уонзър и погледна в окуляра. Разбира се, не видя Сестрите. Отново зави крехкия прибор и се обърна на югоизток, към далечната планина.

В неговите сънища тя се взривяваше...

Да, но планината имаше и друга страна, невидима от тук.

Изпълнен с решимост, Джаксъм измъкна от калъфа далекогледа на Идаролан. Този на Уонзър щеше да позволи види повече подробности, но не искаше да развали прецизната настройка. Другият също щеше да свърши работа.

Дълго гледа планината, след това замислено отпусна далекогледа. Следи от разрушения така и не откри.

Но затова пък, отново можеше да лети в Помежду. Освен това имаше пряко разпореждане от майстор Робинтън да изследва континента. И най-важното – ще умре незабавно, ако някой стигне до планината преди него.

Той се засмя. Замисленото далече не беше толкова опасно, както връщането на яйцето. Можеха с Рут да скочат Помежду и да се върнат преди някой в холда да се събуди. Смъкна далекогледа от стойката, можеше да го използва. След като излетят, щеше добре да огледа планината и да избере място, където Рут може да го пренесе.

Внезапно чу зад гърба си шум и се обърна. Пиемур, Шарра и Менолли се бяха приближили.

– И какво интересно нещо ти показва тръбата на нашия майстор Идаролан? – самодоволно усмихвайки се се поинтересува Пиемур. – Планината навярно?

Красавица зачурулика от рамото на Менолли.

– Как мислиш, добре ли е огледал подробностите? – момичето се обърна към Пиемур сякаш Джаксъм го нямаше там.

– Несъмнено! – отвърна той

– Да не искате да кажете, че иска да отиде там без нас? – попита Шарра.

Три чифта очи гледаха Джаксъм с насмешка.

– Рут няма да може да ни вдигне четиримата, – каза той.

„Сред вас няма дебели“ – веднага се отзова драконът. – „Ще се справя“.

Шарра прихна, прикри устата си с длан и посочи Джаксъм с пръст.

– Хващам се на бас, за какво то си поискате, че току-що Рут му е казал, че ще се справи.

– И аз се хващам, че си права. – каза Менолли, без да сваля поглед от Джаксъм. – В това мероприятие помощ няма да ти е излишна!

„Това мероприятие“ беше произнесено със специален тон и Пиемур наостри уши:

– В „това“?...

Джаксъм стисна здраво зъби и изгледа пронизващо менестрелката. После попита Рут:

– Сигурен ли си, че ще се справиш?

Драконът излезе на плажа, очите му възбудено светеха.

„От много дни летях нормално, а не съм пътувал през Помежду. Станал съм много силен. Не сте толкова тежки, а и разстоянието не е голямо. Значи ще летим, за да огледаме планината?“

– Рут явно е нетърпелив да тръгне, – каза Менолли. – Впрочем, ако не потеглим веднага... – тя кимна към холда. – Шарра, хайде да вземем летателните костюми.

– Ще трябва да направя допълнителна сброя за всички – изломоти Джаксъм.

– Ами направи, какво се мотаеш! – девойките хукнаха към холда.

Ловджийските примки се оказаха под ръка и когато Шарра и Менолли се върнаха, той и Пиемур затягаха последните възли. Джаксъм взе далекогледа на Идаролан и мислено си обеща да го върне преди майсторът да забележи изчезването му.

На Рут все пак му се наложи да се потруди при излитането – но щом излетяха, побърза да увери Джаксъм че вече никак не му е тежко. Направи кръг над залива и се отправи на югоизток.

Джаксъм погледна с далекогледа върха на планината, но даже и от тази височина не успя да различи нищо напомнящо на кратер от изригване. Погледна по-надолу и видя добре очертано скално образувание.

„Представи ли си го“ – мислено се обърна към Рут.

„Много добре даже“ – незабавно отвърна драконът. И преди Джаксъм да се запита дали си струва, скочи в Помежду.

Миг по-късно, вече се рееха над скалите, дишайки тежко зашеметени от студа в Помежду, след няколко месеца горещо тропическо слънце.

Гледката, която се откри пред тях им подежда не по-малко зашеметяващо.

Както Пиемур не веднъж бе заявявал, разстоянието беше измамно. Оказа се, че планината се издига върху плато чиято горна част беше на няколко хиляди драконови дължини над морското равнище. Дълбоко долу проблясваше тесен морски залив прорязан в скалите. Брегът му от страна планината беше покрит с разкошна трева, другият – с гъста гора. Далеч – далеч на юг, потънал в мараня се издигаше хребет от увенчани със снежни шапки планини. Той се простираше докъдето стигаше погледа – и на запад и на изток. И над всичко това господстваше тяхната планина – далечна както и преди.

– Вижте! – Шарра посочи с ръка наляво, към морето. – Още вулкани! И някои от тях са активни!

В откритото море се виждаше цяла верига вулкани наклонени на североизток. Някои от тях бяха солидно обрасли и изглеждаха като солидни острови, други бяха само конуси стърчащи от водата.

– Я подай далекогледа! – Пиемур се пресегна и взе уреда. Дълго се визира през него и най-накрая небрежно отбеляза. – Да, някои от тях все още димят. Но са далеч, не са опасни. – обърна далекогледа на юг към далечния хребет и поклати глава. – Нима това е същият, който видях на запад? Ще ми трябват месеци за да се добера дотам... А и сигурно ще е студено! – поглади далекогледа. – Полезна играчка... Аха, заливът се е връзъл дълбоко в континента... Значи Идаролан ще може да стигне дотам с кораба... Ако поиска ...

Менестрелът върна далекогледа на Джаксъм и се обърна към планината.

– Колко е красиво тук, – въздъхна Шарра.

– Изглежда експлозията е била от другата страна. – измърмори Джаксъм.

– От другата страна? – едновременно възкликнаха Шарра и Менолли и Джаксъм почувства, как Пиемур се напрегна зад гърба му.

– Виждам, че и вие сте сънували нещо, – каза Джаксъм.

– И за щастие се събудихме точно навреме, за да забележим как някой се измъква крадешком навън! – ядно каза Менолли.

– Какво пък, хайде да огледаме другата страна, – предложи Пиемур, сякаш ставаше въпрос за обикновено къпане в залива.

– Какво пък, хайде – обади се и Шарра.

„Аз също бих искал да погледна мястото, което сънувам“ – добави Рут и без предупреждение се спусна надолу. Менолли и Шарра извикаха от изненада, а Джаксъм се зарадва, че успя да измайстори допълнителната сбруя. Рут започна да се извинява, но Джаксъм нямаше време да

предава извиненията му на останалите: белият дракон беше намерил възходящ поток топъл въздух, подхвана го и го пренесе отвъд залива.

Когато изравни полет, Джаксъм отново долепи око към далекогледа, намери една характерна скала на северното рамо на планината и предаде на дракона ориентира.

Още един миг в Помежду и Рут здраво махайки с криле увисна над скалата. Планината заплашително се беше надвесила над тях. Малкият дракон отново набра скорост и полетя напред покрай северната страна. Излязоха от сянката и всички бяха заслепени от блесналото слънце. Но ето че Рут леко кривна на юг и пред тях се показва пространство, каквото никой не беше виждал. Нито пустините на Иген, нито равнините на Телгар можеха да се сравняват с него. После погледнаха планината: Джаксъм веднага позна мястото от сънищата си. Източният край на планината просто липсваше. Целият склон зееше като огромна рана. Левият ъгъл се изкривяваше неравномерно надолу. На югоизток имаше още три кратера – зловещи копия на първия. Потоците застинаха лава се спускаха надолу, на юг към цветущите равнини...

Рут предпазливо се запуска към долината, изглеждаща погостоприемна.

Северната страна на вулкана радваше очите, можеше да и се любоваш, но южната те караше само да потръпваш...

Джаксъм почти не се учуди на съобщението на Рут:

„Познавам това място. Те казват, че точно тук са били техните хора!“

Откъм слънцето ято след ято пристигаха огнени гущери и закръжаваха около бавно летящия Рут, като многоцветно хоро. Красавица, Мир, Талл и Фарли излетяха от раменете на приятелите си и се смесиха с пришълците.

– Джаксъм! ... Джаксъм, виж долу! – извика Пиемур право в ухото му и посочи някъде под дясната предна лапа на дракона. Утринното слънце удължаваше сенките и подчертаваше всички особености на релефа...

Там някъде долу се виждаха правилни правоъгълни хълмчета с доста странен вид разделени от широки канали, също пресичащи се под прав ъгъл!...

– Ето това, което търси Майстор Робинтън!... – ухили се до ушите Джаксъм и се обърна към Пиемур. Той продължаваше да крещи на момичетата сочейки надолу.

Внезапно, някакво необяснимо чувство накара Джаксъм да вдигне

глава... Обхвана здраво шията на Рут с крака обърна се на североизток... и ахна. Миг по-късно Пиемур видя същото и уплашено го хвана за рамото.

Там, на самия край на хоризонта, позната сребриста мъгла покриваше димящите вулкани. Тя идваше отгоре и бързо се превръщаше в сребърен дъжд... Нишки!

– Нишки!...

„Нишки!“ – Рут мина в Помежду без да чака заповед и ето, че вече висяха над залива, над плажа на който в пълна готовност стояха пет грамадни дракона. Моряците на Майстор Идаролан сновяха от кораба на брега и обратно, монтираха над палубата покрив от метални пластини – той щеше да предпази дървото от повреди.

„Кант пита, къде сме били, – предаде Рут. – Аз трябва да дъвча огнен камък, а гушерите – да помогнат на кораба. Всички ни са сърдити... Защо?“

Джаксъм помоли Рут да кацне до купчината огнен камък на брега и му нареди веднага да почне да дъвче.

– Трябва да намеря Глупчо!... Пиемур скочи на пясъка и с всички сили хукна към гората.

– Дай ми далекогледа на Идаролан, – каза Менолли. – Забелязах изражението му... струва ми се не е ядосан толкова за уреда, но все пак...

– А аз изглежда ще трябва да удържа на буря в холда. – Шарра здраво стисна рамото на Джаксъм, опитвайки се да го ободри. – Не се разстройвай толкова! Лесса може и да ми се кара, но се радвам че успяхме да стигнем до планината.

„Ние разузнавахме юга, както ни нареди менестрела! – неочаквано каза Рут. Гледаше към другите дракони, непокорно вдигнал глава. – Не сме закъснели за битката! И нищо лошо не сме направили!“

Джаксъм беше поразен от решимостта в гласа на Рут, още повече, че белият дракон отговаряше на Кант. Кафевият гигант гледаше към тях и очите му искряха. До Кант стояха Лиот, Монарт и още два бенденски кафяви, които Джаксъм не можа веднага да познае.

„Добре, ще бъда зад вашия клин и ще помагам в двата края, – Рут отново заговори. – Погълнах достатъчно огнен камък и мога да издишам пламък. Нишките скоро ще бъдат тук!“

Той подложи на Джаксъм рамото си и той бързо се намести, радвайки се, че заради валежа се отлага неприятното обяснение с Ф'нор или Н'тон... Макар че, в какво ли беше виновен пред тях?

„Направихме това, което ни нареди менестрела, – каза драконът,

щом се откъсна от земята. – Никой не ние е забранявал да ходим днес към планината. И съм доволен, че ходихме там. Сега, когато видях това място повече няма да сънувам страшни сънища! – Рут помълча замалко и учудено добави. – Брекке казва, че все още си слаб за полети. Смята, че не си длъжен да влизаш в бой. Така че веднага ми кажи, ако се умориш!“

Естествено, след подобно заявление Джаксът никога не би си признал, че е уморен – даже ако му се наложеше да издържи пълно четири-часово сражение.

Посрещнаха Нишките над третия залив на изток. Посрещнаха ги и започнаха да ги изгарят. Рут и Джаксът се носеха отгоре, отдолу и между останалите пет дракона построени в клин от запад на изток. Джаксът само се надяваше Пиемур е успял да закара Глупчо на безопасно място.

„Те са под навеса на холда, – мигновено съобщи Рут и поясни: – Фарли ми каза. Каза още, че ще изгори всяка Нишка, която се опита да нападне холда!“

Докато кръжаша над залива, Джаксът успя да забележи пламъци над високите мачти на „Сестрите на Изгрева“. Гушерите пазеха кораба. Колко ли бяха? ... Нима дивите огнени гушери от Южния бяха дошли на помощ? Какво ги беше накарало?...

Но, нямаше време за размисъл – Рут се издигаше, спускаше, извърташе, бълваше огън. И докато Кант протръби отбой, Джаксът се беше изморил до смърт. Рут пое към дома и той забележа сигнала на Ф'нор: „Отлична работа!“ . Драконите се снижаваха плавно към познатия плаж.

Рут се спусна към тясната ивица пясък на западния бряг, да не пречи на кацането на останалите.

Джаксът скочи на земята, потупа приятеля си по шията и гръмко кихна. Фосфиновата воня не му понасяше. Рут се изкашля и каза:

„Все по-добре ми се получава с огнения камък. Прецених точно колко ще ми трябва! – повдигна глава и погледна към Кант, който се беше приземил наблизко: – Защо се сърди Ф'нор? Справихме се добре. Не изпуснахме нито една Нишка! – Рут отново се обърна към ездача си, очите му заблестяха в жълто. – Нищо не разбирам...“

Той се изкашля и Джаксът едва не се задуши от фосфиновите пари.

– Джаксът!

Ф'нор крачеше към него с резки движения.

– Да?

– Искам да знам, къде се мотахте четиримата цяло утро? И защо не се появи преди Валежа? Забрави ли?

Джаксъм срещна погледа на уморения и раздразнен Ф'нор. Вече чувстваше, как го обхваща онази студена ярост, която отдавна, у дома, го беше накарала да тропне с юмрук по масата. Но не, сега нямаше да действа така. Нямаше да й позволи да излезе навън. Той вдигна глава и разкърши рамене. Оказа се, че беше висок колкото кафявия ездач. Защо ли не го беше забелязал по-рано...

– Когато Валежът започна ние бяхме готови да ги посрещнем, – каза спокойно. – Като ездач бях длъжен да защитавам холд Залив. И изпълних дълга си. За мен беше голяма чест да летя с Крилото на Бенден. – тържествено се поклони и изпита немалко удовлетворение, като видя как гневът на Ф'нор премина в учудване. – Предполагам, че на Майстор Робинтън, – продължи той. – му е било докладвано за откритията ни, които направихме тази сутрин... Влизай във водата, Рут!... С радост ще отговоря на всички твои въпроси, Ф'нор, но първо съм длъжен да измия дракона си.

И като се поклони още веднъж на замръзналия от учудване ездач, хвърли пропития с пот летателен костюм, засили се и скочи в топлите вълни.

Рут се преобърна във водата и вдигна фонтан от пръски. Очите му, прикрити от вътрешните клепащи светеха в зелено под водата.

„Кант казва, че Ф'нор е смутен. Как успя да го направиш? Какво му каза?“

– Нещо, което той никак не очакваше от белия ездач. И престани да се въртиш, че ще останеш мръсен!

„Сърдит си. Ако ме триеш така, ще ми прежулиш кожата.“

– Сърдит съм. Но не на теб.

„Да отидем на нашето езеро?“ – внимателно предложи Рут и с тревога погледна ездача си.

– За какво ни е едно полузамръзнало езеро, когато имаме на разположение цял топъл океан? ... Ако искаш да знаеш, просто се ядосах на Ф'нор. Държи се така, сякаш още съм болен... сякаш съм дете, което трябва да го водят за ръчичка! А аз се сражавах с Нишките – и с теб и без теб. И ако съм достатъчно възрастен за това – откъде накъде ще съм длъжен да му давам отчет къде ходя и какво правя?...

„Съвсем забравих, че днес се очаква Валеж...“

Тъжният тон на Рут накара Джаксъм да се разсмее.

– Аз също. Но не казвай на никого!

Долетелите огнени гушери започнаха да му помагат в почистването на дракона; самите те също воняха на фосфин и бяха радостни да се

измият.

Джаксъм се трудеше здраво, независимо, че беше уморен. Щеше да си почива щом измиеше Рут. Но не му се наложи да се проявява особено геройство – появи се Шарра.

– Предполагам не възразяваш да се заема с другата му страна? – пита го тя.

– Ще бъда щастлив, – отвърна Джаксъм. Усмихна се и въздъхна.

Шарра му подаде четка с дълга дръжка:

– Брекке донесе няколко такива – за чистене на дракони и ... и на всичко, което се наложи. Отлична мека четка. Харесва ли ти, Рут?

Извади пясък от дъното, размаза го по шията на дракона и енергично заработи с четката. Рут забълбука от удоволствие изпод водата.

– Какви я свършихте, докато се биех? – Джаксъм се облегна на гърба на дракона решен да си направи почивка.

– Менолли още я разпитват. – момичето го гледаше иззад гръбния гребен на Рут, очите ѝ блестяха весело. – Представи си – Менолли веднага започна да говори толкова бързо, че Робинтън и дума не можа да каже. Тя още говореше, когато тръгнах. А аз си мислех, че никой не може да надприказва Главния менестрел!... Във всеки случай, той престана да се мръщи почти веднага. А ти получи ли си дозата мъмрене от Ф'нор?...

– Ние с него обменихме мнения.

– Да, предполагам, ако съдя по държанието на Брекке. Аз и казвах, че вече си възвърнал силите си, откакто те е видяла за последен път. Но според нея – направо от смъртно ложе си тръгнал на бой с Нишките!

Джаксъм се облегна на гърба на Рут, усмихвайки се на момичето. Мислеше си, колко е красива тя в този момент – игрите ѝ очи, капките вода бляскащи по загорелите ѝ бузи... Тя забеляза погледа му и въпросително повдигна брадичка.

– Шарра, – каза той. – Нима наистина видяхме всичко това сутринта?

– Разбира се! – тя с най-сериозен вид насочи четката към него. – За твой късмет, ние също бяхме там и можем да го потвърдим. Иначе, кой би ти повярвал! – помълча и очите ѝ отново заблестяха палаво. – Обаче, струва ми се, че и на нас не ни вярват...

– Кои „те“?

– Майстор Робинтън, Майстор Уонзър и Брекке. Ти какво, не чуваш ли?

– Не! – усмихна се той. – Гледам теб.

– Джаксъм!

Той се засмя доволно – даже през загара ѝ се виждаше червенината заляла лицето ѝ.

„Много ме сърби там, където си се облегал“, – жално напомни Рут.

– Как не те е срам! – Шарра го шляпна с четката по дланта. – Така да пренебрегваш нуждите на дракона си. Истинско безобразие!

– Откъде знаеш, какво ми е казал Рут?

– Изражението на лицето ти винаги те издава.

– Слушай, а къде тръгна „Сестрите на Изгрева“? – Джаксъм забеляза, че корабът се отдалечава от пристана, вдигнал всички платна.

– Как къде? За риба естествено. След Валеж винаги има огромни пасажии риба. А нашата сутрешна разходка ще събере тук тъпна хора, които трябва да нахраним!

Джаксъм застана, болезнено се намръщи и заклати глава.

– Това, – назидателно каза Шарра, – ни е като наказание, че не поискаме разрешение.

Рут изведнъж се изправи и заля двамата с вода.

– Рут, гадино!...

„Другарите ми летят!“ – гръмко и радостно протръби драконът и Джаксъм едвам отърсил се от пръските, видя в небето половин Крыло дракони.

„Тук са Рамот и Мнемонт, – говореше Рут, – с тях е Тирот, Гиамят, Брант, Орт...“

– Виж, Шарра! Всичките Предводители!...

Тя още плюеше и кашляше.

– Браво, – каза сърдито. – Къде ми е четката?

И започна да търси по дъното.

„Пат, Голанд, Дрент...И Той – на нашия стражеви дракон!“

– Литол е долетял? ... Стой мирен Рут, още не сме ти изчистили опашката!

„Длъжен съм да приветствам приятелите си, както се полага!“ – драконът измъкна опашката си от ръцете на Джаксъм, изправи се на задни лапи и издаде мелодична трела, точно когато във въздуха над залива се появи още едно ято дракони.

– Не зная колко е чист той, – Шарра обидено изстискваше мократа си коса, – Но затова пък, благодаря, аз се измих добре!

„Аз също съм чист, – отвърна драконът. – Сега моите приятели ще дойдат да се къпят...“

– Не си мисли, че ще се къпеш още един път днес Рут! Денят няма да е от леките!

– А, впрочем Джаксъм, – попита Шарра. – Днес ял ли си нещо? – Той кимна отрицателно и тя го грабна за ръката – Хайде, ще минем през задния вход, докато не са ни намерили работа.

Хукнаха по старата пътечка, която водеше към кухнята на холда. Шарра с облекчение въздъхна, като се убеди, че там все още е тихо и пусто. Накара Джаксъм да седне, наля му чаша клах, наряза плодове и му сложи чиния гореща каша.

Чуваха добре гласовете и възклицанията на новопристигналите; но най-гръмка звучеше плътният баритон на Робинтън – менестрелът посрещаше гостите на верандата.

Джаксъм задъвка бързо и тръгна да става, но Шарра го задържа:

– И без друго ще те намерят. Сега стой и яж!

– Рут е на брега, – дочу се гласът на Литол. – Но Джаксъм не го виждам никъде...

– Някъде тук е, – каза Робинтън.

Бронзова стрела се мярна под тавана, изписука и изчезна.

– Тук е, зад вратата, Литол. В кухнята, – засмя се менестрелът.

– Започвам да си мисля – Джаксъм за малко да се задави с кашата. – Че Лесса беше права!...

Едва успя да хапне и последния залък, когато вратата се отвори и влезе Литол.

– Аз... – започна да се извинява момчето, – още не съм закусвал...

Литол го гледаше така изпитателно, че Джаксъм разсеяно се усмихна и почна да нервничи – дали наставникът му не беше чул за сутрешната им разходка?...

– За разлика от последния път, когато те видях синко, сега направо не мога да те позная. – Хванал си тен, укрепнал си! И май си успял да направиш нещо тази сутрин?

– Да направя? Не, нищо не съм направил – нервността на Джаксъм премина и той се усмихна широко. – Планината си беше такава. Просто исках пръв да я огледам отблизо!

– Джаксъм! ... – тънките стени на холда не бяха пречка за мощния глас на менестрела.

– Да, Майсторе?

– Веднага ела тук!...

* * *

Следващите няколко часа Джаксъм на няколко пъти мислено благодари на Шарра, че го нахрани сутринта. Така и не успя да хапне повече. Едва влязъл в голямата зала, Предводителите и Майсторите буквално го засипаха с въпроси. Изглежда Пиемур добре се беше потрудил по време на Валежа – Робинтън вече показваше на гостите скици на югоизточния склон на планината и малкомащабна карта на близките части на континента.

Присъстващите не вярваха на очите си. Менолли разказваше за полета им и май не за първи път – говореше почти в стихове.

Докато отговаряше на въпросите, Джаксъм съжаляваше, че Главният менестрел беше лишен от възможността лично да види планината. Може би трябваше да изчака, докато разрешат и на Робинтън да лети в Помежду...

– Знам, че днес си се сражавал срещу Нишките Джаксъм и навярно едва стоиш на краката си. – Но може би ще дадеш на Мnement ориентири...

Н'тон се разхили и посочи с пръст Джаксъм.

– Да можеше да се видиш момче!... Нека да ни води, Ф'лар! Трябва да му направиш този подарък!

Наложил се Джаксъм отново да облече влажния летателен костюм и да събуди задрямалия на пясъка Рут. Предстоеше им невиджана чест – да водят най-добрите бронзови на Перн. Рут беше много доволен, а колкото до младия лорд – той трудно криеше обхваналата го гордост. Само като си помислеше – двамата с Рут да водят след себе си най-значителните хора на Перн!

Отначало искаше да изпрати Рут направо на противоположната страна на Двубликата планина – така я наричаше за себе си – но после премисли. Искаше и останалите напълно да оценят и двата склона – близкият – прекрасен и величав, и след това далечният.

След като се оказаха над рида, Джаксъм веднага разбра по лицата на ездачите, че замисълът му се е удал напълно. Даде им време да кацнат с драконите си по скалите и да разгледат далечният Барьерен хребет – бляскавият разчупен ред от белоснежни зъбци на самия край на хоризонта. След това посочи към морето, там където, като дълга верига се извисяваха димящите вулкани – нито сутрешната мъгла, нито сивата пелена на нишките ги скриваха.

Когато всички се налюбуваха на гледката, Джаксъм, точно както и сутринта отпрати Рут през залива и след като набра порядъчна височина, отново премина в Помежду. Този скок ги пренесе от другата страна

на Двуликата.

Мнемент премина покрай Рут и според думите на белия дракон, предложи на всички да кацнат. Рут направи още един кръг от вежливост, докато бронзовият исполин избра място за кацане, колкото се може по-далече от трите малки конуса и накрая се спусна направо в един от каналите, които разделяха хълмовете. Един след друг на поляната се спуснаха могъщите бронзови. Ездачите им скочиха на земята през високата трева и тръгнаха към Ф'лар, който вече стоеше на колене и се опитваше да разкопае полегатия склон на канала.

– Прекалено много Обороти са минали, – каза той със съжаление, след като осъзна безплодността на опита си. – Тук всичко е погребано под слоеве наноси и пепел...

– Заради вулканите е – каза Т'бор. Той беше от Уейр Високите хълмове, който защитаваше Тиллек. А там имаше голямо количество вулкани. – Ако тези три планини са избухнали изведнъж, струва ми се ще трябва да изгребем поне драконова дължина пепел, преди да се доберем до нещо!

...За миг на Джаксъм му се стори, че вулканичната пепел отново ги засипа. Някъде отгоре върху тях се спусна трептящ и пищящ облак – спусна се и отново се издигна, като замалко да докосне главата на Мнемент.

През възгласите на учудване и даже уплаха, се промъкна съобщението на Рут:

„Те са щастливи. Хората се върнаха при тях!“

– Попитай ги за трите планини, Рут! Дали не помнят как са се взривили?

Веднага стана ясно, че гущерите помнеха всичко и при това доста подробно. След миг в небето останаха само няколко белязани.

„Помнят, – каза Рут. – Помнят, как огънят е излитал във въздуха и течал по земята. Те се страхуват от планините. Техните хора също са се страхували.“

Менолли притича към Джаксъм. Изглеждаше озадачена.

– Изглежда Рут е попитал огнените гущери за планините? Красавица и другите едва не се побъркаха. И всичко заради тези проклетни вулкани!

Ф'лар също се приближи.

– Откъде се появи този облак гущери, Менолли? И всички – небелязани! Да не би да са тукашни? – Но, когато Менолли и Джаксъм му разказаха всичко, той само недоверчиво се намръщи. – Е да, хора тук е

имало. Това го знаем и без тях. Но тези малки създания да помнят толкова древни времена?... Да, да вашите търсения на Д'рам... но тогава ставаше въпрос за някакви си двадесет и пет Оборота! А тук!... Бенденският Предводител не можа да намери подходящата дума и посочи към угасналите вулкани и останките на отдавна засипаното селище.

Менолли решително възрази:

– Нито един от тукашните гущери не е имал отношение към опасността свързана с Червената звезда. И въпреки това те се страхуваха от нея. А освен това... – Менолли за миг млъкна за да си поеме дъх.

– Съвършено очевидно е, – Джаксъм я прекъсна, уплашен да не би тя да издрънка нещо за историята със сънища на гущерите и яйцето на Рамот. – че огнените гущери помнят много неща. Още щом попаднах в залива, започнах да сънувам странни сънища. В началото реших, че е последствие от огнената треска. А неотдавна разбрах, че подобни кошмари мъчат и Шарра и Пиемур. И сънувахме планината, но не склона, който се вижда от залива, а другия!

– Всяка вечер огнените гущери кацат върху Рут и го покриват целия, – започна Менолли. – Много е вероятно той да предава тези сънища на Джаксъм. А нашите гущери – на нас!

Ф'лар неохотно се съгласи с подобна възможност.

– Искате да кажете че миналата вечер вашите сънища са били особено ярки?

– Да Предводителю!

– И сутринта решихте да разберете, колко от тях е истина? – усмихнат, Ф'лар местеше поглед от единия на другия.

– Да, Предводителю!

– Добре! – Ф'лар тупна Джаксъм по гърба. – Не те обвинявам в нищо. Аз самият бих направил същото, ако имах такава възможност. И какво според вас... и според мнението на вашите безценни гущери трябва да предприемем сега?

– Не съм огнен гущер, но бих започнал да копая, – към тях се бе приближил Главният ковач. Лицето на Фандарел блестеше от пот, ръцете му бяха омазани с пръст. – Трябва да махнем чимове и пепелта. Трябва да разберем какво и как са строили. Трябва да разрием всичко! – Той се огледа – тук там се виждаха жалки ямки, резултат от безплодните усилия на ездачите. – Това е очарователно, наистина очарователно! – Фандарел направо сияеше от щастие. – С твое разрешение Предводителю, ще помоля Никат да ни изпрати няколко майстори миньори. Трябват ни хора разбиращи от копане... Между другото, обещах на

Робинтън веднага да се върна и да му разкажа за всичко което съм видял.

– Аз също бих се върнала, – каза Менолли. – Зейр вече два пъти до-
лита при мен. Майстор Робинтън изгаря от нетърпение.

– Ние с Рут ще ги върнем – предложи Джаксъм. Обзелото го жела-
ние да се махне бе също толкова силно, колкото и сутрешното – да дой-
де тук.

Ф'лар обаче не позволи на Рут отново да носи голям товар – белият
дракон достатъчно се беше потрудил по време на сутрешното пътешест-
вие и по време на Валежа.

– Ф'лессан ще ги откара, – каза Предводителят. – Чуваш ли, Ф'лес-
сан? От този момент двамата с Холлант сте на разположение на Главния
ковач.

Ако Ф'лар се бе учудил на предложението на Джаксъм да се върне,
то не го каза.

Рут излетя преди още Фандарел и Менолли да се качат на Холлант.
Заливът си посрещна с възхитителна тишина. Но след свежата прохлада
на планинското плато, знойното крайбрежие се стори на Джаксъм пре-
калено задушно. Обхвана го вялост и той реши да се възползва от факта,
че никой не забеляза завръщането му. Двамата с Рут се отправиха към
познатата поляна – там беше по-прохладно. Настани се удобно в пред-
ните лапи на легналия дракон и веднага заспа.

Събуди го докосване по рамото.

– Казах ти, че аз ще го събудя Миррим, – каза раздразнено Шарра.

– Каква е разликата? – отвърна тя. – Хей, Джаксъм, донесох ти
клах! И майстор Робинтън иска да поговори с теб. Ти си проспал целия
ден тук. Всички се чудеха къде си.

Джаксъм промърмори нещо неразбрано. Щеше му се Миррим да
махне. Изглежда тя беше на мнение, че той няма право да спи денем.

– Хайде Джаксъм, отваряй очи! Знаем, че не спиш!

– Грещиш! Спя. – Джаксъм се прозя широко и едва тогава вдигна
клепачи. – Разкарай се Миррим! И кажи на майстор Робинтън, че ей
сега...

– Той каза веднага!

– Ще стигна при него доста по-бързо, ако отидеш и му кажеш!
Просто се разкарай, става ли?

Миррим му хвърли унищожителен поглед, завъртя се на пети и
тръгна към холда.

– Какво бих правил без теб, Шарра, – каза Джаксъм. – Честна дума,

Миррим много ме дразни. Менолли казваше че характерът ѝ ще се пооправи, щом Пат излети в брачен полет. Но досега такава нещo не съм забелязал!

Шарра внимателно гледаше Рут – драконът спеше спокойно, клепащите му дори не помръдваха.

– Знам какво искаш да попиташ, – засмя се момчето – Няма нито един лош сън. Дори и намек!

– И нито един огнен гушер наблизo, – усмихна се Шарра. Разтърси глава и завърза косите си с шнурче. – Добре си направил, че си дошъл тук и си поспал. В холда нямаше да можеш. Гушерите хвърчат насамнатам. Никой не може да разбере, какво казват нашите и какво им разказват местните. Впрочем всички гушери от Южния знаят, че сме тук...

– И Майстор Робинтън предполага, че Рут е способен да се оправи с това?

– А защo да не се пробва – Шарра замислено гледаше спящия дракон. – Бедничкият, съвсем се измори днес. – забележителният ѝ глас се изпълни с нежност. Ох, как искаше Джаксъм такава нежност да звучи и заради него... Шарра прехвана погледа му и леко почервения – Знаеш ли, радвам се, че се добрахме там първи!

– И аз!

– Джаксъм!...

Викът на Миррим накара Шарра бързо да се отдръпне.

– Да я ... – Джаксъм хвана за ръка момичето и двамата побягнаха към холда. Не си и помисли да я пусне, дори когато влязоха вътре. – Като че ли съм проспал цяло денонощие – обърна се към Шарра, след като забеляза внушителната купчина карти, бележки и чертежи разхвърляни по масите и закачени по стените.

Менестрелът стоеше с гръб към тях, наведен над дългата маса. Пиенур чертаеше нещo, Менолли също внимателно наблюдаваше, а Миррим със скучаещ вид, сърдито стоеше встрани. Десетки огнени гушери гледаха от гредите. От време на време някой от тях излиташе, но почти веднага на негово място през прозореца влиташе друг. Вечерният бриз малко по малко отнемаше от дневната горещина и носеше от брега аромат на печена риба.

– Как ще ни се кара Брекке... – прошепна Джаксъм.

– На нас? За какво? – учуди се Шарра. – Той се занимава със спокойна работа, не се пренатоварва...

– Тихо Шарра! – обърна се Робинтън и се намуси. – А ти Джаксъм ела тук. Можеш ли да добавиш нещo към това, което ми разказаха

другите?

– Но Майсторе, Пиемур, Менолли и Шарра са много по-опитни в наблюденията от мен...

– Вярно, но те си нямат Рут с неговия талант да общува с гушерите. Може ли той да ни помогне да разберем нещо повече от противоречивите и объркани картини, които ни предават.

– Честна дума, много бих искал да помогна Майсторе, – каза Джаксъм. – Но ми се струва, че искаш от Рут и огнените гущери повече отколкото могат да ни дадат...

Робинтън се изправи:

– Обясни какво имаш предвид!

– Можем да считаме за доказано, че гушерите помнят моментите на силни преживявания, като... – Джаксъм махна с ръка в посока към Червената звезда, – или падането на Кант. Сега може да добавим и това, което се е случило при изригването на вулкана. Но всичко това за тях са едновременни събития.

– А как тогава намери Д'рам, тук на брега на залива?

– Чист късмет. Попитах дали не са виждали самичък дракон. Ако ги бях попитал за човек, не бих получил отговор.

– Какво пък, – каза менестрелът. – При първото ти приключение не си разполагал с повече подробности...

– Майсторе... – Джаксъм направо замръзна. Тонът на Робинтън беше измамно мек, а думата „първото“ почти прошепната, но веднага му стана ясно за какво става въпрос. Изглежда Майсторът също се беше досетил, кой е спасил яйцето. Джаксъм хвърли отчаян поглед към Менолли, но по лицето ѝ личеше само леко недоумение, сякаш и тя беше изненадана от догадката на менестрела.

– Щом сме почнали, такива сведения получих и аз от Зейр, – продължи Робинтън сякаш нищо не беше станало. – Но на мен не би ми и хрумвало да ги изтълкувам по начина, по който ти ги изтълкува. За което те поздравявам, макар и малко късно. – той се поклони лекичко на Джаксъм и продължи така сякаш ставаше дума за някаква дреболия. – Така че, ако вие с Рут използвате своите блестящи таланти за решаване на проблемите, които стоят пред нас, без съмнение ще ни спестите много време и усилия. Виждаш ли Джаксъм, времето не работи за нас. Нашето плато, – Робинтън почука с пръсти по картата, – не може да бъде скрито от Перн. То по право му принадлежи...

– Но то е разположено в източната част на континента – войнствено се намеси Миррим. – На земята на ездачите!

– Разбира се, дете мое, – съгласи се той. – С една дума Джаксъм, ако Рут може да уговори огнените гушери да си съберат мислите...

Той го погледна изчакващо и на Джаксъм му се наложи да обещае:

– Обезателно ще пробваме. Само че, ти сам знаеш, как реагират на... – той показа нагоре. – И примерно по същия начин на отдавнашното изригване.

– Както веднъж каза Шарра: „несъсредоточеното зрение на съня“. – Менолли смигна на приятелката си.

– Точно за това говоря. – Менестрелът тупна по масата с ръка. – Ако Джаксъм с помощта на Рут успее да го съсредоточи, може би всички, които имаме огнени гушери ще получим ясни и полезни картини... вместо тези откъслечни и размазани.

– А за какво ни е изобщо? – попита Джаксъм. – Знаем, че е станало изригване на вулкана. Знаем, че селището е било изоставено, а оцелелите жители са се преселили на Север...

– Загадките са много повече. И сме длъжни да ги разгадаем. А ако попаднем на някакви уреди, такива като далекогледа намерен в изоставените стаи на Уейр Бенден ... Колко нови неща ни показва за нашия собствен свят и за небето над главите ни. Представи си, че намерим машините, за които се споменава в древните Записи? – Робинтън побутна бележките. – На платото има много могили. Малки, големи, къси, дълги. Навярно в едните сгради са спели, в други са съхранявали припасите си, а в трети са били работилниците им.

– Защо си мислиш, че са живели като нас? – попита Миррим. – Имам предвид, че и те са имали спални, складове и работилници...

– Защото, дете мое, нито природата на човека, нито нуждите му, са претърпели особени изменения от онези древни времена, за които свидетелстват и най-ранните ни Записи.

– Не е сигурно, че са оставили нещо в сградите, когато са напускали платото. – продължаваше да се съмнява Миррим.

– В сънищата ни, някои детайли се повтарят, – каза Робинтън и на Джаксъм му се стори, че менестрелът проявява прекалено много търпение при разговора си с упоритата Миррим. – Потоците лава, градушката от разтопени камъни. Бягащите хора...

Той млъкна и огледа слушателите си, предлагайки им да се досетят сами.

– Паника! – каза Шарра. – Едва ли са успели да вземат много със себе си. А може и нищо да не са взели!

– Да, но са могли да се върнат, когато е минало на-страшното. –

възрази Менолли. – Помниш ли, тогава в източен Тиллек...

– Точно, точно, – зарадвано кимна Робинтън. – За същото говорех...

– Но Майсторе, – малко се смути Менолли, – вулканът е изригвал в течение на няколко седмици. Долината е била засипана с дебел слой пепел и отломки, – с движение на ръката изобрази плоска повърхност. – не е било възможно да се разбере кое, къде е!

– На платото преобладават югоизточните ветрове. И са силни, – вметна Пиемур и също направи жест сякаш махаше пепелта. – Ти какво, не забеляза ли колко е ветровито там?

– Точно затова сте успели да забележите нещо от въздуха, – каза Робинтън. – Знам, че е само догадка... но нещо упорито ми подсказва, че изригването е заварило нашите прадеди неподготвени. От друга страна, тези, които са успели да създадат Сестрите на Изгрева и да ги поставят на небето, трябва да са могли да разпознават действащите вулкани и да стоят по-далече от тях... Така че, със сигурност изригването е станало внезапно и неочаквано. Застигнало е хората по време на техните обичайни занимания в полето, в работилниците, в холдовете. Ако Рут успее по някакъв начин да подреди картините съхранени в паметта на гущерите, възможно е да определим, кои от сградите са били по-важни за тях – дори и само по броя на хората излизаци от тях. За съжаление не мога да се отправя на платото и лично да се заема с изследванията... Но мили мои, нека да помислим върху това, какво да сторя за да се добера до там?

– Ще станем твоите ръце и крака, Майсторе, – обеща Джаксъм.

– А те, твоите очи, – Менолли кимна към огнените гущери облепили гредите.

– Признавам си, много разчитам на вашата помощ, – менестрелът благодарно погледна младежите.

– Кога искаш да пробваме? – попита Джаксъм.

– Утре?

– Няма възражения. Пиемур, Менолли, Шарра, вие и вашите гущери ще сте ми нужни!

– Аз също бих участвала. – каза Миррим.

Съдейки по физиономията на лицето на Шарра, тя беше вдъхновена от перспективата Миррим да участва, не повече от Джаксъм.

– Може би не трябва? – каза той. – Твоята Пат ще изплаши всички тукашни гущери...

– Това са глупости! – прекъсна го зелената ездачка.

– Прав е, Миррим, – каза Менолли. – Виж на брега. Няма нито един небелязан гущер. Всички се крият щом се появи дракон и не се страхуват единствено от Рут.

– Аз ви казвам, че това са глупости! Имам три отлично обучени огнени гущера! Най-добрите на цял Перн...

– Уви, трябва да се съглася с Джаксъм, Миррим. – с искрено съжаление ѝ се усмихна менестрелът. – Твоите огнени гущери без съмнение са най-добрите на планетата, но нямаме време да чакаме, докато гущерите от Южния привикнат към Пат.

– Пат може да лежи някъде настрани...

– Миррим, решението е взето, – този път твърдо, без усмивка каза Робинтън.

– Е, какво пък! Щом тук не съм нужна... – Миррим с горделива походка излезе от стаята.

Джаксъм забеляза, как Робинтън я изпрати с поглед и го досрамя заради нея. Миррим така и не се научи да се сдържа. Погледна Менолли и видя, че тя също не е на себе си.

– Да не би нейната Пат да е готова отново да полети? – попита тихо Робинтън.

– Струва ми се че не.

В това време Зейр нещо изчирика и менестрелът изведнъж се засуети:

– Брекке идва насам. А аз трябва да спя!...

Едва ли не бегом тръгна към стаята си. Огледа се, допря пръст до устните си и се скри в спалнята. Пиемур с най-невинен вид зае мястото му до масата. Миг след това през прозореца влетяха няколко огнени гущера: Джаксъм разпозна сред тях Бърд и Гралл.

– Майстор Робинтън трябваше наистина да почива. – Менолли нервно захревърля рисунките на мястото им.

– А според мен, сегашната му работа е най-доброто лекарство и отдих. – отбеляза Пиемур. – Той едва не се побърка от скука, докато вие с Брекке кудкудякахте около него. И все пак, нали не е на платото да размахва лопата...

– Казах ти Брекке, напразно се вълнуваш – долетя от към крилото, гласът на Ф'нор. Но неговата спътница, още щом влезе в стаята попита Менолли:

– Отдавна ли легна Майстор Робинтън?...

– Само половин мехче, – изхъмка Пиемур, сочейки меха с виното, висящ на облегалката на стола, – и нашият майстор съвсем кротко се

остави да го заведем в спалнята...

Брекке изгледа младия менестрел дълго и изпитателно.

– Някак си не ти вярвам, мили ми Пиемур... – и се обърна към Джаксъм. – Ти през цялото време ли беше тук?

– Аз? Не. С Рут спяхме, докато не ни разбуди Миррим.

– Тя излезе някъде, – каза Менолли с такъв безцветен глас, че Брекке я погледна учудено.

– Какво, Миррим пак ли... – тя сви устни. – Ах това момиче! – погледна към Бърд и той изчезна навън.

Ф'нор вече се беше надвесил над картата и клатеше глава – явно не беше очаквал нищо подобно. После доволно се усмихна на всички.

– Виждам, че всеки от вас работи за десетима!

– Е, моите десетима за днес се наработиха – измърмори Пиемур и се протегна така, че ставите му изпукаха. – Отивам да се къпя! Искам да измия потта от челото си и мастилото от пръстите си! Кой идва с мен?

Джаксъм и момичетата не го накараха да ги уговаря.

– Какво, вече ме заряхахте? – огледа се Ф'нор, но младежите вече бягаха към плажа.

Джаксъм пропусна пред себе си Шарра и Пиемур, и хвана Менолли за ръката:

– Откъде майстор Робинтън е разбрал? ... За мен!

Тя спря да се смее, сините ѝ очи потъмняха.

– Не съм му казвала. Той сам е разбрал. Разбираш ли, прекалено много неща водят към теб...

– Как...

– Първо, само дракон можеше да върне яйцето обратно. След това, драконът е трябвало да познава в пълни подробности бенденската люпилна площадка. И накрая, ездачът на дракона трябва да е не само човек, готов да върне яйцето, а и способен да го намери! Последният довод е най-важен. – Скоро много хора ще се досетят, че си бил ти...

– Това пък защо?

– Нито един от ездачите на Южния Уейр не е връщал откраднатото яйце на Рамот. – Менолли му се усмихна и го погали по бузата, там където беше белегът. – Гордеех се с теб, когато разбрах, какво сте направили с Рут! И два пъти повече, за това, че не започна да се хвалиш. Тогава беше толкова важно в Бенден да вярват, че южняците сами са върнали яйцето.

– Хей, Джаксъм! Менолли! Къде сте!... – Нетърпеливите викове на Пиемур ги накараха да прекъснат разговора си.

– Хайде да се надпреварваме! – Менолли стремглаво хукна към плажа.

Впрочем, не можаха да се къпят дълго. В залива се върна корабът на майстор Идаролан. На фок-мачтата му се развяваше син вимпел – знак за добър улов и Брекке повика четиримата приятели да ѝ помогнат да изчистят рибата. Никой не знаеше колко народ от платото ще долети за вечеря в холда.

– Нищо, ще приготвим повече риба. – жизнерадостно заяви Брекке. – Дори да остане, утре ще я затоплим или ще я направим на чорба.

И накара Миррим да занесе кошници с храна на Майстор Уонзър и Н'тон, които се канеха до късно да наблюдават, както непочтително се изрази Пиемур, Изгревно-Залезно-Полунощните Сестри.

– Хвашам се на бас, – каза той ядно, – че тя ще седи там цялата нощ за да изясни, дали тукашните гущери се боят от Пат.

– Огнените на Миррим наистина са добре обучени, – каза Менолли.

– И удивително започват да приличат на нея, когато се карат на другите, – добави Пиемур.

– Слушай, това е несправедливо, – възмути се Менолли. – Миррим е най-добрата ми приятелка!

– И като нейна най-добра приятелка може би ще ѝ обясниш, че не е нейна работа да командва всички на Перн?

Менолли тъкмо се канеше да се обиди, когато във въздуха над залива започнаха да се появяват дракони и заради техните шумни резове не можеха да се чуят един друг.

Ездачите и драконите бяха в добро настроение; вечерта премина под знака на радостно очакване.

Добре, че Джаксъм успя да се наспи през деня, – да пропусне такава вечер щеше да е обидно. Всички седем Предводителя бяха на сбора. Н'тон скоро се оттегли – отиде да наблюдава звездите заедно с Уонзър, а Д'рам извика настрана Ф'лар – да му докладва, как върви работата в Южния уейр. Бяха дошли и Главни майстори: Никат, Фандарел, Идаролан и Робинтън, а също и Литол.

Джаксъм се учудим като забеляза, че тримата Старовремци – Г'не-риш Игенски, Р'март Телгарски и Д'рам, сегашният Предводител на Южния се интересуваха от погребаното селище много по-малко отколкото Н'тон, Г'денед и Ф'лар. Разузнаването на новите земи и далечният хребет привличаха Древните по-силно от Миналото което разкриваха разкопките.

– Миналото си е минало. – каза Р'март Телгарски. – То е мъртво,

погребано и гробът му е дълбок. Трябва да живеем в Настоящото! Помниш ли Ф'лар, ти ни го внушаваше! – Р'март обезоръжаващо се усмихна. – Ти още казваше – стига с безкрайните приказки за старите похвати – трябва да се стремим да сме от максимална полза днес, сега.

Ф'лар се усмихна, забавно беше да чуе собствените си думи използвани от друг да оборват собствената му гледна точка.

– Повече от всичко, – каза той, – се надявам да открия неповредени Записи, които да запълнят празнините в сведенията стигнали до нас. А ако ни провърви – още нещо полезно, като увеличителния прибор, намерен в Уейр Бенден...

– Аха, и докъде ни доведе той! – от душа се разсмя Р'март.

– Неповредени инструменти – това би било чудесно, – много сериозно каза Фандарел.

– Ще се постареем да изкопаем нещо и за теб, – замислено обеща Никат. – Още повече, че е разрушено само част от селището. – Всички се обърнаха към него и той започна да рисува: – Ето вижте. Основният лавов поток е поел на юг. Вулканите са се взривили тук, тук и тук, и лавата се е стекла под ъгъл, без да засегне голяма част от сградите. Постоянните ветрове трябва да са отнесли облака пепел настрани... Копах днес там – слой пепел не е особено дебел.

– Нима това селище е единствено? – попита Р'март. – А са имали на разположение цял свят!

– Утре ще открием останалите, – увери го Робинтън. – Нали Джаксъм?

– Майсторе?... – Джаксъм бързо се изправи, леко уплашен от неочакваното му въвличане в общия разговор.

– А, ако говорим сериозно Р'март, ти най-вероятно си прав. – Ф'лар се опря с лакти на масата. – Освен това, не знаем колко време след изригването хората са напуснали платото.

– Няма да разберем, докато не разкопаем една могила и не видим какво са ни оставили. – каза Н'тон.

– Само внимавай Предводителю, тук трябва да сме предпазливи. – майстор Никат се обърна към Н'тон, но погледът му не пропусна никого. – Ще изпратя няколко майстори и няколко опитни миньори за да ръководят разкопките!

– Не се ли страхуваш, че може да издадеш някои от тайните на Гилдията, майсторе? – пошегува се Р'март. – Може би трябва да се договорим и всички да постъпим при теб като ученици!

Джаксъм едва не прихна, когато озадаченото изражение на лицето

на майстора-миньор се смени с искрено възмущение:

– Ездачите ... с лопати...

– А защо не? – попита Ф'лар. – Преминаването все някой ден ще свърши. Новият Интервал ще настъпи много по-скоро, отколкото сега ни се струва. И твърдо ви обещавам едно – с усвояването на Южния, нашите Уейрове никога и от никого няма да зависят по време на Интервалите!

– Много мъдра мисъл, Предводителю, много мъдра... – за всеки случай одобряващо кимна Майстор Никат. Макар, че щеше да му трябва време да свикне с една толкова кошунствена мисъл.

Драконите легнали на брега загъргориха, приветствайки новопристигнал събрат и Н'тон неочаквано се изправи:

– Трябва да отида до Уонзър, договорихме се да погледаме звездите... Навярно Пат и Миррим са се върнали. Лека вечер, приятели!

– Ще ти осветя пътя, Н'тон, – скочи Джаксъм и грабна един светилник.

Като се отдалечиха достатъчно, където не можеха да ги чуят, Н'тон се обърна към младежа:

– Това ти приляга повече от полетите в кралското Крило, Джаксъм...

– Честно, Н'тон, не беше нарочно, – засмя се той. – Просто ужасно ми се искаше да стигна пръв до планината...

– Значи този път нямаш никакви предчувствия?

– Предчувствия?...

Н'тон приятелски го прегърна през раменете.

– Не, предполагам, че са те вдъхновили съобщенията от огнените гущери...

– Относно планината?

– Браво Джаксъм! – Предводителят леко го разтърси. – Браво!

Видяха тъмния силует на кацащ дракон. След това недалеч от тях засветиха две огнени очи – Лиот обърна главата си.

– Ето какво е предимството на белия дракон – той се вижда и през нощта. – отбеляза Н'тон, сочейки светлата кожа на Рут, легнал близо до бронзовия.

„Добре, че дойде, – каза Рут. – Почеша ме. Сам не мога да се стигна...“

– Той моли да го почеша, Н'тон.

– Само ми остави светилника, ще го предам на Миррим, за да не се заблуди в тъмнината.

Вървейки към Рут, Джаксъм чу как Н'тон поздравя Миррим: гласовете им се разнасяха надалеч в тихата нощ.

– При Уонзър всичко си е както си беше, – с капризен тон разказваше Миррим. – Поставил е търбата си и стои като залепен. Според мен, дори и не е забелязал, че съм долетяла и не е докоснал храната. И ето още нещо... – Тя малко се забави, вдъхна дълбоко и изстреля: – Пат изобщо не изплаши огнените гущери от Южния!

– А защо трябваше да се изплашат?

– Защото Джаксъм и останалите го използват като претекст да не ме вземат на платото, където ще се опитват да се разберат с тукашните гущери!

– Да се разберат?! ... А ти говориш за това, че Рут може да се опита да свърже съобщенията им в нещо смислено... Миррим, какво толкова те тревожи това. Да не би да свърши света, като не отидеш с тях? Малко ли друга работа имате с Пат.

– Да! И при това моята Пат не е бяло безполово джудже, което е годно само ... само да се боричка с гущерите!

– Миррим!

Гласът на Н'тон беше леден. Такъв лед скова и вътрешностите на Джаксъм! Гадните думи на Миррим звучаха в ушите му отново и отново...

– Ти знаеш за какво говоря Н'тон!

Точно в нейния стил, помисли си момчето. Тя предпочете да не забележи предупреждението в тона на Н'тон.

– Не се прави, че не знаеш! – обидата караше Миррим да продължава. – Като че ли ти не говори с Ф'нор и с Брекке, че Рут едва ли някога ще тръгне след самка!... Н'тон! Н'тон, къде тръгна! Мислех си че ние...

– Ти мислиш ли някога, преди да си отвориш устата, Миррим?

– А какво толкова? Н'тон... – Внезапният ужас в гласа ѝ, не утеша много Джаксъм.

„Почехи ме още – помоли Рут. – Там, по-нагоре...“

– Джаксъм? – тихо извика Н'тон.

– Джаксъм? – завика Миррим. – Ох, не! Не! – И с плач избяга. Джаксъм чуваше как се отдалечават стъпките ѝ, виждаше как подскача пламъчето на светилника. Напълно в стила ѝ – изръси глупост, шашна се, сега ще реве, а после ще го гони и в Помежду, само и само да ѝ прости...

– Джаксъм! – Н'тон беше развълнуван.

– Какво? ... – Джаксъм продължаваше да чеше Рут по гръбния

гребен, чудейки се, защо жестоките думи на Миррим не го нараниха толкова дълбоко и болно, колкото можеше да се очаква. „Безполово джудже“ ...

Неочаквано почувства облекчение, щом видя крачещия към него Н'тон. Това, което го мъчеше отвътре постепенно го отпусна. Спомни си за ездачите във Форт Уейр, които очакваха брачния призив на зелената. И как се зарадва, когато Рут не се заинтересува Е, жалко, че Рут няма да изпита някои неща. Затова пък на него самия няма да му се наложи да...

– Навярно всичко си чул. – Н'тон изглежда се надяваше да не е така.

– Чух. – каза Джаксъм. – Над водата гласовете летят надалече...

– Съвсем безсъвместно момиче... Ние тъкмо се канехме да говорим с теб, но ти се разболя от огнена треска... а после толкова неща се случиха... никак не стигаше времето.

– Знаеш, че все някак ще го преживея. Двата с Рут си имаме друга работа, както и Миррим с Пат.

– Джаксъм! – почти простена Н'тон и стисна рамото на младежа, сякаш се опитваше с този жест да изрази всичко за което нямаше думи.

– Не те виня за нищо Н'тон.

– Рут разбра ли тя какво наговори?

– Рут се интересува само от това, че гърбът го сърби! – казвайки това, Джаксъм леко се удиви, че драконът въобще не изглеждаше разстроен.

„Да, точно тук – каза Рут. – По-силно, моля те!“

Пръстите на Джаксъм намериха грапаво, сякаш изсъхнало място върху меката кожа.

– Още тогава във Форт Уейр усетих, че нещо не е наред. – продължи той. – К'небел очакваше, че Рут ще се спусне след зелената... Мислех си, че той навярно расте по-бавно от другите, нали е толкова малък...

– По-голям от сега няма да стане.

Искреното съжаление, прозвучало в гласа на бронзовия ездач трогна Джаксъм.

– Е, и какво от това! Рут е мой дракон, а аз съм негов ездач. Ние сме заедно!

– Такива като Рут няма! – Н'тон с любов и уважение прокара ръка по топлия бял хълбок на дракона. – Както впрочем и такива като теб. – Ръката му отново стисна рамото на младежа. Лиот загъркори накъде зад тях в тъмното. Рут обърна глава и му отвърна приветливо.

„Лиот и Н'тон са ни добри приятели!“

– Ние винаги ще ти бъдем приятели. – Н'тон почти до болка стисна рамото му. – Е, аз трябва да тръгвам към Уонзър. Сигурен ли си че си добре?

– Тръгвай Н'тон! А аз още малко ще почеша Рут.

Предводителят на Форт Уейр се забави за миг, после се обърна и тръгна към бронзовия си.

– Знаеш ли Рут, трябва да те намажа с масло, – каза Джаксъм. – Съвсем съм те запуснал в последно време...

Рут го погледна, очите му бяха като два сини пламъка.

„Ти никога не забравяш за мен!“

– Ако не бях забравял, нямаше да имаш това петно.

„Ти имаше много работа.“

– Видях в кухнята купичка прясно масло. Лежи спокойно, сега ще го донеса.

Джаксъм прибяга до холда, взе маслото и тръгна назад, щом очите му отново свикнаха с тъмната тропическа нощ. Налегна го умора – не толкова физическа, колкото душевна. Ох, Миррим! ... Ако ѝ беше позволил да дойде на платото заедно с Пат...Макар че не, рано или късно щеше да разбере. Но защо самият Рут не се натъжаваше от това? Може би, ако още от самото начало твърдо искаше Рут да стане истински дракон, щеше да се получи. Така и не им дадоха да живеят, както се полага на ездач и дракон. В Уейра всичко разбират и приемат това, което се случва при брачните полети. А те отраснаха в холд. И не можеше да се каже, че Рут не разбира нищо. Той винаги беше наблизко, когато Джаксъм правеше любов. И съпребивяваше с него.

„Аз обичам заедно с теб. Обичам те, – докосна го мисълта на дракона. – Но ако знаеш как ме сърби гърбът...“

Джаксъм ускори ход. Но щом излезе от горичката забеляза, че до Рут има някой, който прилежно го чеше. Ако това беше Миррим... Почувства как в него се надига злоба.

„С мен е Шарра“, – невъзмутимо предаде драконът.

– Шарра, това ти ли си? – извика Джаксъм. Досадата изчезна от само себе си. – Донесох масло. Рут има голямо петно на гърба си. Съвсем съм престанал да се грижа за него...

– Прекрасно се грижиш – възрази тя така разпалено, че той се усмихна. Подаде ѝ купичката и тя взе от маслото.

– Миррим трябва да е...

– Да! – прекъсна го Шарра. – И може да бъдеш уверен, че никой от

нас няма да съжалява! – тя затърка гърба на дракона толкова усърдно, че той изгъркори. – Извинявай, Рут! ... Миррим я изпратиха обратно в Бенден!

Джаксъм се огледа. Мястото, където обикновено лежеше Пат беше пусто.

– А теб те изпратиха при мен? – попита той.

Въпросът прозвуча грубо и глупаво – присъствието на момичето беше истинска благословия.

– Не, никой не ме е изпращал! – засмя се Шарра. – Повикаха ме!

– Повикаха те? – Ръцете на Джаксъм втриващи масло в кожата на дракона замръзнаха. В тъмнината лицето на момичето изглеждаше, като бяло петно на което се виждаха само очи и уста.

– Да, повикаха ме. Повика ме Рут. Той каза, че Миррим...

– Каза? – Джаксъм най-накрая разбра каква е работата. – Ти чуваш Рут?...

„Трябваше да се научи да ме чува, докато ти беше болен“ – поясни драконът. Едновременно с думите му прозвуча и гласът на Шарра.

– Чувам го откакто беше болен.

– Защо я повика, Рут?

„Защото ти се чувстваш добре, когато тя е наблизо. Тя ти е необходима. Това, което каза Миррим и даже това което каза Н'тон, те накара да се затвориш. А аз никак не харесвам, когато разумът ти е затворен за мен. И реших че Шарра ще помогне да го отвориш!“

– Наистина ли ще го направиш, Шарра?

Този път от нерешителността ѝ нямаше и следа. Джаксъм хвана ръцете ѝ омазани с масло и я придърпа към себе си. Истински късмет, че бяха с почти еднакъв ръст, което означаваше, че устните ѝ бяха много, много близко до неговите. Трябваше само леко да наклони глава...

– Ще направя всичко за теб, Джаксъм, – прошепна тя. – За теб... и за Рут...

Джаксъм почувства, как дълбоко в него се разля блажена топлина, която изми остатъците от студа, причинен от думите на Миррим. Гъвкавото тяло на Шарра се притисна към неговото, той вдишваше аромата на гъстата ѝ дълга коса, ръцете ѝ обвиха врата му... Сбъдна се мечтата му – това бяха ръце на влюбена жена а не просто на лечителка.

И когато светът престана да съществува за тях, разтворил се във ви-хъра на опияняващо щастие, те знаеха че Рут обичаше заедно с тях...

Глава 20

Подножието на планината – холд Руат, 15.10.13 –
15.10.20

Джаксъм го побиваха тръпки само от вида на източния склон на планината. Седна и настани Руат и Шарра с гръб към нея. Останалите петима седнаха край тях.

Седемнадесет огнени гуцера белязани на вратлетата – в последния момент към участниците в опита се присъединиха Сибелл и Брекке – кацнаха на гърба на Руат. Там беше и Зейр, Майстор Робинтън предполагаше, че той е много добре обучен и няма да пречи.

Новината за селището намерено на платото облетя целия Перн със скорост изумила даже менестрела. Всеки искаше лично да посети платото, така че Ф'лар ги посъветва – Ако Джаксъм и Руат наистина искат да се поровят в паметта на гуцерите, да го направят, колкото може по-скоро.

Трябваше Руат само да се появи на платото и рой след рой започнаха да се появяват огнените гуцери от Южния. Руат ги посрещна с приветствени трели: двамата с Джаксъм го бяха обсъдили сутринта.

„Те са радостни да ме видят – каза драконът. – Щастливи са, че хората отново са тук...“

– Попитай ги, как са срещнали хората за първи път.

Руат веднага предаде картина с много дракони летящи откъм билото на планината.

– Нямах това предвид.

„Знам, – каза Руат виновно. – Сега ще ги попитам за още подробности. – и се обърна към гуцерите: – Хората, но не тогава, когато дойдоха драконите. Много, много по-рано. Преди да се взриви планината...“

Огнените гуцери реагираха така, както можеше да се очаква – мигновено излетяха и безредно се замяха из въздуха врешейки панически.

Джаксъм обезкуражено се огледа и видя, как Брекке вдигна ръка – лицето ѝ изразяваше пределно съсредоточаване. Джаксъм отново се долепи до дракона, чудейки се, какво е могло да привлече вниманието ѝ. Менолли също вдигна ръка. Красавица кацна на рамото ѝ, очите ѝ блесяха в тревожно червено.

„Те виждат планините в огън, – каза Руат. – Виждат бягащи хора

следвани от пламъка. Сега се страхуват толкова, колкото и тогава. Това е същият кошмар, който всички сънувахме.“

– А не виждат ли постройките? Какви са били преди да ги засипе пепелта? – развълнувано, на глас запита Джаксъм.

„Виждам само бягащи хора. Бягат насам-натам... Не... бягат... към нас?“ – Рут даже се огледа, толкова ярки бяха внушените от гущерите картини.

– Към нас, а после накъде?

„Струва ми се, надолу, към водата, – плахо отвърна Рут и погледна към далечния, невидим от платото океан. – Много са изплашени. Не обичат да си спомнят за планината.“

– Точно както и за Червената звезда, – вметна Джаксъм непредпазливо. Всички огнени гущери мигом изчезнаха, дори и белязаните.

– Нямахте начин да не развалиш работата. – възмути се Пиемур. – Трябваше отдавна да си разбрал, че споменаването на Червената звезда, да се взриви дано, е противоположно пред гущерите. Планини в огън, как да е, но не й Червени звезди!

– Несъмнено тези два момента са здраво запечатани в паметта на нашите крилати приятели, – прозвуча гласът на Сибелл. – Щом започнат да си ги спомнят, за нищо друго няма място.

– Асоциация, – каза Брекке.

– Значи, трябва да отидем другаде. – започна да разсъждава на глас Пиемур. – Място, което няма да предизвика у тях плашещи спомени. Нека бъдат спомени необходими ни...

– Не е съвсем така. – Менолли внимателно подбираше думите. – Според мен, главното е правилно да изтълкуваме, това, което видяхме. Аз например забелязах нещо...да, изглежда е точно така... изригна не голямата планина, а ... – тя се обърна и показа най-малката от трите – Ето тази! Това виждахме в съня си!

– Не, ставаше дума за голямата, – възрази Пиемур и показа нагоре.

– Мисля, че грешиш – спокойно и уверено каза Брекке. – Взриви се най-малката планина. – Огънят се движеше наляво. И освен това, голямата планина е много по-висока от тази, която ни показваха...

– Да, да, – развълнувано подхвана Менолли. – Направлението и височината! Да не забравяме, че гущерите са много по-малки от нас. А посоката съпада! – Тя се изправи и посочи. – Хората са бягали от там, далеч от на-малкия вулкан. Изскачали са от тези сгради! От тези, големите!

– Същото видях и аз, – кимна Брекке. – Точно от тук!

* * *

– Значи ще започнем оттук? – попита Ф'лар.

Беше утрото на следващия ден – стомахът на Предводителя се присви при мисълта, какво трябваше да се изкопае. До него стояха Лесса, Фандарел, Никат, Ф'нор и Н'тон и оглеждаха безмълвните могили. Джаксъм, Шарра и Менолли благоразумно стояха настрана.

– Ще започнем с тази, голямата? – повтори Ф'лар, но очите му неволно се плъзнаха надолу по дългия ред хълмчета и той потръпна.

– Да, тук може да копаем до края на Преминаването, – отбеляза Лесса и шляпна с летателните си ръкавици по бедрото си. – Погледът й също замислено и бавно преминаваше по полето с безименни земни гърбици.

– Площта е голяма, – каза Фандарел. – Голяма! Това селище е колкото Форт Холд и Телгар взети заедно, че даже и повече... – Погледна към Сестрите на Изгрева – Нима наистина са слезли от там? – поклати потресено глава. – Откъде все пак ще започнем? Стига сме губили време!

Над главите им, във въздуха се появи още един бронзов.

– Изглежда целия Перн е решил да ни навести днес. – изнедоволства Лесса. Но миг по-късно разпозна ездача: – Това е Д'рам с Тирот! Кого ли е довел? Торик?

– Съмнявам се, дали бихме минали без присъствието на последния! – пошегува се Ф'лар.

– Вярно, – кимна Лесса и се усмихна на спътника си. – Но честно казано, той ми харесва! – собствените й думи я учудиха.

– Моят брат умее да се харесва, – тихо каза Шарра. Устните й се изкривиха в странна усмивка. – Но да му се довериш... – тя погледна Джаксъм и поклати глава. – Прекалено е властолюбив...

– Оглежда! – каза Н'тон, следейки ленивата спирала, която описваше снижаващия се дракон.

– Да, има какво да се види. – Ф'лар гледаше могилите плътно покрили широката равнина.

– Какво, Торик ли идва? – Майстор Никат с крайчеца на ботуша си разравяше земята. – Много добре. Той веднага изпрати да ме повикат, когато откри онези стари изработки в склоновете на Западния хребет.

– Съвсем забравих, че той има опит с древните изделия. – каза Ф'лар.

– Има и хора, които имат необходимия опит за разкопки, –

разбиращо се усмихна Никат. – Така, че не е задължително да се обръщаме за помощ към господата лордовете.

– Още повече, че тяхното внимание към тези източни територии, решително не ми е необходимо. – добави Лесса.

Когато Д'рам и Торик стъпиха на земята, Тирот отново излетя и се присъедини към останалите дракони, които се грееха на слънцето върху нагретия скален корниз. Джаксъм внимателно гледаше южняка, който крачеше към тях заедно с Д'рам. Думите на Шарра не излизаха от главата му. Торик не отстъпваше по ръст и телосложение на самия Фандарел. Имаше загряло от слънцето лице. Усмивката му беше широка, но в самата му походка се промъкваше някаква нагла самоувереност. Торик явно се считаше за равен на всеки от присъстващите. Интересно, как ли се бе харесал на бенденските Предводители...

– Виждам, че правите безполезни открития на Южния, Бенден! – Торик вежливо стисна ръка на Ф'лар и с усмивка се поклони на Лесса. След това поздрави и останалите Предводители и Майстори, а към стоящите зад тях младежи метна бърз, преценяващ поглед. Джаксъм разбра че го е познал, но Торик се обърна, сякаш момчето беше някой незначителен чирак. Изправи се обидено, но Шарра го хвана за рамото.

– Така той дразни, – каза тя много тихо, но в гласа ѝ се усещаше насмешка. – И по правило действа...

– Донякъде ми напомня за млечния ми брат Дорс, който ме дразнеше така пред Литол. Знаеше, че не мога да му отвърна. – Джаксъм се учуди на това сякаш неподходящо сравнение. Очите на Шарра весело блеснаха в отговор.

– Бедата е там, – продължаваше Торик. – че прадедите ни са взели със себе си абсолютно всичко, което е можело да се пренесе и използва на новото място. Били са грижливи хора.

– Така, така! – Ф'лар подкани Торик да разкаже подробно.

Той повдигна рамене:

– Спускахме се в старите шахти... Те са измъкнали дори и релсите по които са бутали количките с руда, и даже скобите за светилниците. В една от шахтите, при самия вход имаше голямо помещение, примерно толкова – посочи една от могилиците наблизо. – добре предпазено от атмосферните влияния. Личеше си, че за пода някога са били завинтовани някакви машини. Но ние не открийме нито една, нито дори един болт.

– При такава прибраност, – ако нещо е останало, то ще е най-вероятно там – Фандарел кимна към групичка хълмчета, разположени близо до вкаменения лавов поток. – Там дълго време е било доста горещо и

прекалено опасно!

– Но, ако е било както казваш, – възрази Торик. – няма как нещо да е оцеляло!

– Но самата сграда е запазена под хълма. – каза Фандарел.

Торик помълча, гледайки ковача, после го тупна по рамото.

– Прав си Майсторе! Ще копая с теб и ще се радвам, ако наистина намерим нещо!

Той не забеляза объркания поглед, с който го награди Фандарел. Ковачът не беше свикнал да се отнасят с него така фамилиарно.

– А аз бих погледнала, какво има под малките хълмчета – каза Лесса. Обърна се и си избра един произволен. – Толкова са много! Може би това са били малки холдове? И наистина, в бързината хората може да са забравили нещо!

– Интересно ми е, какво са могли да държат в такива големи постройки? – Ф'лар подритна чимовеите върху склона на най-близката могила.

– Е, тук има достатъчно народ и за всички има кирки и лопати. Всеки може да разкопае каквото си хареса. – Торик с широка крачка се приближи до купчината инструменти, избра лопата с дълга дръжка и я метна към Фандарел. Той хвана лопатата неуверено. Виждаше се, че не още не е решил, как да се държи с южняка. Торик нарами друга лопата, вдигна две кирки и без повече разговори тръгна към няколкото хълмчета, които си беше харесал ковача.

– Но, ако Торик е прав, струва ли си да копаем тук? – обърна се Ф'лар към Лесса.

– Това, което намерихме в запустелите стаи на Уейр Бенден, явно е било оставено поради непригодност. Миньорското оборудване е било изнесено, защото е могло да бъде полезно другаде. И изобщо – просто искам да погледна, какво има вътре.

Лесса го каза толкова решително, че Ф'лар се разсмя:

– Знаеш, че и аз също го искам. Интересно, за какво са използвали толкова здраво помещение? Би могло да послужи като уейр за дракон, дори за два!

– Ще ти помогнем, Лесса! – Шарра побутна Джаксъм към инструментите.

– А ние с теб, Майсторе, може би ще тръгнем с Ф'лар? – Ф'нор също грабна лопата.

Н'тон претегли една кирка на дланта си:

– И така, откъде искаш да започнем, майстор Никат?

Главният миньор замислено се огледа. Но очите му се спираха на посоката, където бяха отишли Торик и Фандарел – към могилите близо до самата планина.

– Предполагам, – каза най-накрая, – че нашият Главен ковач е прав. Но трябва да разпределим силите си. Нека да видим какво има там. – Той решително посочи най-близкия към морето край на платото, където няколко хълмчета образуваха широк кръг.

...Работата се оказа непривична за всички без изключение, независимо, че Майстор Никат някога сам беше ученик в подземните рудници, а Майстор Фандарел и досега работеше с тежкия чук в ковачницата.

Облян в пот, Джаксъм не можеше да се отърве от неприятното усещане – струваше му се, че непрекъснато го наблюдават. Но когато спираше да откъдне или да премести гнездо с личинки и внимателно поглеждаше встрани, не забелязваше нито един поглед отправен към него. И все пак...

„Дългучът те наблюдава.“ – неочаквано каза Рут.

Джаксъм уж случайно погледна към мястото, където копаеха Торик и Фандарел, и точно – оказа се, че южнякът гледаше към него.

Лесса със стон заби лопатата в сплетените, жилави корени на тревата и заразглежда ръцете си – на почервенелите длани се бяха образували мазоли.

– Тези ръце отдавна не са подхващали сериозна работа! – каза тя.

– Може би трябва да вземеш ръкавици? ... – посъветва Шарра.

– Ще се сваря в тях, – намръщи се Лесса. Хвърли поглед към останалите копачи и с въздишка седна на тревата. – Никак не ми се иска да пускам тук излишни хора, но виждам че ще се наложи да подберем още няколко чифта здрави ръце и издържливи гърбове... – тя внимателно събра личинките, гърчещи се в разкопаната земя, пусна ги на безопасно място и проследи как бързо се заровиха в тъмносивата почва. Взе шепя пръст и я разтри между пръстите си. – Почти като пепел... Не съм си и помисляла, че отново ще чистя пепел. Джаксъм, казвала ли съм ти, че чистех огнището в холд Руат, когато майка ти пристигна?

– Не! – отвърна той, изненадан от това неочаквано признание. – Рядко говорят с мен за родителите ми...

Лицето на Лесса се напрегна.

– Откъде пък си спомних за Факс... – тя погледна към Торик и добави сякаш повече за себе си, отколкото за Джаксъм и Шарра. – Нима и той е толкова властолюбив. Но Факс правеше грешки...

– По-точно, отне Рут от тези, които го владееха по право. – каза

Джаксъм и замахна с кирката.

– Това беше най-голямата му грешка – с нескрито удовлетворение каза Лесса. Забеляза погледа на Шарра и се усмихна. – Която впрочем аз поправих. Престани да копаеш, Джаксъм! Не мога да си почивам както трябва, докато така усърдстваш! – тя изтри обляното си в пот чело. – Да, без допълнителни помощници ще ни дойде нанаягорно...най-вече на моята могила! – почти нежно поглади тревния гроб. – Не можем да знаем колко е дебел слойт пепел. Ами ако изведнъж се окаже, че сградите от долу са малки и са просто добре засипани. Ще си ровим, ровим... и накрая ще изкопаем нещо с размерите на къщичка за див страж!

Джаксъм чувстваше погледа на Торик и продължаваше да копае, въпреки, че раменете му се бяха схванали, а дланите, покрити с мазоли горяха.

Изведнъж във въздуха заедно с тях се появиха двата огнени гушцера на Шарра. Те зачирикаха, явно обсъждайки между себе си странното увлечение на тяхната приятелка. След това се спуснаха право под лопатата ѝ и започнаха енергично да копаят. Здравите нокти на силните им предни лапки, разгребваха земята и буквално изхвърляха цели чимове навън. Докато хората съобразят какво става, гушцерите успяха да изкопаят яма с дълбочина, колкото изпъната ръка.

– Рут! – повика го Джаксъм. – Не искаш ли да пробваш?

Белият дракон послушно скочи от огряната от слънцето скала и се плъзна към тях по въздуха. Очите му блестяха ярко от любопитство.

– Ще покопаеш ли?

„Къде? Тук?“ – Рут си намери място, малко по-наляво от това, където копаеха двата гушцера.

– Няма значение къде, – каза Джаксъм. – Просто искаме да изясним, какво има под тревата.

Щом останалите ездачи забелязаха с какво се занимава Рут, веднага повикаха приятелите си на помощ. Заинтересува се дори и Рамот, с горещото одобрение на Лесса.

– Ако някой ми беше казал, нямаше да повярвам! – прошепна Шарра на Джаксъм. – Драконите да копаят!

– Но нали самата Лесса не сметна че е под достойнството ѝ...

– Да, но ние сме хора, а те – дракони!

Джаксъм не можа да удържи смеха си.

– Не съди за драконите по мързеливите зверове на Старовремците. – хвана момичето за талията, притегли я към себе си и изведнъж почувства, как се напегна тялото ѝ. Той погледна към Торик. – Ако се

притесняваш за брат си, той в момента не гледа към нас...

– Не му е необходимо. – Шарра посочи към небето. – Тук са неговите огнени гушери. А аз се чудех къде са изчезнали...

Над тях кръжаха кралица и два бронзови.

– Аха, виж ти! Ще помоля Майстор Робинтън да поговори...

– Торик има собствени планове за мен.

– А нима аз не влизам в ТВОИТЕ планове?

– Знаеш че не е така! Иначе нямаше да дойда при теб вчера! Исках да бъда с теб, докато ... докато мога... – Очите на Шарра бяха пълни с предчувствие за тъга.

– А защо трябва да ни се меси? – Джаксъм взе ръцете ѝ в своите и ги задържа, дори когато тя се опита да си ги дръпне. – Моето положение...

– Той не уважава младежите от Севера. За последните три Оборота достатъчно се нагледа на младши владетелски синове, които... – Шарра потръпна. – които са способни да вбесят дори менестрел. Знам, че ти не си такъв, но Торик...

– Торик ще види на какво съм способен, може да си сигурна. – Джаксъм вдигна ръцете ѝ към устните си. Гледаше я в очите и повече от всичко на света искаше да премахне мъката в погледа ѝ. – Ще направя всичко, както трябва – чрез Литол и Майстор Робинтън. Съгласна ли си да станеш моя Стопанка, Шарра?

– Защо питаш, Джаксъм! Докато мога...

– Докато сме живи! – поправи я той и до болка стисна пръстите ѝ.

– Джаксъм, Шарра! – повика Лесса. Тя следеше работата на Рамот и не чу тихия им разговор.

Шарра отново се опита да измъкне ръцете си, но Джаксъм твърдо решил да не отстъпи пред Торик, не смяташе да се крие и от Лесса.

– Елате тук! Рамот стигна до нещо твърдо. Но не е камък!

Джаксъм задържа Шарра нагоре по склона, към Лесса. Рамот седеше на задни лапи и любопитно гледаше над главата на Лесса в дълбоката яма.

– Мръдни се малко, Рамот! – помоли я Лесса. – Правиш сянка и не мога да виждам добре. А ти, Джаксъм, вземи лопата и виж какво има вътре!

Младежът скочи в ямата – беше дълбока до средата на бедрото му.

– Наистина е нещо твърдо, – каза той, след като тупна с крак. – После се опита да забие лопатата: – Скала?...

Но не беше скала – звукът от удара с лопатата беше на кухо.

Джаксъм разгреба пръстта и отстъпи настрана, за да може да разгледа.

– Ф'лар, ела тук! – извика Лесса. – Намерихме нещо!

– Ние също!... – долетя тържествуващия глас на Предводителя.

И започна всеобща суетня от една яма до друга. Навсякъде, на дъната на ямите откриваха един и същ материал, само в една могила тази, която разкопаваше Ф'лар, върху купола от подобното на камък вещество бяха вградени кехлибарени пластини.

Накрая, Фандарел вдигна ръце над главата си и с оглушителния си бас призова за тишина:

– Стига сте хабели напразно време и сили! – любимата фраза на Главния ковач, предизвика у Торик одобрителен хохот, прозвучал почти презрително. – Не виждам нищо смешно, – продължи Фандарел. – Давайте заедно да се заемем с могилата на Лесса – като големина е най-малка. След това с могилата на Майстор Никат, после... – показва своята, но Торик се намеси:

– Всичко за един ден?

Джаксъм безкрайно се издразни от насмешливия му тон, но ковачът просто отвърна:

– Ще направим, колкото можем. Така че, давайте да започваме!

Изглежда беше решил да не обръща внимание на нападките на Южняка. Джаксъм също реши да последва примера му.

Драконите се събраха край хълмчето на Лесса, но самото то беше, колкото една драконова дължина. Затова оставиха само два, а Ф'лар и Н'тон отведоха своите бронзови да помагат на Никат.

Към средата на деня, закръглените стени на първата сграда бяха разкрити до равнището на предишното ниво на долината. Откри се съоръжение с плавно очертан покрив, на който бяха вградени пластини, които пропускаха светлината, – по три от всяка страна. Някога, несъмнено прозрачни, сега бяха потъмнели и надраскани. Така и не успяха да погледнат през тях.

Уви, нямаше и нищо подобно на вход на дългата страна на сградата. Но драконите бяха увлечени в работата не по-малко от хората и скоро откопаха входа, намиращ се от тясната страна.

Вратата, направена от същия материал, като пластините на покрива се отваряше навън. Наложиха се да смажат пантите с масло и чак тогава успяха да я поотворят малко. Лесса се опита да се промуши през пролуката, но Фандарел я хвана за рамото:

– Почакай! Въздухът вътре е на няколко века. Усещаш ли как мирише? Нека да се поветри. Толкова Обороти никой не е влизал вътре!

Ковачът, Торик и Н'тон заедно забутаха вратата и успяха да я отворят напълно. Навън излезе вълна от такава воня, че Лесса отскочи надалече и се закашля. Правоъгълници от мътна светлина осветяваха пращия под и стените – напукани и с петна от влага. Лесса и Ф'лар прекрочиха прага първи, след тях – останалите. Финия прах на фонтанчета излиташе изпод ботушите им...

– За какво ли е служил този дом? – Лесса неволно понижи глас.

Торик влезе леко приведен, при все че нямаше нужда – горният праг на вратата беше поне на педя над главата му. Огледа се и посочи с пръст към далечния ъгъл, където се виждаха останки от дървена рамка:

– Възможно е тук да е спал някой!

После отиде в другия ъгъл, наведе се, вдигна нещо и церемониално го подаде на Лесса:

– Ето съкровище от древни времена!...

– Вижте, лъжичка... – тя я вдигна високо за да могат и другите да я разгледат, а после я поглади с пръсти. – От какво е направена? Не е дърво, не е метал... Материалът прилича на този, от който са направени плочите на покрива, само че е по-прозрачен... Но е здрав! – опита се да я огъне неуспешно.

Ковачът внимателно взе лъжичката от ръцете ѝ.

– Да, изглежда наистина е същият материал... Прозорци и лъжици! Хмм!

Малко по малко всички преодоляха благоговейния си трепет, предизвикан от присъствието им в това древно съоръжение, и започнаха да се оглеждат.

По стените на дома висяха полици и шкафчета, на някои места все още се забелязваха следи от боя. Помещението беше разделено на три. Тук-там се виждаха вдлъбнатини, някога там сигурно бяха стояли големи предмети. В един от ъглите Фандарел откри кръгли тръби изчезващи в пода.

– Едната навярно е за вода, – замислено каза ковачът. – Но защо са им били още четири?...

– Да се надяваме, че не всички могили ще са така пусти, – с надежда каза Лесса, старейки се да скрие разочарованието си.

– Следва да предположим, – бодро каза Фандарел, след като излязоха на чист въздух. – Че голяма част от сградите със сходна форма са служили за жилища. И изглежда, когато са бягали, нашите прадеди са вземали всичките си лични вещи. Струва ми се, че трябва да съсредоточим вниманието си върху най-големите постройки или върху най-

малките.

И без да дочака някой да оспори мнението му, Главният ковач се запъти към разкопките на могилата на Никат.

Тази сграда се оказа квадратна по форма. Щом се добраха до познатите пластини на покрива, хората и драконите започнаха да откопават една от стените обърната в посоката, където гледаше вратата на първия дом. Входът наистина се оказа там, но пантите бяха клеясали до такава степен, че успяха да мръднат вратата само с половин педя. В бързо падащия тропически мрак едва успяха да мярнат някакви украшения по стените. Никой не се беше сетил да вземе светилници, но и никой не предложи да изпратят огнени гущери да ги вземат – всички бяха прекалено уморени.

Лесса изнемощяло се облегна на вратата, огледа се и се разсмя:

– Трябваше ли толкова да се изцапам! И Рамот казва, че е уморена, изцапана и иска да се къпе...

– И не само тя, – охотно се съгласи Ф'лар. Опита се да затвори вратата, но не успя. – Да се надяваме, че за една нощ нищо няма да се случи. Да излитаме към Залива!

– С нас ли си Торик? – попита Лесса. Налагаше й се да вдига високо глава за да разговаря с него, толкова беше висок южнякът.

– Благодаря, но за днес ми стига, – отвърна той. – Имам да се грижа за цял холд. Не мога да си позволя да безделнича! – Джакъм прехвана погледа му и разбра че последните думи се отнасяха за него. – Ако всичко е наред, утре пак ще намина. Искам да видя дали ще намерите нещо интересно в могилата на Фандарел. Мога да докарам и работници за да не преуморявате драконите?

– Драконите! Преуморени? ... За това тях е съвсем дребна работа, – каза Лесса. – Но, ако някой се нуждае от почивка, това съм аз. Как мислиш Ф'лар, да извикаме ли от уейра още ездачи?

– Така, така, всичко е ясно – не искате да ви се бъркат странични хора! – Торик погледна насмешливо Ф'лар.

Предводителят пропусна забележката му покрай ушите си.

– Платото ще бъде отворено за всички. Но щом на драконите им хареса да рият...

– Утре бих довел със себе си Бенелек, Ф'лар. – Фандарел отърси пръстта от ръцете и дрехите си. – И още две момчета с отлично въображение...

– Въображение? Да, тук ще трябва доста въображение, да видим смисъл в останките, които са оставили прадедите ни. – в тона на Торик

едва забележимо се усещаше презрение. – Готов ли си Д'рам?

По някаква причина Южнякът се държеше с възрастния Предводител забележимо по-почтително отколкото с другите. В крайна сметка Джаксъм така го възприемаше. Вътрешно кипеше заради безцеремонните инсинуации на Торик; – той, Джаксъм се „развличал“ тук, вместо да мисли за холда си!... Забележката му беше отчасти справедлива – и заради това, двойно по-обидна. Но все пак, това не означаваше че трябва да се върне веднага в Руат, който процъфтяваше под ръководството на Литол. Когато всичко най-интересно се случва тук, на Южния?

Почувства пръстите на Шарра върху своите длани и си помисли, колко приличаше Торик на Дорс.

– Доста ще се изпотя, докато измия дракона... – въздъхна той. Хвана момичето за ръката и я поведе към Рут.

Първото нещо, което видяха още щом изскочиха от Помежду над залива, беше високата фигура на менестрела, който ги чакаше на брега. Нетърпението обхванало Робинтън си личеше отдалеч – трябваше само да погледнат огнените гущери кръжащи в безумни спирали около него.

Като забеляза, че драконите и ездачите са целите в прах и мръсотия, и единственото им желание е да се потопят във водата, Робинтън просто се съблече и заплува около тях, вслушвайки се в разказите им.

Вечерта всички седнаха около огъня и се чувстваха свършено изтощени

– Виждам, – каза менестрелът, – че няма гаранция, че ще открием нещо полезно, даже и ако намерим сили да разкопаем всички могили!

Лесса вдигна лъжичката.

– Струва ми се, че това представлява някаква ценност... но като си помисля, че в ръцете си имам предмет, който нашите прадеди са държали...

– Много ефективна форма – Фандарел вежливо взе лъжичката и започна да я разглежда. – И този материал... – Той се наклони към огъня и посегна към ножа си. – Я да видим...

– Ох, Фандарел, недей, моля те! – изплашено извика Леса и бързо измъкна съкровището си от ръцете на ковача. – В моята могила се ваят много парчета от това вещество. С тях може да правиш, каквото си поискаш!

– Нима само това е останало от Прадедите ни? – замислено попита Ф'лар. – Парчета и отломки?...

– Позволи ми да ти напомня, – каза Фандарел, – че даже и захвърленото от тях може да ни е от полза! – и посочи към носа, където

Уонзър беше поставил далекогледа си. – Всичко, което хората са знаели някога, може да се научи отново. Разбира се, ще ни трябва време и маса експерименти, но...

– Ние точно започнахме, приятели. – намеси се Никат, чийто ентузиазъм не беше намалял. – И, както казва нашият добър Главен ковач, ние сме способни да се учим дори и от изхвърленото. С вашето позволение Предводители, бих довел няколко опитни команди и бих пристъпил към систематични разкопки. В разположението и размерите на могилите има някакъв смисъл. Възможно е всеки ред да е принадлежал на отделна гилдия или...

– Значи ти не споделяш мнението на Торик, че те са взели всичко със себе си? – попита Ф'лар.

– Това няма значение, – махна с ръка Никат. – Видяхме, че не са взели леглата си, защото са знаели, че дърво може да се намери навсякъде. Лъжичката също не е представлявала голяма ценност – могли са да направят още. Със сигурност можем да попаднем на неща, свършено ненужни за тях, затова пък способни да запълнят пропуските в недошлите до нас или повредени Записи. Помислете, приятели – Никат вдигна пръст и заговорнически примижа с едното око. – Все нещо ще намерим!

– Наложило им се е да пренасят огромни товари – промърмори Фандарел. – Но къде са ги дянали? Навярно, не направо във Форт холд!?

– Наистина! – възкликна Ф'лар. – Къде може да са се преместили?

– Ако съдим по съобщенията от огнените гущери, – каза Джаксъм. – Бягали са към морето.

– Където също не е било безопасно... – добави Менолли.

– Вярно, – кимна Ф'лар. – Но, разстоянието между платото и морето също не е малко... – Обърна се към Джаксъм: – Рут не може ли да разбере от гущерите, къде са изчезнали хората.

– Искаш да кажеш, – леко се обиди Никат, – че можем да минем и без подробни разкопки?

– Откъде на къде? Копайте колкото си искате, стига да има излишни работници.

– Работници имам, колкото си поискаш. – тъжно се усмихна Никат. – Изтощиха ми се три шахти наведнъж...!

– Как така? – изненада се Ф'лар. – Мислех си, че сте се заели с рудниците, които Торик намери на склоновете на западния хребет...

– Само ги оглеждахме. Гилдията ни още не е сключила с Торик договор за разработка...

– С Торик? Нима той владее и тези земи? Та те са далеч на

югозапад – много далеч от Южния холд.

– Рудниците са открити от отряд разузнавачи на Торик, – каза Никат, гледайки ту Бенденския Предводител, ту Робинтън, ту Главния ковач.

– Казах ти, че е много властолюбив... – прошепна Шарра в ухото на Джаксъм.

– Отряд разузнавачи? – повтори Ф'лар. – Е, това не означава, че рудниците вече са негова собственост. Във всеки случай мините са по твоята част, майстор Никат и Бенден винаги ще те подкрепи. А аз още утре ще поговоря с Торик.

– Вярно, време е да го направиш. – каза Лесса и подаде ръка на Ф'лар, който ѝ помогна да стане от пясъка.

– Честно казано, много се надявах на вашата поддръжка, – с благодарен поклон отвърна Майстор Никат. Очите му блестяха хитро в светлината на огъня.

– Да, и аз съм на мнение, че за такъв разговор отдавна е дошло времето. – каза Менестрелът.

Скоро ездачите отлетяха; Н'тон отведе Майстор Никат в холд Кром и обеща да го върне на следващата сутрин. Робинтън покани Фандарел да остане при него в холда. Пиемур замъкна Менолли да му помогне да нахранят Глупчо. Джаксъм и Шарра останаха да загасят огъня и да почистват плажа.

– Твоят брат да не планира да завладее целия запад на Южния? – попита Джаксъм, щом всички се разотидоха.

– Може би не всичко, но колкото може... – усмихна се Шарра. – И не го предавам, като ти казвам това, ти си имаш свой холд и не ламтиш за земя на Южния... или не?

Джаксъм се замисли.

– Ти да не ...? – Шарра го хвана за ръката.

– Не! – решително отвърна Джаксъм. – Този залив ми харесва, но не предявявам претенции към него. Днес, докато копаехме на платото, бях готов да дам всичко, за да усетя хладния вятър от планините на Руат и да се гмурна в любимото ми езеро... Ние с Руат ще те заведем там. Толкова е красиво. И без дракон трудно ще стигнеш до него. Вдигна плоско камъче и го метна да подскача по мързеливите вълни, които с тихо шептене заливаха белия пясък. – Не, Шарра, не смятам да си правя тук холд. Роден съм и съм израснал в Руат. Лесса ми го намекна днес. А също и на каква цена съм станал владетел. Ти навярно знаеш, че синът ѝ, Ф'лесан е с наполовина руатска кръв? И ако е тръгнало така, то той

има повече права, отколкото аз...

– Но той е ездач!

– Да, и е израснал в Уейр. Така реши Лесса. Тя искаше никоой да не може да оспорва титлата ми. Изобщо, трябва да се държа подобавашо.

Изправи се, хвана Шарра и я вдигна на крака.

– Какво ти хрумна пък сега? – попита тя подозрително.

Той я хвана за раменете и я погледна в очите:

– Твоят брат достатъчно ясно ми напомни за моите задължения пред холда...

– Но вие с Рут сте нужни тук! Само той е способен да накара гушерите...

– Ние с Рут ще успеем и тук и там! И дълга си да изпълним и да си почиваме... ще видиш! – притегли я към себе си с намерението да я целуне, но тя внезапно се дръпна, гледайки някъде зад рамото му. На лицето ѝ се четеше гняв и обида.

– Какво ти е? – уплаши се той. – Нещо лошо ли направих?

Тя посочи към дървото, откъдето внимателно ги наблюдаваха два огнени гушера.

– Тези гушери са на Торик! Той ме следи... следи ни!

– Какво пък! Нека тогава разбере какви са моите намерения! – Джаксъм целуна момичето и я целува дотогава, докато устните ѝ не му отвърнаха, а обидата не отстъпи място на усмивка. – Бих искал да му покажа още... но днес трябва да се върна в Руат! – той повика Рут и навлече летателния костюм. – Ще се върна сутринта. Ще кажеш на останалите, нали?

„Наистина ли трябва да отлетим?“ – Рут подстави на Джаксъм предната си лапа.

– Скоро ще се върнем, – утеши го Джаксъм и помахна на Шарра за довиждане. Колко самотна изглеждаше там долу, на осветеният от звездите бряг.

Миир и Талла описаха заедно с Рут кръг над залива. Те жизнерадостно подсвиркаха и Джаксъм разбра, че Шарра не му се сърдеше за неочакваното заминаване.

Решението да се върне в Руат и да се заеме с формалностите за въстпването му като пълноправен владетел на холда, беше взето до някаква степен под влияние на язвителните забележки на Торик. Много повече му въздейства странната носталгия, прозвучала в думите на Лесса, на склона на хълма. А после, край огъня в главата му дойде неочаквана мисъл: човек с опит и жизнена сила, като Литол, би се оказал

необходим сред загадките на палтото. Това успешно би му заменило Руат!

Колкото до самия него – завръщането му в родния дом бе предопределено, както и онзи полет за спасяването на яйцето...

– Към дома, Рут! Към Руат! – каза той и топлината на тропическата нощ се смени с мъртвешкия студ на Помежду, който ги изведе във влажния мрак на Руатската нощ. Оловните облаци ръсеха рядък сняг, вероятно валеше отдавна – по югоизточните ъгли на дворовете вятърът беше навял малки преспи...

„Снегът винаги ми е харесвал!“ – каза Рут и на Джаксъм му се стори, че драконът се опитва да убеди сам себе си.

Уилт удивено и радостно протръби от стражевата скала. И веднага около тях се завъртя поне половината огнени гущери на холда. Те ги приветстваха и врещяха с прегракнали гласове, оплаквайки се от снега.

– Скоро ще отлетим обратно, Рут, – утеши го Джаксъм. Суровият мраз го пронизваше, независимо от топлата кожена куртка. Беше забравил, какво е времето тук по това време на годината.

Рут едва успя да се приземи в главния двор, и портите се разтвориха. Навън прибягаха Литол, Финдер и Бранд.

– Случило ли се е нещо? – извика Литол.

– Не, не, нищо! Само заповядай да затоплят нашия уейр, за да не се простуди Рут, независимо от дебелията му драконова кожа!...

– Ей сега, – отвърна Бранд и хукна през двора към кухнята, викайки на слугите да донесат жар за огнището. Литол, Финдер и Джаксъм пое-ха нагоре по стъпалата, а Рут послушно тръгна след иконома.

– Внимавай ти сам да не настинеш, скачайки от един климат в друг. – каза Литол. – Какво те накара да се върнеш толкова бързо?

– А не трябваше ли вече да се върна? – Джаксъм се приближи към огнището, свали ръкавиците и протегна ръце към пламъка. – Към ето това огнище!...

– Към това огнище?... – попита Литол, наливайки му вино.

– Виждаш ли, – каза Джаксъм. – Днес сутринта, под знойното слънце на платото, когато разкопахме една от загадъчните могили остана-ли от прадедите ни... Та ето, Лесса ми разказа, че е чистела огнището, в деня, когато моят баща Факс е довел майка ми, лейди Гема! – Джаксъм протегна ръката си с чашата, сякаш вдигаше тост в чест на майка си, която никога не бе виждал.

– И това ти напомни, че си владетел на Руат? – усмихна се Литол само с ъгълчетата на устните си. Очите му, които преди изглеждаха

непроницаеми, сега проблясваха в отраженията на огъня.

– Да, – каза Джаксъм. – И ми се струва, намерих къде може да се използва човек с твоята енергия и способности.

– Я, разкажи, – Литол му посочи тежкото гравирано кресло, близо до огнището.

– Защо да ми отстъпваш веднага своето кресло, – каза Джаксъм, забелязал, че вдлъбнатините на кожените възглавнички още не са успели да се изправят.

– Предполагам, че скоро ще ти отстъпя не само креслото си, лорд Джаксъм...

– Но само по всички правила на етикета! – Джаксъм притегли с крак малката пейчица и седна върху нея. – И освен това, ти ще имаш възможност да се изявиш на ново поприще! – Хладнокръвието на Литол го накара да се почувства облекчен: – Настояйнико, достоен ли съм да стана наистина владетел на Руат?

– Имаш предвид – добре ли си обучен?

– Това също, но аз говоря за тези обстоятелства, заради които е за предпочитане Руат да управляваш ти.

– Да, Джаксъм!

Младежът внимателно се вгледа в лицето на опекуна си, търсейки и най-малки признаци на скованост или притеснение. Но Литол продължи с предишното си спокойствие:

– Обстоятелствата силно се измениха. И основно – благодарение на теб.

– Благодарение на мен?... А... тази болест! Как мислиш, ще има ли някакви пречки за да премина през Утвърждаването за владетел?

– Не виждам никакви пречки!

Джаксъм чу, как менестрелът ахна, но продължи внимателно да наблюдава Литол.

– А сега ми кажи, какво те подтикна, – усмихна се той. – Сигурен съм, че не е само това, че Северът най-накрая реши проблема с младшите синове. Трябва да е онова славно момиче, как и беше името ... Шарра, струва ми се?

– В общи линии, да, – засмя се Джаксъм и с крайчеца на очите си забеляза усмивката на менестрела.

– Сестрата на Торик от Южния холд, нали? – попита Литол, оценявайки перспективите от подобен брак.

– Да. И искам да те попитам, съветът на лордовете не смята ли да даде на Торик владетелска титла?

– Не, даже и не съм чул той да е молил за такова нещо. – намуси се Литол.

– А ти какво мислиш за Торик?

– Защо питаш? Според мен, няма никакво съмнение, че бракът ще бъде равностоен, макар той да няма титла.

– Да, той е способен да удовлетвори своето властолюбие и без титла, – каза Джаксъм с такава враждебност, че настойникът му и менестрелът с учудено се спогледаха.

– Откакто Д'рам стана Предводител на Южния Уейр, – наруши Финдер възцарилата се тишина, – на никого от безимотните, тръгнаха да усвояват новия континент, не е отказана земя.

– Гарантира ли им право на владееене на земята, която обработват? – попита Джаксъм, така бързо, че менестрелът удивено замига.

– Не съм сигурен...

– Двама от синовете на лорд Грока вече са там. – Литол мачкаше с пръсти долната си устна. – Доколкото разбрах са получили парцели земя. И разбира се, ще запазят наследствената си титла. А какво са подхвърлили на Дорс, Бранд? – попита той току-що влезлия иконом.

– Дорс? ... Той какво, също ли е отишъл там за земя? – с учудване и облекчение попита Джаксъм.

– Не видях причини да го задържам, – спокойно отвърна Литол. – Предположих, че и ти няма да възразиш. ... Така, че какво му обещаха Бранд?

– Ако не греша – всяко късче земя, с което може да се справи, но думата „владее“ според мен не беше произнесена. От друга страна, предложението идваше не от самия Торик, а от един от южняците търговци.

– И все пак – ако някой ти даде земя, ти ще си му благодарен и всячески ще го поддържаш против тези, които не са ти давали земя, – каза Джаксъм. – Нали?

– Да, благодарността поражда преданост, – неспокойно се намуси Литол. – Освен това, тях ги предупредиха още в началото, че най-хубавите земи се намират най-далече, и уейрът не може да ги защити. Дадох на Дорс един от нашите стари огнемети – естествено в работещо състояние, с резервни наконечници и шланг...

– Ох, как искам да го видя по време на Нишковалеж, на открито и без нито един ездач в небето. – Джаксъм допи виното си и стана.

– Двамата с Рут трябва да се върнем в Залива. Още не сме готови за руатските вихрушки... И освен това, утре трябва да свършим още една

работа. Ще можеш ли да долетиш при нас, ако се получи? Предполагам, Бранд може да те замести, ако се наложи?

– Защо пък не! – каза Литол. При такъв студ, няма да откажа малко слънчеви бани!

– Не се притеснявайте, ще се справя, – промърмори Бранд.

...Джаксъм кръжеше над холд Залив и се радваше на ласкавата, топла тропическа нощ. Вече беше сигурен, че преместването на Литол, няма да се превърне в трагедия за него. Гледаше приближаващата се земя и изпитваше блажено облекчение. Не беше леко да изпълни замисъла си, при това без да обиди Настоятника си. А и тези новини за Торик и неговите хитроумни интриги...

Скочи от рамото на Рут върху мекия пясък, точно на мястото, където с Шарра се бяха целували. Беше му приятно да си мисли за нея. Изчака докато Рут легне на плажа, пазещ още слънчевата топлина и на пръсти се промъкна в холда. Навсякъде, дори и в стаята на Робинтън беше тъмно. Изглежда вече беше късно, доста по-късно отколкото предполагаше.

Промъкна се в стаята си и се просна на леглото. Пиемур мърмореше нещо в съня си. Фарли, която дремеше на възглавницата отвори едното си око, изгледа Джаксъм и отново сладко заспа.

Джаксъм се покри с одеалото, помисли си за руатските снегове и също заспа.

Събуди се от това, че чу глас, който го викаше по име. Пиемур и Фарли лежах неподвижно: в стаята влизаше светлината на едва зародилото се утро. Джаксъм се вслуша напрегнато, очаквайки зовът да се повтори. Но беше тихо. Робинтън?... Едва ли, Менолли се беше научила да се събужда при неговия глас. Докосна сънениия ум на Рут. Белият дракон тъкмо се събуждаше.

Джаксъм се размърда и реши, че го е събудила болката в мускулите. Ръцете, раменете, кръстът – всичко го болеше след вчерашния труд. А и коварното слънце изрядно му изгори гърба. Опита се отново да заспи, но така и не можа да се намести удобно. Може би трябваше да отиде да се изкъпе? Това щеше да отпусне мускулите и да успокои изгорялата кожа...

Измъкна се тихо, да не събуди Пиемур и да не го чуе Шарра. Рут вече бодърстваше на двора и беше радостен да се присъедини към него.

„Струва ми се, че вчера не успях да се измия добре от мръсотията...“

Сестрите на Изгрева, като малки пламъчета проблясваха в лъчите

на все още непоказалото се слънце. Джаксъм се загледа в тях. Да не би прадедите им да се бяха укрили от изригването там, горе? И, ако да – как ли го бяха направили?

Влезе до кръста в тихите вълни на залива и дълго плува под водата, в тайнствения сумрак. После изплува и се запъти към брега. Мисълта за вулканите не му излизаше от главата. Между селището и водата трябва да е имало някакво друго убежище. Хората са бягали в тази посока и явно са знаели точно накъде бягат...

– Рут! – повика го той.

„Пак ли ще летим нанякъде“ – изнедоволства драконът, но Джаксъм му напомни:

– Там, на платото слънцето ще изгрее по-бързо. Ще е по-топло.

Върна се в холда за летателния костюм, измъкна от склада малко храна и се вслуша да не би да е събудил някого. Не, по-добре беше да провери предположението си сам. А когато останалите се събудят, да ги зарадва с новините. В крайна сметка се надяваше да стане така...

Излетяха точно в момента, когато крайчето на слънцето се показва над ясения безоблачен хоризонт и позлати величавия лик на далечната планина.

Рут се пренесе през Помежду и бавно заплува във въздуха, описвайки широк кръг. Джаксъм се усмихна щом погледна надолу – земята, изкопана от мощните драконови нокти при разчистването на двете могили беше образувала няколко нови хълмчета. Направиха още един кръг и се насочиха към морето, накъдето, предполагаше, са се насочили изплашените и измъчени хора. Беше рано да извикат огнените гущери. Щяха пак да си спомнят изригването и ще се паникьосат. Трябваше първо да се добере до място, което ще предизвика по-малко драматични спомени. Нека по-добре да си припомнят, какво са правили „техните хора“ в убежището, към което са бягали!

Може би са имали просторни ферми за уерровете и обори за ездитните животни някъде встрани от селището? Древните бяха действали с размах – един обор би могъл да приюти стотина човека и да ги спаси от огнения дъжд.

Под тях преминаха ливадите, появиха се храсти, които малко по-нататък преминаха в буйна, гъста растителност. Щеше да е щастлива случайност, ако можеше да види нещо през нея.

И тъкмо се канеше да помоли дракона да се върне обратно, когато пред очите му попадна странна по форма полянка.

– Рут! Ето там!... Да видим какво е.

Няколко маха на крилете и Рут се понесе над дългата ливада – дълга стотина драконови дължини и широка – около пет-шест. Изглеждаше така, сякаш храстите и дърветата трудно намираха почва за корените си там. В далечният край проблясваше вода – няколко малки езерца свързани помежду си.

В този момент, над платото се показа слънцето и Джаксъм видя три дълги сенки върху тревата. Веднага нареди на Рут да лети напред и кръжа над мястото, докато не се увери, че това съвсем не са естествено образувани хълмчета, а рязко се отличават по форма и разположение. Едното от тях превишаваше другите с не по-малко от седем дължини, а между тях разстоянията бяха до десет и повече.

След като се спуснаха по-надолу, различиха още нещо – единия край на засипаното съоръжение приличаше на огромно помещение, а другият край конусообразно се свиваше и това биеше на очи, независимо от буйната растителност с която бяха обрасли хълмчетата.

Рут, развълнуван не по-малко от ездача си, кацна между двете предни възвишения. Гледани така от земята, те не правеха такова впечатление. И все пак в тях се откриваше нещо особено...

Трябваше Рут само да прибере крилете си и веднага наоколо се образува вихър от огнени гущери, които пищяха възбудено и радостно.

– Какво казват, Рут? Опитай се да ги успокоиш. Могат ли да ти покажат нещо, свързано с тези хълмове?

„Даже прекалено много! – Рут повдигна глава и тихо и нежно замърка. Гущерите се мятаха насам-натам толкова бързо, че Джаксъм не можеше да различи дали между тях има някоя белязан. – Те са щастливи – чу отново мисления глас на дракона. – Радват се, че си се върнал. Отдавна те чакат!“

– Кога съм бил тук за пръв път? – Джаксъм не се изненада от твърдението – беше разбрал, че такива тънкости, като смяна на поколенията, не могат да бъдат осъзнати от гущерите. – Могат ли да ни припомнят?

„Когато си се спуснал от небето в такива дълги сиви неща?“ – учуди се Рут предавайки отговора.

Джаксъм се облегна на хълбока му. Все още не можеше да повярва...

– Покажи ми!

...Ярки, често противоречиви образи запълниха съзнанието му. Отначало всичко беше доста разплуто, но Рут успя да събере множеството разкъсани спомени в една ясна картина.

Това бяха сиви цилиндри с малки крила – жалки подобия на

великолепните крила на драконите. Единия край на всеки от цилиндри-те беше закръглен, затова пък от другия край стърчаха някакви тръби и образуваха кръг.

Ето, че от предният кораб, примерно на една трета от края с тръбите се разкри отверстие. От него се спусна метална стълба и по нея засли-заха мъже и жени... И отново пред умствения взор на Джаксъм всичко започна да става много бързо – видя как хората бягаха, скачаха, прегръ-щаха се от радост. После картината предавана от Рут окончателно се разпадна на отделни фрагменти, сякаш всяко гущерче се опита да последва отделен човек и се опитваше да предаде на дракона именно за не-го, без да се интересува от самото приземяване на кораба и последвали-те събития...

Ето значи накъде бягаха хората спасяващи се от изригването. Те бързаха към корабите, които ги бяха докарали на Перн от Сестрите на Изгрева. Но по някаква причина, корабите не са могли да излетят...

Съпроводен от ликуващите гущери, Джаксъм тръгна покрай хълма и спря на мястото, където предполагаше, че е входът на небесния кораб.

„Те казват, че си го намерил!“ – Рут леко побутна ездача си с нос напред. В големите му очи блестеше жълт пламък.

Като потвърждение на думите му, десетки огнени гущери се спус-наха на обраслия склон на могилата и започнаха да разхвърлят храстите и тревата.

– Трябва да се върнем в холда и да кажем на всички!... – потресено каза Джаксъм.

„Те спят. И в Бенден също спят. В целия свят сме будни само ние!“

– Изглежда е така! – съгласи се младежът.

„Мога да копая и днес, – увери го драконът. – Можем да почнем да копаем, а когато другите се събудят ще дойдат да помагат!“

– Ти имаш нокти, а аз не, – каза Джаксъм. – Хайде поне да отидем да вземем инструменти от платото.

Така и направиха, а развълнуваните и щастливи гущери не ги оста-виха нито за миг. Джаксъм очерта с лопатата мястото, където предпо-лагаше, че трябва да се разчисти, за да се стигне до входа. След това му остана само да наблюдава Рут и гущерите, които в нетърпението си да помогнат, непрекъснато пречеа на дракона.

В началото магнаха слой чимове – жилавите корени на тревата се бяха сплели в плътна покривка и гущерите я замъкнаха на другия край на поляната, в храстите. Следващият слой беше наносен, оставен от ми-налите хиляди Обороти; дъждовете и слънцето го бяха превърнали в

плътна кора. Джаксъм си позволи да си отдъхне едва когато раменете му започнаха да го болят непоносимо от умора. Седна отстрани и извади малко храна.

Внезапно ноктите на Рут застъргаха в нещо.

„Не е камък!“ – веднага съобщи драконът.

Джаксъм скочи в дупката и заби кирката в изровената земя. Острието се натъкна на твърда неподатлива повърхност. Младежът нададе див вик, от който огнените гущери като облак се извиха във въздуха.

Разгреба почвата с ръце и внимателно поглади откритата се повърхност. Не беше метал. И не беше същото вещество от което бяха направени стените на сградите на платото. Обшивката на кораба, колкото и глупаво да звучеше, приличаше на непрозрачно стъкло. Само, че стъкло с такава твърдост никога не беше виждал.

– Рут! ...Кант още ли не се е събудил?

„Не! Но Пиемур и Менолли вече са будни. Чудят се, къде сме изчезнали!“

– Тръгваме! – възторжено завика Джаксъм. – Ще паднат от изненада!...

Изскочиха от Помежду над холда и видяха, че Робинтън, Пиемур и Менолли наистина ги чакат. Засипаха го с въпроси за полета му до Руат веднага щом се приземи, но той се опита да ги надвика и да разкаже за новата находка. Накрая, на менестрела му писна и кресна да пазят тишина така, че всички огнени гущери се скриха в Помежду.

– Нищо не мога да разбера от тази какафония! – каза той, вземайки си дъх. – Хайде Менолли, донеси ни храна. А ти Пиемур, донеси нещо за рисуване...Зейр! Ела тука разбойнико! Ти ще занесеш вест в Бенден! Ако Мнемент не иска да се събуди, ухапи го за носа. Да, знай, че ще ти стигне храброст да се сбиеш заради мен с Най-Големия. Не, не, не го убивай, само го събуди. Отдавна е време тези бенденски сънливци да стават!... – той беше в чудесно настроение, главата вдигната високо, очите пълни с огън, жестовете плавни и великолепни. – В името на Черупката, Джаксъм! Какво многообещаващо начало положи на този иначе скучен ден... А аз се валях в кревата и не очаквах от живота нищо, освен нови разочарования!...

– Там може да не намерим нищо...

– Но ти казваш, че огнените гущери са възпроизвели приземяване? Хора излизаци от корабите? Ти си прав, може цилиндрите да се окажат празни... но си заслужава да се погледнат. Истинските кораби, които са докарали Прадедите ни на Перн!... – Менестрелът вдъхна с пълни гърди

в предвкушване на чудото.

– Струва ли си да се вълнувате толкова, Майсторе. – Джаксъм се огледа. – А къде е Шарра?

Пиемур и Менолли тичешком се носеха из холда, трудно беше да предположи, че Шарра още спи. Потърси с очи Миир и Талла.

– Снощи за нея долетя ездач, – обясни Робинтън. – Разболели са се няколко човека от Южния ... Впрочем, предполагам, че е доста егоистично от моя страна да ви задържам тук без нужда. Ти например би могъл да се върнеш в Руат... – вдигна брадичка очаквайки обяснения.

– Вярно е, Майсторе, трябваше да се върна в Руат още отдавна, – съкрушено каза Джаксъм. – Когато тръгнах, там валеше сняг. Дълго говорихме с Литол...

– Сега никой няма да възпрепятства Утвърждаването ти като владетел. Никой вече няма да мърмори из ъглите за границите, – разсмя се менестрелът и имитира досадния тон на лорд Санджел. – и за това, че ти си драконов ездач!

Сложи ръка на рамото му и каза:

– И как го прие Литол?

– Нито се учуди, нито се натъжи, – отвърна Джаксъм. – Тогава си помислих – ако Никат наистина започне да разкопава постройките на платото, организаторският талант на Литол може да влезе в употреба...

– Аз също мислех за това. – тупна го менестрелът по рамото. – Ровенето в миналото – наистина е подходящо занимание за старци като нас...

– Ти никога няма да остарееш, Майсторе! – възмутено възкликна Джаксъм. – И Литол...

– Благодаря ти за добрите думи, момче, но виждаш ли, едно предупреждение вече получих... Аха, ето долетя един дракон! И доколкото виждам това е Кант! – Робинтън засенчи очите си с ръка.

...Ф'нор, мръщейки се недоволено, крачеше по плажа. Зейр се беше появил в Бенден с пронизително пищене и всички бенденски гушери вдигнаха такава врява, че Лесса накара Рамот да ги разгони. Като доказателство за случилото се, сега над залива започнаха да се появяват безбройни ята огнени гушери и всеки от тях вресеше с пълна сила.

– Успокой ги Рут! – помоли Джаксъм. – Иначе няма да се чуем!

Драконът изви шия и нададе такъв рев, че се уплаши сам и спечели уважителен поглед от кафявия гигант. Във възцарилата се тишина самотно писна някакво гущерче и веднага млъкна. Небето се изчисти – огнените гушери бързо се разполагаха по клоните на дърветата.

„Послушаха ме!“ – учудено и не без самодоволство предаде Рут.

Установилият се ред, забележимо подобри настроението на Ф'нор.

– А сега разказвай, Джаксъм, какви си ги свършил днес! – кафявият ездач свали летателната куртка и смъкна шлема си. – Изглежда Бенден, в последно време не може да направи и крачка без помощта на Руат!

Джаксъм учудено го изгледа...очите им се срещнаха и той разбра, че в думите на ездача имаше скрит смисъл. Нима пак яйцето? ... Нима Брекке беше казала?

– Е, какво! – отвърна. – Руат и Бенден са здраво свързани. И не само с тясно родство, но и с общи интереси!

Ф'нор престана да се муси и широко се усмихна.

– Чудесно казано, Руат! – Така тупна Джаксъм по рамото, че едва не го събори на земята. – Чудесно казано! А сега докладвай, какво откритие си направил днес?

Джаксъм с удоволствие повтори разказа за случилото се сутринта. Ф'нор се ококори:

– Корабите, с които са долетели? ...Да тръгваме веднага! – отново затегна колана си и с жест накара младежа да побърза с обличането. – Утре в Бенден има Нишковалеж, но, ако работата е такава, каквато казваш...

– Идвам с вас! – обяви Робинтън.

Нито един гущер, даже и най-смелия не посмя да наруши тишината последвала тези думи.

– Идвам с вас! – уверено и твърдо повтори Менестрелът. – Прекалено много пропуснах, а тази нова неизвестност е по-лоша за мен и то смъртта. – Той с драматичен жест притисна ръце към гърдите си. – Мое то нещастно сърце боли все по-силно с всеки миг, който съм принуден да прекарам в безпокойство, очаквайки да се сетите да ми изпратите жалки парчета информация! – Менолли отвори уста, но Менестрелът вдигна ръка. – Не, няма да копая. Но не си мислете да ме оставите тук. Това е много опасно за моето болно, слабо сърце. Помислете сами, докато Вие създавате велики Записи, аз да се ваям тук сам!

– Майстор Робинтън... Ако Брекке разбере... – простена Менолли.

Ф'нор закри очи с ръка и тръсна глава, потресен от подлото изнудване на менестрела:

– Дайте на човека пръстче – и ще ви откъсне цялата ръка... – показва юмрук на Робинтън: – Само да те видя, че хващаш лопата, или вдигнеш дори камъче, ще... ще...

– Менолли, дете, донеси ми летателния костюм! – Менестрелът

побутна момичето към холда. – И писмените принадлежности от масата в кабинета... Обещавам, че ще бъда послушен. Сигурно е, че толкова кратко пребиваване в Помежду няма да ми навреди... Менолли! – извика с пълен глас, така че ехото върна гласа му, чак от другия край на залива. – Не забравяй за меха с вино! Закачен е на креслото ми! Да знаете, че търпението ми свърши още вчера, когато от най-добри подбуди, не ми дадох да погледна разкопките на платото.

Менолли бегом донесе писмените принадлежности и костюма; мехът с вино подскачаше на гърба ѝ. Ф'нор качи на Кант Робинтън и Пиемур, а Менолли седна зад Джаксъм. Той за миг съжали, че Шарра я няма. Даже си помисли, дали Рут няма да може да се свърже с нея през половината континент, но отхвърли тази мисъл – там, далеч на запад изгряват немаше да дойде скоро.

Двата дракона се вдигнаха във въздуха, съпроводени от плътен облак огнени гущери. Рут предаде на Кант ориентирите. Джаксъм едва успя още един път да се ужаси от настойчивостта на менестрела, когато минаха през Помежду и драконите се заплъзгаха надолу, към трите странни хълма.

Откритието на Джаксъм моментално беше оценено по достойнство. Менолли го прегърна изотзад и нададе такова пронизително арпеджио, каквито той никога не беше чувал. Видя, как отчаяно жестикулираше Робинтън; надяваше се, че менестрелът се държи здраво за поясният ремък на Ф'нор. Кант веднага забеляза изкопаната от Рут яма и направи вираж, старайки се да кацне колкото се може по-близо до нея.

Настаниха менестрела на сянка и му наредиха да седи мирно. Джаксъм помоли Рут за всеки случай да поговори с местните гущери и чрез Зейр да предаде на Робинтън спомените им.

Под дружното чирикане на гущерите работата се възобнови. Скоро се наложи Рут да се отдръпне – грамадният Кант копаеше много по-бързо, а и между хълмчетата можеше да се намести само един дракон. Джаксъм се тресеше с цялото тяло, на платото такова не му се беше случвало...

Те с Рут бяха разчистили само върха на кораба, а сега кафявият разчистваше страната му. Той реши с такъв ентузиазъм, че чимове земя хвърчаха чак до дърветата, където седеше менестрела. Скоро се показа шевът на входния люк, приличаш на тънка пукнатина, разсичаща идеално гладката повърхност. Следвайки указанията на Ф'нор, Кант доста бързо изкопа десния ъгъл на люка, след това и цялата му горна част.

Гущерите с въодушевление се втурнаха да помагат на дракона и

хората – от ямата сякаш изригна вулкан. Работата потръгна и бързо успяха да откопаят целия вход и предния край на едно от крилата на кораба.

– Виждате ли, колко точно помнят нашите приятели всичко, което са видели техните предци, – незабавно изкоментира Робинтън. – Цялата хитрост е да ги накараш да си спомнят!

Ф'нор изчисти и последната пращинка от капака на люка и най-накрая разреши на менестрела да огледа находката.

– Ето, че вече е време да повикаме Лесса и Ф'лар, – каза Робинтън. – И, разбира се Майстор Фандарел – тази работа е точно за него. Кой знае, може дори да ни обясни от какво е направен корабът!

– Мисля си, че не е необходимо да казваме на повече хора, – намеси се Ф'нор, преди менестрелът да спомене и други имена. – Сам ще отлетя за Главния ковач, това ще ни спести време и няма да даде повод за сплетни. А Кант ще извика Рамот. – изтри потта от челото си и част от полепналата мръсотия, и вдигна летателния костюм. – И да не сте посмели да пипате нещо без мен!

Награди всеки поред с по един свиреп поглед и особено Робинтън – и вихърът вдигнат от могъщите криле на Кант притисна храстите към земята.

– Ако само знаех, какво да пипам, – оплака се менестрелът. – Хайде по-добре да се освежим! – Вдигна меха с виното и покани останалите да седнат около него.

Младежите не чакаха да ги уговаря, всички бяха радостни да си починат и да се полюбуват на чудото, което отново се показваше над земята.

– Ако те наистина са летели на тези неща... – промърмори Пиемур.

– Никакво „ако“, мили ми Пиемур. Не може да има никакво съмнение – те са летели. Огнените гущери са видели, как корабите са се приземили!

– Не се изразих точно – ако те наистина са летели на тези неща, защо не са избягали с тях от платото след изригването?

– Интересна мисъл!

– Е?

– Възможно е Фандарел да съумее да отговори, а аз вече започвам да се обърквам, – честно си призна Робинтън, гледайки с лека досада затворения люк.

– А може би е било необходимо тези кораби да бъдат пуснати от високо, за да полетят – както правят мързеливите дракони? –

предположи Менолли и погледна Джаксъм.

Робинтън гледаше синьото небе – не се ли виждаха завръщащи се дракони.

– Нима полетът в Помежду отнема толкова време...

– Не, – каза Джаксъм. – Времето се губи основно при излитане и кацане.

Първо се появиха Бенденските Предводители. Впрочем, Кант, носещ на гърба си Ф'нор и Фандарел се забави само с няколко мига, така че и трите дракона се приземиха почти едновременно. Ковачът избърза пред останалите, скочи в ямата и благоговейно започна да опипва кораба. Ф'лар и Лесса минаха през гъстата, висока трева, заобиколиха влажните чимове земя, застанаха зад него и очаровано загледаха смъртно пробляскващия люк.

– Аха! – тържествуващо възкликна Фандарел и всички подскочиха. Ковачът внимателно изучаваше края на люка. – Ето я и ключалката! Ако разкопаем целия кораб, това място ще се окаже на височина, колкото човешки ръст... Сега нека да натиснем...

Внимателно натисна с пръст и отстрани на люка се отмести малък панел. Под него се оказа ниша с няколко цветни кръгчета ма дъното.

Всички се скупчиха около него. Ковачът посегна с дебелите си пръсти над нишата и спря. Кръгчетата бяха два реда – горният – зелени, долният – червени.

– Червеният цвят за нас винаги означава опасност, следователно това трябва да е означавал и за нашите предци, – каза Фандарел. – Значи, ще пробваме зелените!

Показалецът му се поколеба за момент и натисна зеления бутон.

Отначало не стана нищо. Хладната ръка на разочарованието стисна вътрешностите на Джаксъм – нима пак ги очакваше разочарование?...

– Вижте, отваря се! Отваря се! ... – Зорките очи на Пиемур първи забелязаха че тясната цепнатина се разширява.

– Това е древен, много древен механизъм, – възхитен каза Фандарел, уловил едва доловимо проскърцване отвътре.

Капакът на люка бавно потъна на вътре, а после, за изненада на всички, се плъзна на страни и изчезна под обшивката.

Застоялият въздух се измъкна навън и накара всички да отскочат. Когато отново погледнаха в отвора, видяха само един потъващ в тъмнина коридор. Слънчевите лъчи осветяваха само малък участък от пода – той беше по-тъмен от корпуса на кораба, но явно направен от същия удивителен материал. Ковачът почука по него с кокалчетата на пръстите

си.

– Не влизайте още, – предупреди той останалите. – Изчакайте да влезе чист въздух. И освен това, нямаме светилници.

– Ей сега ще донеса от холда! – Джаксът грабна летателния си костюм, затегна шлема и хукна към Рут. Но забрави да се загърне и леденият студ на Помежду, след работата под жаркото слънце сякаш го изгори.

Събра всички светилници от холда. Когато се върна при кораба, стори му се, че по време на отсъствието му, нищо не се е помръднало. Всички бяха удържани от нещо властно, невидимо, притаило се зад прага. А може би се бояха, че и тук е празно, както в сградата на платото...

– Е, ако продължаваме да стоим тук, като стълбове – Робинтън взе единия от светилниците. – Няма да научим нищо!

И решително влезе в кораба.

– Той е заслужил правото си да влезе там пръв! – каза Джаксът на Менолли, докато раздаваше светилниците. Фандарел, Лесса и Ф'лар заедно престопаха прага. Младежите влязоха след тях. Скоро пред тях се изпречи още една врата – с кръгло колело по средата и тежки ключалки от пода до тавана; но тя беше гостоприемно отворена. Майстор Фандарел пипаше стените, въодушевяваше се от неща непонятни за другите, разглеждаше разноцветните копчета и ръчки. Влизайки по-навътре в кораба, намериха още две врати. Едната, разтворена, водеше наляво. Другата, затворена, водеше направо, както предположи Фандарел, към опасната част на кораба.

– И как, това грамадно, почти безкрило съоръжение се е изхитрило да лети само с помощта на някакви си тръбички. – размишляваше ковачът. – Не, вие може и да не искате, но аз просто съм длъжен да доведе Бендарек тук!

Завиха наляво, по дълъг, тесен коридор. Ботушите им тихо скърцаха по пода, направен от незнайно какво...

– Според мен, от същия материал бяха направени и гредите в шахтите – Фандарел се наведе и докосна пода с ръка. – Такаа, а тук какво имаме? ... – изправи се и опипа празните скоби на стената. Направо да се побъркаш, колко ... обърнете внимание – никъде няма и пращинка.

– Какъв ти прах, щом корабът е бил заровен от хиляди Обороти, – тихо отбеляза Ф'лар. – Също, като стаите, които открихме тогава в Бенден...

По цялата дължина на коридора имаше врати – някои отворени, други затворени, но незаключени. Пиемур и Джаксът огледаха повечето. Отверстията в пода и във вътрешните прегради еднозначно говореха,

че тук някога са висели и стояли някакви предмети.

– Елате всички! – раздаде се развълнуваният глас на Менестрела.

– Насам! – долетя от другото помещение гласа на Ф'нор. – Струва ми се, че от тук са управлявали кораба!

– Не, Ф'нор! – обади се Ф'лар. – Ела при нас, тук има нещо много по-важно!

Когато всички се събраха и няколкото светилника прогониха тъмнината, стана ясно, какво е привлякло вниманието им. Стените бяха покрити плътно с карти. Познатите очертания на Северен Перн и не толкова познатите на Южния в най-малки подробности ги гледаха от стените.

Пиемур охна и застана без да се преструва, прекарвайки пръст по крайбрежието, което с такива мъки беше преминал – сега вече беше ясно, каква малка част от континента е видял.

– Вижте, майстор Идаролан може да доведе кораба си почти до самия Източен Барьерен хребет... И това съвсем не е същия хребет, който видях на запад... и...

– А тази карта каква е? – възгласът на Ф'лар прекъсна възторга на Пиемур. Светилникът в ръката му озари още една карта на планетата. Контурите на материците бяха същите, но вътре в тях по загадъчен начин бяха сплетени петна и линии с различни цветове. Моретата бяха оцветени с различни оттенъци на синьото.

– Изглежда, така са означени дълбочините, – каза Менолли показвайки с пръст, там, където знаеше, че е разположена дълбоководната Нератска падина. Синият цвят там беше особено наситен. – Вижте стрелките – те показват Голямото Южно течение. А ето и Западното течение!

– Ако е така, бавно каза менестрелът, – разликата в цветовата гама означава височината на местата?... Не, едва ли, Планините на Кром, Форт и Бенден са оцветени като част от равнините на Керун. Да... Иди че се сещай, какво са имали предвид Предците! – погледът му се плъзна надолу, по Южния континент – И най-интересното, този цвят почти не присъства в другата половина на света! Удивително... Трябва да се изучи!...

Той опипа картата, търсейки края ѝ, но тя явно беше залепена за стената.

– А ето и нещо интересно за Уонзър, – обади се Фандарел. Увлечен в находката си, славният ковач просто не чуваше разсъжденията на Робинтън.

Пиемур и Джаксъм му занесоха още светилници.

– Звездна карта! – възкликна младият менестрел.

– Не съвсем. – поправи го ковачът.

– Карта на най-близките звезди?... – предположи Джаксъм.

Палецът на Фандарел докосна централното, оранжево кръгче на картата:

– Това е нашето Слънце – Рукбат. А това, съдейки по всичко е Червената звезда. – Пръстът му проследи орбитата на блуждаещата планета. После посочи третият след слънцето малък свят. – И накрая, нашият Перн!

Планетата изглеждаше смешно малка.

– А това тук какво е? – Пиемур разглеждаше застрихованият с тъм-на боя свят от другата страна на слънцето, далеч от останалите планети и нарисуваните им орбити.

– Не знам! – отвърна ковачът. – Действително, останалите планети са нарисувани от другата страна...

– А тези линии какви са? – Джаксъм проследи стрелките, проточени от долния край на картата към Червената звезда, и от нея, надясно, пак към края.

Потресаващо! – Фандарел триеше непрекъснато брадичката си и разглеждаше загадъчните рисунки.

– Все пак предпочитам тази карта, – каза Лесса с доволна усмивка, съзерцавайки очертанията на континентите,

– Да? – Ф'лар откъсна очи от звездните схеми и се обърна към нея. – А, разбирам накъде клониш, – каза той, след като Лесса покри с длан запада на Южния континент. После се засмя: – Напълно съм съгласен Стопанке моя. Много нагледно!

– Почакайте! – намеси се Пиемур. – Тази карта не е точна. – Ето тук, – пръстът му опря стената, не са нарисувани морските вулкани, които видяхме от скалния корниз. А тук има прекалено много суша, но за това пък го няма Големият залив. Знам това, минавал съм от там!

– Да, тази карта вече не е точна, – кимна Робинтън, без да даде време на Лесса да отговори на младежа. – Обърнете внимание на Тиллек – северният полуостров тук е много по-обширен, отколкото е в действителност. И вулканът на южния бряг не е отбелязан! – усмихна се и добави: – Но в момента на съставянето ѝ, разбира се, не е била грешна.

– Точно така! – досети се Лесса. Колко Оборота са минали от тогава и какви ли не бедствия са сполетявали бедния наш свят, предизвиквайки премествания и разрушения...

– Виждате ли тесния език суша на мястото, където сега са Драконовите скали? – възкликна Менолли. – Моят пращядо помни много добре, как земята се е разцепила и пропаднала в морето.

– За какво говорите, това са малки изменения, – махна с ръка Фандарел. – Картите са великолепни! – и отново се намуси, гледайки неразбираемото цветно украсяване. – Всички наши древни селища са разположени на кафяв фон...Виждате, Форт Холд, Руат, Бенден и Телгар. И Уейровете – погледна Лесса и Ф'лар. – Всички – на кафяво! Какво може да означава това? Места годни за живот?

– Но за начало са се устроили на платото, което е отбелязано с друг цвят, – възрази Пиемур.

– Ще трябва да попитаме Майстор Уонзър и Майстор Никат.

– Добре ще е Бенелек да огледа резетата на вратите, а ако успее да ги разгадае, и опашката на кораба. – каза Ф'нор.

– Скъпи мой ездачо, – усмихна се ковачът. – Бенелек наистина разбира от машини, но тези...техническото ниво на строителите на кораба превишава разбиранията на всеки ученик, дори и моите.

– Да се надяваме, че все някога ще съберем достатъчно знания и ще разгадаем всички тайни на този кораб. – каза Ф'лар и нежно поглади картата. – Но ето това е най-необходимо за нас, за целия Перн. – усмихна се на Робинтън, който кимна и на Лесса, чиито очи блестяха със закачливи пламъчета, разбираеми само за тях тримата. – Но засега, нито дума за картите! – тонът му стана сериозен, а вдигната му длан спря възраженията на Фандарел. – Не за дълго, добри ми ковачо, вярвай ми имам основателни причини...Нека Уонзър прегледа уравненията и чертежите, а Бенелек да се опита да се оправи с механизмите. Той така или иначе говори само с неодушевени предмети и надали ще каже на някого за кораба. Повтарям, за известно време, това ще бъде строга тайна. Впрочем, Пиемур и Менолли са обвързани с клетвата на менестрелите, а ти Джаксъм си се проявявал не само като способен, но и внимателен... – Предводителят го гледаше право в очите и Джаксъм вътрешно се сви: беше уверен, че Ф'лар вече всичко знаеше за приключенията му с проклетото яйце... – За да нарушим спокойствието на холдовете, Уейровете и Гилдиите, стига само и нашето плато, – продължи Ф'лар. – Няма защо да товарим умовете на хората с нови загадки. – Още веднъж погледна безкрайните простори на Южния връху картата, отново си размени усмивки с Лесса и Робинтън и изведнъж се засуети:

– Торик!...Той обеща да дойде днес и да ни помогне при разкопките!...

– Да, а мен трябва да е вземе Н'тон, – каза Фандарел. – Но, след един, два часа. Ф'нор ме измъкна от постелята...

– В Южния холд часът е същия, като в Телгар, – поуспокои се Ф'лар. – Е, добре. Но така или иначе ми е нужно копие от картата. Кой ще се заеме?

– Джаксъм! – незабавно предложи Робинтън. – Първо, той копира много добре и второ, когато вчера дойдоха да вземат Шарра, беше в Рут. Никой не знае за неговото завръщане. И освен това, смятам да държим Рут настрана. Нека местните гущери да са с него и по-малко да приказват с троицата на Торик!

Решението беше взето. Оставиха на Джаксъм материали за рисуване и светилници. Откопаната страна на кораба прикрива с клонки за да не бие на очи, ако се появише случаен наблюдател. Помолиха Рут да привлече при себе си колкото се може повече гущери и да ги накара да заспят. Белият дракон уморен от копането сутринта, никак не възрази на идеята да се просне на слънце и да поспи. И така, Джаксъм започна да копира картата, а останалите се отпразвиха в холд Залив.

Той работеше внимателно и се опитваше да съобрази, какво беше развеселило двамата Предводители и Майстор Робинтън. Най-вероятно това, че вече знаеха истинските размери на Южния – повече не трябваше да късат панталоните си и да го мерят с крачки. Да, разбира се, Торик не знаеше големината му, затова път Предводителите сега знаеха.

Джаксъм огледа полуострова, където се разполагаше Южния холд и се опита да пресметне, каква територия бяха усвоили безимотните поданици. Да, дори и ако холдът на Торик гъмжеше от младшите синове на всички лордове, владетели и фермери на Перн, дори и тогава нямаше да му стигнат силите напълно да го изследва! И дори, ако опита да разпростре владенията си до Западния хребет на юг и до Големия залив на запад...

Усмихна се, доволен от проникателността си и за малко да изкриви линията, която внимателно чертаеше. Когато стигна до Големия залив, се зачуди как да го изобрази – така, както изглежда сега или по картата? Накрая реши да пресъздаде картата точно. Ех, когато Торик я види...

Младежът си представи физиономията на южняка и смехът му отекна в тишината на кораба...

Глава 21

Следващият ден: подножието на планината, холд Залив, Люпилната площадка на Южния Уейр, 15.10.21

– Помня, какво беше обещано на Торик, – каза Робинтън. Дватама с Ф'лар седяха и пиеха клах в холд Залив.

– Правото да владее всички земи, до които се добере, до момента в който от Южния Уейр се махнат Старовремците. – уточни Бенденския Предводител. – Но някой книжен плъх ще дойде и ще каже, че не всички от тях са „минали в Помежду“ и Торик има право да продължи да разширява границите си...

– И да печели лоялност, раздавайки владения, – отбеляза Робинтън. Лесса втрепенено го изгледа, обмисляйки чутото.

– Ето значи, защо така лесно се съгласи да приеме толкова много безимотни? – Но после негодуванието изчезна от лицето ѝ и тя се разсмя. – Трябва добре да го наблюдаваме в бъдеще. Кой би могъл да предложи, че има такова властолюбие?...

– При това, той е доста предвидлив, – вметна менестрелът. – Използва не само желанията и алчността на хората, но и тяхната благодарност.

– Благодарността, – каза Ф'лар. – С времето увяхва...

– Той не е такъв глупак, че да разчита само на нея, – със съжаление отвърна Лесса. После озадачено се огледа. – Днес, като че ли не съм виждала Шарра!?

– Няма я, вчера дойде ездач за нея. Някаква болест...ах, какъв съм глупак! – удари се Робинтън по челото. Очите му заблестяха тревожно. – Как не разбрах веднага!... Разбира се, че е решен да използва Шарра и останалите си сестри... а и дъщерите си, за да привърже към себе си повече народ...Точно това е решил. Но, предполагам Джаксъм няма да стои със скръстени ръце.

– Надявам се, – рязко каза Лесса. – Против този брак аз няма да възразя. Освен ако, така той не изразява благодарността си, че тя го спаси...

– Менолли и Пиемур са единодушни, – усмихна се менестрелът. – че и двамата са искрени в чувствата си. Много се радвам да чуя, че ти не

си против. Очаквах днес или утре, той да ме помоли да извърша за тях церемония. Особено в светлината на сегашните събития... Между впрочем, макар и да няма връзка с нашия разговор – вчера Джаксъм се е върнал в Руат. Говорил е с Литол относно утвърждаването си като Владетел.

– Наистина ли? – Ф'лар беше доволен не по-малко от Лесса. – Да не би Шарра да го е навела на тази мисъл? Или вчерашните подмятания на Торик, които впрочем бяха доста груби?

– Изглежда съм изпуснал прекалено много, като не ме взехте на платото вчера, – недоволно се намуси Робинтън. – Какви подмятания?

Рамот и Мнемент протръбиха заедно и прекъснаха разговора.

– Това е Н'тон. Довел е майстор Никат, – каза Ф'лар и кимна към събеседниците си. – Да оставим нещата да се развиват сами?

– Обикновено, така е най-добре, – отвърна Менестрелът.

Лесса тайнствено се усмихна, тръгвайки към вратата.

Н'тон, както се изясни, бе довел не само Майстора миньор, но и още двама майстори от занаята. Скоро след него долетя Ф'нор с Уонзър, Бенелек и двама яки чирака. Без да чакат Д'рам с Торик, всички се пренесоха през Помежду на платото и се приземиха близо до малката могила на Никат. Ярката дневна светлина помогна донякъде да разберат предназначението му. На далечната стена бяха написани недотам понятни букви и цифри, страничните стени бяха изрисувани със странни животни – нищо общо с тези, които съществуваха на Перн.

– Това е дом на менестрели! – уверено заяви Робинтън. – Децата са разучавали тук своите първи балади и учебни песни!

Сградата беше празна, но Робинтън не беше разочарован, колкото останалите – все пак тук беше живял негов брат по занаят!

– Ако е така, – продължи мисълта му Бенелек, обърна се и посочи най-близкия хълм отляво, – то тук трябва да са провеждали занятия поголемите ученици. Ако разбира се – в гласа му прозвуча съмнение. – Нашите предци са се придържали към логическата последователност и преместването в кръговите структури в ставало от изток на запад, по хода на слънцето...

Направи малък поклон към Предводителите и тримата Майстори, махна ръка на един от чираците, избра си лопата, отиде до избраната могила и започна да сваля чимове от края, който гледаше към средата на кръга.

Лесса едва дочака, докато той се отдалечи достатъчно.

– А ако се е събрал? – засмя се тя. – Ще иска ли да се заеме с още

тукашни загадки?

– Време е да се заемем с моята могила – тази, голямата! – Ф'лар като че ли се беше раздразнил леко от решителния тон на младия занаятчия.

Всеки си избра по един инструмент и тръгнаха след него.

Изровената на покрива яма не я докоснаха повече – входовете обикновено бяха на челните стени на сградите. Мнемент и Рамот послушно разхвърляха огромни купчини тъмно-сива пепел, разчиствайки средата на стената. Догадката им се оказа вярна и скоро се показа широка врата, през която спокойно можеше да мине зелен дракон. Тази врата също се движеше насам-натам по направляващата, но в един от краищата ѝ откриха по-малка вратичка.

– Точно, колкото за човек, – каза Ф'лар.

Малката вратичка висеше на панти направени не от метал, което доведе Майсторите Никат и Фандарел във възторг. Тъкмо успяха да я отворят, когато се появиха Рут и Джаксъм. Щом белият дракон внимателно кацна на върха на могилата, във въздуха се появиха още три дракона.

– Д'рам! – каза Лесса. – И двата бенденски кафяви, които им изпратихме на помощ!

– Извинете, че се забавих, Майстор Робинтън. – Джаксъм с невинен вид му подаде навито руло. – Добро утро, Лесса! Намерихте ли нещо в разкопките на Никат?

Менестрелът внимателно прибра свитъка в поязната си чанта, радвайки се на хитростта на Джаксъм.

– Това е детска стая, – каза в висок глас. – Влез и разгледай, ако искаш.

– Може ли да поговорим за малко, Майстор Робинтън? Ако разбира се... – Джаксъм кимна към прясно разкопаната сграда и широко разтворената врата.

– Трябва да се проветри, – каза Робинтън. Но забеляза напрегнатия поглед на младежа и молбата в тона му. Замъкна го настрани: – Слушам те!

– Братът на Шарра насилствено я задържа в Южния Уейр, – тихо, с равен глас каза Джаксъм.

– Откъде знаеш? – Робинтън погледна към небето, където бавно кръжеше бронзовия Тирот с Торик на гърба си.

– Тя повика Рут и му разказа. Торик иска да я даде за жена на един от своите млади владетели. Той твърди, че ние, северняците не

ставаме за нищо!

В очите на Джаксъм играеше опасен блясък, чертите на лицето му бяха придобили неочаквана твърдост. За пръв път, откакто го познаваше, Робинтън забеляза прилика с баща му – Факс. Това сходство никак не му хареса.

– Защо, някои все пак стават! – каза той с усмивка. Но Джаксъм не отвърна на шегата и Робинтън добави: – Какво си намислил?

И си помисли, че за непълния Оборот момчето се е превърнало в мъж, а той Робинтън не е забелязал.

– Смятам да я отведа, – твърдо отвърна младежът и погледна към белия дракон. – Торик забрави да вземе предвид Рут!

– Ти какво! Да не си решил направо да влетиш там и да я отвлечеш? – Робинтън се стараеше да говори сериозно.

– А защо не? – В погледа на Джаксъм неочаквано се мярна весела искра. – Едва ли брат й очаква, че ще премина към действия. Все пак, аз съм негоден за нищо млад северняк!

– Вярно, но защо ми се струва, че действията ти ще започнат още сега! – прошепна Робинтън.

* * *

Торик и хората му вървяха по равната площадка между двата реда могили. Торик веднага се отдели от своите, свали топлата куртка и закрочи към Лесса и останалите, събрани до разтворената врата. Поздрави се с нея, обърна се настрани и веднага стана ясно, че целта му е Джаксъм.

– Моите почитания Майсторе, – вежливо се поклони на Робинтън и едва след това погледна към Джаксъм.

За удоволствие на менестрела, младия владетел на Руат даже и не помръдна.

– Добър ден, фермер Торик, – без да се обръща, хладно и безразлично каза той

Нямаше как да се хване за това обръщение, защото никой не беше давал владетелска титла на Торик. Но южнякът замря на място.

– Моите почитания, лорд-владетелю Джаксъм! – каза той, провлачвайки думите и титлата на Джаксъм прозвуча като оскърбление от неговата уста – съвършено явно се подразбираше, че младежът все още не е в правото си да я носи.

– Шарра ми каза – Джаксъм бавно се обърна към него, и Робинтън забеляза, как Торик присви очи и метна бърз поглед към гущерите

събрали се край Руат, – Шарра ми каза, че брачният съюз с Руат не ти е по сърце. Така ли е?

– Именно така, млади човече. Изобщо не ми е по сърце! – Торик погледна Робинтън и широко се усмихна. – Моята сестра заслужава повече от някакъв северен холд с големина на орех!

Думата „северен“ беше произнесена с особено презрение.

– Какво чувам, Торик? – приближилата се Лесса спря до Джаксъм. Гласът ѝ беше спокоен, но очите ѝ блестяха като стомана.

– Фермерът Торик казва, че аз съм лоша партия за сестра му. – В тона на Джаксъм нямаше възмущение, по-скоро насмешка. – Предполага, че северен холд като Руат с големина на орех не е достоен за сестра му.

Лесса продължи да се усмихва, но по бузите ѝ пропълзя гневна червенина.

Торик бързо каза:

– Не исках да обидя Руат!

– Това би било много неблагоприятно, – кимна бенденската Стопанка. – Особено, ако отчетем, как аз се гордея с произхода си, а също и човека, носещ днес титлата на негов владетел!

– Обмисли още веднъж решението си Торик! – Робинтън говореше приветливо, макар че беше невъзможно да не разпознаеш предупреждението в думите му. – Подобен съюз не само ще ощастливи две влюбени сърца, но и би ти донесъл немалка изгода, и ще те изравни с най-главните владетели на Перн.

– И би ти спечелило благоволенieto на Бенден – добави Лесса, усмихвайки се толкова прелъстително, че Робинтън трудно удържа смеха си.

Торик стоеше пред тях, разсеяно чешейки се по тила си. Усмивката му леко помръкна.

– Тази работа трябва да се обсъди подробно, без да се бърза. – Лесса хвана южняка под ръка и го накара да се обърне. – Не искаш ли да се присъединиш към нас, Майстор Робинтън? Струва и се в малкият дом, който аз открих, може да побеседваме без да ни пречат...

– Мислех се, че искате да откопавате славното минало на Перн – добродушно се засмя Торик. Но не дръпна ръката си.

– А според мен, точно сега е времето да поговорим за бъдещето, – измърка Лесса. – За твоето бъдеще!

Флар ги догони и тръгна редом с Лесса, от лявата ѝ страна. Изглежда, Мнемонт вече му бе разказал за случилото се. Менестрелът се

огледа за Джаксъм – искаше да го ободри, но той се беше обърнал и гледаше към дракона си.

– Да, сега, когато насам се втурнаха толкова безимотни и прекалено честолюбиви хора, – спокойно разсъждаваше Ф'лар, – наистина е назряло времето да закрепим към теб, тези земи, които искаш да притежаваш. Не ни трябва кървави разпри на този континент. За какво ни са, като тук имам място и за сегашното поколение и за бъдещите...

Торик се засмя в отговор, изравни крачката си с тази на Лесса. Робинтън ясно усещаше увереността му.

– Но, ако тук има толкова земя, – каза Торик. – Защо да не опитам да устроя сестра си, колкото се може по-изгодно?

– За щастие, тя не ти е единствена сестра, а и в момента не говорим нито за нея, нито за Джаксъм, – раздражено махна с ръка Лесса. – Ние с Ф'нор искахме да устроим официална церемония, за да закрепим владетелските ти права, – продължи тя, пристъпи към древното съоръжение и с жест покани южняка да влезе вътре. – Но виждаш ли, Майстор Никат иска по-скоро да сключи с теб договор, а лорд Грока се безпокои да не би синовете му да са получили съседни парцели земя, че каквито са луди глави... В последно време се появиха много въпроси и за всеки трябва отговор.

– Какви въпроси? – вежливо попита Торик и се опря на стената, сложил ръце на гърдите си. Робинтън оцени мързеливата му поза и се замисли, колко в нея беше естествено и колко изиграно. Нима властолюбието му взема връх над здравия разум?...

– Например, трябва да се реши, какъв размер земя може да вземе един човек, – каза Ф'лар, чистейки калта изпод ноктите си с върха на ножа си.

– Според първоначалното ни съглашение, към мен преминава всичката земя, която усвоя, докато Старовремците измрат.

– Което все още не е станало, – каза Робинтън.

– Да, и аз не настоявам това да се случи, – кимна Торик. – Обстоятелствата днес не са същите, каквито бяха тогава. Освен това, холдът ми буквално се цепи по шевовете от всякакви младши синове на владетели и изпълнени с розови надежди голтаци. Доверени хора ми съобщават, че много преселници отхвърлят моята помощ и правят холдове там, където акостират корабите им...

– Тогава още по-важно е да обезпечим неприкосновеността на твоя холд. – каза Ф'лар. – Зная, че си изпратил отряди разузнавачи. – Докъде успяха да се доберат?

– С помощта на ездачите на Д'рам успяхме да разузнаем земите до самото подножие на Западния хребет. – отвърна Торик и Робинтън забележа напрегнатия му поглед хвърлен към Предводителя. Дали Бенден знаеше за това сътрудничество?...

– Толкова далече? – Ф'лар изглеждаше учуден и даже малко разтревожен.

Менестрелът си спомни за намерената карта: между Западния хребет и брега на морето лежах огромни пространства. Но те бяха малки трохички в сравнение с целия материк.

– А на запад Пиемур достигна до Големия залив, обкръжен от пустиня. – каза Торик.

– И как ще се справиш с всичко това, любезни ми Торик? – полюбопитства Ф'лар.

– По крайбрежието, навсякъде, където е годно за живот, съм заселил много семейства фермери. – В усмивката му отново се появи увереност. Ключовите места навътре в страната също постепенно се заселват. Хората, които ми изпратихте за последните няколко Оборота се оказаха извънредно трудолюбиви!

– И, подозирам, всички те са ти дали клетва за вяност, в знак на благодарност за великодушието? – с въздишка попита Ф'лар.

– Разбира се!

– Още тогава, в Бенден ми се стори доста хитроумен и независим човек, – усмихна се Лесса.

– Мила Стопанке, земята ще стигне за всеки, който успее да я удържи, – каза Торик. – Освен това, някой малък холд в ръцете на знаещ работата си владетел, ще е по-ценен от голям холд с немарливо управление...

– Изглежда, – продължи Лесса, игнорирайки новия намек на Торик за размерите на Руат, – разбирам, че си заринат до главата с проблеми и работа в холда разпрострял се в Западния хребет до Големия залив...

Внезапно Торик рязко се изправи. Лесса се беше обърнала към Ф'лар за одобрение, така че единствено Робинтън забележа тревогата в погледа на южняка. Но самоконтролът му беше добър и объркването му трая само миг.

– Да, до Големия залив на запад. Именно на това се надяхах. Имам карти. Пазя ги у дома, в холда, но ако позволите...

Тръгна към вратата, но ревят на Рамот раздал се отвън го накара да спре. Мнемента веднага присъедини баса си към трелите на кралицата, а Ф'лар бързо загради пътя на Торик.

– Закъсня! – каза той.

* * *

След като изчака бенденските Предводители да се скрият в разкопания дом, заедно с Торик и Менестрела, Джаксъм можа да даде воля на гнева си.

– Значи Руат е жалък холд с големина на орех? Руат – вторият по древност и най-процъфтяващият холд на Перн? ... Ако не беше Лесса, щях да му покажа аз...

Младежът внезапно се успокои. Не, нищо нямаше да покаже на Торик, по скоро обратното. Торик не му отстъпваше по ръст и беше много по-масивен. Ако Лесса не се беше намесила, Джаксъм със сигурност щеше да направи глупост и да си го получи според заслугите.

Но как така? Той беше уверен, че Торик ще сметне съюза с Руат за голяма чест. Съобщението на Рут за Шарра, достигнало го от другия край на континента го изненада. Оказа се, че брат ѝ с лъжа я е примамил обратно и ѝ забранил даже да мисли за жених от севера. Даже не бе по-искал да чуе за любовта ѝ към Джаксъм. Беше оставил кралицата си да наблюдава двата ѝ гущера, за да не може Шарра да му изпрати вест. Торик не знаеше само едно – а именно, че тя можеше да разговаря с Рут. И ето, че щом момичето се събуди сутринта, веднага повика дракона...

Рут отчасти се забавляваше от тайната обкръжила преговорите им.

Джаксъм изчака Торик, Робинтън и Предводителите да се скрият и забърза към приятеля си. Менестрелът, шегувайки се го беше посъветвал да се вмъкне в Южния Уейр и да отвлече момичето. Какво пък, Джаксъм реши да направи точно така.

„Рут! – мислено го повика, крачейки към него. – Около теб има ли някой от гущерите на Торик?“

„Нито един, – беше отговорът. – Ще летим да спасяваме Шарра? Кажй къде да излезе, а аз ще ѝ предам. С теб сме били само на люпилната им площадка. Да се посъветваме ли с Рамот?“

„Бих предпочел да не намесваме бенденските дракони. Нека пробваме с люпилната площадка... изглежда има някаква полза от това яйце. – Джаксъм се усмихна на иронията на съдбата и скочи на бялата шия. – Предай ѝ картината Рут. Попитай Шарра може ли да се добере до там?“

„Тя казва, че може!“

– Тогава напред!

Джаксъм се разхили с пълно гърло и двамата с Рут изчезнаха в Помежду.

Влязоха в Южния Уейр от изток, като летяха ниско над земята – точно както преди половин Оборот. Само че сега люпилната площадка беше тиха и пуста – впрочем от всички страни веднага запристигаха приветствено пишящи гущери.

– Всички на Торик ли са? – обезпокои се Джаксъм. Вече си мислеше да слезе и да потърси сам Шарра.

„Тя тича насам! С нея е кралицата на Торик, – предаде Рут. – Изчезвай! Не смей да следиш приятелите ми!“

Джаксъм нямаше време да се учудва на свирепия рев на дракона. Шарра изскочи на пясъка и със всички сили хукна към тях, влачейки след себе си одеало – беше полуоблечена. Опита се да погледне през рамото си, но настъпи края на одеалото и за малко да падне.

„Казва, че я гонят!“

Помагайки си с махове на крилете, Рут заскача насреща ѝ. Джаксъм се наведе, хвана момичето за ръката и я качи при него върху дракона. И съвсем навреме – на площадката се втурнаха двама с извадени мечове.

Рут стремително набра височина. За гърба им се носеха безсилни ругатни, после свистенето на вятъра заглуши всичко. Стражевият дракон на Южния уейр изрева и Рут приветливо му отвърна, вдигайки се все по-високо, ловейки топлите въздушни течения...

– Лошо е пресметнал брат ти, Шарра, – каза Джаксъм.

– Отведи ме от тук, Джаксъм! Заведи ме в Руат! Не искам никога повече да го виждам! Хитър, лъжлив, безсъвестен...

– Няма какво да се прави, ще се наложи да се срещнем с него още един път. Не смятам да се крия! Днес ще се изясним с него открито!

– Джаксъм!... – Шарра потрепера и го хвана за пояса. – Той е способен да те убие, ако се стигне до схватка!

– Значи, ще се постарая да не се стига до там, – изхъмка той. – А сега се загърни по-добре с одеалото – в Помежду е студено...

– Предполагам, знаеш какво правиш...

Рут за миг ги пренесе на платото, весело протръби приветствие и започна да се спуска.

– Взеха ми летателния костюм, – оплака се Шарра. Голите ѝ крака бяха посинели от студа. Джаксъм се наведе и започна да ги разтрива. – Ох, виж, там е Торик! – възкликна тя. – И Лесса, Ф'лар, Робинтън...

– И най-големите дракони на Бенден!

– За какво говориш?

– Твоят брат е свикнал всичко да е на неговото, но този път няма да се получи! Няма!...

– Джаксъм!... – към уплахата и учудването, в гласа ѝ прозвуча надежда, а прегръдката и – по-силна.

Рут се приземи. Те скочиха на земята и Шарра тръгна с Джаксъм. Когато се доближи към останалите, Джаксъм забеляза, че на физиономията на Торик липсваше обичайната му усмивка.

– Торик! – каза той, ограничавайки се с лек поклон към Предводителите и Робинтън. – Няма такова място на Перн, където можеш да скриеш Шарра от мен и от Рут! – Мрачното лице не отразяваше и намек за компромис, но Джаксъм и не търсеше такъв. – Нито времето, нито разстоянието не са преграда за Рут. – продължи той. – Ние с Шарра можем да отидем на всяко място на Перн! Във всеки Оборот!

Раздаде се жален плач на огнен гушер – малка златна кралица се завъртя до Торик и се опита да кацне на рамото му, но той раздражено я изгони.

– А освен това, Рут може да заповядва на огнените гущери! Нали така приятелю? – сложи ръка върху главата на дракона. – Нареди на всички гущери да изчезнат от платото!

Широката поляна мигновено опустя.

„Не искаха да отлитат“, – каза Рут.

Очите на Торик се събраха: малкият бял дракон действително притежаваше особени сили. През това време гущерите се завърнаха и Торик позволи на кралицата си да кацне върху рамото му. Но не свали поглед от Джаксъм.

– Откъде познаваш Южния уейр? – попита той. – Казаха ми, че никога не си бил там!

Той даже се обърна към Лесса и Ф'лар за съдействие...

– Този, който ти го е казал е сгрешил – отвърна младежът, гадаейки дали Дорс не е разказвал за него на южняка. – Днес с Рут не за пръв път взехме от Южния Уейр нещо, което по право принадлежи на Севера! – и прегърна Шарра през раменете.

Торик загуби самообладание.

– Значи ти си бил!... – Той протегна ръка сочейки го с пръст. Учудване, досада, безсилна ярост се сменяха на лицето му. Но после в очите му се появи неволно възхищение: – Значи, ти си измъкнал от тях яйцето! Ти и този твой... Но всички гущери твърдяха че са видели нещо черно!...

– Ако не бях намазал с кал бялата кожа на дракона преди нощното ми приключение, щях да съм последния глупак, нали? – презрително се изхили Джаксъм.

– Знаех, че това не би могъл да го направи нито един от ездачите на Н'тон. – Торик свиваше и разпускате юмуци. – Но да го направиш ти...е, какво пък. – Южнякът се успокои, усмихна се макар и кисело. Погледна бенденските Предводители, менестрела... и изведнъж гръмогласно се засмя, прогонвайки остатъците от враждебност: – Ако само знаеше, какви велики планове пропаднаха заради теб! – палецът му отново посочи гърдите на Джаксъм. – И много ли хора знаеха, че си бил ти? – Торик укорително огледа ездачите.

– Не много, – каза Робинтън. Той нямаше понятие, досетили ли са се Лесса и Ф'лар или го научават сега.

– Ние с Брекке знаехме, – обади се Шарра. – Джаксъм само за това бълнуваше, докато беше болен. Гледаше го с неприкрита гордост.

– Сега това не е толкова важно, – каза Джаксъм. – Това, което наистина е от значение – даваш ли разрешение Шарра да се омъжи за мен и да стане Стопанка на Руат?

– Във всеки случай не виждам, как мога да ви попреча...

– Всичко е вярно, Джаксъм не излъга за способностите на Рут, – каза Ф'лар. – Не трябва да подценяваш ездачите, Торик! – усмивката на Предводителя не смекчи предупреждението. – и особено – тези от Севера!

– Непременно ще го запомня! – в тона на южняка прозвуча нотка на досада, но приветливата му усмивка май беше истинска. – Но нека да се върнем към нашата беседа. Когато тези безсрамни младежи ни прекъснаха, обсъждахме размерите на холда ми, нали?

Обърна се с гръб към Джаксъм и Шарра, и покани всички в разкопания дом, който временно им служеше за гостна.

ПОСЛЕСЛОВ

В Северен Перн отново настъпи пролет.

Когато поправиха всички разрушения причинени от зимните бури, а полетата позеленяха от младите кълнове, в холд Руат започна голяма суетня. Старият холд ставаше по-красив с всеки изминал ден стремейки се да постигне съвършенство в уречения ден, когато, според уравненията на Уонзър на Перн не трябваше да падне нито една Нишка, освен в далечния западен океан, където не можеха да навредят на никого.

Древните стени на Руат бяха почистени, мостовете – поправени, от разтворените прозорци се развяваха знамена, в главната зала и по ъглите на дворовете благоухаеха цветя. Даже високите стражеви скали бяха украсени с дълги плетки цъфтящи лиани, донесени от Южния континент. На широките поляни пред холда пъстрееха палатки за гостите и се виждаха заграждения за ездитните им животни.

Ето, че започнаха да се появяват дракони и старият кафяв Уилт с радостен рев ги заприветства от скалите, но скоро преградна.

Огнените гущери сновяха насам-натам пъхайки любопитните се носове навсякъде – налагаше се хората и драконите да въдворяват ред. Но във въздуха витаеше такава дружелюбност, че дори и най-отчаяните издънки предизвикваха само смях.

Очакваше се едва ли не половината Перн да дойде на гости, както от Северния, така и от Южния, а трябваше някой да се погрижи за тях. Форт Холд и Уейр Форт, също и Бенден изпратиха своите готвачи на помощ. Торик изпрати изобилие от плодове, риба и от знаменитите уери на Южния, чието месо забележимо се отличаваше от месото на северните птици и много се ценеше. Трябваша няколко дракона да превозят всички припаси за пира.

Готвачите се трудеха от вечерта на предния ден – печаха, варяха и пържеха. Пролетният вятър разнасяше миризмите, от които на всички им течаха лигите.

Търговците бяха дошли по-рано – никой не искаше да изпусне изгодите, които предоставяше празникът. Танците и песните започнаха рано и продължиха почти до сутринта. Но ето, че изгревът възвести настъпването на тържествения ден и по земните и небесни пътища към холда се стече още народ.

Днес, младият владетел на Руат трябваше да мине Утвърждаване.

Белият дракон отвори с нос вратата на уейра и излезе на заления със слънце двор.

„Менестрелът долетя!“ – съобщи той на Джаксъм и Шарра. И веднага протръби такова приветствие, сякаш се бе разделил с Робинтън преди дълго време, а не предния ден сутринта.

„Лиот ви моли да почакате тук, – добави Рут. – Менестрелът и Н'тон искат да поговорят с вас насаме!“

Джаксъм учудено се обърна към Шарра.

– Едва ли ще е за лошо, – усмихна се тя. – Иначе Майстор Робинтън щеше да ни каже още вчера... Слушай, а тази риза определено ти е тясна в раменете!

– Копаенето при корабите оказва влияние. – Джаксъм изпъчи гърди и пое въздух. Кафявата тъкан наистина беше готова да се пръсне по шевовите.

– Ако я скъсаш, ще ходиш с кръпки, – весело го предупреди Шарра и го целуна.

Целувките ѝ никога не му омръзваха. Той силно я прегърна.

– Джаксъм! ... Нали не искаш да бъда с измачкана рокля на твоето Утвърждаване?...

„Рамот и Мнемент се появиха!“ – Рут застана на задни лапи и издаде приветстваща трела.

– Може да се помисли, че се каниш да утвърждаваш него! – засмя се Шарра.

– Така или иначе, това постигнахме заедно. – Джаксъм широко се усмихна и още веднъж я притисна към себе си.

Тази зима и в началото на пролетта, той беше зает както никога – буквално се разкъсваше между работата по холда и поляната с корабите на платото на Южния континент. Древните тайни с неотслабваща сила го примамваха към себе си и то отлиташе натам всеки път щом си осигуреше няколко свободни часа.

Джаксъм се радваше да види, че Литол, както се беше надявал се е потопил в новата работа. Увлечен в разкопките, бившият управител, се беше сблизил с Робинтън и цялото си свободно време прекарваше при него в холд Залив.

От момента, когато Утвърждаването на Джаксъм стана близка реалност, започнаха да го допускат и до най-закритите събрания на Лордовите. Изигра роля и наследствената му титла, и новопридобитото родство с Торик. Джаксъм наистина се съмняваше, че Торик още дълго ще консерватизма с който старшите Владетели посрещаха всяко новаторство.

Ларад Телгарски, Асгенар Лемоски, Бегамон, Сайгонал – те приличаха повече на Торик по мислене и Джаксъм започна да разбира че мястото му е сред тях, а не сред Грока, Санджел и другите старци. Някои от тях просто не разбираха нуждите на сегашните дни, а с това и зовът на безкрайните земи на Южния материк, които предизвикваха младите към изпитания и победи.

Днешната церемония беше длъжна да послужи като повод за общо събрание на Уейровете, холдовете и Гилдиите. Славен щеше да бъде празникът, като завършек на студената зима, денят в който нито една нишка нямаше да застрашава земите на Перн!

Лиот се спусна на малкия двор пред кухнята и Рут бързо влезе в хамбара си, отстъпвайки място на бронзовия великан. Менестрелът скочи на земята от рамото му, размахвайки дебел свитък. Широката усмивка на Н'тон свидетелстваше, че са донесли забележителни новини.

– Лесса и Ф'лар също трябва да ги чуят! – каза Н'тон, когато се приближиха до младите владетели. – След малко и те ще кацнат. – и изпрати Лиот на стражевите скали.

Двамата мъже засваляха летателните костюми. С голямо нетърпение четиримата проследиха как царствената златна Рамот и бронзовия Мнемент оставиха ездачите на двора и отлетяха на скалите при Лиот.

– Мнемент казва, че ти Робинтън едва се сдържаш да ни съобщиш нещо, – Ф'лар подаде на Джаксъм летателния си костюм. През това време Шарра помагаше на Лесса съблече нейния.

– Точно така, Бенден! – многозначително размаха свитъка менестрелът.

– Какво имаш там? – поинтересува се Лесса.

– Нищо особено – само ключът към онази цветна карта, която видяхме на кораба! – Майсторът се разсмя като видя учудването отразило се върху лицата им. – И знаете ли, кой се сети пръв? Пиемур. През цялото време работеше с Никат – помните ли, тогава още заподозряхме, че е нещо свързано с почвата. Така се и оказа, само че не точно за почвата, а за седиментните скали, намиращи се по-надолу. – Робинтън разгъна картата. Лесса и Ф'лар я хванаха за ъглите, за да не се сгъне отново. – Тъмно-кафявият цвят показва много древни скални породи; те са запазили в онези места, където никъде не е имало земетресения и вулканична дейност. Не са се променили и до днешни дни от времето, когато е била съставена картата. Платото е оцветено с жълто. Ето, тук и тук на юг от Телгар където са вулканите е със същия цвят. Така че, приятели мои, нашите прадеди са се преместили на Север, построили са Форт,

Руат, Бенден и Телгар на места, където вероятността от стихийно бедствие е съществено по-малка!

– А Нишките не са ли стихийно бедствие? – шегувайки се попита Лесса.

– Лично аз бих предпочел такива бедствия да се случват едно след друго. – каза Ф'лар. – Едновременната заплаха и от небето и от изпод земята ще ни дойде много!

– След което, – продължи менестрелът, – Пиемур и Никат разбраха по какъв начин Предците ни са отбелязвали залежите от метал, черна вода и черен камък. Отбелязани са и на Северния и на Южния! Но на север почти сме изчерпали повечето рудници...

– А на Южния къде са? – поинтересува се Ф'лар.

Робинтън у показва половин дузина малки отметки.

– Колко са големи тези залежи ни е неизвестно, но Никат с течение на времето ще разбере. С Пиемур се сработиха великолепно!

– И много ли мини има във владенията на Горик?

– Само тези, които той вече е открил, – усмихна се Н'тон. – Земята на ездачите е много по-богата. – Потупа по югоизточната част на картата. – Ще стана миньор, когато Преминаването приключи!

– Когато приключи Преминаването... – като ехо повтори Ф'лар. Погледът му среща този на менестрела. Едва ли на двамата беше съдено да доживеят този ден.

– Когато приключи... – Джаксъм впи поглед в картата. – хората ще могат както трябва да се занимаят с разкопките на платото и с корабите. Отново ще открием юга! А може би, ще разгадаем тайните им или...драконите ще могат да пресекат безвъздушната пустота и да стигнат до Сестрите на Изгрева...

– И тогава завинаги ще унищожим Нишките, заплашващи ни от Червената звезда – прошепна Шарра.

Ф'лар се засмя със съжаление и отметна перчема си:

– Някога и аз мечтах да се добера до Червената звезда. Може би вие, младите ще успеете да възродите загубените знания и този подвиг няма да ви се стори невъзможен.

– Само не се опитвай да подцениш делата си, Ф'лар! – строго каза Робинтън. – Ти спаси Перн от Нишките и запази неговото единство въпреки твърдоглавието му!

– Да, ако не беше ти... – Лесса се огледа, очите ѝ мятаха огнени мълнии – от нищо тук нямаше да има и помен!

С ръка описа кръг, обхвана целия Руат накичен с пъстри празнични

знамена и хората, уверени, че Нишките няма да развалят празника им.

– Лорд Джаксъм! – дочу се от горните прозорци на холда гръмкия глас на Литол.

– Да?

– Бенден, Форт, къде сте? Всички Предводители и владетели на Перн – северния и южния се събраха вече. Само вас чакаме!

Джаксъм помахна с ръка, знак че е разбрал. Ф'лар сгъна картата и с поклон я върна на Менестрела.

– С твое позволение, Робинтън, ще я разгледам подробно малко по-късно.

Джаксъм подаде ръка на жена си и искаше да пропусне напред ездачите и Главния менестрел.

– В никакъв случай, Джаксъм Руатски! Това е твоят ден – каза Робинтън му се поклони дълбоко, разтваряйки ръце настрани.

Джаксъм се разсмя и поведе Шарра през двора. Н'тон и Робинтън ги последваха. Ф'лар хвана Лесса под ръка, но тя се отдръпна и погледна малкия кухненски двор. Не беше трудно за бронзовия ездач да отгатне мислите ѝ.

– Това е и твой ден, Лесса – каза той и нежно докосна с устни ръката ѝ. – Ден, който стана възможен благодарение на твоята решителност, твоята воля... – прегърна я и я накара да вдигне глава. – От днес руатският род отново ще владее Руат!

– Което доказва, – каза Лесса с нравоучителен тон и блажено се притисна към гърдите му. – че ако достатъчно дълго насочваш усилията си в определена посока, най-накрая ще успееш.

– Да се надяваме, че си права, – Ф'лар погледна към Червената звезда, – и все някога ездачите ще я покорят!

– Бенден!... – оглушителният глас на менестрела ги стресна.

Спогледаха се, като хлапета хванати след пакост, пресякоха кухненския двор и се качиха по стълбите към главната зала. Драконите, изправени на задните си крака, тръбяха в пълна сила от стражевите скали и облаци огнени гущери се носеха в небето – небето, свободно от Нишки!

КОМЕНТАРИ

Червената Звезда – Блуждаеща планета със силно елиптична орбита в системата на Рукбат

ашенотри – пернитското название на азотната киселина (HNO_3)

уейр – жилище на дракона и ездача му

Уейр – място, където живеят дракони и ездачи, обикновено в кратера на угаснал вулкан

уерр – нелетяща пренска птица с размер на щраус

див страж – летящо хищно животно, далечен родственик на драконите. Активно през нощта.

Древните (или Старовремците) – ездачите от петте Уейра, които Лесса довежда от миналото. По-късно този термин се употребява само за заточените в Южния Уейр.

Впечатване – установяване на тясна емоционална връзка между бъдещия ездач и дракона в момента на излюпването му.

Интервал – период от време между Преминаванията, обикновено около 200 Оборота

Дълъг Интервал – период време два пъти по-голям от обикновен Интервал. През времетраенето му няма Нишковалежи, а броят на ездачите намалява. Дългият интервал предшества началото на това повествование е бил приет от много хора за окончателното им избавяне от Нишките.

клах – гореща тонизираща напитка. Приготвя се от дървесна кора.

Нишки – микозоидни спори, които достигат до повърхността на Перн от Червената звезда и се заравят в почвата, изяждайки всичко органично, за по-подробна информация – виж „Спасителна операция Перн“

обезболяващ балсам – лечебна мас: при нанасянето върху рани се предизвиква пълна загуба на чувствителност. Прави се от гадни, силно миризливи растения. Виж „Барабаните на Перн“.

Оборот – пернитска година

огнен камък – минерал, съдържащ фосфин. Драконите го гълтат и така придобиват способността да издишат огън

Перн – третата от петте планети в планетната система на Рукбат. Има два естествени спътника

Високите Хълмове – планински район на северния континент

Помежду – празно пространство, където цари страшен студ и пълно отсъствие на чувствена информация. Драконите и ездачите за известно време попадат в Помежду в момента на телепортация

Преминаване – период от време, в течение на който Червената звезда преминава близо до Перн и предизвиква падане на Нишки.

Рукбат – жълта звезда в съзвездие Стрелец, слънцето на Перн. Планетарната система на Рукбат се състои от пет планети и два астероидни пояса.

Сестрите на Изгрева – три разположени близо една до друга звезди, видими от Перн. Или по-точно трите кораба с които заселниците са пристигнали на Перн, оставени на геостационарна орбита. Виж „Зората на Драконите“, „Всички Уейрове на Перн“

холд – човешко жилище; първоначално са ги изсичали в скалите и склоновете на планините

черен камък – минерал, аналогичен на земните въглища.

Гилдии – в общия случай според тълковния речник–хора обединени в името на една цел. Пак в общия случай, както е приет в книгите – нещо като профсъюз на практикуващите една и съща професия.

На Перн Гилдиите представляват нещо като университетски градчета – например, Гилдията на менестрелите представлява комплекс от работилници в които се провежда обучение, произвеждат се музикални инструменти и т.н.

Титлите Лорд или Владетел – всеки Лорд е Владетел на холд (изключение правят само младшите синове – те наследяват само титлата), но не всеки Владетел на холд е Лорд. Принципно само владетелите на най-големите главни Холдове са Лордове. Това проличава най-ясно в *Отцепниците на Перн*

Сексуалната ориентация на ездачите – за пръв път по-подробно се загатва за това в Белия Дракон, но Ан Макафри прави пълно описание в *Окото на Дракона*, където на една млада ездачка бива обяснена бруталната реалност – повечето ездачи (но не и бронзовите) във уейровете са хомосексуалисти – Тази тенденция от времето на Великия мор, през който загива почти две трети от населението на Перн. Тъй като преходите Помежду са вредни за възпроизводителната дейност на жените – водят до спонтанни аборти – (виж *Походът на Дракона* и *Камбанката на делфините*) е забранено на жени да впечатват бойни дракони.

ПРИЛОЖЕНИЕ

Уейровете на Перн по реда на тяхното основаване

ФОРТ УЕЙР
УЕЙР БЕНДЕН
УЕЙР ВИСОКИТЕ ХЪЛМОВЕ
УЕЙР ИГЕН
УЕЙР ИСТА
УЕЙР ТЕЛГАР
УЕЙР ЮЖЕН

ГЛАВНИТЕ ХОЛДОВЕ И ЗАЩИТАВАЩИТЕ ГИ УЕЙРОВЕ

ФОРТ УЕЙР:

Форт Холд (най-старият) – владетел лорд Грока
холд Руат (вторият) – владетел – лорд Джаксъм, управляващ –
Литол
холд Южен Болл – владетел лорд Санджел

УЕЙР БЕНДЕН:

холд Бенден – владетели лорд Рейд и Торонас
холд Битра – владетели лорд Сайфер и Сайгомал
холд Лемос – владетел лорд Асгенар

УЕЙР ВИСОКИТЕ ХЪЛМОВЕ:

холд Високите Хълмове – владетел Барген
холд Набол – владетели Факс, Мерой, Дектер
холд Тиллек – владетел лорд Отерел

УЕЙР ИГЕН:

холд Керун – владетел лорд Корман
част Горен Иген – владетел лорд Бангер
холд Южен Телгар

УЕЙР ИСТА:

холд Иста – владетел лорд Уорбрет
холд Иген – владетел лорд Лоуди
холд Нерат – владетели лорд Винсет и лорд Бегамон

УЕЙР ТЕЛГАР:

холд Телгар – владетел лорд Ларад
холд Кром – владетел лорд Нессел

ЮЖЕН УЕЙР:

Южен холд – владетел Торик (утвърждаването му за лорд става след събитията в „Белия дракон“)

ГЛАВНИТЕ ВЛАДЕТЕЛИ И ТЕХНИТЕ ХОЛДОВЕ

Асгенар (Лемос)
Бангер (равните на Игена)
Барген (Високите Хълмове)
Бегамон (Нерат, 2)
Корман (Керун)
Дектер (Набол, 3)
Факс (Набол, 1)
Грока (Форт)
Джаксъм (Руат)
Ларад (Телгар)
Лоуди (Иген)
Литол (Руат, управител)
Мерон (Набол, 2)
Нессел (Кром)
Отерел (Тиллек)
Рейд (Бенден, 2)
Санджел (Болл)
Сайфер (Битра, 1)
Сайгомал (Битра, 3)
Торик (Южен)
Торонас (Бенден, 2)
Винсет (Нерат, 1)
Уорбрет (Иста)

МАЙСТОРИ И ПРЕДСТАВИТЕЛИ НА ЗАНАЯТИТЕ

(име – титла – местоживеене)

Андемон – Главен земеделец – холд Нерат

Арнор – калиграф – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Балдор – менестрел – Уейр Иста

Белесдан – Главен бояджия – холд Иген

Бендарек – Главен строител – холд Лемос

Бенелек – ковач – работилницата на ковачите

Бриарет – Главен Животновъд – холд Керун

Брудеган – менестрел – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Уонзър – майстор стъклар – Главната работилница на ковачите,
холд Телгар

Джеринт – производител на муз. инструменти – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Доммик – Главен композитор – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Зург – Главен тъкач – холд Южен Болл

Идаролан – Главен рибар – холд Тиллек

Лиганд – бояджия – Форт холд

Менолли – менестрелка – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Моршелл – музикален теоретик – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Никат – Главен миньор – холд Кром

Охаран – менестрел – Вейр Бенден

Олдайв – Главен лечител – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Палим – пекар – работилницата на ковачите

Петрион – менестрел – приморски Полукръгъл холд

Паймур – менестрел – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Робинтън – Главен менестрел – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Сибелл – менестрел, после Главен менестрел, след Робинтън – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Шарра – лекарка – Южен холд, Руат

Шонегар – майстор-постановчик на гласове – Гилдията на Менестрелите, Форт холд

Согрейни – Майстор животновъд – холд Керун

Тагитарл – менестрел – Гилдията на Менестрелите, Форт холд
 Талмор – менестрел – Гилдията на Менестрелите, Форт холд
 Терри – ковач – Главната работилница на ковачите, холд Телгар
 Таймарин – тъкач – холд Телгар
 Фаценден – ковач
 Фандарел – Главен ковач – Главната работилница на ковачите, холд
 Телгар
 Чед – менестрел – Уейр Телгар
 Елгин – менестрел – приморски Полукръгъл холд
 Янис – майстор – приморски Полукръгъл холд

ОРИЕНТИРОВЪЧНА ХРОНОЛОГИЯ НА ПЕРН

Събитията обхващат само част от Полетът на Дракона, Походът на Дракона, Белият Дракон, Отцепниците на Перн, Песните на Перн, Всички Уейрове на Перн. Останалото – в следващата книжка:

(Оборот – дата – събития)
 2500 – ..443 – Ражда се Менолли.
 2502 – ..445 – Торик тръгва от холда Иста.
 2505 – 3..448 – Тък докладва за странни случки в Руат (Менестрелът на Перн). Умира Йора.
 2505 – 3.28.448 – Ф'лар убива Факс в двубой. Ражда се Джаксъм.
 2505 – 3.29.448 – Лесса Впечатва Рамот.
 2505 – 11.11.450 – Ф'лар става Предводител на Уейр Бенден.

Девето Преминаване
 2508 – 1.1.1 – Ф'лар учи Лесса да лети в Помежду. Лесса открива възможността да се лети през времето.
 2508 – 4.7.1 – Първият Нишковалеж.
 2508 – 3.31.1 – Лесса се завръща в Руат с Древните.
 2514 – 11.1.7 – Умира Петирон (Песните на Перн).
 2515 – 4.9.8 – Ф'нор, Брекке, и Миррим впечатват огнени гушери. Менолли спасява люпилото на кралица – огнен гушер (Песните на Перн).
 2515 – 4.11.8 – Менолли бяга от Приморския холд. Нишковалеж над Нерат. Менолли впечатва девет огнени гушера.
 2515 – 4.12.8 – Сватбата на Лорд Асгенар в Холд Телгар. Ф'лар

ранява Г'рон на дуел.

2515 – 4.13.8 – Ф'лар започва проекта с личинките. Уоррѐнт и Придит се вдигат в брачен полет; битката на кралиците; двете загиват.

2515 – 4.25.8 – Менолли е спасена от Нишковалежа и е приета в Уейр Бенден (Песните на Перн).

2515 – 4.26.8 – Менолли среща Миррим (Песните на Перн).

2515 – 4.30.8 – Джаксѐм Впечатва Рут (Походът на Дракона, Песните на Перн). Менолли среща Майстор Робинтън и отива с него в Гилдията на Менестрелите

2515 – 5.4.8 – Ф'нор отлита към Червената звезда (Походът на дракона, Песните на Перн). Излюпването на гущерите на Робинтън и Сибелл.

2515 – 5.7.8 – Менолли става помощник-майстор (калфа) (Песните на Перн).

2518 – 3.22.11 – Пиемур е назначен на барабанната кула (Барабанието на Перн).

2522 – 5..15 – Пиемур тръгва на изток(Барабаните на Перн).

2522 – 5.26.15 – Джаксѐм връща откраднатото яйце на Рамот (Белия дракон).

2522 – 7.26.15 – Джаксѐм се поправя от огнената треска и се запознава с Шарра.

2522 – 8.1.15 – Пиемур напуска Южния холд и тръгва на изток.

2522 – 8..15 – Пиемур открива селището на Райската река (Отцепниците на Перн).

2522 – 8.28.15 – Сърдечният пристѐп на Робинтън. Пиемур пристига в Холд Залив.

2522 – 10.15.15 – Робинтън пристига в Холд Залив.

2522 – 10.20.15 – Джаксѐм открива поляната с корабите.

2522 – 10.21.15 – Джаксѐм отвлича Шарра.

2522 – 10.23.15 – Робинтън и Пиемур навестват холда при Райската река (Отцепниците на Перн).

2523 – зима – Сватбата на Джаксѐм и Шарра.

2523 – 4.1.16 – Джаксѐм е утвърден като Лорд на Холд Руат.

2524 – 17 – Менолли, Шарра и Брекки в един ден раждат синове (Робс, Джерол и Неммеки); създаден и заселен е Източния Уейр между платото на Площадката за кацане и залив Монако. Намерени са останки на скутер; разширение на холда на Робинтън

– +1 – Разкопан е Айвайс (Отцепниците на Перн, Всички Уейрове на Перн).

КРАЙ

© 1978 Ан Макафри
© 2006 Пенко Живанов, превод от английски

Anne McCaffrey
The White Dragon, 1978

Надявам се книгата да ви е харесала!
Роджър Уилко, чирак менестрел, sysadmin(при)hotmail.bg, <http://pern.tk>
Превод: Роджър Уилко (Пенко Живанов)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/350>]